

Korku Kitabı

Editör

EMİNE GÜR SOY NASKALI

KİTABEVİ

KİTABEVİ • 559

Korku Kitabı

Hazırlayan

Emine Gürsoy Naskali

Kapak Tasarım

Onur Sönmez

Dizgi/İç Düzen

Hülya Aşkın

Baskı - Cilt

Çalış Ofset

Davutpaşa Caddesi No:8

Topkapı - İstanbul

Sertifika No: 12107

1. Baskı 750 Adet

İstanbul, 2014

ISBN 978-605-4907-34-2

T.C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Sertifika No: 16450

Online Satış

www.kitabevi.com.tr

KİTABEVİ

Çatalçeşme Sk. No: 46/A Cağaloğlu-İSTANBUL

Tel:(0212) 512 43 28 - 511 21 43 • Faks:(0212) 513 77 26

Korku Hikâyeleri

Emine Gürsoy Naskali*

Korkunun geniş bir yelpazesi vardır. Heyecan, endişe, dehşet, acı, üzüntü, saldırganlık, dili tutulma, donma, yıkım, yok olma duygusu, ie dönme ve küskünlük gibi şekillerde korkuyu görmek mümkün. Resim karesine benzer hafızada kristalleşen anlık korkuların yanı sıra, uzun zaman dilimlerine yayılan korkular da vardır.

Korku yaşanan olayları, ama her gün herkesin başından geçebilecek korkuları derlemek düşüncesiyle birkaç bin anlatımdan burada okuyacağınız 749 hikayeyi seçtim. Hikâyeleri yazarların büyük çoğunluğu 15-16 yaşında genç insanlardır.

Hikâyeler, İstanbul (Sultantepe, Sultangazi, Başakşehir, Fatih, Kasımpaşa, Ümraniye, Bahçeşehir, Bağcılar, Kartal), Erzincan (Çayırılı), Alanya, Ankara (Sincan), Alanya, Antalya, Kocaeli (Kandıra, Çamkonak köyü), Yalova, Erzurum (Çat), Yozgat, İzmir (Menemen), Kastamonu, Bilecik ve Ağrı (Patnos)'tan derlenmiştir. İstanbul'dan derlenen hikâyeler her ne kadar İstanbul çıkışlı olsa Türkiye'nin çeşitli il, ile ve köylerinde geçmektedir çünkü aileler İstanbul'a gelmeden önce oturdukları yerlerle bağlantılarını sürdürmekte, düğünlere, cenazelere, tatillere memleketlerine gitmektedirler.

* Prof. Dr. Emine Gürsoy Naskali, Marmara Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi, İstanbul. eminenaskali@gmail.com

Hikâyelere yansıyan en yaygın korku; yaşanmış kazalar ve yakınlarını, sevdiklerini kaybetme endişesidir. Hikâyelerde aile bağlarının, anne babaya düşkünlüğün toplum içinde çok güçlü olduğunu görüyoruz. Bir aile ferdi hastahaneye götürülmüşse bütün aile hatta bütün mahalle hastahaneye gelebiliyor, gözyaşları aile fertleri için dökülüyor, pikniklere kalabalık aileler olarak çıkılıyor. Doğrudan doğruya kazayı yaşamış olmak kadar kazaya tanık olmak da hafızalarda bir korku olarak sabitleniyor.

Korku hikâyeleri korkunun kaynağına veya çeşidine göre sınıflandırılarak sunulmuştur. Kazalar, yakınları kaybetme endişesi, ölüm, insanlardan gelebilecek fenalıklar (tecavüze yeltenenler, tinerciler, sarhoşlar, meczuplar), insanlar için duyulan endişeler, şiddet, kaybolmak, kaçırılma tehlikesi, terkedilme, takip edilme, unutulmak, tehlike sezince duyulan kaygı, hayvanlar (köpek, tavuk, horoz, domuz, eşek, öküz, inek, ayı, kedi, fare, yılan, örümcek, tavşan vb.), hastalıklar, hastaneye götürülme veya yakınların hastanelik duruma gelmesi, kan korkusu, okulda yaşanan olaylar, başarısızlık endişeleri, gerçekleşmemesinden endişe duyulan hayaller, yangın, deprem, boğulmak, sel, rüzgâr, şimşek, yükseklik, hız, lunaparkta yaşanan olaylar, hırsız, polise yakalanma, jandarmaya yakalanma, terör, mezarlıklar, metruk yerler, dar mekânlar, ayrılık (ölüm, boşanma), Allah, kıyamet, kalp kırmak, vicdan muhasebesi, rezil olma, azarlanma, alay edilme, yanlış anlaşılma, kavga, huzursuzluk, mahkeme, belirsizlikler, mahremiyetin ihlali, baba, anne, aile, izinsiz bir şey yapmış olmak, yalnızlık, karanlık, uç harfliler, karabasan, açıklanamayan garip olaylar, rüyalar, sesler, korku filmleri, korkutulma, şakalar, değerleri kaybetmek, karşı cinsle ilgili düşünceleri korkunun çeşidi veya kaynağı olarak tanımlayabiliriz.

Korku hikâyeleri şu başlıklar altında verilmiştir:

Kazalar

Ölüm

İnsanlar

İnsanlar İçin

Şiddet

Kaybolmak

Kaçırılma

Takip

Unutulmak

Tehlike Sezince

Köpek

Tavuk, Horoz, Domuz, Eşek, Öküz, İnek, Ayı, Kedi, Fare, Yılan,
Örümcek vb.

Hastalık, Ambulans, Hastane

Kan

Okul, Dersler, Başarı

Hayaller

Yangın

Deprem

Boğulmak

Sel, Rüzgâr, Şimşek

Yükseklik ve Hız

Lunapark

Hırsız, Polis, Jandarma, Terör

Mezarlıklar

Metruk Yerler

Kapalı Mekanlar

Ayrılık

Allah

Kıyamet

Kalp Kırma, Vicdan

Rezil Olma, Azarlanma, Alay

Yanlış Anlaşılma

Kavga, Mahkeme

Belirsizlikler

Baba, Anne, Aile

İzinsiz

Yalnızlık

Karanlık
Üç Harfliler
Karabasan
Garip Olaylar
Rüyalar
Sesler
Korku Filmleri
Korkutmalar, Şakalar
Değerleri Kaybetmek
Karşı Cins
Korkunca

Kazalar

Benim iki tane amcam var. Bu amcalar pazarda ayakkabıcılık yapar. Her hafta Çarşamba günleri İstanbul'a piyasaya giderler, ayakkabıları alırlar. Ben de bir Çarşamba onlara yardım etmek için sabahın beşinde kalktım. Onlar da aynı anda benimle birlikte kalktılar. Amcamın minibüsü ile yola çıktık. Giderken Avrupa yakasına feribot ile geçtik. Oraya indiğimizde çorbacıda bir kase işkembe içtik. Sonra amcamlarla belirledikleri mağazalardan çeşitli ayakkabılar aldık. Alınan ayakkabıları mesela Converse'lerin önlerinde hani eklemeler oluyor ya, işte onlar ayakkabı dikiş atölyelerinde dikiliyor, onları diktirdik. İşte, işimiz bitti. Malları yükledik arabaya. Geri dönüyoruz. Anadolu yakasına arabalı feribot ile geri dönerken önümüzden geçen bir tane vapur arıza yapıyor. Bizim kaptan kenardan geçemeyeceğini anlıyor. Çünkü vapur çok büyük. O yüzden motorları durduruyor. Ben o an vapura çarpıp ölceğiz zannediyordum. Allah'tan kaptan tecrübeliydi.

Çok ucuz atlatmıştık. Eve sağ salim vardık ya, gerisi önemli değil. Bu da bir badire idi. Hiç unutmayacağım bir anıydı. Allah başka kimselere bu korkuyu yaşatmasın. (Salih Metehan Erdem, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bundan üç sene önce arkadaşlarımla şakalaşırken, arkadaşın biri bir apartmana kaçtı. Kapıyı hızla arkadan iterken ben de önden ittim, elim cama girdi. Şahdamarıma iki santim kala bileğim kesildi. Bayağı kan akmaya başladı. Ben bu olaydan korkmadım, ama arkadaşın nenesi (babaannesi) dişsiz ağzıyla, “Bu camı sen kırdın, parasını da senden alacağım.” dediğinde çok korktum. (Berkay Er, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Bir Pazar sabahı arkadaşlarla geziyoruz bizim köyde. Bir komşumuz yeni bir ev yaptırdı. Ben arkadaşına dedim, “Gel bir bakalım, ev nasıl olmuş.” diye. Tam kapıdan ayağımı içeri attı kafasına küçük bir tuğla düştü. Kafası yarıldı. Bana dedi, “Sen yaptın.” “Zorladın, gel bakalım dedin.” Ama ben nasıl ağlıyorum korkudan. Sonra inşaatı yapan adamlar geldi. Çocuk nerdeyse ölüyor ama nasıl kan gidiyor kafasından. Ben o kanı gördükçe ağlıyorum. Bir yandan beni susturmaya çalışıyorlar, bir yandan kafası kırılan çocuğun kanını durdurmaya çalışıyorlar. Sonra babam geldi, “Ne oldu?” dedi doktora. Doktor anlattı. Babam bana bir vurdu, zannettim yanağım diğer yanağıma yapıştı. Babam bana bir baktı. Ben dedim eve gidersem annemle bir olurlar, beni dövecekler. Babaannemgile gittim. Çocuktan haberim yok. Sonra çocuğu sordum. Kafasına 18 tane dikiş atmışlar ama kafası bir şişmiş, nerdeyse iki kafa olmuş. Yüzü gözü öyle şişmiş ki. Sonra arkadaşın babası geldi, nasıl olduğunu sordu. Anlattım. Bir de o çocuğun babası dövdü. Şimdi korkuyorum, babama söyleyeyim mi. Ağlaya ağlaya eve gittim, babam sordu, “Ne oldu?”, dedim, “Burak’ın babası vurdu.” Babam dedi, “İyi olmuş, sen de bir daha gitmezsin inşaatlara.” O günden bugüne inşaatlardan nefret ediyorum. Bir inşaat görsem 500 metre öteden gidiyorum. İşte hayatımda en korktuğum günlerden birisiydi bu. (Mesut Kaçar, yaş 17, Çayırılı, Erzincan)

Her şey gayet iyiydi, ta ki babam uzun yıllar sonra araba kullanmak isteyene kadar. Köydeydik [Giresun’un bir köyü]. Ramazan ayında ifta-

ra anneannelere gidecektik. Annemin ısrar ve çabaları hiçbir işe yaramamış, babam arabayı kendi kullanmakta kararlı idi. Çok korkuyordum. Babam taşlı, kıvrımlı yoldan ilerliyordu. Yolun bir tarafı dağ bir tarafı ise uçurumdu. Yirmi dakikalık yolu babam, annemin ısrarlarıyla kırk dakikaya çıkardı. Yemeğimizi yer yemez annem kalkmak istedi, çünkü köyün yolları acemi sürücüler için hava iyice kararınca daha tehlikeli oluyordu. Dedem ve anneannem bizi dualarla arabanın yanına kadar yolladı. Fakat babam dar sokaktan arabayı çıkarması mümkün olmayınca dedemin harman yerine girip manevra yapacaktı. Babam arabayı çalıştırdı, biz de dışarıda arabanın yönünü çevirmesini bekliyorduk, dedem de arabanın sol arkasından babama komut veriyordu. Dedem inşaat demirlerine takılarak düştü. Babam acemilik ve telaşla fren yerine gaza bastı ve dedemi arabanın altına alarak bir buçuk metre sürükledi. Annem şoktaydı ve sesi çıkmıyordu, babamı ise ilk defa ağlar-ken gördüm. Ablam ve ben çığlıklarla dedemi arabadan çıkardık. Dedemin inleme seslerini duyunca ben daha çok ağlıyor ve korkuyordum. Dedemlerin oturduğu mahalle arka mahalleye iftara gitmişti ve yardım isteyecek etrafta kimse yoktu. Bizim köyü aradık, dedemlerin köyüne halam ve eniştem yaklaşık yarım saatte gelebildi. Eniştemler geldiğinde tüm mahalle toplandı ve itiraz etmeye başladılar. Biz dururken başka bir köyden biri gelip hasta götürüyor diye. Ama bizim onları dinleyecek vaktimiz yoktu. Dedemi yakın bir hastaneye yetiştirdik, ama durumu ağır olduğu için Giresun Merkez Hastanesi'ne gönderdiler. Dedemin kaburgaları kırılmıştı. Biz ise kasabadaki hastanede kalıp olayla ilgili ifade verdik. Geçen yıl geçirdiğim bu olaydan sonra uzun süre arabaya binmeye korktum. (Şeyma Lortoğlu, yaş 16, Kasımpaşa, İstanbul)

En korktuğum an o kaza anı. Babamla yaptığımız o kaza. 6-7 yaşındaydım. Abim Antalya'dan otogara gelmişti. Onu almaya giderken yaşadığımız feci kaza benim en korkulu anım oldu. Karşı yoldan gelen asfalt sulama arabası yanımızdan geçerken üstümüze su sıçrattı ve güle oynaya yolumuza devam ederken dikkati dağıldı babamın. Yol kaygandı ve motor yana devrildi; metrelerce sürüklendik. Şans eseri taksi du-

rağının önünde durmuşuz. Arkadan gelen kamyon bizi fark etmeseydi korkunç bir kaza daha yaşanabilirdi. Ucuz atlattık. Motoru üstümüzden kaldırdılar. Beni kaldırımın üstüne oturtular. Ayağımda bir acı hissetmişim ama en büyük acım babamın ne halde olduğuydu. Hiçbir şey düşünemedim babamdan başka. Ağlayamadım. Konuşamadım. Kaza anında tek hatırladığım şey babamın beni kolunun altına alıp korumasıydı. Evlat sevgisi bu olsa gerek. O anda bile beni düşündü. Hastaneye gittiğimizde bile yaşlı gözlerle bana baktı. Orda bilincim yerine geldi ve çığırarak ağladım babama bir şey yapmayın, ona iğne vurmayın, ağlamasın o. Çocukluk işte, iğne bizim için çok büyük bir şeydi. Bu anımı her anlattığımda bir kez daha yaşıyorum. Bir kez daha içim sızlıyor. Bir kez daha korkuyorum. (İsimsiz kız öğrenci, lise, Antalya)

Bir gün arkadaşım bakkala gitmişti. Ben de bisikleti alıp onun peşinden gittim. Bakkaldan çıktıktan sonra arkadaşım önüme binmişti, karşıya geçerken araba çarptı. O an ölmekten çok korktum. Araba çarptıktan sonra terzinin önündeki merdivenlerden yuvarlandım. Arkadaşımın kolu da arabanın ön camına gelmişti ve cam kırılmıştı. Ayağa kalktığımda arkadaşımın ismini sayıklıyordum. Arkadaşım da benim ismimi. Sonra oradaki teyzeler hortumla yüzümüze su tutuyorlardı. Sersemlemiştik. Daha sonra annem geldi. Beni öyle gördüğünde çok korkmuştu. Ben de çok korktum. Sonra bizi hastaneye götürdüler. Çok bir şeyimiz yoktu. Bacağımda ufak bir yara vardı, pansuman yaptılar. Arkadaşımın da kolu kırılmıştı. Mahallemizdeki herkes hastaneye gelmişti, çok sevindim. Korkumun yerini sevinç kaplamıştı. (Güllü Aydın, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Benim en korktuğum şey yolda yürürken apartmanların tepesinden insanların üzerine cisimlerin düşmesidir. Bu yüzden genellikle kaldırımların yanında yürürüm. Hayatımda geçmeyen tek fobi. (Seyit Ahmet Giden, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Bir gün annemle markete gitmiştik, alışverişimizi yaptıktan sonra market servisinin dolu olduğunu gördük. Bunun üzerine yürümeyi tercih ettik. Biraz yürüdükten sonra bir fren sesi geldi dönüp arkamıza baktığımızda bir dakika önce bizim olduğumuz kaldırıma bir araba çıkmıştı. Kimse yok birine bir şey olmadı diye sevinirken arabanın biraz geri gitmesiyle altında kalan ve kafası yerinden kopan küçük bir kız gördük. Vücudu adeta parçalanmış saçları kopmuş kan revan içindeydi. Onu gören insanlar gözyaşlarını tutamadı, bir yandan insanlar ailesini ve yakınlarını arıyor bir yandan ambulans ve polisi arıyordu. Beş dakika sonra kalabalıktan bir kadın gelmişti, kızı olduğunu anlayınca yavrum kızım diye feryat ediyor dizlerine vuruyordu, ardından sinir krizi geçirmiş bayılmıştı, çevredekiler onunla ilgileniyordu. O zamanlar sekiz yaşındaydım annemin elini sıkıca tutuyordum, annem de bana sıkıca sarılıyordu sanki bir filmin ortasındaydım, hayatımda ilk defa birinin kan revan içerisinde ölümünü görüyordum. Ceset değildi, kopmuş bir kafa vardı ortada. Günlerce rüyalarıma girdi, uykularımdan sıçrayarak uyandım bahçeden dışarı çıkamıyordum sanki çıktığımda bunları tekrar yaşayacakmışım gibi geliyordu. Annem yatağıma yatırdıktan sonra uyuyamaz olmuştum saatlerce tavana bakardım hep onun kanlı yerde yatışı gözümde canlanırdı. Sonra korkar, duvarlara tutunarak annemin yanına gitmeye çalışırdım. Bunu atlatmam zaman almıştı. Ölüm zordu ama bu şekilde ölmek kötü bir sondu. (Nejla Kocaay, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

İlkokuldayken köyde arkadaşlarımla okçuluk oynuyorduk. Okun ucuna ince bir demir takıp elektrik direklerine atıyorduk. Bu sırada arkadaşlarımdan biri direğin yanında durdu. Onu uyardım, “Direğin yanından çekil, sana gelir.” dedim. Ama hiç aldırmadan direğin yanında durdu. Oku attım ve direktten sekip arkadaşımın gözüne saplandı. O an çok korkmuştum. Birkaç dakika sonra arkadaşımın gözünden oku çıktık. Allah’tan bir şey olmamıştı. (Eren Dolaş, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Bir Salı günü teneffüste bahçede koşarken bir çocukla çarpıştım. Kaşım patladı. Çok ağladım. Sonra öğretmenim gelip kaşımı yıkadı ve pansuman etti. Öğretmenim hemen annemi aradı ama maalesef annem köydeydi. Annem hemen babamı aradı ama babam dersteydi. Sonra babaannemi aradı. O zamanlar babaannemlerde kalıyordum. Sonra babaannem geldi. Hemen Bakırköy'e gittik. Kaşıma üç dikiş atıldı. Ama hiç acımadı. Sadece gıdıklandı. Sonra babam olayı duyunca dersi bırakıp geldi. Tabii babam biraz kızdı ama iş işten geçti. Sonra hep beraber babaanneme gittik, yemek yedik ve yattık. Ama bir daha bahçede hiç koşmadım. Sonradan öğredim ki bana çarpan erkek çocuğun benim başıma giren üst dişleri komple kırılmış. E tabii çocuğa da çok üzüldüm. Ama o günden sonra bu olayı duyan herkes, "Ne kadar sert kafan varmış." dedi. (Sena Öztel, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün amcamlar Isparta'ya gideceklerdi. Saat geldi ve yola çıktılar. Biz de onları yolcu ettik. Ve bir bayram sabahıydı. Ben de kuzenlerimle geziyordum. Birden telefonum çaldı. Babam üzüntülü bir ses tonuyla eve gelmemi söyledi. Ben de telaşla eve gittim ve evin önünde inanılmaz bir kalabalık vardı ve çığlıklar yükseliyordu. Birden aralarından annemin çığlığını duydum ve koşarak içeriye girdim. Bütün ailem oradaydı ve herkesin gözünden yaşlar süzülüyordu. Güçlü olmaya çalışıyordum, ayaklarım titriyordu, güçlülükle ne oldu dedim. O cevabı duymaya hazır olmasam da sordum. Babam bana sarılarak amcan kaza yapmış, babaannen ve yengeni kaybettik dedi. Büyük bir sessizlik oldu, ben ne diyeceğimi bilemiyorum ve en acısı da kuzenim daha 5 yaşında bir çocuk. Babam ona annesini kaybettiğimizi benim söylememi istedi. Karşımda hiçbir şeyden habersiz anne diye ağlayan bir çocuğa nasıl söyleyebilirdim ki. Onunla biraz dolaşmak için dışarıya çıktık ve ona güçlülükle de olsa söyledim. Bana sarıldı ve sen sakın beni bırakma diyerek ağladı. Ve ben kaybetme korkusunu o an yüzünde gördüm. (Gülseren Kaya, 10. sınıf, Alanya)

Bir gün arkadaşlarla ilçemize yapılan spor salonunda maç yapmaya gitmiştik. Tabii arkadaşlarımız maç yapacak elbiselerini bi poşetin içine koyup getirmişti. Bizim bi arkadaşın annesi de elışı yaptığı aleti yani tığı bi poşetin içinde unutmuş. Bizim arkadaş da elbisesini o poşetin içine koymuş. Tabii tığı görmemiş. Geldik spor salonuna, maçı yaptık, çıktık spor salonundan, arabaya bindik. Poşetinde tığ olan o arkadaşla ben de yan yana bindik. O arada tığ poşeti delip düştü. Arkadaş da görüp tığı eline aldı, elinde tutuyordu. Kapıyı çekmek için uzandı, sonra bana doğru elini hızlıca hareket ettirdi. Yüzümde bir acı hissettim ama ne olduğunu anlayamadım. Arabanın dikiz aynasına baktığımda yüzümde bir tığ asılıyordu. Arkadaşlar başladılar tığı yüzümde çekmeye ama bi türlü çıkaramadılar. Hastaneye gittik. Tabii hastanede bulunanlar yüzünde tığ asılı bir insan görünce şaşırıldılar. Sonra doktor geldi, biraz uğraştı, tığ yine çıkmadı. Doktor tığın girdiği bölgeyi göstererek “Burayı böyle alalım.” dedi. Ben de içimden, “Aha yüzümü kesecekler.” dedim. Sonra yüzüme uyuşturucu iğne vurdular. Doktor gelip çıkardı tığı. O zaman yüzümün kesilip ve ömrümün sonuna kadar yüzü kesik bir insan olarak yaşayacağımdan çok korkmuştum. (Cengizhan Genç, yaş 18, Erzincan)

Abim ile ben bisikleti tamir ettik. Abim eksik olanları giderdi. Ondan sonra babam işten geldi. Yemeğini yedi. Üstünü giyindi. Ve evden çıktı. Abim babama:

– Sen arabayla, ben de bisikletle yarış yapalım, dedi.

Babam:

– Peki, dedi.

Sonra yarış yapmaya başladılar. Karşıdan komşumuz Ayşe yenge elinde tepsi ile karşıdan geldi. Abim Ayşe yengeye vurmamak için direksiyonu arabaya doğru kırdı. Sonra araba abimin üstünden geçti. Babam korkudan bağırıp çağırmaya başladı. Ben o sıra ne olduğunu anlamamıştım. Babamın bağırmasına bakılırsa çok kötü bir şey olmuştu. Hemen koştum. Abimin yüzünde kan vardı. Ağlamaya başladım. Son-

ra hemen abimi hastaneye götürdüler. O anda çok korktum. Ya abime bir şey olduysa diye içim içimi yedi. Ondan sonra hastaneden döndüler. Hemen neyi olduğunu sordum. Ucuz atlatmış. Sadece yüzünde bir yara oluşmuş. Başka bir şeyi yokmuş. Abim o günden sonra bisiklete binmedi ve binenleri de dikkatli olması için uyardı. (Beyza Nur Kurth, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Yıllar önce, Ordu'daydık. Memleketimde. Anneannelerin evindeydik, mutfaktaki muslukta sorun çıkmıştı. Annem, ben ve kız kardeşim evde yalnızdık. Babam ve erkek kardeşim camiye gitmişti. Sanırım Cuma vaktiydi. Ve annem kablodan kaçan elektrik akımına kapıldı, kardeşimle birlikte. Ne yapacağımı bilemedim, o an yaşadığım korkuyu anlatamam. Bir mucize oldu. Anneler kurtuldu. Babamlar eve geldiklerinde konuşmalardan bir rastlantıyı fark etmiştik. Anneler o kazayı geçirirken erkek kardeşim cebindeki tam 5 TL'yi sadaka diye bağışlamıştı. (C. Rüveyda Zavalısız, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Ben en çok sevdiğilerimi kaybetmekten korkarım. 8 ay önce bir Cuma günü akşam 20.00 gibi eve geldim. Kardeşim kapıyı açıp babamın kolu kesildi dedi. Ne kadar korktuğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Hol ile salon arasını nasıl geçtiğimi hatırlamıyorum. Babamın avuç içi ve bileği kesilmişti. Makineleri var babamın. Elini kaptırılmış ve çok şükür çabuk kurtarmış. Hayatta en çok korktuğum şey sevdiğim insanların başına bir şey gelmesi, onların canlarının yanmasıdır. (Tuğçe, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Bu yaz Yenikapı'dan Yalova'ya gitmek üzere kalkan bir deniz otobüsünde bulunmaktaydım. Akşam saat tam dokuzda deniz otobüsü aniden durdu, ışıkları kapandı. Dışarıda etkili olan şiddetli yağmur ve fırtınadan dolayı deniz otobüsü arızalanmıştı. Orada bulunan herkes korku içerisindeydi.

Artık dalgaların esiri olmuştuk. Teker teker bütün yolcular soğukkanlılığını yitirmişti ve dışarıda hiçbir şey görünmüyordu. Deniz otobüsünün kaptanı bulunduğumuz kata inerek paniğe gerek olmadığını, gerekli yardımın geleceğini belirtti. Aradan bayağı zaman geçmişti ve gemiye yanaşan iki deniz otobüsünü fark ettik. Bulduğumuz deniz otobüsünü tıpkı araba çeker gibi çekip Yenikapı'ya geri götürdüler. Bayılan insanlar şikayetçi olacaklarını söylediler. Yaşadıkları korku unutulmayacaktı. (Taha Mustafa Ay, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Biz henüz Kırıkkale'de otururken bir hafta sonu kardeşlerimle bahçede top oynuyorduk. Evimiz bahçeli tek katlı bir evdi. Devlete ait Makine Kimya Enstitüsü Silah Fabrikasına yakındı. Bu silah fabrikasına ait bir de cephanelik vardı. Bu cephanede çalışan bir işçinin ihmalî yüzünden ve havanın da sıcaklığından kaynaklanan bir patlama olmuştu ve çok korkmuştum. Evimizin bütün camları titreyip kırılmıştı. Yer de sallanıyordu. Deprem oluyor zannetmiştik. Ardından gelen müthiş bir ses bunun deprem olmadığını göstermişti bize. Yaklaşık bir saat boyunca kulaklarımız o sesle çınlamıştı. Patlamanın sarsıntısı ile oraya yakın bir yol yarılmıştı. O gün hepimiz dışarıda kalmıştık ve hiç uyumamıştık. (Deniz Yeriçer, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Okula gitmiştik, okuldan çıkmıştık, eve doğru gelirken yarış yapalım dedik. Yarış yaptık ve ikinci oldum. Gülcihan birinci, Yaren üçüncü. Dedim ki bir yarış daha yapalım. Tamam dediler. Duvara kadar yarış yaparken Gülcihan ve Yaren koşmadı. Ben koştum. Tam önümden araba geçti. Benim de ayağımın altında şişe vardı. Bastım düştüm. Ağlamaya başladım. Herkes başıma toplandı. Ayağımı araba ezdi sanıp babamı çağırdılar. Babam geldi, adamı dövmeye başladı. Babamı tuttular. Ben de, "O bir şey yapmadı, ayağım kaydı düştüm." dedim. O da adamdan özür diledi. Eve gittik. Ev doldu. Oyun felan oynadık, bir yerim de ağrımıyordu. Herkes gidince uyudum. (Kemal Çetin, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

6. sınıfa gidiyordum. Ankara'ya taşınalı yaklaşık bir yıl olmuştu. Fazla arkadaşım yoktu. Mahalledeki arkadaşlarımla yeni yeni tanışıyordum. Bir gün okulda beden dersinde futbol maçı yapıyorduk. Maç o kadar güzel ve zevkliydi ki dersin nasıl geçtiğini anlamadık ta ki hocca futbol topunu isteyene kadar. Arkadaşlarımla anlaşp mahallede oynadığımız oyuna devam edeceğimize karar verdik. Herkes evlerine dağıldı. Yemek yemek için bir saat sonra bütün arkadaşlarımla yine maç yapmak için toplandık. Ben annemin fazla gönlü olmamasına ve rızası olmamasına rağmen aşağıya indim.

Arkadaşlarım maç kadrosunu oluşturmak için eşleşiyorlardı. Ben de demirin üstüneydim. Ayağım birden kaydı ve Allah'ım kolum yırtıldı ve sol kol kasımın orası büyük bir şekilde yırtıldı. Hemen doktora gittik, beni şaşkırtan damarlarım gözükiyordu ama kolum hiç kanamıyordu. O yaklaşık 20 dakika çok korktuğum andı. Kolum kesilecek, kolum kopacak diye çok korkuyordum. Allah'tan öyle bir şey olmadı, sadece koluma dikiş atıldı ve böylece unutamadığım 20 dakika oldu. (Ünal Alperen Solak, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

6 yıl önce annem trafik kazası geçirmişti. Biz Beykoz'da akrabalarla geziyorduk. Yaklaşık on iki kişi idik. Akşam vakti sarhoş bir şoför anneme çarptı. Kazanın hâlâ nerde olduğunu ve nasıl bir araba olduğunu hatırlamıyorum. Ne kadar korkmuştum, annem iki hafta yoğun bakımda kaldı. Beni hastaneye getirmiyorlar diye çok ağladım. Anneme uyandığı zaman, "Sen çocuklarının duası ile yaşıyorsun." demiş teyzem. Çok dua etmiş abimle ama onu hatırlamıyorum. Annem eve geldiğinde bir kolunun tamamı mosmordu. O günden bugüne annemi yol kenarında asla gezdirmem, hep ben yolun olduğu taraftan yürüyorum, annemi ise kaldırım tarafından yürütüyorum. (Hilal Taşkın, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

O gün canım çok sıkılıyordu. Annem de mutfakta yemek yapıyordu. Ben de annemin yanına gelmiştim. Ve mutfağın camından bakmak

için sandalyeyi çekip oturmuştum. O anda yola doğru bakarken bisikletle geçen bir çocuğa kocaman bir kamyon çarpmıştı. Ve bütün caddedekiler oranın etrafına toplanmıştı. Ben de bizat çarparken görmüştüm ve şoka girmiş gibi olmuştum. Annemler beni teselli etmeye çalışıyorlardı. Çocuk ölmesine rağmen bana ölmedi, hiçbir şey olmadı gibi kelimeler tekrarlıyorlardı. Cadde kanla dolmuştu. Tabii ki ben de çok kormuştum. Aradan 1 hafta geçince biz pikniğe gitmiştik. O gün de annem benim için okutulmuş su içirmişti. Bana da eve gelince söylemişlerdi. Bu korkuyu hiç unutamamıştım. (Ayşe Yalçın, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Biz bir gün arkadaşlarla maçıtan geldik. Çok yorulmuştuk. Ve bizim mahallede bir arabanın üstüne oturduk. Ve sohbet daldık. Biz farkında değilken arabanın sahibi arabaya binmiş ve bizi arabanın üstünde görmedi. Ve gaza son gücüyle bastı. Biz arkadaşlarla korktuk. Arkadaşım atladı. Ama ben atlayamadım ve araba iyice hızlanınca bir şey yapamadım. Ve kendimi aşağıya attım. Ve kafam yere çarpmış. Ve göz sinirlerime gelmiş. Ve 1-2 dakika görememişim. Hastaneye gittik. Doktor bana serum taktı ve gözlerimin açılmasını sağladı ve 1 gün müşahede altında kaldıktan sonra evime rahatça döndüm. (Alperen Kalkanoglu, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Garajın üstündeki yolda bisikletimle geziyordum ama bisikletimin çamurluğu kırılmış, tekerleğe sürterek ses çıkartıyordu. Bu sestən sıkılıp eve gitmek için ağız geniş olan büyük garajdan aşağı çok hızlı bir şekilde iniyordum. Birden çamurluk tekerlek ile demirin arasına girip birden durdurdu. Dolayısıyla birden ön fren yaptı ve aynı saniyede bisiklet takla atarak havalandı. Havada olduğumu hissettim ve o an aklımdan bin bir türlü şey geçti. Ama asla bisikleti bırakmadım. Yan bir şekilde aşağıya düştüm. Havadayken boynumun üstüne düşmekten korkuyordum ama olmadı. (Halit Kul, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Birgün Kastamonu'da köyde arkadaşlarla bisiklete binmek için boş bir yola gittik. Uzun bir yoldu. Bisiklet ile arkadaşlarla yarışa başladım. Birkaç tur attıktan sonraki turda yarışırken bisikletimin freninin çalışmaması sonucu duramayıp yolda dengemi kaybedip düştüm. Kaskımı takmamıştım. Düştüğümde kafamı taşa çarpmıştım. Kafam kanamaya başlamıştı. Bu olayı annem ve babamın duyup görmemesi için dedemlere gittim, bisikletten düştüğüme değil annem ve babamın kızmasından kormuştum. Dedemler yarama baktı, çok kötü değildi dedi. Yarama pansuman yaptı. Annemler bu durumu duymuşlardı ve kızmışlardı. Bu olaydan sonra bisiklet kullanırken kask kullanıyorum. Her bisiklete binerken frenin çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum ve artık bisiklet sürürken daha dikkat ediyorum. (Mesut Akarsu, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

7. sınıfa gidiyordum, okuldan eve gelmişim. Annem evdeydi. Annemden başka evde kimse yoktu. Bana sen de evde otur ben markete gideceğim dedi. Ben de tamam dedim. Zaten fen bilgisi dersinden yapmam gereken ödevim vardı. Sonra annem markete gitti. Ben PC'yi açıp ödevimi araştırmaya başladım. Biraz araştırdıktan sonra ödevimi buldum ve yazdırmak için yazıcının fişini taktım. Yazıcı çalıştı ama kâğıt sıkışmıştı. Ben de kâğıdı çıkarayım derken elim sıkıştı, işaret parmağım bir nesnenin altına girmişti. Uğraşıyordum bir türlü parmağımı çıkartamadım. Bir süre sonra biraz uyuytu, annem de bir türlü eve gelmedi ben de küçüktüm ve ne yapacağımı bilemedim. O zaman cep telefonum da yoktu. Ev telefonumuz da cep telefonunu aramıyordu. Parmağımı kesicekler diye çok korkmuştum. (Fatma Öztürk, Bağcılar, İstanbul)

Ben 5 yaşlarındaydım. Kardeşim ise 3 yaşındaydı. Henüz okula gitmiyordum. Gece yarısı saat 1 buçuk 2 arasıydı. Evde herkes uyuyordu. Kardeşim su içmek için kalkmıştı. O zamanlar akvaryumda balık besliyorduk. Kardeşim suyunu içip geri dönerken birden akvaryumun

üstüne düştü. Biz de onun çığlıklarına uyandık. Kalktığımda kardeşimin yüzünün yarısından çoğu kesilmişti. Akvaryum kırılmıştı. Tüm balıklar yere düşmüştü. Ben hiçbir şey yapamazken babam hemen bir havlu alıp kardeşimin yüzüne tuttu. Her yer kan içindeydi. Çok korkmuştum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kardeşim de çok korktuğu için ağlıyordu. Annem, babam ve kardeşim hemen hastahaneye gittiler. Beni ve küçük kardeşimi yan komşuya bıraktılar. Uzun bir süre bekledik. Kardeşimi çok merak ediyordum. Sonunda ağlayarak uyuyakalmışım. Sabaha karşı anneler geldiler, hep beraber eve geçtik. Kardeşimin yüzü sarılıydı. Yüzünde altmışa yakın dikiş vardı. Eve girdiğimizde balıkların hepsi yerdedi ve ortalık cam kırıklarıyla doluydu. Annem balıkları su dolu kavanozun içine attı. Beş balıktan üç tanesi ölmüş iki balık hâlâ yaşıyordu. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Kavanozdaki balıkları gören kardeşim ona gece olanları hatırlattığı için onları istemediğini söyledi. Biz de balıkları komşuya vermek mecburiyetinde kaldık. O gecedен sonra uzun bir süre balık beslemedik. Akvaryumda balıkları her gördüğümde o geceyi hatırlarım. (Fatma Dinç, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Okullar yeni kapanmıştı. Yaz tatilinin bitmesine hemen hemen bir iki ay vardı. Arkadaşlarımla genelde akşam olunca saklambaç oynamak için dışarı çıkardık. Yine bir akşam günü dışarı çıkmak için bizim ekip hazırды. Yine arkadaşlarım toplanmış en son beni çağırdılar. Annem, "Geç oldu bak, çıkma." dese de ben her zamanki gibi annemi zorladım. O gün eğer babam olsa eminim ki çıkamazdım o saatte dışarı. Sonra dışarı çıktık ve her zamanki gibi beş on dakika muhabbet ettik ve saklambaç oynamak için sayışmaya başladık. Ebe olan kişi en yakın arkadaşım Ozan'dı. Ozan saymaya başlayınca benim bulduğum çok gizli bir yer vardı ve genelde oraya saklanırdım. Ozan saymaya başlayınca yerime gittim, Ozan ise genelde saklananları izlerdi. Sayması bitti ve bana doğru gelmeye başladı. Oyun heyecanı ile panikledim ve komşu apartmanın bahçesine girmek için yerimden ayrıldım. Bahçeye gitmek için biraz eğri bir kaldırım vardı, baktım Ozan yaklaşıyor ace-

leyle koşmaya başladım ve ayağım kaydı tutunmak için apartmanın depo kapısına dayandım fakat o da açıldı. Yaklaşık bir metre derinlik vardı ve o apartmanda da inşaat olduğu için depoda bolca demir boruları vardı. Kendimi bırakmıştım artık, içine düştüm ve kafama bir boru saplandı, bir santimetre delik açıldı kafamda, her yerim kan olmuştu. Çok fazla acımadı, zaten o şokla acıması anormal olurdu. Ordan bir şekilde çıktım ve eve giderken tek hatırladığım Murat abinin şaşkıncıca, “Deniz ne oldu?” sorusunu hatırlayabiliyorum. Hemen eve gittim ve annem görünce şok oldu, panikledi. Yaramı yıkadı ve bir havluyla sardı. Hemen koşarak acile gittik biraz beklerken doktor geldi ve güzelce dikiş attı. Ben çıktıktan sonra doktor uyumamamı istemiş çünkü beyin kanamasının olma riski olduğunu söylemiş. Eve gittik ve annemin tekrar haklı olduğunu düşündüm. Gerçekten çok korkmuştum. Ertesi gün eve babam geldi ve en azından biraz daha akıllandım. (Deniz Yıldırım, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

İlkokula gidiyordum. Teyzem ve dayım bizdeydi. Dükkanda çay içiyorduk. Ablam çayı teyzeme uzatıyordu ki çay benim sol bacağıma döküldü. Bacağım boydan boya yandı. O anda hem canım acıyor hemde deliler gibi korkmuştum. Hemen polikliniğe gittik. Doktor bacağımdaki yanmış olan ve işe yaramayan derileri gözümün önünde soydu. Dehşete düşmüştüm resmen. Bacağım kıpkırmızı ve derisizdi. Çok ağladım, çok korktum bacağımı öyle görünce. Hep öyle kalacak zannetmiştim. 1 ay okula gidemedim. Aradan 5-6 sene geçti bacağım iyileşti ama halen sıcak şeyler deyince korkarım. Mesela ütüyü elime alamam. Sanki derime yapışacak da yanacak gibi. (Duygu Kolağasıoğlu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Beş altı yıl önce aile boyu memleketimiz Kars'a gitmiştik. İlk haftamız seyahat rahat kazasız belasız tatil havasında geçmişti. İkinci haftanın Perşembe gününün kahvaltısını bahçede yapıyorduk. Sofranın etrafında diğer günlere göre anormal fazla sinek vardı. Annem sinek-

leri uzaklaştırmak için sağa sola elini savururken olan oldu ve annemin eli çaydanlığa çarptı. Çaydanlık olduğu gibi kardeşimin sırtına dökülmüştü. Hemen kıyafetini çıkardığımızda yanmış sırtı kötü bir vaziyeteydi. Kardeşim bütün köyü ayağa kaldıracak bir biçimde ağlıyordu. Hemen arabaya atlayıp ilçedeki sağlık ocağına gittik. Orada bir şey yapamayacaklarını söylediler. Deli olmuştum. Hızlıca Kars'a gitmiştik. Hastahaneye geldiğimizde hemen birkaç işlem yapıp kardeşimin gövdesini sargı beziyle sarmışlardı. İki hafta boyunca pansumanlara git gel yaparak tatili bitirmiştik. (Alperen Aslan, 11. sınıf, Ümraniye, İstanbul)

Ben çok korkak bir kız değilim. Ama dört sene önce beni çok korkutan bir kaza yaşadım. Bir gün ailece evde oturup çay içiyorduk. Babam çaydanlığı eline aldı ve çay doldurmak istedi. Kardeşim gidip babama sarılınca elindeki çaydanlık yere düştü, içindeki sıcak su da benim ayağıma döküldü. Ben çok korktum, elim ayağımı titremeye başladı. Hastaneye gittik, ayağımı sardılar ve ayağımı görünce ağlamaya başladım. Ayağım hiçbir zaman iyileşmeyecek zannettim. Annemler teselli etmeye çalıştılar. Ayağımda iz kalacağını ve hiç denize giremeyeceğimi zannettim. (Derya Çıvak, yaş 15, Tarla başı, İstanbul)

Hafta sonlarından Cumartesi günüydü. Annem, ben ve babam hazırlandık ve dedemleri görmeye Ankara-Polatlı'ya gitmek için yola çıkmıştık. Yolda yavaş, yavaş sohbet ederek gidiyorduk. Giderken karşıdan tır geliyor ama ters yöne girmişti. Babam iyi şoför olduğu için fazla heyecanlanmamıştı ama ben korkmuştum ki korktuğum da başıma gelmişti, tır petrol ofislerinden birine girmek üzereydi ve çarpmak üzere olduğu petrol ofisinde de bir araba arıza yapmıştı, orda ailesiyle misafirliğe gidecek bir ailenin arabası bozulmuştu, herkes inmişti arabadan ailenin erkek tarafı arabayla ilgilenirken kadınlar da orada oturmuş dinleniyorlardı. Orda otobüs durağı vardı bir kadın da ekmeğini almış eve gitmek için otobüs bekliyordu. Tır sürücüsü kontrolünü kay-

betmişti ve tır savrulmaya başladı ve önce durağa çarptı sonra da ordaki ailenin arabasına ve bir kişiyi de sıkıştırmıştı ve her taraf kan golu haline gelmişti. Duraktaki kadının bir yerde vücudunun bir parçası, diğer tarafta başka bir parçasının olduğunu görmüştüm, ekmeği başka bir taraftaydı. Biz arabayı sağ çektik, yardım etmeye gittik. Ben küçük olduğum için fazla yaklaşamıyordum ama ordaki ailenin ağıtlarını duyu-yordum. Kadının içindeki organların hepsi dışarıdaydı, hepsini görebili-yordum ama kendimi tuttum, babama yardıma gittim. Ambulansa haber verdiler ben ağladım, çok ağladım, “Baba hadi gidelim.” dedim. Arabada ağladım, o kadınların ağıtlarını kulağımı kapatmama rağmen çok rahat duyabiliyordum. Kısa bir süreden sonra ambulans geldi, hemen polisler geldi, bütün yardım ekipleri oradaydı ama ben çok korku-yordum. Ağıtlar hiç bitmiyordu, hep duyuyordum onları. Bir süre sonra oradan ayrıldık, tekrar dedemlere doğru gitmeye devam ediyorduk ama bu sefer arabada kimse sohbet etmiyordu, herkes susmuştu. O an-nenin, o insanların ağıtları, ağlayışları hep kulağımdaydı, o gün hiç ko-lay kolay gülememiştim. Midem bulanıyordu ama çıkartamıyordum. Dedemlerde de fazla duramamıştık ve Ankara’ya evimize gelmiştik. Ama o gün küçük olmama rağmen hayatın ne kadar kısa olduğunu an-lamıştım. Gelir gelmez eve hemen yatıp uyumuştum. O gün hayatımın en korkunç olayıydı. (Uğurcan Olçay, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bu satırlara başlamadan önce bu olayın beni çok etkilediğini size belirtmek istiyorum. Benim küçüklüğüm çok hareketli geçti, çok yara-mazdım ve bu yüzden sürekli kazalar geçiren, elinin ayağının yarası hiç iyileşmeyen bir çocuktum. Bunlara rağmen hiç akıllanmayan, sürekli yaramazlık yapan bir çocuktum. Ben küçükken dışarıda top oynamaya, ip atlamaya, arkadaşlarımla birbirinden eğlenceli oyunlar oynamaya bayılırdım. O kadar severdim ki bu oyunları, annem beni eve girdir-mek için çok uğraşır. Bir acıkınca, bir de susayınca eve girmek ister-dim, akşama kadar. Bunların yanında bir de çok sevdiğim yeşil küçük bisikletim vardı. Her sabah uyanır uyanmaz bisikletimi kapıtığım gibi aşağıya inerdim, annem beni çağırınca kadar eve girmezdim. Apart-

manımızın önü düzlüktü ve bisiklet sürmeye oldukça müsaitti. Yeni yeni bisiklet sürmeyi öğrendiğimde bisikletime biner demirlere tutuna tutuna bir de gayretli gayretli pedalları çevirmeye çalışırdım. Bir gün yine öğleden önce komşumuzun oğlu benim bu gayretlerimi görünce artık bana bisiklette denegede durmayı öğretti çok mutlu olmuştum artık kendim demirlere mahkûm olmadan bisiklet sürebiliyordum. Bisikletimi süre süre frenlerini yıpratmıştım. Babam akşam işten geldiğinde frenlerimi tamir etti ve artık çok sıkı olmuştu. Ertesi sabah güzel bir hafta sonuna uyanmıştık kahvaltımızı ettikten sonra biz abimle dışarıya çıkıp bisiklet sürmeye karar verdik. Evimizin yakınında fazla büyük olmayan bir bayır vardı. O bayırın tepesine çıkıp bisikletimle aşağıya doğru inecektim. Abim de beni bayırın aşağısında bekliyordu. Ben tam hazırlandım pedallarımı çeviriyordum ki bir de ne göreyim? Yaşlı bir teyze, genç bir abla ve küçük bir çocuk bayırın bittiği yerden karşı yola geçiyorlar. Yaşlı teyze ve diğerleri benim süratli süratli geldiğimi görünce onlar da benim gibi endişeye kapıldılar bir sağa bir sola gitmeye başladılar. Ben de onları öyle görünce sağa sola kaçacak yer aramıştım, firenlerimi sıkmaya çalışıyordum ama sıkamıyordum hem korkmuştum hem de gücüm yetmiyordu çünkü daha dün babam sıkılaştırmıştı frenlerimi. En sonunda o korktuğumuz an yaşandı, yaşlı teyzeye çarptım, ben takla atarak yere düştüm, kafamı kaldırıp baktığımda teyzenin de yere düştüğünü ve bana söylenmekte olduğunu gördüm. Bir yandan ağlıyordum bir yandan yaralarım bakıyordum, her tarafım çok acıyordu. Abim koşup yanıma geldi, yaralarım bakıp beni yerden kaldırdı. Yaşlı tezeyi de kaldırdılar, bana kızarak yollarına devam ettiler. Onda birşey yoktu, çarpışmadan önceki gibi hâlâ topallıyordu. Ama ben ve bisikletim harap olmuş şekildeydik. Eve geldiğimde annem bana çok kızdı, “Söz dinlemezsen böyle olur.” dedi. Bir yandan da kıyamıyor ve yaralarımı temizlemeye çalışıyordu. O günden sonra aklımı başıma almıştım ve daha dikkatli bisiklet sürmeye başlamıştım. Ama hâlâ bisikletimden vazgeçmemiştim. (Nagehan Şahin, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bayram günüydü. Babamla birlikte amcamları ziyaretten dönüyorduk, saat de bayağı geç olmuştu. Neredeyse sokaklarda kimse yoktu.

Karşıdan bir araç çok hızlı bir şekilde bize doğru geliyordu. Korkudan bacaklarım titremeye başlamıştı ne yapacağımı da şaşırđım. Sonra ne olduysa araç karşı şerite geçti. Ters yöndeydi ve süratliydi. Tahmin edilen olmuştu. O süratli araç karşıdan gelen diğeri bir araçla kafa kafaya çarpışmıştı. Tabii kazayı gören herkes koştı kaza yerine. Biz de gittik hemen. O anı hiç hatırlamak istemiyorum. Şoförlerin ikisi de araçlarına sıkışmış durumdaydılar ve yüzleri tanınmayacak bir şekildeydi.

Ambulanslar, polisler geldi kısa zamanda olay yerine. Ambulanslar yaralıları alıp götürürken, polisler de olayın nasıl yaşandığını öğrenmeye ve yaralıların kimliklerini tespit etmeye çalışıyorlardı. Biz ifade-mizi vermiştik.

Polis, biraz zaman sonra yaralıların isimlerini söyledi. İsimlerden biri amcamın oğluydu. Şoförün yanındaki yaralı amcamın oğluymuş. O an öyle şaşkın öyle üzgündük ki. Hemen atlayıp hastaneye gitmiş-tik. Yoldayken de amcamlara haber vermiştik. Allah'a şükür birkaç yara ve kırık ile kazayı atlattı ve Allah'a şükür şimdi sağ salım. (Kübra Can, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

6 yaşındaydım. Anneannemgile gitmiştik. Onların apartmanında Funda adında bir ablam vardı. Bir gün gene bisikleti almış geziyordu. Beni de çağırđı. Bisikletin ön koltuğuna oturdum ve gezmeye başladık. Bir ara bir yokuş yukarı çıkmıştık. Aşağı doğru inerken bisiklet iyice-ne hızını aldı. Taşın üzerinden geçince ayaklarım yukarı doğru hopladı ve bisikletin jantı sol ayağımı içine aldı. Takla attık bisikletle. Dedemler geldi yanımıza, jantı kırarak ayağımı kurtardılar. Hemen hastaneye götürdüler ve altı yerinden kırık olduğunu söylediler. (Emre Mert Baycan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bizim evimiz Saraycık'taydı, orada yaşıyorduk. Bir gün babam evden geç çıktı, kardeşlerim dışarıda oyun oynuyordu. Topumuz arabanın altına kaçmıştı. Babam o sırada kardeşimi görmeyip arabayı çalıştırdı. Kardeşim o anda arabanın altında topunu almaya çalışırken birden babam geri geri gitti, kardeşimin bacağı arabanın altında kaldı, ezilmişti. O anda annem ve babam çok korktu ve ağlamaya başladılar. Sonra kardeşimi hastaneye götürdüler. Babam acele ile kardeşimi hastaneye yetiştirdi. Sonra doktorlar kardeşimin bacağını alçıya alıp iki gün hastanede yatırdıktan sonra taburcu oldu. Sonra eve geldiler, bütün mahalle bizim eve doluşmuştu. Herkes geçmiş olsun dileklerini söyleyip gittiler. Biz de bir daha bunun olmayacağını babama söz vererek söyledik, babamıza sarıldık ve hepimiz çok mutlu olduk, kardeşimi kaybedeceğim diye çok korkmuştum... (Pınar Çarbuğa, 9. sınıf, Sincan, Ankara)

7 yaşındaydım, anaokuluna yeni gelmiştim. Annemle annemin yakın bir arkadaşına misafirlığe gidiyorduk. Binaya girdiğimizde bina ıslaktı, belli ki daha yeni yıkanmıştı. Binanın merdivenleri çok sivri ve dikti. Annemle dikkatlice çıkmıştık. Aradan yarım saat geçtikten sonra tüm çocuklarla birlikte bahçeye indik. Kovalamaca oynuyorduk ve çok eğleniyorduk. Ebe olandan kaçarken binaya girdim. Hızlıca merdivenlerden çıkarken üçüncü veya dördüncü basamakta ayağım kaydı. Çenemi merdivenlere vura vura düştüm. Tüm oyun arkadaşlarım dışarıdaydı. Tam kalkmaya anneme seslenmeye çalışırken çenemi oynatamadığımı ve çenemden akan kanları fark ettim. O sıra binadan birisi kapıyı açtı. Beni gördü; komşular, yetişin diye bağırdı. O andan sonra aklımda kalan tek şey annemin yanıma gelişi ve çeneme dikiş atılırkenki çektiğim acı oldu. Canımın en çok yandığını o zaman hissettim şimdi ise merdivenleri hızlıca inemiyorum ve hızlıca çıkamıyorum. (Ayşe Ceren Arslan, 11 sınıf, Sincan, Ankara)

5. sınıfın başlarıydı, okulda top oynayabilmek için öğle arası teneffüsünü bekliyorduk. Öğle arası zili çaldığında sınıftaki bütün erkek-

ler okulun dışındaki çimli ve ağaçlı bahçeye koştuk ve maç yapabilmek için kadroları ayarladık ve maça başladık. Genelde kaleci olmam ama o gün kaleci olmak istemiştim. Kalemiz iki tane ağaçtan oluşuyordu ve ağacın birinin önünde fiskiye vardı. Maçın sonlarına doğru karşıdan gelen topu tutmak için zıpladım ve düşüp çenemi fiskiye vurdum. Dişim kırıldı diye çok korkmuştum, neyse ki dişim kırılmamış, çenem yarılmıştı. Çenemin yarıldığını fark edince korktum biraz geçti çünkü diş ağrısını ve diş çektirmeyi hiç sevmiyorum. (İsmet Erdem, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Tatil yapmak için abimlerin yanına Mersin'e gitmiştim. Yeğenim Ecrin de oradaydı. Beraber denize giriyor, oyun oynuyorduk. Ertesi gün Ecrin'le oyun oynarken salıncağa binmek istedi. Ben de bindirdim ve sallamaya başladım. Yan salıncakta da başka bir kız sallanıyordu. Ecrin sallandıktan sonra inmek istedi. Kolundan tutup indirdim. İndirdiğimde yandaki salıncağa doğru yürümeye başladı. Koşup yetişmeye çalıştım ama yandaki kız Ecrin'e çarpıp düşürmüştü bile. Yere düşünce kaldırımın kenarına alnını vurdu. Kan akmaya başladı, çok korkmuştum. Hemen abim geldi, yüzünü yıkadık, apar topar hastaneye götürdük. Çok şükür ki önemli bir şeyi yokmuş. Küçük bir açılma vardı ve üç dişi atıldı. Şimdilerde ise sadece küçük bir iz var. (Koray Kozan, 10 sınıf, Sincan, Ankara)

Bir yaz günü memleketim Trabzon'da balık avı için havanın soğumasını, sis kaplamasını, yavaş yavaş da yağmurun başlamasını beklemek zorundaydık. Bunun nedeni bu hava koşullarında balık tutma şansımız artıyordu. Hava koşullarının hepsi gerçekleşmişti. Oltaları arabanın bagajından aldık ve kuzenimle birlikte çayırın patika yollarından kestirme olarak dereye varmak için yola koyulduk ve dereye ulaştık. Derenin başlarında balık tutmak çok keyifliydi, hiçbir engel yoktu. Ama hiç balık tutamamıştık. Balık tutmadan eve dönmek istemiyorduk. Kuzenim biraz daha ileri gidelim dedi ve oraya gittik. Bura-

da koca koca kayalar vardı, iki dereyi birbirine bağlayan Cilas Dere-si'ne çıktık ve balığı orada avlamaya devam ettik. Yemi oltaya taktım atmamla balığı çekmem bir olmuştu balık yaklaşık 1 kilo 200 gram hakiki kırmızı benekli bir alabalıktı, gerçekten çok sevinçliydim. Hayatımda tuttuğum en büyük balık buydu. 5-6 metre ileride kuzenim büyük gölde balık avlamak için dağa tırmanıyordu. Ben epey geride kalmıştım, sivri kayaların üstünden dağa tırmanıyordum. Yağmur giderek şiddetini arttırmıştı, çimenin üstünde yürürken yağmurun etkisiyle ayağım kaydı ve sivri kaya bacağımı kesmişti. Her tarafım kan içinde kalmıştı. Gerçekten çok korkmuştum. Kuzenimden yardım istemek için zor da olsa ıslık çaldım. Ve kuzenim koşarak yanıma geldi, beni sırtına alarak evin yakınlarındaki değirmene kadar sırtında taşıdı. Değirmene vardığımızda bir süre dinlendikten sonra evin yolunu tuttuk. (Berkay Mert Kaygusuz, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

O gün sabah erkenden kalkmıştık. Annem, ben, kardeşim hastaneye gidecektik. Babam sabah bizi araba ile hastaneye bıraktı, akşama kadar hastanede idik. Ve çok yorulmuştuk. Dışarıda çok kar vardı ve yağmur yağıyordu. İşimiz bitti ve babamı aradık, gelemeyeceğini söyledi. Biz de otobüsle gitmek zorunda kaldık. Hastaneden çıktık, bayağı yürümüştük ve çok ıslanmıştık. Her yer çamur ve buzdu. Çok kötü bir gündü. Biraz yürüdükten sonra, anayola çıktık. Karşıya geçip otobüse binecektik. Geçerken kardeşim birden fırladı ve annemin elini bırakıp kaçtı. Araba kardeşime çarpmıştı. Yollar çok kaygandı, frene basmasına rağmen araba kardeşime çarptıktan bayağı sonra durabildi. Annem orada bayılmıştı, kardeşim yerde kanlar içinde yatıyordu. Çok korkmuştum. Ambulansın gelmesini bekledik. Önce kardeşimi sonra annemi götürdüler. Ben kardeşimin yanında gittim. Yaşananlar sadece bir film şeridi gibi geçiyordu gözümden. Konuşamıyordum, oturduğum yerden kalkamadım. Her yerimin titrediğini ve içimin bulandığını hissediyordum. Üstüm, her yerim kan olmuştu. Annemi ve kardeşimi ayrı hastanelere götürdüler. Annemin nerede olduğunu bilmiyordum. Kardeşim ile ben bir hastaneye gittik orada müdahale edemediler. Kar-

deşime sağlayacakları cihazların olmadığını söylediler. Doktorların aralarında “zaten ölmüş” dediklerini duydum. Yanımda kimse yoktu, ne üzülebiliyordum, ne de ağlayabiliyordum. Bana gelip babamı sordular, annemin nerede olduğunu, evin adresini, babamın telefon numarasını ve bir şey bilmiyordum çünkü unutmuştum o an. Adımı sordular söyleyemedim. Yanımda bir polis vardı, durmadan bana bir şeyler söyleyip duruyordu. Elindeki dosyayı alıp yırttım... “Kes!” diye bağırdım. Hastane koridorunda tam ortasına yere kıvrıldım yattım. Kardeşimi başka hastaneye götürdüler. Babamı aramışlardı. Babam geldi, herkes mahvolmuştu. Polisler, hemşireler, doktorlar... Hepsi başımızdaydı. Kardeşimin yanından çıkan bir doktor bize her şeye hazırlıklı olmamızı, kardeşimin kalbinin durduğunu çalıştırdıklarını ama durumunun çok kötü olduğunu, beyin kanaması geçirdiğini söyledi. Çok zor günler bizi bekliyordu. Kardeşim yoğun bakımdan çıkmadı, bir ay boyunca hiç uyanmadı. Hiçbir tepki vermedi. İyileşmedi. Biz her gün hastane köşelerinde sabahladık. Kardeşim sonra sağ elini sıkmaya çalıştı, hemen doktorlar geldi, biz kötü bir şeyin olduğunu sanmıştık. Doktor çıkıp söyledi. Nasıl sevinmiştik! O an dünyanın en mutlu insanıydım! Mutluluktan birbirimize sarıldık ağladık, herkes ümidi kesmişti, biz hariç! Sonra gün geçtikçe iyileşmeye başladı. Her şey yolunda gidiyordu. Kardeşim bir sürü ilaçlar alıyordu. İthal mamalarla besleniyordu. Artık evimize gelmiştik. Özel hemşire bakıyordu kardeşime, odayı boşalttık. Odayı kardeşimin ilaçları ile ve cihazlarıyla doldurmuştuk. Kardeşim konuşamıyor, geçmişi hatırlamıyordu, yürüyemiyor, çoğu şeyi yapamıyordu. Yavaş yavaş konuştu, önce emekledi, sonra yürümeye başladı kısaca yeniden doğmuş gibi her şeye sil baştan başlamıştı. Kâbus gibi günlerdi neler çekmiştik. Bizim ve kardeşimin kendimize gelmemiz uzun zaman almıştı. Bizim için bir dönüm noktasıydı. Ailecek büyük bir desteğe ihtiyacımız vardı. Psikolojimiz yerle bir olmuştu. O günden sonra küçük kardeşim bir daha konuşmadı. Böylelikle o günler geride kalmış ve kardeşim de iyileşmişti. Geçmişten o kadar çok şey öğrendim ki bu hayatın karşımıza neler çıkaracağını o yaşta öğrenmiştim. (Rukiye Sarıtaş, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Babamın bir bakkalı vardı. O gün babam mal almaya gitmişti. Ben de beş yaşında idim. Küçük erkek kardeşim, babamın yanına bak-kala inmişti. O sırada ablam ve ben televizyon izliyorduk. Küçük kardeşim arabaları çok sevdiği için caddede koşup oyun oynardı. Babam ve annem arabadan mal indirirken küçük kardeşim de yine oyun oynuyordu. Annem mal indirirken kardeşime araba çarptı. Ayağının damarları bile gözükiyordu. Ben o an çok korkmuştum. (İlknur Dağeri, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Bundan üç yıl önce, bir yaz günü arkadaşım ile kapının önünde oyun oynamaya çıkmıştık. Arkadaşımın bisikletine sıra ile biniyorduk. Ben bisiklet sürmeyi tam bilmiyordum. Ama biraz olsun bildiğim için bisiklete biniyordum. Bizim mahallemiz çıkmaz sokaktı, sokakta da komşumuzun arabası vardı. Sokağın bitiminde araba duruyordu. Bindiğim bisikletin frenleri çok sıkıymış, binince fark ettim. Ama çoktan bisikletle hız yapmıştım. Arabanın üzerine doğru gidiyordum, ne frenleri sıkabiliyor, ne de ayaklarımla bisikleti durdurabiliyordum. Bisiklet sürmeyi tam da bilmediğim için hızla arabaya doğru gidiyordum. Arkadaşlarım bana komut verseler de ben gözlerimi kapamaktan başka bir şey yapamamıştım. Ben arabanın üstüne düştüm, arabanın camı patladı. Kaşım ve elim yarıldı. Allah'tan gözlerimi kapatmışım, yoksa gözlerime de bir şey olabilirdi.

Tam da o akşam memlekete gidecektik. Beni hastaneye kaldırdıkları için gidemedik. Bana hastanede dikiş atacaklarını söylediler, daha önce hiç dikiş atılmadığı için çok korktum. Doktorlar bana sayı saydırarak dikiş attılar, o gün benim için çok korkunçtu. (Hazal Açıkalın, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Geçen sene Ağustos ayında akşam karanlığında top oynamaya dışarı arkadaşım ile birlikte çıktık. Top oynarken 5 metre yüksekliğindeki duvardan aşağıya düştüm. Ailem doktora götürmek istedi. Ben korkudan gitmedim. Sabah kalktığımda bacağımı kopmuş, düşmüş bir şekil-

de gördüm. Annemler acilen ambulans çağırıp hastaneye götürdüler. Acilen ameliyat olmam lazımmiş. Bacağımdaki femor kemiği kırılmış. Benim için başka bir çocuğun ameliyatını ertelediler. Ameliyata girerken çok korkmuştum. Ölmekten ve ailemi kaybetmekten çok korkuyordum. İçerisi çok değişik bir yerd. Narkoz verdiler ve bayıldım, yine de sesleri duyabiliyordum. Öğlen 1’de girdiğim ameliyattan akşam 10’da çıktım. Hayatımda ilk defa böyle korktum. Şimdi az da olsa iyiyim. (Yağmur Öner, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

On bir yaşında Rize’ye gitmiştik. Evin duvarından atlayıp eve doğru karanlıkta yürüyordum. Karanlık olmasına rağmen karanlıktan korkmadan eve doğru yürüyordum. Yerler çamurdu. Karanlıkta yalnızca ev ve evin ışıkları görünüyordu. Beş dakika yürüdüktan sonra eve ulaştım derken ayağım boşluğa geldi ve iki kat apartman yüksekliğindeki çukura düştüm. Sol bacağım kırıldı. Karanlıkta beni aramaya başladılar, ama kimse beni bulamadı. Neredeyse bir gece çukurda ağlayarak ve acılar içinde bekledim. Sabaha doğru artık ağlayacak gücüm bile kalmamıştı. Sabah babam beni buldu. Üç ay bacağım alçıda kaldı. O günden sonra karanlıktan korkuyorum. (Sibel Demirci, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Bir sabah okula gitmek için otobüse binmişim. Otobüs çok doluydu. Birkaç durak sonra iyice doldu. Otobüsün dolu olmasına rağmen adamın biri otobüsün kapısından tutunarak otobüse bindi. Otobüsün kapısı kapanmamıştı ve otobüsün kapısı sallanıyordu. Otobüs ilerlerken adam bir anda düştü ve ayağı ezildi. Adamın ayağını o şekilde görünce çok korkmuştum. (Gizem Tuncel, 12. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Ben iki üç yaşlarındayken traktörden düştüğüm için başım kırılmıştı. O yüzden traktör durmadan arabadan inmeye korkarım. (İsim-siz, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ben 5 yaşındayken köyde at arabasından düşmüştüm. Kafatası kemiğim kırılmıştı. 2 ay boyunca hastanede yattım. O iki ay en çok korktuğum “iki ay”dı. (Abdüllatif Ökür, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Ben daha 4 yaşlarındayken annemle birlikte sokakta oynamaya çıkmıştım. Annem çok işi olduğunu söyleyerek eve gitmemizi söyledi. Ama ben ısrar ederek gitmedim. Annem beni komşu kızına emanet etti. Ben oyun oynarken fark etmeden bir ayağımı kaldırıma bir ayağımı da yola koymuşum. O anda bir tane tüp kamyonu ayağımın üzerinden geçti. Ben o zaman çok korkmuştum. (Özlem Gülmez, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Küçükken televizyonun kablosuna yanlışlıkla basmıştım, televizyon üstüme düşmüştü. Şimdi televizyonun tozunu alırken tekrar düşmesinden korktuğum için yavaş silerim. (Cansu Yıldız, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Kardeşimle birlikte marketten eve dönerken kardeşim marketten benden önce çıkmıştı. Tam o sırada kardeşimin kabaniyla aynı renkte kabanı olan bir kıza araba çarptı. Ben o kıızı kendi kardeşim zannettim. Koşa koşa kızın yanına gitmiştim. Kendi kardeşim olmadığına mı sevinerim, kızın kendisine mi üzüleyim bilememiştim. Bu olay sanırım hayatımın en korkunç olayıydı. Üzerinden 4 sene geçmesine rağmen hâlâ her anını hatırlıyorum. (Sena Yılmaz, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Küçükken amcam traktörün kasasını odun ile doldururken ben gizliden direksiyona geçtim. Traktör çalışıyordu, ben de gaza basınca Fırat nehrine doğru gitti, durduramadım. Sonra amcam peşimden koşmaya başladı, bağıra çağıra. Traktör 1 metre falan suya girmişken amcam yakaladı bizi ve traktörü durdurdu ve ben arkama bakmadan traktörden atladığım gibi kaçmaya başladım. (Deniz Acar, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

İkinci sınıfta bir gün okula gitmeyip evde kalmıştım. Ve çizgi film izlerken sobayı fark etmeyip ayağımla itiyordum ve bir anda üstüme düşmüştü. Üstünde kaynamış su üzerime düştü. Ve bütün vücudum yanmıştı. (Atacan Talayhan, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Kandıra'dan gelirken Baba Tepe'nin alt tarafında araba savruldu ve çok korktuk. Ondan sonra araba kaza yaptı. Ama hiçbir şey olmadı; yaralanan, bir yeri acıyan yoktu ama herkes çok korkmuştu, herkes şoka girdi aniden. Sonunda hiçbir şey olmadı ama araba hurdaya döndü. Arabayı aldılar götürdüler, biz de eniştemin minibüsünle eve döndük, hiçbir şey olmamış gibi hayata devam etik. (Erdem Sağlam, 7. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Yine bir staj günü işyerindeyim, her şey yolunda, işlerimi yapıyorum. Benim dikiş yaptığım makinem bozulmuştu. Singerci Hasan abim makinemi tamirden getirmişti. Benim de o gün makinemde yapacağım işlerim vardı. Geçtim makinenin başına, dikişimi yapıyorum. Bir yandan da makinemin eskisinden daha güzel diktiğini söyledim. Hâlâ dikişe devam ederken diktiğim kumaş makinenin ağzından ilerlemedi. Diğer yandan da ayağım makinenin ayağında basılı. Tam kumaşı ilerletip kumaşın takıldığı yerden kurtarayım derken ayağımla birden makineyi çalıştırdım ve büyük bir ses geldi, çak diye. Patronuma iğnenin

kırıldığını söyledim. Sonra canımın biraz acıdığını ve parmağımın kanadığını gördüm. Evet iğne kırılmıştı ama parmağımın içerisinde kırıldı. Çok sakinim, patronuma parmağıma iğne battığını söylüyorum. O da beni kandırma diyor çünkü o kadar sakinim ki. Parmağımı makineden çektim ve iğneye geçirdiğimiz iplik parmağımın içerisinde iğneyle birlikte. Hemen dükkan komşumuz Kadir abi eczeneye götürdü. Parmağım morardı ve çok kanıyordu. Eczaneci acile götürmeniz gerekli dedi. Bu arada benim gözlerim kararmaya başladı. Vücudum titriyordu. Hemen dükkâna geldik, patronum da korkmuştu, ben de. Başım dönmeye başladı ve yere düşmüştüm. Beni hemen hastaneye kaldırmışlar. Gözlerimi hastanede açtım. Parmağıma ne olacağını bilmiyorum. Korkuyorum, düşünüyorun o iğnenin parmağımdan nasıl çıkacağını. Bir abi vardı, bizi hastaneye getiren, o parmağımın kesileceğini söyledi ve bir an çok korktum. Beni film odasına götürdüler. İğnenin tam olarak nerde olduğuna baktılar. Sonra doktor geldi. Elinde büyük bir cımbız gibi bir şey, kollarımdan tuttular, başımı diğer yöne çevirdiler. Canım acıyordu, korkuyordum. Sonra bıraktılar ve baktım iğneyi çıkarmışlar. Şimdi parmağıma baktıça o günü hatırlıyorum. Çünkü izi kaldı. Makinem de o günden sonra sürekli tamire gitti. Şimdi oturdukça makineye sanki tekrar parmağımı kapacak gibi... (İsimsiz, Alanya)

Babamdan hep bir bisiklet istemiştım çünkü abimin ve ablamın vardı. Babamdan her bisiklet istediğimde sen daha küçüksün diyordu. Abimi ve ablamı böyle bisikletin üzerinde ne kadar eğlendiklerini görünce kendimi tutamaz hep ağlardım, ağlamamın sebebini çok merak eden abim hep soruyordu ama söylemiyordum ve bu suskunluğum karşısında abim bana inat, “Melike’nin bisikleti yok.” deyip duruyordu, çok sinirimi bozuyordu. Ablamı da kötü emellerine alet etti, ikisi birden böyle üstüme gelince ben de o gün ikisinin de bisikletlerinin tekerleklerini iğneyle patlattım. Gerçi benim yaptığımı öğrenince abim de benim ağzıma patlattı, o ayrı. Tekerleri patlattığımı da abimle ablama Zeliha olacak kardeşim söyledi. Abimle ablamı her bisiklete bindiklerinde rahatsız ederdim, beni de önünüze alın derdim. Onlar al-

mak istemezdi ama her defasında bisikletinizin tekerleklerini bir daha patlatırım dedikçe alıyorlardı. Abim ve ablam beni hep babama söylüyorlardı. “Baba bizi hep rahatsız ediyor, nolur şuna bir bisiklet al.” diye. Babam sonunda bana bir bisiklet aldı. Gerçi almakla iyi bir şey mi yaptı, kötü bir şey mi yaptı, onu kullandıkça anladım. Kullanacak olduğum bisiklet ilk bisikletimdi ve çok heyecanlıyım. Ne kullanmayı biliyordum ne de dengede durmayı. Babam bana kullandıkça açılırsın demişti ve ben de öyle sanmışım. Abim ve ablam gibi ben de çok çabuk öğrenirim sanmışım ki yanılmışım. Kullanmaya berbat başladım, hep biri yardım ediyordu, en çok da babam. İlk kullandığımda çalılıklara girdim, yüzüm kolum hep çizildi, 3-5 günde geçti. Babam biraz ara verelim dedi, 1-2 hafta ara verdik. Ondan sonra babamla bir daha denedik, bu sefer bisikletten düştüm, babam pes etti, benimle uğraşmayı bıraktı, yine abim ve ablama kaldım, onlarla da bayağı denedik, hep bir kaza, hep bir kaza. Bir yandan ağbim kızıyor, bir yandan ablam, insan sıkılıyor. Bisiklet istediğim güne pişman oldum derken bu sefer devreye annem girdi. Annem çok sabırsız ve her şeyin hemen olmasını isteyen bir kadın. Az tokat az azar yemedim bir bisiklet yüzünden. Sonra yavaş yavaş oluyor gibi oldu ama sonra olan yine bana oldu. Annem artık sen tek kullanabilirsin dedi ve ben de güvendim. Dengede durabiliyordum, her şey oluyor gibiydi ta ki bir zamana kadar. Bizim evin önünden aşağı giden yol bayır, ben de madem öğrendim biraz aksiyon olsun diye o bayırdan aşağı gitmeyi düşündüm. Bayırın aşağısında da çeşme var, ben de saldım kendimi ordan aşağı. Sonra dengem bozuldu, hiçbir şey yolunda gitmiyor derken ben zaten ümidi kesip bisikletten elimi ayağımı çektim, derken bisiklet çeşmenin bir ucuna, ben bir ucuna, sonra o bayırı ağılaya ağılaya çık, ayağımı da çeşmede çarptım burktum, eller kollar yaralı, bunca acının üzerine bir de azar yedim, yani bir bisiklet sevdası yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Yüzümdeki izler geçene kadar abimle ablam hep dalga geçtiler. O bisikleti istediğime şimdi bile pişmanım. Bundan sonra hiçbir şeyi bu kadar çok istemicem. (Melike Zübeyde Yeşildağ, 8. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Her gün yaptığım alışkanlıklarım vardı, diş fırçalamak, yüz yıkamak gibi. Okuldan eve yeni gelmişim, annem kahvaltı hazırlamıştı. Yedim ve dişlerimi fırçaladım. Akşam oldu, babam gelmişti, tıraş olmuştu, tıraş malzemelerini kapının arkasına asmıştı. Akşam yemeğini yedik ve ablamla dişimi fırçalayacaktım. Kapının arkasındaki malzemeleri görmemişim, yere düşmüş, ben de üstüne basınca ayak baş parmağım koptu ve ben çok korktum, ağladım, annemgil hastaneye kaldırdı ve 12 dikiş atıldı. (Esra Karakuş, 9. sınıf, Alanya)

Daha 6 yaşındaydım. Kardeşim de 4 yaşındaydı. Onunla bir gün evimizin önünde oyun oynuyorduk. Kardeşimle oyun oynarken yaklaşık yarım metre yükseklikte bir duvarın üzerine çıktım. Benim çıktığımı gören kardeşim de gelmek istedi ve geldi. Bir iki dakika sonra beni aşağıya itti. Ben de yere düştüm ve kolum kırıldı. O an çok korktum. Korkudan ağladım ve benim ağladığımı gören kardeşim de ağladı. Sonra hastaneye gittik. Doktor kolumu elleyince çok korktum. İşte o an çok korktum. (Aslı Akkaya, 9. sınıf, Alanya)

Bir yaz günü evdeydim. Annem telefonda anneannemle konuşuyordu. Ben de balkonda tel dolabın kenarında salıncak gibi duran örtünün üzerine oturdum. Tel dolabın üzerinde örtüyü tutan bir taş varmış. Ben de o sırada salıncak sanıp sallandım ve başıma taş düştü. Başımdan kan akmaya başlayınca çok korktum. Direkt annemin yanına koştum. Başımı bir tülbentle sardı. Biraz sonra taşın düştüğü yerdeki kan durdu. (Melike Pınar, 9. sınıf, Alanya)

O gün annem beni çok sinir etmişti. Ne kadar sakin olmaya çalışsam da olamıyordum. Ben de o anki sinirle gittim su ısıtıcısına tekme attım. İçinde kaynar su varmış, ayağım yandı. Ayağım çok acıyordu. Hastaneye gittik, pansuman felan yaptılar. O anki sinirle hem annemi

üzdüm, hem ayağım yandı, hem de 2-3 ay boyunca okula gidemedim. Ve ayağımda yanık izi kaldı. (Suna Tan, 9. sınıf, Alanya)

Okuldan çıkmıştım, eve gitmek için otobüse binmiştim. Otobüs kırmızı ışıkta durmuştu. Sol tarafta bisiklete çarpmış bir araba ve arabanın, adamın kafasını ezdiği ölü, cansız bir ceset duruyordu. Çok korkutucu, tüyleri diken diken edecek bir şey. Çok korkutucu bir şey...! (Sevilay Şanlı, 9. sınıf, Alanya)

Hayatımda en çok korktuğum şey motora binip düşecekmiş gibi olmam. Bu yüzden motora binerken özgüvensiz binerim. Korkmamın sebebi bir gün motor kazası geçirmem. O günden bu yana motordan korkarım hatta motor sesi duymak bile istemem.

Babamla bir gün çarşıya gidiyorduk. Babam 120 hızla gidiyordu. "Baba biraz yavaş gider misin?" desem bile beni dinleliyordu. Yeşil ışık yanıyordu, biz en arkadaydık, biz geçince kırmızı ışık yandı ama babam görmedi ve geçti. Geçti ve o sıra yandan gelen araç bize çarptı. Çarpmasıyla birlikte biz yerde sürüklendik. Biraz ileri sürüklendikten sonra durduk. Etrafımda binlerce insan birikti. Hemen beni ayağa kaldırdılar. Yan taraftaki restoranta oturtular ve bir su ikram ettiler. Tabii benim o sıra suyu bile içecek halim yoktu. Babamı düşündüm, hemen babamı sordum, o sıra babam ayağa kalkmış, her yerde beni soruyormuş. O sıra babam geldi yanıma, sarıldık beraber. Az çok yaralarımız olsa da onun bana sarılması her şeyi unutturdu.

Sonuç olarak motosikletten çok korkuyorum. Babam o günden sonra hızlı gitmiyor, hatta kırmızı ışığa çok dikkat eder oldu. Hatasını anlamış olucak ki! Yaşadıkça korkum azalsa da o günü hiç unutmayacağım. Saygılarımla. (Gizem Doğruol, 10. sınıf, Alanya)

İnsanın korktuğu başına gelirmiş diye bir söz vardır. Ve insan bir gün korkularıyla yüzleşmiş. Ben de korkuyordum. Yani benim de korkularım vardı. Sevdiklerimi kaybetmek, yani onların benden önce ölmesi. Beni bu dünyada bırakıp gitmesi gibi. İnsan değer verdiğinin canının yanmasını istemez. En azından ben öyleyim. Korkuyordum ve korkumla birlikte büyüdüm. Küçükken hep düşünüp düşünüp ağlardım. “Ya onlara bir şey olursa ben ne yaparım? Nasıl bir tepki veririm?” diye. “Onlar olmadan ben nasıl devam ederim hayata?” diye düşünürdüm ve yatağıma kapanıp ağlardım. Ama ağladığımı kimse duymazdı çünkü hep gece yatağıma yattığımda aklıma gelirdi. Ve korkumla yüzleşeceğim gün yaklaşıyordu. Tabii ben bundan habersizdim. Korkum kendini yine hatırlattı bana bir rüyayla. Rüyamda annem ölmüştü, babam ise camide duasını yapıyordu. Ben babama yaklaştım ve “Baba neden annem öldü?” dedim. Babam da “Kızım Allah onu yanına çağırırdı.” dedi. Uyandım ve on dört yaşında olmama rağmen ağlayarak kalktım ve annem ve babamla birlikte uyudum. Bundan birkaç hafta sonra ise babam trafik kazasında öldü ve ben hiçbir tepki veremedim ilk öğrendiğimde. (Kevser Akgöz, 10. sınıf, Alanya)

Günlerden Pazar günüydü. Ben ve ailem annemin arkadaşına ziyarete gidecektik. Pazar günü hava çok güzeldi, güneş her yeri ısıtıyordu. Yola çıktık. Annemin arkadaşının evine gitmeden Manavgat'ı görmeye karar verdik. Önce çarşısını dolaştık, Manavgat şelalesine gittik, daha sonra Manavgat barajına gittik. Orada bir süre durduktan sonra annemin arkadaşının evine gittik. Yemek yedik, sohbet ettik, akşam 9'a kadar oturduktan sonra kalktık. Hava birden bozuldu. Yağmur yağmaya başladı. Biz yola çıktığımızda az yağıyordu. Biraz gittikten sonra yağmur çok hızlandı, arabanın önü görünmüyordu. Yol deniz kenarında olunca şimşekler denizin üzerinde çakıyor, biz çok korkuyorduk. Yolda giderken arabanın lastiği patladı. Yolun kenarında duruyorduk. Ama arkadan gelen araba bizi görmese kaza yapacaktık. Yağmur çok kötü yağıyor. Babam dışarıya çıktı baktı. Arabada yedek lastik de yokmuş. Allah'tan yakınlarda petrol vardı da yardım ettiler bize. Yağmur

hâlâ çok şiddetli yağıyordu. Biz de yavaş yavaş yine yola çıktık petrol-
den. O gün eve geldiğimizde saat 12.30'du, yani yağmur yüzünden eve
geç geldik. Babam o günden sonra arabada hep yedek lastik bulunduru-
yor. Ben de yağmurlu günlerde asla uzun yola çıkmıyorum bu olay-
dan sonra. (Ayşe Aksoy, 10. sınıf, Alanya)

Beş yaşında dört tekerlekli biniyordum. Ama sokaktaki arkadaş-
larım iki tekerlekli bindiği için onlara özeniyordum ve komşumuza
destek tekerleklerini çıkarttırdım. Ben iki tekerlekli bisikletimle so-
kaktaki arkadaşlarımla yarış yaptım, hızlı sürdüğüm için dengem bo-
zuldu ve kaldırıma çenemi çarptım. O anda çenem yarılmıştı ve kan-
lar akıyordu, çok korkmuştum. Annem ve komşular yanıma geldi, be-
ni kaldırdılar. Annem eve çıkıp kimliğimi aldı. Sonra beraber hastane-
ye gittik ve bana iğne yapıp çeneme iki tane dikiş attılar. (Liza Berfin
İnce, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

Benim kardeşim iki sene önce tenis sahasında koşarken kolunun
üstüne düştü. Kardeşimi hemen hastaneye götürdük. Kolunda iki tane
kırık vardı. Ben ve annem dışarda bekledik. Babam, kardeşim ve dok-
tor bir odaya gittiler. Kardeşimin o odada elini alçıya aldılar. Ben ve
annem çok ağladık. Kardeşim ve babam dışarıya yani bizim yanımıza
geldiler. Babam, "İki hafta sonra yine doktora gelicez." dedi. Aradan
bir hafta geçti. Kardeşim akşam uyurken kıvranıyordu. Annem kork-
maya başladı. Kardeşimi hastaneye götürdü. Doktor alçıyı açtı. Derisi
yok olmuş, sadece kaslar görünüyordu ve kan akıyordu. Doktor bir ilaç
verdi. Koluna o ilacı sürdük, geçti. (Yağmur Ayaydın, 5. sınıf, Bahçe-
şehir, İstanbul)

Migros'a gittiğimizde süs kristaller görmüştük. O anda abim ve ben
sepet içindeydik. Kristalleri almaya çalışırken sepet devrilmişti ve benim

kafam masanın sivri köşesine çarptı. Başım yarılıp kanamaya başladı. Bir hastaneye gittik ve orada dikiş atıldı. O günden sonra annem bizi hiçbir zaman sepete bindirmedi. (Kaan Taşpek, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

7 yaşındayken trafik kazası geçirdik. Köyden dönerken yolda arabayı teyzem kullanıyordu. Bir anda direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Yolda araba iki tur döndü, yolun kenarı uçurumdu ve o uçurumdan aşağı dört takla attık. Kayaya çarptık ve durduk. O sırada babamın kucağında ön koltuktaydım. Uçarken camdan dışarı fırladım ve ayağımı cam kesti ve diz kapağımdan deri kopmuştu. Teyzemin ise belinde çıkık vardı. Babamın da aynı şekilde beli incinmişti. Annemin kolunu cam kesti. Ablamın burnu kırıldı. Çok korkunç bir olaydı. O zaman futbol oynuyordum. Galatasaray'a transfer olacaktım ama kazadan sonra 8 ay yürüyemedim. (Eren Aslan, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Ben 8. sınıftayken okula servisle gidip geliyordum. Kış mevsimi olduğu için hava çok sisliydi. Bizim servisin şoförü arabanın ışıklarını açmamıştı ve bu yüzden karşıdan gelen araba bizim servisi görmediği için iki servis çarpıştı. O anda ben ve servisteki arkadaşlarım çok korktuk. Diğer servis ise öğretmenlerin olduğu servisti. Bir tane öğretmenin burnu kırıldı. Biz çok geç eve gelik. Ailelerimiz bizi çok merak etmişti. Eve geldiğimde ailem soru soruyor ama ben hiç konuşmuyordum. Sonra bana korku için iyi gelen bir ilaç olduğunu söylediler ve o ilaçtan içtim birkaç gün. Ama hâlâ korkuyorum kazadan. (Gönül Demirel, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Okulumuzun çıkış kapısıyla servislerin giriş yeri aynıydı ve geniş bir alan değildi. Aynı zamanda kaçacak yer de yoktu ve duvar vardı. Tam ben çıkarken köşeden servis döndü, duvar ve servis arasında sıkışmıştım, şoför orada olduğumu fark etmeyip arabayı zorlaya zorlaya içeri sokmaya

devam ediyordu, araba sürtünerek geçmeye devam ederken arkada çantanın da baskısıyla yere düştüm. Bu kez arabanın tekerlekleri ve duvar arasında sıkışmıştım. O an hem beklemediğim anda gelişen bir olay olduğu için şoktaydım, hem de bir saniye ötesini düşünemediğim için çok korkmuştum. (Gizem Geridönmez, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün hazırlandık, köye gidiyorduk. Kışındı. Her yerde kaza olmuştu, yerler buz kaplıydı. Annemler dua ediyordu, ablam ve ben dua ediyordum. Etrafta arabalar zincirleme kaza etmişler. Tam o sırada otobüste Terminator filmi vardı. Gözlerimi kapadım. Tam uyuycam araba taklalar atmaya başladı ve tam köprüden düşecekken durmuş. Haberlerde öğredim bu bilgiyi. Sonra annemler, ablam iki kişiydi, zaten bir de kız kardeşim üçü de camdan fırlamış. Ben tek arabanın içinde üç tane dede üstümdeydi. Üçü de ölmüş. Ben çıktım, kış vakti dışarı çıkmadım, ayakkabım yoktu, kayıp etmişim. Çocuk akli işte, korktum, çıkmadım. Tam o sırada arabadan gelirken abim gibi gördüğüm arkadaş geldi, tek kolu sarılı, beni annemlerin yanına götürdü ama beni annemlerin yanına getiren çocuk beyin travmasından ölmüş. Çok üzül-düm. Annemlerle aynı hastaneye kaldırıldık. Annemi Tokat hastanesine götürdü, beni de babamın polis arkadaşı gelip, evine götürdü. İki hafta kaldık. Hiç konuşmadım, bilmiyorum ama kadın konuşmadı dedi, ben farkında değildim. Sonra babam geldi, beni annemlerin yanına götürdü. Hiçbir yerimde çizik yoktu. Kulağımın arkası çizilmişti. Annemler hepsi perişandı, çok fena, her yerine cam girmişti. Sonra bayağı geçti. Kardeşlerimi gördüm, hepsinin kafası felan dikişliydi. Bayağı geçti. Sonra eve geçtik. O günden bu güne arabadan korkarım. Köye giderken sanki her an kaza etçez... (Ömer Recep Yiğit, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Başımдан geçen en korkunç olay; yaklaşık 8 yıl önce kuzenlerimle oynarken başıma geçmiş bir olay. O gün babaannem bize uslu durun, bir yerinize bir şey olcak dedi. Ama ben onu dinlemedim. En küçük

kuzenim gitti, büyük kuzenimle beraber oynarken odun kesmeye başlamıştık. Ben odunu tutuyordum, o kesiyordu. Küçük bir odun parçası kalmıştı. Yine ben tutuyordun, o kesiyordu ki o sırada odun yerine parmaklarımı kesti. Parmaklarım çok derinden kesilmişti. İşaret parmağımın kemiğini resmen tutuyordum. Evin önüne geçtiğimde kisme yoktu. Annem ve babaannelere haber verdim. Onlar da amcamı aradı ve beni hastaneye getirdiler. Dikiş atılırken işaret parmağıma dikiş atmakta çok zorlandılar ve benim acım da katlanmaya başlamıştı. Toplamda 24 dikiş atılmıştı. Aradan 3-4 hafta geçtiğinde dikişler alındı ama parmaklarımı oynatamıyordum. Amcam bir şey yok, geçer dedi, ama geçmemişti. Annemle hastaneye gitmiştik, doktor ilk baştan ameliyat dedi ama sonrasında fizik tedavi dedi. Uygulamıştık, ama işe yaramamıştı. Tekrar doktora gittiğimizde ameliyat dedi ve ameliyat olduktan sonra parmaklarım düzeldi. (Necmettin Dilber, 10. sınıf, Sultancıftliği, Sultangazi, İstanbul)

Bir gün babam silahını temizlerken kardeşim bakmak için yanına gitti. Babam silahı temizlemeye devam ediyordu, ben de televizyon izliyordum. Yengem çocuğuna bakıyordu. Sonra babam silahını temizlemeyi bitirdi. Yengem beni çağırdı. Bana dedi ki “Özgür, kardeşine söyle babanın yanından çekilsin.” dedi. Ben de içeri girdim, babam ben içeri girdiğimde silahını topluyordu. Ben kardeşime “Aziz, gel buraya, dışarı çıkalım.” dediğim an ne hikmetse silah bir anda patladı, yerden sekti ve kapıdan tam çıkarken kardeşimin ayağına geldi ve bir anda ev kan gölüne döndü. Bir de bu olay yetmezmiş gibi ben ve babam polise her şeyi anlatıyoruz ama şu polisler bizle dalga geçiyor: “Yok ya, hangi adam silahı temizlerken patlatır?” diye dalga geçiyordu. Ben de kardeşime ne olmuş telaşındayım, sinirliyim. Polislere, “Biz yalan söylüyoruz, sen git kafana göre bişeyler yaz.” dedim ve olay böyle devam etti. Kardeşim Allah’a şükür iyi oldu. Babama kaza olduğu için ceza verdiler. Bu olay da böyle kapandı. (Özgür Çetindağ, 9. sınıf, Sultancıftliği, Sultangazi, İstanbul)

Sene 2004, bundan 9 sene önce. Küçükken abim kaza geçirdiği için annem beni dışarı bırakmazdı. Mahallenin bütün çocukları dışarda oyun oynardı. Ben de camdan, balkondan onları izlerdim. Akşama kadar ağlardım dışarı çıkmak için ama annemde öyle bir inat vardı ki Nuh diyor peygamber demiyordu. O zamana kadar annem veya babam dışında kimseyle dışarı çıkmamıştım çünkü annem izin vermiyordu. Havalar bayağı sıcaktı, yaz aylarından biriydi, ben her zamanki gibi anneme dışarı çıkmak için dil döküyordum. Sonra Sivas'ta yaşayan teyzem buraya gelmişti. Bizde kalacaktı. Bize geldi. Sonra işte beni ağlar-ken gördü. Niye ağladığımı sordu. Annem dedi, "Dışarı çıkmak istiyor, ben de bırakmıyorum." Annem kardeşleri arasında en küçüktü, doğal olarak teyzem annemden büyüktü ve teyzem anneme söz geçirebiliyordu. Teyzem sayesinde sevinçle hızla ayakkabılarımı giydim ve merdivenleri ikişer ikişer indim. Bizim yan binanın giriş katında bi tane garaj vardı. Bizim mahalledeki çocuklarla o garajın demir bir yolu vardı, oradan yola doğru koşuyorduk. Bir ara dengemi kaybettim, kolumun üstüne düştüm. Hani insanlar kaslarını göstermek için kolunu katlar ya, ben de tam tersi oldu. Dikişler hâlâ duruyor. O olaydan 4 ay sonra aynı binanın bodrumuna (4 metre yükseklik) kafa üstü düştüm. 8 saat ameliyatta kaldım. 2 ay da hastanede kaldım. Eğer 20 saniye daha geç kalsaydım ameliyatta ölebilirdim. (İbrahim Can, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben on yaşındayken bir olayda çok korkmuştum. Bizim evin yukarı tarafında büyük bir yokuş var. Yokuş çok yüksek ve dikti. Aşağı tarafta babam ve amcam hark eşmişlerdi. Aylardan ise Aralık'tı. Her tarafta kar vardı. Ayrıca hâlâ kar yağıyordu. Sabah saat sekizde uyandım. Günlerden Cumartesi'ydi ve o gün okul yoktu. Babamın ilçeye gitmesini bekledim. Çünkü hızağımı (=kızak) alıp o karlı tepeye gidecektim. İlk önce hızklan oradan kayacağımı babama söyledim fakat o izin vermedi. Çünkü düşeceğimi biliyordu. Babam ilçeye gidince hemen gidip hızağımı aldım. Yerde çok kar vardı. Güçlülkle o tepeye gittim. Oradan aşağıya bir yol açtım. Sıra kaymaya geldi. Hızağımı alıp biraz yukarıya gittim. Sonra

hızağım elimde koşa koşa aşağıya geliyordum. Aynı zamanda koşarken hızağa bindim. İlk başta güzel kaydım, sonra tepenin sonunda harkın olduğunu hatırladım. Üstelik harkın içinde taşlar vardı. Ama artık yapacak bir şey yoktu çünkü hızağın üstündeydim. Hızaklan önce harka sonra taşların üstüne düştüm sonra yerde birkaç kere yuvarlandım. Her tarafım kar oldu. Aynı zamanda dirkeslerimde ve bacaklarımda moruklar ve çizikler vardı. O zaman belki de bir yerlerim kırılabilirdi. Ama bir şey olmadı. O zaman çok korkmuştum. (Ali Haydar Çelik, yaş 17, Erzurum)

Babam aramıştı beni telefonda ve traktörü tarlaya getirmemi istemişti. Ben de eve geldim, traktörün anahtarlarını aldım ve traktörün garajına gittim, traktörü çalıştırdım ve çıkardım dışarı. Tarlaya doğru gitmeye başladım. Bir 10-15 dakika gittikten sonra traktörün fren balatalarından ses gelmeye başladı. Ben de bir şey yoktur diye devam ettim. Ama içime bir korku düştü ama umursamadım, devam ettim. Tarlaya yaklaşınca dik ve uzun bir iniş vardı. İnişe yaklaştığımda traktörü boşa attım, frene hiç basmamıştım, traktör hızlanmaya başlamıştı. Biraz daha gittikten sonra frene bastığımda fren tutmuyordu. O an ne yapacağımı bilmiyordum. Çok korkmuştum ve traktör iyice hızlanmaya başlamıştı. Yapacak bir şey yoktu. Tek çözüm kendimi traktörden atmaktı ama yapamadım. Sanki biri beni traktöre bağlamıştı. O an öleceğimi zannettim ve artık gözlerimi kapatmaya çalışıyordum ve bir mucize gibi hiçbir şey olmadı ama çok korkmuştum, dilim tutulmuştu, iki gün kendime gelememiştım, soğuk terler atıyordum. Ve hiçbir şey olmadı. Size tavsiyem kesinlikle traktörü boşa almayın. (Yoldaş Yıldırım, yaş 17, Erzurum)

Tarih 21 Mayıs 2012, yine bir okul sabahıydı ve okuldan öğle arası çıkıp eve geldim. Ve daha yeni bir motorsiklet almıştım. Eve geldiğimde babamdan motorun anahtarını istedim ve anahtarı aldım. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu, ben de, “İki tur atıp gelicem.” dedim ve evden çıktım. Ve dik bir rampayı karşımda gördüm, çıktım ve aşağı

inerken hızımı arttırdım. Hızım yaklaşık 90 km'ye kadar çıkmıştı. Ve rampadan aşağı hızla inmeye çalıştım. Aşağı inerken dengemi kaybedip viraja motoru yatırarak girdim ve kaza yaptım. O kaza yaptığımda ilk kazamdı, çok korkmuştum. Ve o kazada kendimi değil motoru ve babama nasıl hesap vereceğimi düşünüyordum. Motor beni ağaçların dibine kadar sokmuştu. Sonra kalktım ve her tarafımın kan olduğunu fark ettim. Ağrımaya başladı her tarafım. Kan ve toprak olmuştu. Kalktım ve motoru kaldırdım, ön lambası kırılmıştı ve plakası eğilmişti. Kalkıp çalıştırdıktan sonra eve gidip babamı çağırdım. Beni hastaneye götürdü ve sonra tekrar okula getirdi.

Yine tarih 15.05.2013. Motorumla tarlaya giderken tarla lise yolundan biraz daha geçtikten sonra yolun sağındaydı. Ve gelirken yolda polisleri gördüm, ehliyetim yoktu ve hızım yüksekti, motorun benzin deposunu yani depo kapağını kapattığım için motora benzin gitmiyormuş, sadece borulardaki benzinle ilerliyormuş. Ve polisleri görünce yavaşlayıp dönmeye çalıştım. Debriyaja bastığımda motor stop etti ve yolun ortasında öylece kaldım. Polisler de beni görmüştü. Hemen motoru sağa çektim, anahtarı alıp saklandım, bir evin odunluğuna girdim. Dışarda yaşlı bir adam odun kırıyordu. Amcaya, "Beni burda gördüğünü sakın söyleme, motorla yakalandım." ehliyetim yoktu. Ve kapının arkasına saklandım. Polisler geldi ve beni sordular, kapı olmasa mesafemiz yaklaşık 3 metre yani 3 adımdı. Nefes bile almıyordum. Yavaş ve sessizdim. Amcaya sordular ve amca yukarı doğru kaçtığımı söyledi. Ve polisler biraz beledikten sonra gittiler ve ben de tekrar çıkıp motora binip eve gittim ve bir daha o gün binmedim, çok korkmuştum. İşte böyle. Hayatımda çok korktuğum olaylardan iki tanesi. (Enes Aydemir, yaş 17, Erzurum)

Bizim bir fırınımız vardı. Burası küçük bir ilçe olduğu için köylere de biz ekmek veriyorduk. Yine bir gün arabayla köylere ekmek götürüyorduk. Kış olduğundan dolayı araba kayıyordu. Ekmeği köylere verdik, dönerken bir kaza yaptık, bir tırla kafa kafaya çarpıştık. İşte o zaman çok korkmuştum. (Aykut Asiltürk, yaş 17, Erzurum)

Beni en çok korkutan olay geçen sene başımdan geçti. Biz Çayır-
lı'ya gitmek için traktörle yola çıktık. Balıklı köyüne geldiğimizde bir
tır da arkamızdaydı. Köyün içine girdik. Traktör yavaş gittiği için tır
şoförü bizi geçmek istedi. O sırada yol daraldı ve karşıdan da bir taksi
geldi. Tır şoförü taksiye çarpmamak için direksiyonu bizim önümüze
çevirince biz de az kalsın tıra çarpıyorduk. O sırada taksi devrilmişti
ama yaralanan felan olmamıştı. Aslında bu olayın beni korkutan tara-
fı hayatımda ilk defa bir kazaya şahit olmamdı... (Berkay Yalçın, yaş
18, Çayırılı, Erzincan)

Beni en korkutan olay, 21 Mart 2011 tarihinde dayımın oğlu Bur-
han'ın kaza yapması ve ölmesiydi. O zamanlar YGS sınavına birkaç
gün vardı, bana söylemediler. Bana YGS sınavı olduktan sonra babam
söyledi. Pazar gününe kadar yoğunbakımda olduğunu ve iyileşeceğini
söylediler. Benim onla tam 17 yılım geçti. Çocukluğum geçti. Allah
kimseye evlat ve sevdiği kişinin acısını göstermesin. (Derya Yıldırım,
yaş 17, Çayırılı, Erzincan)

Bugüne kadar en korktuğum olay babamın motorsiklet kazası yap-
masıydı. Evde otururken birden telefon çaldı ve haber geldi. Babamın
tırın altında kaldığını ve yaşam şansının olmadığını söylediler. O gün
her kafadan bir ses çıkıyordu. Oysaki babam hastanedeymiş ve evimiz
o kadar kalabalıktı ki. Biri gelip babamın öldüğünü söyledi. Ve biz o
anda dünyamızdan vazgeçtik ve ben de ölmek istedim. Ama bunu söy-
leyen kişi yalan söylemiş. Telefon geldi tekrardan. Babamın iyi oldu-
ğunu, yaşadığını söylediler. Ve babamı eve getirdiklerinde o kadar kö-
tüydü ki. Babamın kolu kırılmış ve hareket ettiremiyordu. Yüzü yara-
lar içindeydi. Babama öylece bakakaldım. Ağladım. Ve iyi ki babam
tekrar evine geldi ve yaşıyordu. Ve çocuklarının, ailesinin yanındaydı.
O gün dünyalar bizim oldu. Ve bu şalına kadar en çok korktuğum olay
buydu. (Sümeyye Yavuz, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

15 yaşındaydım, yani bundan tam 3 sene önce. Bizim amcaoğlu traktörle yolları suluyordu ama o gün bir yere pikniğe gitmişlerdi. Öbür amcamın oğlu da traktördeki depoya suyu doldurup bana yolları sulamamı söylemişti. Ben de traktörü ilk defa sürdüğümünden dolayı bunun hevesiyle doğrudan traktöre atladım ve yolları sulamaya başladım. Yolları sularken kardeşim de remorktaki deponun arkasına bindi. Ben de yolun sonunda döndüm ve sulama bitmek üzereydi. O ara bizim amca torunu geldi, onu da motorun içine aldım. Traktör kupalıydı. Bizim evin tam önünde garaj vardı. Garajın soluna yakın bir de evin yolu vardı. Ben tam sola doğru dönerken remork garajın duvarına takıldı ve yan döndü. O ara kardeşim remorktan bizim evin önündeki bahçeye fırladı. O ara kortuğum kadar hayatımda hiçbir şeyden korkmamıştım. (Ozan Acar, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Beni en çok korkutan olay Ramazan abinin traktörle çukura düşmesidir. Ramazan abi traktör sürerken birden çukura doğru gittiğini gördüm. Sonra traktör çukurun içine girdi ve yan yattı. Ramazan abi ise hâlâ traktörün üstündeydi, kımıldayamıyordu. Ayakları sıkışmıştı ve çıkamıyordu. Bir süre bekledi. Biraz bekledikten sonra komşular gelip Ramazan abiyi traktörden çıkartıp sakinleştirdiler. Ramazan abi sakinleştikten sonra komşular traktörü düştüğü yerden çıkarmaya çalıştılar. Bir süre uğraştıktan sonra traktörü düştüğü yerden çıkardılar. Traktörü çıkardıktan sonra evin önüne getirdiler. O zaman ben, annem, halam, amcam ve Nurten abla çok korktuk. İçimizde en çok korkan ise Nurten ablaydı çünkü kardeşine bir şey olacak diye çok korkmuştu ve bayılacak gibi oldu ama annemler onu sakinleştirdiler. Ramazan abinin de gelip bir şeyi olmadığını görünce çok mutlu oldu. Tabii biz de çok mutlu olduk. (Sibel Ariç, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

2007 yılında akrabalarımızla birlikte pikniğe gidiyorduk. Piknik alanına yaklaştığımızda yol kapalıydı. Biz de traktörle derin akarsuyun içinden geçerken traktör battı, geçemedik. Traktörün arkasında rö-

mork vardı. Biz, akrabalarım, herkes içindeydi. Suyun içinde akıp ölecez diye çok korkmuştum. Sonra biz büyüklerimizle suyun içinden geçtik. Sonra motoru çekmek için greyder çağrıldı, traktör de çıkarıldı. Biz de pikniğimizi yaptık. (Bahar Özdemir, yaş 17, Çayırılı, Erzincan)

Okuldayız, eve gidiyoruz. O gün de öyle kar yağıyor ki kar temizleme aracı yolları temizliyor. Aşağıdan giderken o da yukarıdan hızla geliyordu ve bizim gittiğimiz servisle çarpıştı. Ölucem diye öyle korktum ki. Nasıl anlatsam hiç bilmiyorum. O gün bu gündür yaşadığımız hayatın ve sevdiklerimizin kıymetini bilmemiz ve onlara değer vermemiz gerektiğini düşünürüm. (Neslihan İlhan, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

O gün benim için sıradan bir gündü. Başıma geleceklerden habersiz 13 yaşında ve 6. sınıfa giden sakin ve sessiz bir öğrenci olarak okula gidiyordum. Aynı yaşta olduğumuz fakat farklı şubelerde okuduğumuz Ayşenur adındaki bir arkadaşımı o gün kaybedeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Bir gün öncesinden anlaşarak okul çıkışı teyzemlere uğradıktan sonra kafeye ödev araştırmaya gidecektik. Ayşenur kardeşini de alarak bize geldi. Evden ayrıldıktan sonra teyzemlere gittik. Teyzemin yaptığı keki alıp kafeye gidip ödev araştırdıktan sonra da üzümlü keki eve götürecektim. Her şey bir anda ve öyle hızlı gerçekleşti ki ne olduğunu bile anlamadım. Ayşenur'un kardeşinin çığlıkları ne zaman bir trafik kazası olduğunu duysam hâlâ aklımda. Kafeye giderken ana yoldan karşıdan karşıya geçecektik. O anda dayımın oğlu Yunus Emre'yi görünce selam vermek istedim. O anda Ayşenur ve kardeşi karşıya geçmek istediler. Dikkatsiz sürücü ve dalgın Ayşenur'un kamyonu fark etmememiş, üzerine kornaya bile basmayı akıl edemeyen adam Ayşenur'u vahşice ezmişti. Ayşenur'dan 1-2 adım uzak olan ben ise Ayşenur'un kardeşinin çığlıkları üzerine dönüp baktım. Fakat artık çok geçti. Kardeşi ve ben kanlar içindeydik. Kardeşi ısrarla ablasının ölmediğini söylüyor ve ablasının elini tutarak kanlar arasında bağıriyordu. Ben o anda Ayşenur'un kolunu bırakması için kardeşini geri çekmeye çalışıyordum. Yol-

larda kan su gibi akıyordu. Ben dizlerimin önüne çökmüş kardeşini uzaklaştırmaya çalışıyordum. Üstümüz kan içinde hastaneye gittik. Polis vs. geldi. Teyzemin yaptığı saklama kabındaki üzümlü kek kanlar içindeydi. Ben Ayşenur'un öldüğünü biliyor fakat inanmak istemiyordum. Sesimi çıkarmadan öylece bakıyordum. Ayşenur'dan geriye sadece üzerimize sıçrayan kanları ve yine kanlı bir kek kalmıştı. Kulaklarımda ise "hayır" diyerek bağırarak kardeşinin sesi çınlıyordu. Ne zaman bir trafik kazası olsa Ayşenur'un kardeşinin çığlıkları geliyor aklıma. Ne zaman üzümlü kek yesem Ayşenur'un ölümü geliyor ve tiksiniyor ve yiyemiyorum o keki. Ve ne zaman Ayşenur adında biriyle tanışsam Ayşenur'un ölümü geliyor ve karşımdakini ölecekmiş gibi görüyorum. Bu olay da benim hayatımda asla unutmadığım ve bana bazı şeyleri öğreten, başımdan geçen en acı, en korkunç ve en unutulmaz olayım. Ben hayattaki sevdiğilerimin ne kadar değerli olduğunu öğrendim. Hayat o kadar acımasız ki ölümün nereden ve ne zaman geleceği bilinmiyor. Ve bizler o kadar umursamaz, kırıncı ve nankörüz ki sevdiğilerimizi çok çabuk kırıyoruz. Benim aklımda kalan tek şey ise hayat ve kara toprak o kadar acımasız ki bizden çaldığını hiçbir zaman geri vermiyor. (Özlem Yılmaz, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

8-10 yaşlarında ufak tefek bir çocuktum. Bir gün yolda giderken arkamdan gelen arabayı fark etmemiştim. Bir an kendimi yerde buldum. Araba bana çarpmıştı. Gözlerimi açtağımdayken bütün Çobanoğlu ailesi başımdaydı. Aklım başımda değildi ama duyuyordum konuşulanları. İç kanaması geçiriyor olabilirmişim. Diğer dünyaya bilet var gibi gözükmüyormuş. Çok korkmuştum. Ve doktor o müjdeli haberi vererek hayatı tehlikenin olmadığını belirtti. (Burak Çobanoğlu, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Hayatta en değerli, en yüce, en güzel, en iyi, melek kadar güzel, kraliçe kadar özel, evimizin bir tanesi, benim de nur tanem annem. Bir gün rüyamda annemi görmüştüm. Siyah bir odada otururken annem.

Her yer kapkara idi, ben de çarşıdan geliyordum. “Anne” diye öyle bağıırıyordum ki sanki anneme bir şey olmuştu. Bu bağıırtımla ve ağlayışım la her yer ışı lıp sönüyordu. Ama benim bu bağıırtıma herkes geliyordu. Sonra uyanınca bu rüyamı ağlayarak anneme anlattım. Sonra, ertesi gün, dayımlarda otururken dayımlarda silah vardı. (Dayım belediye şöforü, yani belediyenin zararlı hayvanlarını felan vuruyordu.) O silah olmaz olsaydı. Ben de aldım silahı. Annem, ablam bırak dediler, ben de tam bırakırken dayım, “Onun için boş, bir şey olmaz.” dedi. Ben de alıp ilk önce kendime tutup öleceğim deyip güldüm, sonra Duygu ablamın bacağına tutup, “Kız seni şişleyeyim mi?” dedim. O da “Kader, çek şu silahı, şeytan doldurur.” dedi. Yani kısacası hepsine tuttum, dayıma, kardeşime, abime, ablama, kuzenime... Sonra kendi kafama bir tane sıktım. Ama hiç bir şey olmadı.

Keşke tutmaz ve sıkmaz olsaydım... Anneme tutup tam kafasına yani kendimi Cüneyt Arkın hissettim bir an. Annemin kafasına “Yalan söylüyorsun.” deyip tetiğe bastım... Basmaz olaydım. O sesle lambalar söndü, ben dona kalıp sadece “Anne!” diye bağıırdım. Komşular geldi. Işık felan yakıldı, herkes annemi bırakıp benimle ilgileniyordu, yani o an kâğıda dökülemeyecek kadar değışikti. Çünkü dilim tutulmuş ve yani annemin saçları o silahın etkisiyle havaya kalkmıştı. Ama annem kimsenin umurunda değildi ki... Herkes bana “Kader, Kader, Kader...” diyordu. Ama ben anneme... Yaa ya ben annemi vursaydım, ya anneme bir şey olsaydı, yaa ben ne yapardım? Deli olurdum herhalde. Allah kimseyi içinde de beni annesiz bırakmasın... Anne, seni çok seviyorum... (Kader Yılmaz, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Bir gün babaannemgile gitmiştik. Orada kuzenim, ben, iki kardeşim ve abim oynuyorduk. O zaman daha okula gitmiyordum. Abim de benden bir yaş büyük. Patos makinasında oynuyorduk ben ve kardeşim. Abim dedi ki, “Patosun kayışları vardı, oraya elinizi koyunca çok güzel gidiyor.” Ben ve kardeşlerim de koyduk. Sonra abim makinayı dönderdiği gibi benim parmağım koptu. Kardeşimin de parmağı ezili ve ben o zaman çok korktum. Çok ağlamıştım. Sonra amcam beni ku-

cağına aldı ve beni hastaneye götürdü. Sonra parmağımı diktiler. Ben en çok o gün korkmuştum ve o gün çok ağlamıştım. Şimdi halen daha patos makinasının yanına gitmeye çok korkuyorum. (Zeynep Yüksel, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Bir kış vaktiydi. Evde soba harıl harıl yanıyordu. Annem benim yanıma geldikten sonra mutfığa doğru giderken sobanın üzerine düştü. Kolu bileğinden dirseğine kadar yandı. Ondan sonra ben donup kaldım. Anneme bir şey olacak diye çok korktum. Anneme sarıldım ve hüngür hüngür ağladım. Bu güne kadar en çok korktuğum olay buydu. (Gamze Meral, 9. sınıf, Çayırılı, Erzincan)

Ben küçükken kötü bir olay yaşadım. Bir gün arkadaşlarla oyun oynuyorduk. Oynadığımız yerin yanında büyük bir köprü vardı. Bu köprünün üstünde de yuvarlak bir boru vardı. Arkadaşımın biri dedi ki, “Bu borunun üstünden diğer tarafa geçelim.” Herkes bu kararı onayladı ve borunun üstünden teker teker geçmeye başladık. Herkes yavaş yavaş geçiyordu. Çünkü herhangi bir aksilikte borudan aşağı yani köprüye düşebilirdik. Bu yüzden dikkatli geçmeye başladık. Sıra bana gelmişti. O gün o kadar yorgundum ki borunun üstünden geçerken bir an başım döndü ve geri geldim. Zaten daha birkaç adım atmıştım. Başımın dönmesi nedeniyle geri döndüm. Arkadaşlarım bana korkak diye bağıyorlardı. Ben de onlara inat bu borunun üstünden geçecektim. Tam geçmeye başladım, borunun tam ortasındayım, yine başım dönmeye başlamıştı. Bir süre öyle durduktan sonra adım attım ve adım atmamla birlikte sarsıldım ve sonra köprünün içine düştüm. O an o kadar korkmuştum ki o korkuyu kimseye anlatamam. Çünkü köprü o kadar büyük ve derin ki kimsenin korkmaması imkânsız. Düştüğümde bayılmıştım. Oradaki insanlar tarafından hastaneye götürüldüm. Bir de gözlerimi açtım ki annem ve babam. Benim bu anım burada bitmektedir. (Seda Güzelgöl, 9. sınıf, Çayırılı, Erzincan)

Benim en korktuğum an Erzurum'a amcamla giderken. Yollar buzlu ve kaygandı. Arabayla gidiyorduk. Bir tane kamyon ters şeritten geliyordu. O anda çarpışmamak için amcam direksiyonu kırdı. O anda kamyonu vurmaktan kurtulduk ama yollar kaygan olduğu için araba ters döndü. Gerisini hatırlamıyorum çünkü bayılmışım. Ayıldığımda amcamla ben yara bere içindeydik. Neyse ki korkulan şey olmadı, biz hayattaydık. Amcam telefonla 112'yi aradı, olay yerine geldiler. Bize pansuman yaptılar. O trafik kazası gözümün önünden gitmiyordu. Hastaneye kaldırdılar. Babamlar da geldiler. Beni ve amcamı öyle gören babaannem bayılma tehlikesi geçirdi arabada pek fazla hasar vardı. İyileştığımızda amcam arabayı yaptırdı, eskisi kadar olmasa bile yine de iyidi. Kullanılacak haldeydi. Ne zaman hatırlatsalar bir tuhaf oluyorum. O yüzden aklıma getirmemeye çalışıyorum. (Melik Gökali, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Saat 13.00 sularında güneş tepede iken, çocuklar sokakta eğlenirken, ben de bisikletimle sokakta tur atıyordum. Atmaz olaydım ama neyse. Düz ve uzun bir yolda kendimi bir an Ronaldo sanıp hızlıca bisikleti sürüyordum. Kendimi iyice aştım, rüzgârdan saçlarım X man'in saçları gibi oluyordu. Çok hızlı giderken yola birden aşağıdan bordo bir araba girdi. Bunu görmemle arabaya çarpmam bir oldu. Yerden 3 metre yukarı yükseldim ve yere çakıldım. Şerefsiz şoför, bisikletimi ezip kaçtı. Kendimden çok bisikletimin ezildiğine üzüldüm ve korktum. O gündür bisiklet sürmüyorum. (Mert Özşahin, 10. sınıf, Gazi Osman Paşa, İstanbul)

19 Mayıs 2003'te aniden aile dostumuzdan dedemin ölüm haberini aldık. Köye gitme kararı aldık. Gidişte çok rahat bir şekilde gittik. Ama dönüşte dayım arabayı kullanmak istedi. Babamsa kimseyi kırmayacak bir yapıya sahiptir. Dayım Boğaz Köprüsüne geldiğimizde büyük bir tıra çarptı. Savruldu ve arabamız kıyı şeridinde asılı kaldı. Araba yan döndü, ben ve dayım köprüde asılı kaldık. Çünkü cam kenarın-

da biz vardık. O günden beri o köprüden geçemiyorum. Geçsem bile çok kötü bir duygu oluyor içimde. Korkuyorum. (Büşra Görgeç, 11. sınıf, İstanbul)

Kız kardeşim Ebrar henüz 4-5 yaşlarındaydı. Ben de 8 yaşındaydım. Sokakta oynuyorduk. İnşaatçıların kumları vardı. Oynadığımız yere geri geri bir kamyon geldi ve Ebrar'ı ezerek kuma gömdü. Kızkardeşim o günden sonra uzun zaman konuşmadı. Ben de 8 yaşında o olaydan sonra karşıdan karşıya geçerken çok korkarım ve genelde birilerinin elini turarak geçerim. (Nur Hilal İldirim, 11. sınıf, İmar Blokları, İstanbul)

Üç sene önce bir yaz günüydü. Arkadaşımla kurstan çıkmış, her zamanki gibi durağa yürüyorduk. O gün Seren'le çok şakalaşmıştık. Ben minibüsün geldiğini gördüm ve hızlandım. Orada çakıl taşları vardı ve ayağım kaydı. Sonrasında arkadaşlarım çığırıyordu, şoktaydım ve ben de bağırmağa başladım. Minibüstekiler de şaşkındı. Tekerlek ayağımın üstünde duruyordu. Çok korkmuştum, ağlamaya başladım. Şöför arabayı geriye doğru aldı ve bir kez daha tekerlek ayağımın üstünden geçti. Minibüstekiler inmişti, herkes başıma toplanmıştı. Hemen hastaneye göturdüler. Ayağım çok şişmişti ve üzerine basılmıyordu. Aradan üç yıl geçmesine rağmen halen ayağım mordur. (Duygu Sadıklar, 11. sınıf, Alibeyköy, İstanbul)

Altı ay önce bir kaza geçirdim. Okul çıkışıydı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aklımda kalan tek şey o arabanın bana vurduğunda çıkan ses. Sonrası ise böyle kesit kesit görüntüler. İnsanlar başıma toplanmış meraklı gözlerle bana bakıyor, tekrar bayılıyorum, sonra ayıldığımda bağırış çağrışlar duyuyorum kulaklarımda. Sonra bir bakıyorum arabadayım. Tanımadığım bir araba beni nereye götürüyor,

bilmiyorum, bana ne oldu bilmiyorum korkuyorum hem de çok, ağlıyorum. Yanımdaki kadın üstüme su dökmeye çalışıyor, “Bir şey yok, geçti, yok bir şeyin.” diyor ama ben hiçbir şey hatırlayamıyorum. Tekrar gözümü açtığımda hastanedeyim yatıyorum ama bu sefer hatırlıyorum babam geliyor yanıma, öpüyor beni, çok korkmuş anlıyorum, ağlamaklı bir hali var hafiften. Annem geliyor sonra bir curcuna falan. Serum bağlanıyor yatıyorum öyle yatakta. Artık her şey daha net, hatırlayabiliyorum olaydan öncesini. Ama olay anı hâlâ silinik. Doktorlar yatmasına gerek yok diyor sonra eve gidiyoruz akşam üstüne doğru. İyileşiyorum sonra zamanla, herkes üstüme düşüyor, gözümün içine bakıyorlar, bebek gibi davranıyorlar bana.

Şimdi hiçbir şeyim yok. Ama kaza yüzünden hâlâ korkuyorum karşıdan karşıya geçerken. Olay unutuldu ama normal yaşantımıza devam ediyoruz hiçbir şey olmamış gibi. Tek sorun benim bir daha bu olayı yaşamaktan çok korkmam, bir daha yaşamak istememem. İşte o günden sonra en büyük ikinci korkum bu oldu. Birincisi ise sevdiklerimi kaybetmekti hep. (Ece Berik, 10. sınıf, Yalova)

Annemlerle ablamlardan dönerken çevre yolunda araba bizi eziyordu ama ezmedi, son anda durdu. Çok korktuk. Yanımızdaki insanlar kavga çıkartacaktı ama babam müdahale etti kavga olmadı ve biz yolumuza devam ettik. Annem, abim, ben ve babam çok korktuk. Bundan sonra yine böyle bir şey olursa yine korkarım çünkü araba üstümüze doğru geldi. (Emir Sezgin, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Ben okula her sabah servisle giderim. O gün de yine servise binmiştim. Okula doğru geliyorduk. Servisi her zaman bekleten Özge ve Rahmi adında iki kardeş vardı. Onlar dışarıda olmadığına şoförümüz Yaşar ağabey onları almak için arabadan inerdi. O indiği sırada henüz üçüncü sınıfa giden Efe onun yerine otururdu. O gün de yine oturdu. En önde oturan Sinan, el frenini çekti ve vitesi boşa aldı. Ardından arabada şoför yokken gitmeye başladık. Herkes çok korktu. Efe de ağ-

lamaya başladı. İlayda adındaki kız resmen hayatımızı kurtardı. Şoförü çağırdı ve frene basmalarını söyledi. Servis çok yavaş gidiyordu ve büyük bir taşa da çarparak takıldı. Yaşar ağabey geldiğinde çok kızdı. Büyük bir olay yaşamıştık. Ben de çok korkmuştum. (Hatice Akysel, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bu olay da Salihli’de geçti. Bundan 3 yıl önce Temmuz ayının 20. günü arkadaşlarım Kemal, Faruk, ben ve Ali motosiklet hastalığımız olduğu için gece motorla dolaşmaya çıkmıştık. 20 Temmuz günü evden çıktık. Yan yana. Diğer arkadaşlarımı motosikletten düşerken gördüm. Arkadaşım düşer düşmez şakaklarına motosiklet direksiyonun gelmesiyle orada hayatını kaybetti. Ali ise mıcırılı asfaltta 75 metre yüz üstü sürüklendi. Ve sol tarafı kalbinin üzerine kadar yüzüldü. Vefat eden arkadaşım Kemal’in sol göğsünden parça alınıp Ali’nin göğsüne nakil yaptılar. Benim ciddi anlamda psikolojim bozulmuştu. Manisa Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’nde tedavi bile gördüm. Ve benim en büyük korkum en iyi arkadaşım Kemal’in gözlerimin önünde öldüğünü gördükten sonra oluştu. En büyük korkum motosikletler. Ehliyet yaşını yirmiden büyük yapmaları gerektiğine inanıyorum. (İsimsiz erkek, yaş 20, Manisa)

Ailemle birlikte yaz tatili için Fethiye’ye gitmiştik. Ağabeyim arabayı kullanıyordu. Fazla hız da yapmamıştı. Hepimiz çok mutlu bir biçimde şarkı söyleyerek yola devam ediyorduk. Daha İstanbul’dan çıkmamıştık. Arkamızda dört tane erkeğin olduğu bir araba vardı. Abim sürekli şerit değiştiriyordu. Çünkü arabamızın dibine, dibimize girmişlerdi. Sonra biz sağa çekip onların gitmesini bekledik ve onlar hızlı şekilde şerit değiştirerek yanımızdan geçip gittiler. Sonra biz rahatlamış şekilde arabaya binerek yola devam ettik. Yaklaşık yarım saat sonra yolun kenarında kaza yapmış iki araba, üç ölü, polisler, ambulanslar vardı. Yaşlı bir çift çarpmışlardı ve ikisi de ölmüştü. Onlardan da arabayı kullanan ölmüştü ve diğerleri de ağır yaralıydı. Sonra öğrendik ki o

dört kişi de alkol almışlar. O anda o kadar korkmuştum ki hayatım boyunca o korkuyu kimseye tarif edemem. (Neslihan Yıldırım, İstanbul)

Otomotiv galerinde çalışıyordum. Galerimizin önünde duran aracı yola indirmek istemişim. Kırmızı ışıktaki beklemekte olan kamyon aracı bana yola verdi. Ama daha sonra hareket etmeye başladı ve üzerime çıkmaya başladı ve maddi dereceli hasar oldu. Bu olaydan çok etkilendim bu olandan sonra trafikte olsa bile kolay kolay kimseye güvenmemeyi tercih ediyorum ve daha dikkatli araç sürmeyi tercih ediyorum. (İsimsiz erkek, yaş 20, Manisa)

Ben aslen Salihliliyim. Motor sürmesini arkadaşım ile birlikte yeni yeni öğrenmeye başlamıştık. Biraz daha öğrendiğimde beraber motorla dolaşmaya başladık. Kullanmasını iyi bir şekilde öğrendiğimizi düşünüyorduk ki pek de öyle olmadı. Köyde dolaşmaya başladık. Motoru süren bendim. Bir süre dolaştıktan sonra sanırım hızı biraz aşmışız. Köyün yüksek bir tepesinden hızla iniyorduk ki motorun hâkimiyetini kaybettim. Bir anda köyün meydanında dikenler bulunan bir çalılığın içine girdik. Kendime geldiğimde yüzümden kanlar akıyordu. Yüzüm parçalanmıştı. Sokağa girdim ve hiçbir acı hissetmiyordum. O anda o kadar korkmuşum ki her tarafım titriyordu. O günü hiç unutmam, izlerini hâlâ taşıyorum. (İsimsiz erkek, yaş 20, Manisa)

İyi günler. Size bir anımı anlatacağım. Bu olay ben ilkokul 5. sınıftayken başıma geldi. Genelde yaz mevsiminde memlekete gideriz ailecek. Rize'ye her gidişimde heyecanlı olur. Maceralı yolculuklar yaparım. Ama bu sefer heyecan, korku birbirine karışmıştı. Hemen olayı anlatayım. Biz normal hızla ilerliyorduk. Sanırım Bolu dağına yakındık. Kör noktalı bir viraj vardı. Tam oradan dönerken bir sarsıntı, acı ve korku. Karşı yönden gelen bir araç biraz şeridinden dışarı çıkmış ve

bize çarpmıştı. O an ben de başımı vurmuştum. Ailecek biraz incittik vücudumuzun çeşitli yerlerini. Çok korkmuştum ama Allah'tan pek fazla bir şey olmamıştı. Allah korumuştur hepimizi. O gün çok korktum ve hâlâ da, kör noktalı virajlardan korkarım. Biraz zaman geçtiği için unuttum ama genel olarak olay böyle oldu. İyi günler dilerim. (Mert Beşli, 11. sınıf, İstanbul)

Bundan 5-6 sene önce kuzenim babasıyla birlikte ot makinesinde ot doğruyorlardı. İşleri bittikten sonra kuzenim makineyi durdurup içinde kalan otları temizliyordu. Kuzenimin kardeşi de o makinesinin kablosuyla uğraşırken yanlışlıkla makineyi çalıştırdı ve kuzenimin kolunu içinde kaldı. Her şey bir anda olmuştu. Kuzenimi hemen hastaneye götürdüler, oradan da Erzincan'a sevk edildi. 6 saat ameliyattan sonra kuzenimin bileğini yerine diktiler. İki üç ay bileğini hareket ettiremedi ama şimdi Allah'a şükür çok iyi bileği. (Özden Balçak, yaş 17, Çayırılı, Erzincan)

Günlerden Perşembe. Akşamüstü yemeğe gitmek için hazırlanıyordum. Aracıma aldım, yolda giderken tam o sırada karşıma bir çocuk çıktı, iki aracın arasından çıkması ile birlikte ona vurdum. Öldü ya da bayıldı, bilmiyorum. Hemen çevredekiler ambulans çağırdılar. Ben de kendimde değildim. Hastaneden çıktıktan sonra öğrendim ki çocuğun kafatası kırılmış. Olacağı varmış napalım, hemen sonra beni emniyete aldılar, ifademi aldılar. Mahkemeye çıkacaksınız dediler. Tabii biraz terdihin oldum ama korkmadım. Ertesi gün oldu polisler beni evden alıp savcıya getirdiler. İfademi alıp 2 ay 23 gün hapis cezasına çarptırılmak üzere karar verilmişti. Ben o anda bittim korktum. Ama sonra savcının azğında çıkan o kelime korkumu atmıştı. Savcı, "Suçun çocukta bulunduğu göz önüne alınıp serbest bırakılmasına karar verilmiştir." dedi. Evet başımdan geçen o kötü olay geçmişti. Allah kimseyi böyle şeylerle imtihan etmesin... (İsimsiz erkek, yaş 20, Manisa)

2005 Temmuz ayıydı. Sülalemizde evlilik yaşına gelen çok sayıda kişi olduğundan sık sık düğünlere gidiyorduk. Yine bu günlerden birinde ailecek giyindik ve çıkmak üzere hazırlandık. Düğün sahibi topluca gidilmesi için büyük bir araba tutmuştu. Güneşli'den yola çıkmış Arnavutköy'e gidiyorduk. Yollar topraklı giderken zorluk çekiyorduk. Araba büyüktü ve nefes almakta zorluk çekiyordum. Cam tarafına doğru yönelirken birden araba devrildi. O an karşı tarafta ne kadar insan varsa nerdeyse hepsi üzerime düştü, bayılmışım. Gözlerimi bir anda hastanede açtım. O olaydan sonra iki yıl taksi dışında bir araca bineмедim. Üzerinden neredeyse 8 yıl geçti. Ama hâlâ minibüs ve benzeri araçlara bindiğimde içerimde hep aynı korku olur. Özellikle araç sağ ve sola döndüğüne o an aklıma geliyor. Nefesim daralıyor hâlâ... (Dilan Çiftçi, İstanbul)

Ben Manisa Kırkağaç'ta yaşıyorum. 17 yaşındayken ikiz kardeşimin geçirmiş olduğu trafik kazasından sonra hayattan bayağı bir korkar oldum. Kardeşim, kuzenim ve ben, bizim oranın meşhur tarihi olan Çam Festivalinin 150. yıl açılışına toplu taşıma aracıyla gitmiştik. Ve otobüsten ikizim inip yoldan karşıya geçerken hızla Soma'dan Kırkağaç istikametinden gelmekte olan pikabın ikizime çapması sonucu ikizim ağır yaralanarak Manisa Celal Bayar Üniversitesi hastanesine kaldırıldı. Ve bilinci kapalı 53 gün yoğun bakımda kaldı. Ve 53. gün bilinci açılmaya başladı. Daha sonra beyin cerrahisi bölümünde iki ay daha kaldı. Benim de bu yüzden en çok korkum yoldan karşıdan karşıya geçmek oldu. (İsimsiz erkek, yaş 19, Manisa)

Bir gün teyzemin oğlu ile araba kiralama şirketinden araba kirala-yıp dolaşmaya çıktık. Bu dolaşma sonucunda akşam olunca bir mekân-da eğlendik. Geç saat olunca oradan çıkıp eve gitmek istedik. Arabayı kullanmak için ben direksiyona geçtim. O an arabayı geri çıkarmak isterken arkadaki ticari taksiye çarptık. O an oradan kaçtık ama o arabasına çarptığımız kişi tanıdığı için bizi arayıp gelmemizi istedi. Gittiği-

mizde polis bizi bekliyordu. Arabasına vurduğumuz kişiyle anlaşabileceğimizi polise söyledik. Tutanaklar tutulduktan sonra arabanın sahibiyle belli bir para karşılığı anlaşmıştık. Ertesi gün telefonun çalmasıyla uyandık. Adamlar bizi yanlarına çağırdı. Gidilmemesi halinde mahkemeye verileceğimiz ile tehditte bulundular ve 6.000 TL para istediler. Arabayı kiraladığımız kişilerin yardımıyla olay o gün atlatılmıştı. Ama o günkü yaşadığımız çile beni her şeyden soğuttu. Ve rüyalarım girip uyku sorunu yaratmaya başlatacak kadar korkunçtu. Şimdi ise kaskonun, bu paranın ne zaman ve ne kadarını yatıracağını bilmediğim için bu korkuyla yaşamaktayım. (İsimsiz erkek, yaş 19, Manisa)

03.03.2006 tarihiydi. Araç içerisinde dört kişiydik. Ben hariç herkes çok alkollüydü. Bir süre sonra hızı artmaya başlamıştı. Alkolün etkisi de kendini iyice göstermişti. Viraja geldiğimizde karşıdan gelen aracın kendine doğru geldiğini zannederek aracın kontrolünü kaybedip araç yolda spin (dönme hareketi) atmaya başladı. Ve 10 metre yüksekliğe sahip beton su yoluna doğru uçtuk ve hepimiz bayılmıştık. Kendime geldiğimde ambulansın ışıklarını karşımda görmüştüm. Her şeyin farkındaydım. Uçarken ağaç yapraklarının cama sürtüşü aracın ön tarafının yere çarpışını hatırlıyorum. Araç içinde kendimi kontrol edip kırığım olup olmadığını kontrol etmiştim fakat kalçamın kırıldığını fark etmemiştim. Araçtan inip ambulansa doğru yürüdüm ve onlara dahi talimat verebiliyordum. Hastaneye ulaştığımda her şey o zaman başlamıştı. İlk ameliyata alındım ve ameliyattan sonra ayağımın oynamadığını farkettim. Ve doktorumun söylediğine göre yürüyemeyecektim. Bir yıl kadar yatağa bağlı yaşadım ve her ziyaretime gelenin yüzüne baktığımda dahi anlayabiliyordum kalkamayacağımı. Ama azim ederek şu an bir çok şeyi yapabiliyorum, yürüyebiliyorum. En azından kendi işlerimi yapabiliyorum. Bana bu kazadan kalan korku ise bir başkasının araç sürdüğünde tedirginlik bırakması. Ve viraj olan yerlerde kendimi kasmam. Her kim olursa olsun aracı sürmediğim zaman arabasında gitmiyorum. (İsimsiz erkek, yaş 28, Manisa)

Yıl 2009, yaşıım henüz 16. Babam ameliyat dikişlerini aldirmek için şehir dışına gitmişti. Benim de aklıma fırsattan istifade arabayı alıp arkadaşlar ile gezmek vardı. Her şey güzeldi ta ki kaza yapana kadar. Araç ticariydi ve benim ehliyetim yoktu. Aracı mıcıra kaptırıp elektrik direğine çarpmıştım. Araçta 4 kişiydik Allah'tan kimsenin burnu bile kanamamıştı. Şans eseri yoldan geçen jandarma trafikten sivil bir asker olay yerine geldi ve bana babamın nerede olduğunu sordu. Hastanede olduğunu söyleyince acil olarak arabayı çekici ile buradan çektirmemi ve araba başından uzaklaşmamı söylemişti bana. Babamı aradım ve durumu anlattım 5 dk sonra çekici geldi ve arabayı çektiler. Olay polise yansımadi. Polisin gelmesi durumunda ticari aracı ehliyetsiz kullanmadan dolayı ağır bir ceza ile karşılaşacağımızı ve hapse kadar yolu olduğunu söylediğinde başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. O günden sonra bir daha ehliyetsiz araba kullanmadım. (İsimsiz erkek, Manisa, 21 yaşında)

Saat sabaha karşı 4 ile 5 arası bir kamyonetle eşya taşıyordum. Yolda ilerlerken uykum ağır basıyordu ve birden direksiyonda uykuya dalmışım. Araba birden şarampole kaçtı, ben onun gürültüsüyle panik içinde uyandım. Hiç panik yapmadan direksiyon hâkimiyetimi kaybetmeden yavaş yavaş manevra yaparak arabayı şarampolden çıkardım. Yolun müsait bir yerinde durdum, arabadan aşağı indim. Arabaya baktım bir tarafında hasar var mı diye, Allah'tan arabada bir şey yoktu. O anı her zaman arabaya bindiğimde hatırlıyorum ve dikkatli kullanıyorum. (İsimsiz erkek, yaş 19, Manisa)

7 Temmuz 2009 sabah saat 5. Akrabamızın oğlu gelip abimi sormuştu. Abim o gece evde değil arkadaşında kalmıştı. Bunu söyleyince abimin trafik kazası geçirdiğini fakat durumunun iyi olduğunu söylemişti. Annem, babam ve büyük abim yola koyuldu Özdere'ye doğru. Sürekli dua ettim ona bir şey olmaması için. Fakat saat 8'de yengeme gelen telefonla dünya başımıza yıkılmıştı. Yengem daha haberi olma-

dığı bebeğini düşürdü o korkuyla, annemin ve babamın saçlarına aklar düşmüştü. O güne kadar ölüm oyun ya da bir şaka gibi gelirdi. O gün abimi mezarlıkta bıraktıktan sonra öldüğüne hiç inanmadım. Neredeyse 4 yıl olacak ama hâlâ gelecek, bir yerlerde hâlâ daha nefes alıyor. O günden sonra ailemden birini kaybetme korkusu içten içe kemirir durur... (İsimsiz kız, yaş 19, Manisa)

Kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum. Galiba 5-6 yaşlarındaydım, arabayla köyden geliyorduk arabayı babam sürüyordu. Ön koltukta ben ve abim oturuyorduk arka koltukta ise annem oturuyordu. Geçtiğimiz yol dağ yolu olduğu için uçurumdu, bu uçurum en az 200 m yüksekliğindeydi ve giderken babama bir dalginlik geldi araba yoldan çıktı ve sallanmaya başladı. Birkaç saniye sonra ertafıma baktığımda durmuştuk 200 m uçuruma uçmamızı sadece bir taş engellemişti. Büyük bir taşı, yol boyunca karşımıza çıkabilecek tek büyük taşın üzerine çıkmıştık arabayı o taşın üzerinden nasıl geri çıkardık hatırlamıyorum, çok korkmuştum. (Musa Taş, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Karşıdan karşıya geçecektim. Yolun kenarında duran bir jip vardı. Ve ben de o jipin arkasındaydım, karşıya geçmeyi bekliyordum. Sonra birden duran jip geri geri gitmeye başladı ve bana çarptı. O an çok korkmuştum ve ağlamaya başlamıştım. (Elif Özen, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gün ben, kuzenim Cem ve dayım ile birlikte Deposite Avm'ye giderken karşı yönden gelen araba hızını alamadı ve yandan bize çarptı. Bacağım kapı ile koltuk arasında kaldı. Kuzenime bir şey olmamıştı, dayımın sadece bacağı incinmişti. Araba ise hurdaya dönmüştü. Annem ve babam korkmuştu. Ayağım 4 gün sargıda kaldı. Dayım ise ayağındaki incinmeye rağmen hastaneye gitmemişti. Bu olaydan son-

ra dayım ile bir yere gitmedim. Sargım açılmış ve rahatlamıştım. Kuzenimle 7 gün sonra yine Avm'ye gitmiştik. (Salman İrevüz, 9. sınıf Başakşehir, İstanbul)

Hayatım boyunca aklımdan çıkmayan bir olayı anlatmak istiyorum. Bir gün balkonda oturuyorduk annemle. Annem yan komşumuzla konuşuyordu. Ben de yola doğru bakıyordum. Birden bir araba sesi-ne şahit oldum. O an gördüklerimi kimse görmek istemezdi. Bisiklet süren bir çocuğun arabasının altında kalışını anbean gördüm. Öyle şoka girdim ki bir an o arabanın altında kardeşimin kaldığını düşündüm ve çok panikledik. Annem de kardeşimin arabanın altında kaldığını düşünerek çok korkmuştu. Hemen aşağıya indik ve gördüğüm manzara karşısında şok oldum. Çocuk gözlerimin önünde öldü. Buna şahit olmak çok kötü bir şeydi. O olayın etkisinde kaldığım için bir hafta uyuyamamıştım. (Meryem Ayaz, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Ben arkadaşlarımla tarlaya gitmiştim. Tam tarladan dönerken bir ineğe çarptık. İnek arabanın altında sürüklenmişti. Sonra ineği kesmek zorunda kalmıştılar. Hem ineğe çok üzülmiştim hem de çok korkmuşum. (Sedanur Alptekin, 9. sınıf, Çayırılı, Erzincan)

Ölüm

Günlerden bir gün amcamın eşi ölmüştü. Onu nerdeyse herkes se-verdi. Yani herkes tarafından sevilirdi. Kendisi çok iyi bir insandı. Hep çalışırdı. Bundan dolayı kanser olmuştu. Her gün hastaneye gidiyordu.

Bir Perşembe günü hayatını kaybetti. Bize sabahın 05.00'ında bir telefon geldi. Bu, yengemin ölüm haberi idi. Ailemle ben ağladık. O gün okul günüydü. Ama ben okula gitmedim. Oraya gittiğimizde daha cenaze gelmemişti. Bekledik, bekledik. 1 saat sonra cenaze aracı geldi. Herkes başında toplandı. Yengemin kızı çok ağlıyordu. Herkes ağlayınca ben de ağladım. Onu bir masanın üzerine koydular ve kefenin üst

kısmını açtılar. Yüzüne baktık. Çok değişmişti. Yüzü simsiyah olmuştu. Ben de ölünün yüzüne bakınca korktum. Bir an annemi düşündüm orda ve daha çok ağladım. Dualar okundu ve gömmeye gidildi. Bu korktuğum olaydan sonra ölünün yüzüne bakmamaya karar verdim. (Gülten Ekrem, 6. sınıf Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Hayatta bir tane amcam vardı. Küçükken hep onunla oynardım. Beni sırtına alıp gezdirirdi. Gıdıklayıp güldürmeye çalışırdı. Babaannemle yengem hep küçük görürlerdi onu. Hep çalışırdı, bir gün bile evde oturmazdı. Bir gün annemin kuzeni geldi, babama bahçelerinde domuz olduğunu söyledi. Babam da dayımla birlikte av tüfeğini alıp gitti. Birkaç saat sonra döndü, yüzünde büyük bir korku vardı. Dokunsalar ağlayacak halde. Eve arka kapıdan girdi. Annem ne oldu diye sorduğunda babam cevap veremedi. O sırada annemin teyzesi geldi. Amcamın vurulup öldüğünü söyledi. Babam ağlamaya başladı. Ne olduğunu tam anlamamıştım. Sonra dışarıdan bir çığlık koştı, babaannemle yengem bağırıyordu. O an anladım, amcam artık yoktu. Amcamı dayım yanlışlıkla vurmuştu. Ama babaannem, halam, yengem hep babamdan bildi. Evimizi taşladılar bağırıp çağırdılar... Çocuktum, tabii onların babamı öldürmelerinden ya da babamın hapse girmesinden çok korkmuştum. Hâlâ da babam her ava çıktığında dönmemesinden çok korkuyorum. (Havva Şen, 12. sınıf, Alanya)

Benim en korktuğum şey babamın kalp krizi geçirmesi. Babam iki sefer kalp krizi geçirmişti ve o ilk geçirdiği kalp krizinde doktor, annem ve amcalarıma her şeye karşı hazırlıklı olun demiş. Ben o zaman çok korkmuştum babamı kaybetmekten çünkü babam genç yaşta kalp krizi geçirmişti, birini 39 yaşında, birini 40 yaşında geçirmişti. Babamın kalp krizi geçirdiğini duyanlar, "Daha çok genç, erken yaş, neden böyle hastalanmış?" demişlerdi. Babamın kalp krizinden önce de Behçet hastalığı vardı, onun için biz babamızı kaybetmekten çok korkuyoruz. Babam ne zaman hastalansa küçük bir hastalıkta amcamlar ve biz hemen baba-

mı alıp hastaneye götürüyoruz. Babamın ikinci hastalığında babam evde yatarken halamın oğulları bizi aramıştı çünkü o gün amcam ölmüştü. Biz babama sıkıntı vermek istemediğimiz için babamıza duyurmayaya çalıştık. Ne kadar çalışsak da babam amcamın öldüğünü duymuştu. Biz o zaman hem babam için hem de amcam öldüğünden çok korkmuştuk. Benim en kötü günümdü, çünkü aklım yeteli ilk defa bir yakınım ölmüştü. Ben o gün çok üzülmişim. Allah'ıma şükürler olsun şimdi babam çok sağlıklı ve çok iyi. Her üzüldüğünde babamın yüzünde Behçet hastalığı yüzünden yara çıkıyor, biz o zamanlar da çok üzülürüz. Ben en çok hayatta babamı, annemi ve kardeşlerimi kaybetmekten korkuyorum. (Abdullah Karakuş, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ailemi kaybetmekten çok korkarım. Özellikle annemi. Küçükken annem çalışırdı ve ben anneannelerle birlikte kalırdım. O zamanlar anladım onlar olmadan yaşamının çok zor olduğunu. (Rüveyda, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Ben yaklaşık olarak 7 veya 8 yaşındaydım. Abim eve bembeyaz tüyleri olan bir muhabbet kuşu getirmişti. Zamanla ona çok alıştım. O kadar tatlıydı ki, benim omzuma konuyordu. İpte salanıyor, türlü türlü şebeklikler yapıyordu. Hatta ona birkaç kelime bile öğretmiştik.

Daha önceden çok kuşum olmuştu. Ama bu farklıydı. Hepsinden farklıydı. Her gün yemini değiştirip su koyardım. Gece kafese girmek istemezdi. Kaçardı. Ama bazen ben, bazen babam onu yakalar kafese koyardık. Bazen babamın ayağına konup sallanırdı. Evin nerdeyse her odasını ezberlemişti, girer çıkardı. Babacık derdi. Öterdi. Daha önceki kuşlarım hep kaçmıştı, hep onları kaybetmişim. Bunu da kaybetmek istemiyordum.

Bu korku içimi o kadar sarmış ki kuşum gözlerimin önünde öldü. Kapıya konmuş, annem de kaçmasın diye kapıyı örteyim derken sıkışmış, kanlar içinde yere düştü. Onu öyle görmeye dayanamadım. Bak-

tım, çok korktum, ölmedi diye ümitlensem de bir ara öldüğünü anladım. Ağlamaya başladım. Çok ağladım. O anki korkum ve üzüntümlle dünya yıkılsa üzülmezdim gibime geliyor hâlâ. (Burcu Başaran, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Beni çok korkutan olay 4 yıl önce bir arife günü gelmişti başıma. O gece ben ve abim anneannemlerde kaldık. Anneannem yaşlı olduğu için ertesi gün temizlik yapacaktık. O gün dedem eve gelirken 10 tane ekmek almıştı. Anneannem sordu, “Neden bu kadar çok ekmek aldın?” diye. Dedem cevapladı, “Hanım yarın çocuklar gelirler kalabalık olur ev.” diye. Dedem ertesi günü bayram sabahı sanıyordu. Nereden bilebilirdik ki bayram sabahına çıkamayacağını. Sanki içine doğmuştu dedemin öleceği. Ölmeden önce insanlara malum olurmuş. Onun da içine doğmuş muydu? Gece oldu. Sahur vaktine kadar hiç uyuyamadım. Sahur vakti yaklaşınca kalkıp gözleme yaptım. Sofrayı kurdum, hep beraber sofraya oturduk. Dedem o gün nefessizce çok yemişti. Sofrayı kaldırdık, dedem yatmaya gitmişti. Ben salonda yatıyordum. Ezan okunmuştu. Tam uykuya dalmak üzereydim, ardından anneannemin “Balkona çık hadi.” dediğini duydum ikisi birden odaya girdiler abim dedemin koluna girdi onu taşımakta güçlük çekiyordu. Hemen gidip astım ilaçlarını ve su getirdik dedem içmedi. Orucumu bozamam dedi. Ardından onu benim yattığım kanepeye yatırdık. Çok zor nefes alıyordu, rengi ayva sarıydı. İçmesi için ısrar ettik. O kadar zor nefes alıyordu ki sanki her nefeste ciğerleri acıyor, ızdırap duyuyordu. Ardından çok sık nefes aldı ve konuşamadı. İnlüyordu adeta. Hemen 112’yi aradık. Ardından annemleri, dayımları, teyzemleri. Ağladığımı fark ettim korkudan mı yoksa üzüntüden mi bilemedim. Onu ilk kez böyle görüyordum. Ardından “hık” diye bir ses duydum. Sanki son nefesiydi o, son havasıydı, ciğerlerinin havayla dolduğu son dakika. Kapı çalındı, annemler ve hemşire gelmişti. Herkes onun etrafında toplanmıştı. Ben arkada ne yapacağımı bilemez halde duruyordum. Çırpınışlarını gördüm. Dedemi hastaneye kaldırdık. Gittiğimizde kalbi durmuş dediler. Elektroşok uygulandı ve anneannemin fazla zorla-

mayın dediğini işittim. Ölüm haberi geldi. Yıkılmıştık. Dünyada her şeye çare vardı da ölüme neden yoktu? Yarım saat sonra morga gittik, çok soğuktu, dedemi çıkardılar. Yüzü bembeyazdı o anki görüntüsü hiç gitmiyor gözümün önünden. Defnedildikten sonra eve geldik. O gün ev çok kalabalıktı ve ben anneannemle yatmak zorunda kalmıştım. Yani dedemin yatağında. Bir an kendimi rüyamda gördüm. Beyaz bir şey giymişti dedem, kapıdan girmişti, “Kızım sen benim yatağıma neden yattın?” dedi ve gülümsedi. “Sen mi geldin?” dedim, hemen kucakladım onu. Yanımda yatıyordu omuzumda. Uyandım ve dedemi yattırduğım sol omzum gerçekten uyuşmuştu ve ağrıyordu. Bu olaydan çok korkmuştum. (Hilal Ünal, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Küçüklüğümdeki korkuya dair izlenimlerim birkaç korku filmi sahnesinden öteye gidemiyor çünkü korkmak için bir nedenim olmamıştı. Ailemin beni her türlü kötülükten koruyabileceğini ve sonsuza dek benimle olacaklarını düşünürdüm. Zaman geçti ve ben büyüdüm. Tabii fikirlerim de değişti. Artık ailemin sonsuza dek benimle kalamayacağı fikri daha ağır basıyor. Ve ailemi kaybetmekten korkuyorum. (Emre Taş, 11. sınıf, Yalova)

Hayatta en korktuğum şey ölüm. Ben eskiden köyde yaşıyordum. Köy işi yapmayı çok seviyorum. Bir hafta boyunca sürekli saman biçmeye giderdik. Bir gün başıma talihsiz bir olay geldi. Ve traktör yuvarlandı. Ben buğday çuvallarının altında kaldım. Allah’tan üstüme bir çuval düştü. İki çuval düşseydi belki de hiç yaşamazdım. Ve bu yüzden ölümden çok korkuyorum. Cehennemden de çok korkuyorum. Hatta bazen rüyalar bile görüyorum. Hep mahşerde millet benden kendi hakkını soruyor. İşte bu yüzden ölümden çok korkuyorum. İnşallah Allah herkese uzun süre yaşamayı nasip eder. (Emre Kılıç, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

İzmit'in bir köyünde yaşıyorduk. Ben daha yedi yaşındaydım, yaz ayındaydık. Kardeşim daha iki yaşındaydı. Komşunun kızı kardeşimi çok severdi, bize geldi ve kardeşimi gezdirmek istediğini söyledi. Annem izin verdi gezdirmesine. Kardeşimi de alıp gittiler. Saat bayağı geç olmuştu, üç saatten fazladır geziyorlardı. Hava çok sıcaktı. Annem merak etti, kardeşimle ablayı aramaya gittik ve bulduk. Güneşin altında üç saatten fazla kaldığı için kardeşimin ateşi vardı. Annem uyusun uyasın belki geçer diye kardeşimi uyuttu.

Evimiz prefabrik evdi. Kapının önünde arkadaşlarımla oynuyordum. Birden annemin çığılığıyla irkildim, kardeşim kucağında mosmor olmuştu ve ölmüş gibi hareketsiz yatıyordu. Herkes bir anda toplandı, kardeşimin dişleri kitlenmişti, onu açmaya çalışıyorlardı. Ben korkudan ağlıyordum ve titriyordum. Hemen komşunun biri arabasına alıp annemle kardeşimi hastaneye götürdü. Ben evin önünde komşularla kalmıştım. Sürekli ağlayıp duruyordum. Komşular beni susturamıyorlardı.

Akşam babam, annem ve kardeşim eve geldiler. Çok kötü görünüyordu kardeşim. Ağlayarak sordum kardeşimin neyi olduğunu. Annem havale geçirdiğini söyledi. Bir ay kadar kardeşim kendini toplayamadı. O iyileşene kadar neredeyse her ateşlendiğinde geceyi hastanede geçiriyorduk. O zaman kardeşime bir şey olmasından çok korkmuştum. (Hilal Yağmurkaya, 11. sınıf, İstanbul)

Kardeşim Emir doğumundan kısa bir süre sonra nefes almayı unutup morarmaya başlamıştı. O gün küveze alındı. Bir hafta boyunca orda kalmıştı ve ben o süre içinde çok ama çok korkmuştum. (Yadigar Yıldızoğlu, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Bütün hazırlıklar yapılmıştı. Güneşin doğuşuyla yemekler hazırlanmaya başlamıştı, temizlik tamamlanmıştı. Evdeki herkes dedemin ve anneannemin köyden gelişini bekliyordu. Kapı zili çalacak ve özle-

mimizi giderecektik. Ama kimse beklemediği bir şeyle karşılaşacağını bilmiyordu. Zaten kim durup dururken onu korkutacak bir şey düşünür ki?..

Kapının çalmasıyla yerimden fırladım, kapıdan her girenin yüzünde farklı ama olumsuz ifade olmasına anlam veremesem de sabırla bekliyordum. Ve bir anda kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Ellerim titriyordu ve tek kelime bile söyleyemeyecek duruma gelmiştim. Çünkü dedemi yürüyemez halde, gözlerinin ferisi sönmüş biçimde, dayımın sırtında içeri girdiklerini görünce anlamıştım, küçükken saklambaç oynarken yaşadığım korkuların hiçbir önemi olmadığını, annemin en sevdiği vazosunu kırıp odama kaçışımın hayatımda yaşadığım en büyük korku olduğunu sanırdım. Ama küçüklüğümden beri “kahraman” diye tanımladığım ve her şeyde dimdik durabilen o harika adamı -dedemi- kaybetmenin korkusunu şimdi kalabalıkta kaybolmuş bir çocuk gibi yaşıyordum. O zamana kadar sevdiğim bir insanı sonsuza kadar kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Bildiğimi sanıyordum. Dedemin bizi ölümüne hazırladığı günlerde içimde yaşanan kaybetme korkusunun boşuna olmadığını biliyordum. Ben hayatımda aldığım kararlarda neye dikkat edeceğimi dedemden öğrenmiştim. Yaptığım her yanıшта bir daha yanlış yapmamam için küçük bir kızın anlayabileceği bir dilden konuşurdu. Onu öyle küçük bir kızken anlayamadım ama şimdi çok iyi anlıyorum ve anlamaya devam edeceğim. Şimdi o bizi bırakınca ben neyi kime danışacaktım. Hem onu kaybetme korkusu, hem yalnız kalma korkusu birleşip beni içine almıştı.

Şimdi anlıyorum, hiçbir korkunun önemi yok, dedemi kaybettikten sonra kendimi yalnız hissettiğimi bir tek ben bilirim. Artık sevdiğim hiçbir insanı kaybetmek istemiyordum. Ama olmayacağını bilmiyorum. Sevdiklerimi kaybetmenin korkusu beni bir boşluğa sürükleyecek ve sonu olmayacak, biliyorum. (Gizem Sezgin, 11. sınıf, İstanbul)

Babaannem kalp hastasıydı. Birçok kez ameliyat olmuştu ve kalbine pil takılıydı. Yine bir gün hastanede ameliyat olduktan sonra dayımın evine getirilecekti. O gün anneme bir telefon geldi. Dayım on-

lara gelmemizi istedi ama hiçbir şey söylemedi. Biz de annemle beraber yola çıktık, aklımda kötü bir şey olacağı düşüncesi yoktu. Taksiyle dayımın oturduğu sitenin önüne geldiğimizde tuhaf sesler ve bağırışmalar duydum. Annem telaşlandı. Ve içeri koşmaya başladı. Ben de hızlıca koştum, gelen o tuhaf sesler dayımın evinden geliyordu. Annemden hızlıca koşup içeri girdim. Ve ben içeri girdiğim anda babaannem koltukta yatıyordu ve birileri üstüne beyaz örtü örtüyordu. Bunu hiç beklemiyordum. Hiçbir tepki veremeden büyükler tarafından dışarı çıkarıldım. O gün en korktuğum gündü. (Derya Atıla, 10. sınıf, İstanbul)

Bir gece arkadaşlarla mahallede otururken ölülerden konu açılmıştı. Arkadaşım kabir azabından, ölülerden bahsetmişti. Ölüler mezara gömülene kadar ruhları yakınlarının çevresinde dolanıp tüm olanları görüyormuş ve “Ben ölmedim!” diye bağırıyormuş ve öldüğünü bir türlü kabullenemiyormuş. Ne zaman mezara gömülüyorlar ve kalkmaya çalışıyorlar kafaları tahtalara vuruyor, o zaman öldüğünü kabul ediyormuş. Bu olayı konuştuğuktan bir hafta sonra bir komşumuz öldü ve gömülene kadar ruhu yakınlarının etrafında olduğu konusu aklımıza geldi ve bu muhabbet ettiğimiz arkadaşlarla birkaç gece korkudan uyuyamadık. (Dilara Şişman, 10. sınıf, İstanbul)

Okuldan çok yorgun bir halde çıkmıştım. Çantam çok ağırdı ve bir an önce eve gitmek istiyordum. Apartman kapısının zilini çalınca kimse açmadı. İlk başta annem ve babamın markete gittiğini düşündüm. Annemi aradım ama açan olmadı. Daha sonra babamı aradığımda annemin yürüyüşe çıktığını, anahtarın bahçede oynayan kardeşimde olduğunu söyledi. Anahtarı alıp eve çıktım. Aniden annemi çok fazla özlediğimi hissetmiştim. Babam eve geldiğinde saat çok geç olmuştu ve annem hâlâ gelmemişti. Babam annemi aradığında annem açtı telefonu fakat babam avazı çıktığı kadar bağırıp, “Ne oldu, o araba sesi ne?” diye haykırmaya başlamıştı. O anda hayatımın en bü-

yük korkusunu yaşadım. Annemin ölüp beni terk edeceğini düşündüğümde bayılacak gibi olmuştum. Sonra birkaç dakika sonra annem eve geldiğinde ona o kadar sıkı sarıldım ki. İşte benim hayattaki en büyük korkum arada kavga ettiğim, atıştığım ama canımdan daha çok sevdiğim annemi kaybetmektir. Ve her gece anneme bir şey olmasın diye Allah'a dua etmemin nedeni de budur. (Büşra Elif Güler, 11. sınıf, Yalova)

Küçükken kardeşim doğduğu zaman onu hiç sevmiyordum. Daha sonraları her gece rüyamda bazı çizgi film kahramanlarının onu kaçırmaya çalıştığını gördüm. O zaman onu kaybetmekten çok korkmaya başladım. (Elif Şeyma Atan, 10. sınıf, Yalova)

Bir akşam ben ve ağabeyim evde oturuyorduk. Daha sonra annem eve geldi. Çok yorgun ve gergindi. Biraz oturduktan sonra yan komşumuzu çağırمامı söyledi. Yan komşumuzu çağırdım. Aradan 5 dakika geçti. Ve birden annem bayıldı. Ben çok korkmuştum. Hemen babamı aradım. Biz de bu arada anneme kolonya sürdük. Babam geldiğinde çok korkmuş gözüküyordu. Ben ağlamaya başlamıştım. Biraz zaman geçtikten sonra annem ayıldı. Ben çok mutlu oldum ve anneme sarıldım. Babam, abim ve komşumuz da çok mutlu oldular. Annem o anda neye uğradığını şaşırmıştı. O zamandan beri hep annem bayılacak diye çok korkuyorum. (Gözde Nur Acar, 6. sınıf, İstanbul, Bağcılar)

Başımдан geçen en korkunç olay kardeşimi kaybetmemdi. Evdeydim ve kardeşimin okul çıkış saati gelmişti. Normalde hep annem alırdı Şevval'i ama o gün benim almam gerekiyordu. Okula gittim ve beklemeye başladım, zil çaldı bütün öğrenciler çıktı. Ama Şevval çıkmadı. Ne yapacağımı bilemedim. Annem balkonda bekliyordu. O da Şevval'i görememişti. Hemen okula baktım ve aramaya başladım, çok

korkmuştum. Evin önüne gittim anneme baktım, meğerse Şevval eve gitmiş bile. Hemen eve gitim ve kardeşime sarıldım. Kaybetme korkusu gerçekten çok kötümüş. Allah kimseye yaşatmasın. (Şule Öztürk, 12. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Geçen sene yani ortaokuldayken Onur diye bir arkadaşım vardı. Üç yıldır beni seviyordu ama ben onunla çıkmıyordum. 8. sınıfta onunla çıkmaya başlamıştım. Ama onu sevmediğimi anladığım zaman ayrılmaya karar verdim ve ayrıldım. Ondandır sebatsız yere o kadar çok nefret ediyordum ki adını duyunca bile bir tuhaf oluyordum. Ama o beni çok seviyordu. Ailesine bile benden bahsetmişti. Ondandır o kadar çok nefret ediyordum ki, “Ölürse gözümde bir damla bile yaş akmaz.” diyordum herkese. Okul bitti, herkes birbirinden ayrıldı, koptuk yani. Kim bilir daha ne zaman arkadaşlarımızı görürüz. Herkes liseye gidecek, birbirlerini unutacaktı. Derken iki hafta sonra olanlar oldu ve kulağıma çok kötü bir haber geldi: Onur ve ikizi barajda boğularak ölmüşler. Bu haberi duyunca dünyam yıkılmıştı. Hayatımdaki en kötü şey başıma gelmişti. Cenazeye gittiğimde ailesi o kadar kötüydü ki anlatamam. Benim o olanlardan sonra psikolojim çok bozulmuştu. Evlerine gitmeye bile cesaret edemez oldum. Annesi beni o kadar çok sevdi ki her zaman onun yanına gitmemi beklerdi. O gün bugün asla büyük konuşmamayı öğrendim. En çok zoruma giden şey de baraja atarken, “Seher’i çok seviyorum” demiş. Bu yaşadıklarımı ömür boyu unutmam, unutamam. O kadar çok üzuldüm ki, ona yaşattıklarımdan çok pişman olmuşum ama olan olmuştu. (Seher Balaman, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Daha dokuz on yaşlarındaydım. Evimizin yanında küçük bir dere akardı. Derenin kenarında park vardı. Ben de kardeşlerimle oyun oynarken kardeşim dere kenarına gitti. Onu uyardım düşersin diye. O yaz da derenin boyu bayağı yükselmişti. Ben oyun oynarken kardeşimin arkadaşları kardeşimin dereye düştüğünü söyledi. O an o kadar korktum ki

anlatamam. Sonra kardeşimin yanına gittim. Hiç tanımadığım bir çocuk kardeşimin elinden tutuyordu. Hemen elini tuttum ama kendime çekemedim. Sonra çocuklara parkta oturan kadınlardan çağırmasını söyledim. Kardeşimin ayakkabısı çıkıp gitti. Kadın gelince kardeşimi hemen çektik. O günden sonra rüyamda bazen bu rüyayı gördüm. (SümeYYe Yılmaz, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Benim başımdan geçen en korkunç olay babamın kalp krizinden dolayı ameliyat olmasıdır. Babamın böyle kötü bir olay geçirmesi benim başımdan geçen en korkunç olay oldu.

Babamın iki sene önce abimin askerden izne gelip ve sonra izin-den sonra geri dönmesinden sonra babamın ameliyata yattığı gün benim başımdan geçen en kötü gündü ve babamın kalbindeki damarların tıkanmasından dolayı babamın iki ayağından yedek damarları ameliyatla tıkanan damarların yerine değiştirdiler.

Babam 5-6 saat ameliyatta kaldığında o zaman ailece en kötü günümüzdü, hepimiz dua ediyorduk. Ve bundan sonra babamın 3-4 ay ameliyattan sonra çalışmaması gerekiyordu. Abimin de askerde olmasından dolayı evin son erkeği olarak benim çalışmam gerekiyordu. Babam 2-3 hafta hastanede kaldıktan sonra eve geldi ve hepimiz sağ salim ameliyattan çıktığı ve eve geldiği için çok mutluyduk. Bundan sonra ben hem çalışıp hem de okuyordum. Ama bunu yaparken hiç mutsuz değildim. Çünkü babam eve dönmüştü. Onun için sabahları okula gidip öğlenleri de çalışıyordum, onun için mutsuz değildim.

Benim hayatımdaki en korkunç olay babamın kalbinden ameliyat olması idi, ama babamın yeniden iyileşmesi benim hayatımdaki en mutlu gün de buydu. (Kadir Akköse, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Bir gün ben, kuzenim ve abim evimizin önünde saklambaç oynuyorduk. Ebe ben olmuştum. Elliye kadar saydıktan sonra arkama döndün ve abimin yerde yattığını gördüm. Başta saklandığını sandım ama

biri saklanmak için yerde ebenin arkasına saklanmaz ki dedim. Hemen sonra başından kanların aktığını gördüm ve başının hemen yanında kocaman bir taş vardı. Yukarı doğru baktım ve birinin inşaatın en üst katında bir çocuk gördüm. Çocuk birden saklandı. Ben de abimin yanına koştum ve bağırarak annemi çağırdım. Sesimi duyan hemen geliyor ve ne olduğunu soruyordu. Abimi göstererek ağlıyordum. Abimin kafası nerdeyse ikiye ayrılmıştı. Hemen bir arabaya bindirip hastaneye götürdüler. Ben hiç konuşmuyordum ve ağlıyordum. Hastaneye gideceğimi söylüyordum ama nerden gideceğimi bilmediğim için amcama yalvarıyordum. Beni kimse hastaneye abimin yanına götürmüyordu. Ben de abimi beklemekten ve dua etmekten başka yapacağım bir şey kalmadığı için ona dua ediyor ve onun şu kapıdan geleceğini söylüyordum. Bana söylenene göre hastanede abim nerdeyse ölecekti. Ama son anda Allah'ın izniyle iyileşmiş ve gözlerini açmış. Eve geldiğinde abime sıkıca sarıldım ve doya doya öptüm. O zamanlar küçük olduğum için bir sürü oyuncağım vardı. Hepsini abime verdim. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. (Yunus Emre Arzık, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Benim başımdan şu ana kadar korkunç bir olay geçmedi. Allah'ıma bin şükür. Ama gelecekte korktuğum bir sürü olay olabilir. Mesela annemi, babamı, kardeşlerimi yani bana Allah'tan sonra en yakınlarımı kaybetmek. Ayrıca sınıfta kalmak çünkü sınıfta kalırsam aileme verdiğim sözü tutmamış olurum, bu da beni ve ailemi çok üzer.

Daha beni korkutan olaylar var. Onları da saymak istiyorum. Mesela, birinin bana haksızlık yapması, bana haksızlık yaptıklarında çok korkuyorum. Çünkü bu haksızlık karşısında ne yapacağımı bilmiyorum. Başıma ne gibi olayların geleceğini bilemiyorum.

Bir de bir üniversiteye girememektir. Çünkü ailemin, arkadaşlarının, kısacası bana güvenenlerin güvenini boşa çıkarmamış olurum. Ama kazanamazsam onların güvenini beni okutmak için, bu günlere getirmek için harcadıkları emekleri boşa çıkarmış olurum.

Şimdi de gelelim tasavvufa, tasavvufta korktuğum şey ise cehen-neme girmek. Böyle düşünmemin sebebini soracak olursanız, ben an-nemi çok üzdüm. Namaza başlamıştım, bıraktım. Bildiğim faydalı bil-gileri kimseye anlatmadım. Ve sinirlendiğim zaman kendimi kontrol edemeyip çevremdekilere zarar verebilirim. (Kadir Gökçe, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Benim hayatımda en çok korktuğum şey ailemden birisini ya da birilerini kaybetmektir. Bu olay başımdan geçti. Abim ve amcam bir zamanlar birisini vurmuşlardı. Araba ile takip edip bir kenarda sıkıştırıp vurmuşlardı. Ben de o zaman polislerin abim ve amcamı yakalayıp ceza vermelerinden korkuyordum. (Çağlar Tuğrak, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

5 sene önce akşam vakti televizyon izliyordum. Dedem, ben, an-nem, babam ve ablamlar vardı. Dedem 100 yaşındaydı, benden su is-tedi. Ben de verdim. Sonra dedem montunu giyip kapıya yöneldi. Ab-lam “Dede nereye bu saatte?” dedi. Babam ayağa kalkıp dedemin yanı-na gitti. “Baba nereye, gel içeri otur.” dedi. Dedem o gün biraz tuhaf-tı. Sanki kendinde değildi. Herkes farkındaydı. Daha sonra babam de-demi gözetmeye başladı. Dedem “Yatağımı açın.” dedi. Ablam yatağı-nı açtı. Dedem pijamalarını giydi, giysilerini katladı, yatağa tam girdi ve Azrail dedemin canını gözümüzün önünde aldı. Babam ve ben ba-ğırılmaya başladık. Çok korkmuştuk ağlamaya başladım ve bir sene ken-dime gelemedim. Hâlâ yattığı yerde yatamam ve evde tek kalamam. (Merve Keskin, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Dedem vefat etmişti. Herkesin yüzünden düşen bin parçaydı. Tey-zem hastanede yatıyordu. Olayın üstünden bir hafta geçmişti. Dedemi öyle çok özlemiştim ki kuzenimle birlikte hava karardıktan sonra me-

zarlığa gittik. Mezarlığın kapısı kendiliğinden açıldı. Dua okumadan geri döndük. Koşa koşa eve gittik. Annemgil bağırdı çağırırdı ama sekiz yaşındaki bir kız nerden bilebilir bunu ve anlatmaya başladılar. Gece vakti mezarlığa gidilmesi çok kötü bir şeymiş. Mezarlığın üzerindeki delikler insanı içine çekermiş ve geri bırakmazmış. Bunu hâlâ unutamam. O günden sonrada annem veya yakınlarım yanımda olmadığı sürece mezarlığa gitmedim. (Rabia Demir, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Arkadaşım anlatmıştı. Arkadaşım küçükken bayram tatili için ailecek dedesigile gitmişler. Eğlenmişler ve bayram sabahı kalktıklarında arkadaşımı erkek kuzenini çağırması için odasına göndermişler. Arkadaşım kapıyı açmaya çalışmış ama açamamış. Kapıyı biraz daha zorladıktan sonra kapı açılmış ve kuzenini kendini asmış bir şekilde karşısında görünce donmuş, öylece kalakalmış. Sonra arkadaşım da gelmediği için bu sefer çocuğun babası çıkmış odaya ve çocuğu kendini asmış bir şekilde görünce hemen bağırmış. Herkes toplanmış. Arkadaşım bunu bana anlattığından dolayı her kapıyı açmamda biri kendini asmış ve kapının arkasında gibi hissediyorum. (Neslihan Cevizlioğlu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Benim babam bir fabrikada makine montajında çalışıyor. Bu fabrika yurtdışına makine satıyor ve babam da gidip orada bu makinelerin montajını yapıp çalıştırıyor. Gittiği yerler Irak, Libya. Buralara gitmesi beni korkutuyor. Çünkü oralarda başına kötü şeyler gelebilir. Oralarda savaşlar oluyor insanlar rehin alınıyor ve bunun babamın başına gelmesinden çok korkuyorum. (İlknur Akgül, 9. sınıf, Menemen, İzmir)

13 yaşındaydım. Annem markete gitmişti ve ben evde kardeşimle tektim. O gün okulda yeni bir şey öğrenmiştim. Bir süre nefesini tutuktan sonra boğazına baskı uygularsan bayılıyordun. Nasıl olacağını

merak ettim. Ve bunu kardeşimde uygulamaya karar verdim. O an aklımdan kardeşimin nefes darlığı hastalığı olduğu aklımdan çıktı. İlk önce nefesini tuturdum. Sonra boğazına bastırdım. Birkaç saniye sonra kardeşim yere düştü. Yüzü morardı ve gözleri kızardı. Aynı zamanda titremeye başladı. Annem de evde olmadığı için ne yapacağımı bilemedim. Tam su getirmeye giderken Gökhan uyandı. O an çok sevindim, ona gidip sarıldım. Ama o gün benim hayatımda yaşadığım en korkunç andı. (Feride Kurt, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Korkmanın birçok girişi var. Bence en korkutucusu ailemden birini kaybetmektir. Sanırım bundan iki yıl önceydi. Yani 2010-2011 yıllarındaydı. Sabah dersim olduğu için erkenden yatmışım. Gece annemin çığlık sesiyle uyandım. Babam kasılmıştı, nefes alamıyordu. Annem hüngür hüngür ağlıyordu. O an donup kalmıştım. Gidip yardım bulmam gerekiyordu ama şoktaydım. Sonra kendime geldim. Babam daha rahat nefes alsın diye biraz daha baskı uyguladım. Sonra koşa koşa evden çıktım. Aile dostlarını çağırdım ve bunu 5 dakika içinde çağırdım. Babamı hemen hastaneye götürdüler. Ben orada kaldım ve peşlerinden başka arabayla gittim. Hastaneye vardığımda babam kendine gelmişti. Benim yaşadığım en büyük korku ailemden birini kaybetme korkusudur. (Halil İbrahim, 12. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Ben büyüyünce sanatçı olmak istiyorum. Ama yabancı şarkıcı.

En çok korktuğum şeylerden biri de annemin gizli kalp geçirmesiydi. Doktora gittiğinde annemin gizli kalp yaşadığını söyledi. Çok korktum ilkte ama annemin yaşayacağına inanıyordum. Baypas ameliyatı olacaktı. Yaşama şansı %50 idi. Ameliyat günü çok ağlamıştım. Tabii insan ister istemez ağlayıveriyor. Ama annem yaşadı. Şu an sadece sınıfta kalmaktan korkuyorum. Ama geçeceğime de inanıyorum. Sanatçı olabilmem için sınıfı geçmem lazım. Sesime güveniyorum. Kısaca hayattan korkmuyorum. (Zilan Tekin, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ben son zamanlarda ailemdeki çok sevdiğim kişileri kaybettim (iki tane öz kardeşimi, iki dedemi, iki amcamı, iki dayımı...) kaybettim ve ailede şimdi en büyük üç kişi var, babam, babaannem ve anneannem, ve şimdi onları kaybetmekten çok korkuyorum.

Babam yol yapı hazır beton santralinde çalışıyor. İşi çok zor ve asgari ücretle çalışıyor. Her gün eve 12, 1, 2 gibi geliyor ve her geldiğinde ya eli ya sırtı ya bacağına şiş batıyor, gözüne asit kaçıyor, ayağı kanıyor. Babam kaç sene Almanya’da ve Kazakistan’da çalıştı ve 50 yaşında. Kabinde sorun var, romatizması var, gözleri hem uzağı hem de yakını iyi görmüyor. Altı yaşından beri çalışıyor ve tek istediği bizim okumamız. Abim 12 sene boşuna okudu ve lise mezunu olamadı. Abim kaç kere evden kaçtı, hem maddi hem manevi zararlar verdi. Şimdi babamın tek isteği bizim okumamız. Onu sevindirmek istiyorum ve bu dönem çalışıp takdir almak istiyorum.

Annemin şekeri, tansiyonu, kolesterolü, menielesi, romatizması, baş ağrısı (sürekli) var ve iki kardeşim öldü, ikisinde de hep hastanede kaldı. Şimdi babası öldü, abimden dolayı da çok sarsıldı. Her an anneye bir şey olacak diye çok korkuyorum çünkü daha babaannemde olmayan hastalıklar annemde var. Annem beni düşünüyor, babası öleli bir hafta oldu, toplantım var diye karşından geldi ve geri gitti yani annemin yüzünü güldürmek istiyorum.

Babaannem hep babama, “Senin oğlun bir şey yapamadı, kızların da yapamaz.” diyor ve babam karşı çıkıyor. Ben okumazsam babaannem “demiştim” diyecek. Bu yüzden de okumak istiyorum, babaannemin ağzını kapatmak istiyorum.

Bunlar en çok korktuklarım ama ben cinlerden, böceklerden, hayvanlardan, kabirden, Allah’ın huzuruna kötü çıkmaktan çok korkuyorum. Babamın yüzünü yere eğmekten çok korkuyorum. (Evin Öztürk, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Geçen gün küçük kuzenim deterjan içti. Bayıldı ve hastaneye götürdük. Boğazı tahriş olduğu için şu an sesi kısıldı ve konuşamıyor.

Onu kaybedicez diye çok korktum ve çok ağladım. Allah'a şükürler olsun ki şu an çok iyi. (Selda Sevim, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

En korktuğum şey sevdiğim. Onlara zarar gelme ihtimali bile endişe veriyor. İnsan, insan olduğunu yaşarak anlar. Yaşamak da anca sevdiğilerle güzel. O yüzden sevdiğini hayattayken ve başlarına bir şey gelmeden sevdiğini göstermek lazım. İnsan ailesini akrabalarını, akrabalarını ne kadar sevse de bunu onlar sağ iken anlaması gerçekten zor. Boş yere hiç önemli olmayan sebeplerden onların kalbini kırıp onları incitiriyoruz. Unuttuğumuz en önemli şey, ölüm var. Ölüm var, herkes kim olursa olsun bir gün ölecek, bu sevdiğimize de olacak. O yüzden sevdiğimize bir şey olmadan onların değerini anlamalıyız. (Fatih Özyurt, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Bir Pazar sabahıydı. Abim sabah denize gitmek için erken saatlerde evden çıkmıştı. Dört kişi gideceklerdi denize. Akşam oldu. Annem halı yıkamış, yukarı çıkarmıştı. Abimi aramamı söylemişti bana, ben de aradım, telefonu kapanmıştı. Bu arada ablam ile babam düğündeyken telefon gelmiş ve “ben oğlunuzun arkadaşımı, denizde kayboldu” diye arayıp kapattılar. Babama söyledikleri yere hemen gitti ve sülaledekiler de arayan kişiyi bulmaya gittiler. Annemi bir telaş almıştı, korkuyordu. Birkaç saat sonra dayımın hanımı ve akrabalar gelmişti. Annem daha çok telaşlandı ve şeker ile tansiyonu yükseldi. Abimle giden arkadaşlarını buldular ve babama haber verdiler. Sonra annemi sakinleştirmek için yalanlar söylüyorlardı, “Yok bir şey olmadı, gelir birazdan.” diyorlardı. Ertesi gün olmuştu, ev tıkabasa akrabalarla dolmuştu, kapının önü bile. Abimle beraber giden kişileri girdiği yere götürdüler, üç dalğışla birlikte. Girdiği yerden çıkarmışlardı. Abimle beraber 3-4 tane ceset daha bulunmuş. Ben hâlâ haber bekliyordum. Birden herkes ağlamaya başlamıştı. Anlamaya çalıştım ama anladım. Herkes ağlıyordu, ömrümde ilk kez bu kadar içimi hüzün boğmuştu. Kendime geldiğimde ağlıyordum, etrafıma baktığımda babam ağlıyordu. Çaresiz-

ce ağlıyordum. İnsanın ömründe ilk defa ailesinden birisini kaybetmesi insanı çaresiz bırakıyordu. 03.07.2011 tarihinde olanları insan asla unutamaz. İnsan ne kadar kimseden korkmasa da bu kader ansızın seni de alır, beni de... (İsimsiz, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

9. sınıfta yurda gidiyordum. O zamanlar babamla aram bozuktuk. İlk defa babamın telefonda bana bu kadar çok kızdığını gördüm. Ertesi gün bizden sorumlu abi bana kimsiyle küsmemeyi, bu dünyada kimseyle küs kalmamayı öğretmek için o gece babamın trafik kazası geçirdiğini ve hastanede olduğunu söyledi. O an hem çok üzülmüştüm hem de çok korkmuştum. (Alparslan Fatih Varlı, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Okuldan dönerken annemi aradım, açmadı. Önce endişelenmedim. Beş dakika sonra tekrar aradım, yine açmadı. Sonra ev telefonunun aradım, cevap yok. Korkmaya başladım, çünkü daha önce hiç telefonu açmamazlık yapmazdı. Sonra yan komşumuza ulaşmaya çalıştım, evde yokmuş. İnmeme az kalmıştı ve iyice korkmaya başlamıştım. Arabadan indim, koşarak yokuşu çıkmaya başladım. Yolda amcama annemi görüp görmediğini sordum. Görmediğini söyledi. Artık kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Hemen yokuşu çıktım. Bir yandan da aramaya devam ediyordum. Hiç telefonu açmamazlık yapmadığı için korktum. Hemen eve girdim ve kapıyı çok şükür ki annem açtı. Mutfakta kızartma yapıyormuş ve aspiratör çalışıyormuş. Bu yüzden duymamış. Annemin omzuna sarılarak ağladım. Yatışmam için on dakika yetmedi. Babamı da aramıştım. Sonra anneme bir şey olmadığı için Allah'a şükrettim. (Beyza Biray, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Benim korkum ailemi kaybetmek. En büyük örneğini yaklaşık 2 ay önce yaşadık. Okulum evime uzak olduğu için aynı şeyleri yaşaya-

mıyor, çoğu zaman onlardan haber alamıyorum. Annem ve babam okulda çalıştığı için çoğu zaman telefonlarını üstünde taşıyorlar. Durum böyle olunca onlara ulaşamıyorum ve endişeleniyorum.

Bu yıla kadar aynı okuldaydık. İyi ve kötü bütün şeyleri beraber yaşıyorduk. Hatta annem ve babam bir kere “Ölürsek beraber ölelim, şu noktada buluşalım.” demişlerdi. Depremde onlara ulaşamayınca okulumu bu kadar uzak seçtiğim için pişman oldum. Elbette iyi bir gelecek istiyorum. Fakat eğer oturduğum semtte bir okul seçseydim ailemin dediği gibi ölürsek de beraber olurduk. Deprem olduğu gün akşam eve gidince babama okulumu değiştirmek istediğimi söyledim. Babam izin vermedi. “Önemli olan geleceğin, burada düzgün bir okul yok. Hepsi düz lise, olacağı varsa zaten olur.” dedi.

O günden sonra ailemin değerini daha iyi anladım. Sabah evden çıkarken Allah’a dua ediyorum akşama sağ salim kavuştursun bizi diye. Bu tek okul için geçerli değil elbete, o günden sonra birbirimizden ayrılmamaya çalışıyoruz. Mesela bir yere acil olmadıkça beraber gidiyoruz. Babamın tek başına araba kullanmasına izin vermiyoruz. Allah kimseyi ailesinden ayırmaz inşallah. (Gamze Kurnaz, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Annem bir keresinde kötülemişti. Birlikte hastahaneye gittik. Ambulans eşliğinde gitmiştik. İşte o an ne kadar güçsüz ve yetersiz olduğumu hissettim. Annem gözümün önünden kayıp gidiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. İşte o zaman haddimi ve Allah’ın (c.c.) büyüklüğünü hissettim. (Ahmet Şahin, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Ölümden korkmamın sebebi de ölmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ve bilmediğim için korkuyorum. (Ece Akman, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

İlkokulda okulumun önündeki caddede torununu okula getiren yaşlı bir kadına kamyon çarpmıştı. Kadının kafatası parçalanmış ve ölmüştü. Bu beni çok üzmüştü, tanımadığım biri için çok ağlamış ve korkmuşum. Etkilemişti beni. Sık sık aklıma gelir. Çocuklarına ve torunlarına üzülürüm. O durumda annemin ya da sevdiklerimin birinin başına gelebileceğini düşünerek korkarım. (Büşra Çetin, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Arkadaşlarımın birisi ile aram bozulduğu zaman kendimi çok eksik hissediyorum. Sanki ailemden birisi yokmuş gibi. Arkadaşlarımı bana ailemden daha yakın gibi görüyorum. (Sezen Yılmaz, 8. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Sevdiklerimi kaybetmekten çok korkarım. Onların bir gün yanımda olmayacağını düşündükçe içimdeki korku daha da büyüyor. Kardeşime bazen çok kızırım, bağırdım ama her zaman yatmadan önce gönlünü almaya çalışırım. Çünkü ona bağırdıktan sonra ya yarın bir şey olursa diye düşünmeden edemiyorum. Çünkü abimle bu şekilde ayrılmıştık. Onunla son kavgamızı yapmıştık. Aslında çok da fazla kavga sayılmaz, o benim kolumu ağrıtmıştı, ben ağladım, o gece ona bağırdım, sonra da bir şey söylemeden yattım. Biliyordum kolumu ağrıtmak istememişti. Ben ağladığımda gözlerindeki korkuyu gördüm. Koluma bir şey oldu mu acaba diye bakıyordu. Ama bunu bil-meme rağmen ona kızdım, bağırdım. Ertesi gün akşam abimin ölüm haberi geldi. Onunla son kez bu şekilde olmuştu. Bu yüzden kendime çok kızdım. Neden o kadar fazla tepki gösterdim diye. O günden sonra ailemdeki kimseyle kırgın bir şekilde ayrılmamak için her zaman yatmadan önce gönüllerini almaya çalıştım. Bunu hâlâ yapıyorum, bir gün onları kaybedeceğim korkusuyla yaşıyorum. Biliyorum bunun sonu yok, ölüm ve yaşam ama bir gün olacak bir şeyin korkusuyla yaşamak çok zor. (Ayşegül Anılsan, 12. sınıf, Alanya)

Ben 15 yaşındayım. Okuldan geldim. Kuzenlerimle birlikte yemek yiyecektik. Kuzenim bana annemi elektrik çarptığını söyledi. Ben bağırmağa ağlamaya başladım. Ben ağlayınca, “Şaka yaptım.” dedi. Çok korkmuştum o an anneme bir şey oldu diye. Ağlayarak uyuya kalmışım, okul kıyafetlerimle. Beni anneannem uyandırdı. Korkarak ani bir şekilde kalktım. Bana annemi elektrik çarptığını, doktora götürdüklerini söyledi. Annem o gün üzüm topluyordu. Ağacın dallarına dolanan üzümleri toplayacakmış. O dal da elektrik direğine değiyormuş. Bu yüzden elektrik çarpmış. Annem gelince birbirimize sarılıp ağladık. Çok korkmuştum ona bir şey olduğunu duyunca. (İsimsiz, 12. sınıf, Alanya)

1. sınıftaydım. Okumayı tamamen sökmüştüm. Eve heyecanlı heyecanlı anneme anlatmak için gelirken annemin ağlayarak kapıdan alelacele çıktığını gördüm. O şaşkınlıkla sadece “Eve geç otur, ablan gelecek.” dediğini anladım. Ablam geldiğinde ne olduğunu sordum, hiçbir şey demedi. Sadece gözleri dolu doluydu ve hiçbir şey demeden başka bir odaya geçti. Ben de arkasından gittim, telefonda anneannemin yoğun bakımda ve durumunun çok ağır olduğunu duydum. Hayatımda ilk defa yıkıldığımı söyleyebilirim. Hem de daha çokcukken. O ölmesin diye bir odaya geçip ağlayarak defalarca Allah’a yalvardığımı hâlâ hatırlıyorum. Niye yaptım bilmiyorum ama kafamı duvarlara vurduğumu da... Annemler benden sakladıklarını sanıyorlardı. Ama ben her şeyin farkındaydım. Anneannem yoğun bakımdan çıktı. İyiydi. Olayın üzerinden iki sene geçti. Üçüncü senede zaman zaman aklıma geldiğinde onsuz yaşayamam diyordum, ki hâlâ diyorum yani nasıl nefes alabiliyorum diye. Dayımın yazlık evi için yolculuğa çıktığımızda kaza yaptık. Daha doğrusu ben uyurken yapmışız. Gözümü açtığımda dayımın camdan dışarıya çıkmaya çalıştığını gördüm, yardım istemek için. Yanımda ise yüzü, eli kolu kan içinde gözleri kapalı yengemi, önde ise anneannemi öne yatmış bir şekilde nefes alamadığını, sadece gözümü kapayıp birinin gelmesini bekledim. Bir saat sonra ambulanslar gelmişti, seslerini duymuştum. Karnımın sol tarafında da bıçak yemiş gibi bir ağrı vardı. Hastaneye kaldırıldığımda bacağıma dikiş atıldı. Karnımın kenarına da.

Annemle babamın bana ağlayarak sarıldığını hatırlıyorum. Sonra anneannemle yengemi sordum. Yengemin öldüğünü, anneannemin yurtdışında bir hastaneye kaldırıldığını söylediler ve uzun süre orda kalacağını. Aradan bir hafta geçti ve haberlerde anneannemin ve yengemin fotoğrafını gördüm. Alt yazıda “Trafik kazası yine can aldı.” diye. Nefes alamadığımı düşündüm, gözlerim doldu. İlk defa gerçekten acı çekerek ama hiç bağırmadan, çığlık atmadan ağlamıştım.

O sene ailemin beni eski halime getirmek için bir sürü aktiviteye gönderdiğini, unutturmak için elinden geleni yaptığını, okula gitmek istemiyorum deyince, tamam bile dedikleri hâlâ aklımda. Benden saklanması, beni daha çok yormuştu. Son kez yüzünü göremedim.

Ama artık o eski ben, ben istesem de yok. Bir amacım bile yok. Tüm amacım ona giden yolumdu. Sanırım sadece o da ölünce olacak. Artık her şeyi Sıla'nın dediği gibi oluruna bıraktım. Herkes çok soğukkanlı, durgun olduğumu, çok büyük olaylara bile tepki vermediğimi söyler bazen. Aslında ben hiç soğukkanlı değilim yani değildim. Yaşadıklarım beni bu hale getirdi. Ne olursa olsun, ne olacağı ne de öleceğe çare olmadığını öğrendim artık. Ve ne olursa olsun o ölürse yaşayamam diye biri düşünmüyorum. İster istemez yaşanıyor bir köşede ölümünü beklesen de. (Emine Bilgin, 9. sınıf, Alanya)

Annem hipertansiyon hastası. Üzüldeği ya da kafasına bir şeyi çok taktığında tansiyonu hemen yükseliyor. Tansiyonu yükseldiği anlarda yanında olan benim. Tansiyonu her yükseldiğinde yataktan kalkamıyor ve çok kötü oluyor. Annem ne kadar, “Ben iyiyim.” dese de yüzüne bir kere bakmamla onun ne halde olduğunu anlayabiliyorum. Hemen tansiyonu ölçüyorum, ilacını veriyorum, şekerini ölçüyorum, yaşadığım bu anlar benim en korktuğum anlar. Kıcaca en büyük korkum bir sabah kalktağında annemin o masmavi güzel gözlerinin kapandığını ve hiç açılmadığını gördüğüm an olacak. (İsimsiz kız öğrenci, lise, Antalya)

Her zamanki gibi güneşli güzel bir sabahıtı. Okulumu gitmek için hazırlanmıştıım. Kahvaltımı yapıp bir an evvel evden çıkmak istiyordum. Kahvaltımı yapıp çantamı elime aldım. Artık hazırdım. Okula gitmek için durağa yürümeye başladım. Durakta kuzenim oturuyordu. Yanına yaklaştığımda yüzündeki ağlamaklı ifadeyi gördüm. Ona, “Ne-yin var?” diye sormuştum. Cevap vermek yerine susmayı tercih etmişti. Üstüne fazla gitmedim. Otobüse bindik ve yarım saat sonra okula gelmiştiik. Derse girdik ama aklım kuzenimde kalmıştı. Dersi dinlemiyordum, dalgın dalgın bakarken kapı çaldı. Gelen babamdı. Beni almaya gelmişti. Eve gitme sebebini hâlâ bilmiyordum. Karmaya başladım. Ama babam üzgün ve donuk gözyaşlarıyla sususuyordu. Eve geldiğimizde çok kalabalık ve tanıdığım bütün insanlar ordaydı. Aklıma ilk gelen hastanede olan babaannemdi. Koşturarak eve çıktığımda herkes ağlıyor ve benim eve girmeme karşı tepki gösteriyordu. Korktuğum başıma geldi. Babaannem beyazlar içinde sarılı öylece uzanıyordu. Başta inanmadım onun olduğuna ama halamın o haykırışından sonra iyici tatmin olmuştuım. Gözyaşlarım suratımdan bir bir akıyordu. Ama susuyordum. Çünkü yaklaşık 4 aydır hastanede olan babaannemi görmeden onu kaybetmiştim. Son kez babaannemi uğurlarken ardından herkesin ağlaması bir veda şarkısına benziyordu. Bazen ölüm beklenmedik anlarda gelir. İnsanı korkutabilir ama kaçışı olunmaz. İnsan her an her şeye hazır olmalıdır. (Derya Saldırmaz, 10. sınıf, Alanya)

Korkular, hayatta insanı yıpratın, yaşlandıran ve aslında güçlendiren tek şey olan korkular... Korkuların üstüne git der insanlar ama bunun o kadar kolay olmadığını bilemezler. Bir gün evde annemlerle beraber otururken annem birden fenalaştı, hayatımdaki tek değer verdiğim, beni her şeyden sahiplenen, koruyan, seven ve benim her şeyim olan annem bir anda yere düştü. Hayattaki en büyük korkum annemi kaybetmekti ve on o halde görmek beni derinden etkiledi. Herkes başına toplandı. Kolonya döktüler ama annem uyanmadı. Babamla bir an göz göze geldik ve ağlamaya başladık. O kadar korkmuştuım ki annemsiz bir hayat düşünemezdim. O an kimsenin aklına ambulans gel-

miyor. Bütün vücudum felç geçirdi sanki. Ellerim benden bağımsız hareket ediyor, titriyordu. Babam yerde annemi tutmuş duruyor, içi kan ağlıyordu. O an yapabildiğimiz tek şey kolonyaydı. Annemin gözünden bir damla yaş aktı. Tansiyonu yükselmişti, biliyorduk ama ilk defa bu kadar kötüydü. Annem bir anda gözlerini açtı, babamla ne yapacağımızı bilemedik. Şok geçirdik, dilimiz tutuldu, konuşamadık, annem uyandı ya, bütün her şey düzelmşti. (Gülbusse Süzen, 10. sınıf, Alanya)

Hayatım boyunca en korktuğum şey sevdiğim insanları kaybetmek. Çünkü böyle bir şey yaşadım. Biz alt komşumuzla çok iyiydik. Her günümüz beraber geçerdi, ya biz onlarda olurduk ya da onlar bizde. Pazara, pikniğe, market alışverişine dahi hep beraber giderdik. Akşam yemeğini bir gün bizde yiyorsak bir gün onlarda yiyorduk. Babamlar gecelere kadar otururlardı. Hiç onlar geç saatmiş demezdi, gelirlerdi. Ben resmen onları bir ailem gibi görmeye başladım, birbirimize çok alışmıştık. Fakat hayat o kadar uzun değil ki. Bir gün sabah kalktım, evde bi tek ben, bi de anneannem vardı. Sordum: “Anneler nerde?” Verdiği cevap: “Alt komşuda.” “Peki orda nâpıyorlar bu saatte?” “Alt komşunun eşi ölmüş, onun yanına gitti.” dedi anneannem. Sanki başımdan aşağıya kaynar sular döküldü, hiçbir şey diyemedim çünkü inanmadım. Sonra aşağıya bir indim ki o eşinin koridorda diz çöküp “Gitti, o gitti, beni bırakıp gitti.” çığlıklarını duydum ve o zaman inandım. Babam o amcaı o kadar çok seviyordu ki resmen bir kardeşi gibi. Babamı ilk kez bu kadar kötü gördüm. O amcanın ölüşü bizi ailecek çok etkiledi. Şunu anladım ki artık kimseye o kadar çok bağlanmıyacakmışsın. (Sümeıye Şahin, 10. sınıf, Alanya)

Ailemden birini kaybetmekten çok korkuyorum. Çünkü yakın zamanda değil ama dedemi kaybettikten sonra içimde her zaman bir korku oldu, ya annemi, babamı, kaybedersem diye. Biliyorum her canlı ölecektir ama insan böyle bir şeyde ne yapar bilemem. Ailemi çok se-

viyorum. Herkes sever ailesini ama ben herkesten daha çok seviyorum. (Servet Adıgüzel, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Herkesin elbette korktuğu konular vardır. Benim de bir gün ailemin ölüp beni bu hayatta yalnız bırakmalarıdır. Bu korkuyu annem ameliyat geçirdiği zaman çok iyi anladım. İnsanın hayat ve ölüm arasındaki o çizgisi... Düşündüğümüz zaman bu hayatta bir varız bir yokuz, aynı masallardaki gibi. Bence mutluluk, huzur, sevinç, gözyaşı vs. her şey ailedir. (Ayşenur Çetin, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Hayatta en büyük korkum olan tek şey annem veya babamın gözümün önünde ölmesidir. Allah'ın izni elbet her insan ölümü tadacaktır. Fakat bu olayın gözümün önünde gerçekleşmesinden korkuyorum. Bu nedenle de anneme babama onları ne kadar çok sevdiğimi anlatmasam da her şeye rağmen elimden geldiğince onları üzmemeye çalışıyorum.

Sevdiğim insanların gözünden düşmekten korkuyorum. Genellikle arkadaşlarımla diyalogum çok iyidir. Fakat arkadaşlarımla önünde küçük düşerek artık o arkadaşlarım tarafından saygı görmemekten korkuyorum. Hayatımda sadece bir kere gerçekten sevmeme rağmen ilerde olur da gerçekten sevebileceğim bir insanla karşılaşırsam kaybetmekten korkuyorum çünkü insan sevgiye ihtiyaç duyar, bu sevgi insanı hayata sınıksız bağlayan, ruhsal olarak insanı ayakta tutan temeldir.

Sınıfta kalmaktan korkuyorum. okuduğum 10 sene içinde hiç sınıfta kalmazken bu korkumun nedenini hâlâ anlamış değilim ama korkuyorum. Ailemin başarılarını hiçbir zaman takdir etmemelerine rağmen ailemin gözünden düşmek isemiyorum. (Sedat Özgül, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Benim başıma gelen en kötü, en korkunç olaylardan biri babamın vefat etmesidir. Babam Nisan'ın son haftalarına doğru çok kötü oldu. Artık hiçbir şey yapamıyordu. En sonunda amcalarım babamı hastaneye götürdüler. Babam birkaç hafta hastanede kaldı. Hastalığını öğrenince hepimiz yıkıldık. Ben artık yerimde duramaz oldum. Babamın yanına hastaneye gidemiyordum. Annem babamın yanında hastanede kalıyordu. Bize bakmak için ise halam yanımıza gelmişti. Babamın hastalığı kanserdi. Babam kan kanseriydi.

Mayıs'ın 14'ünde okuldan eve geldiğimde evde herkes ağlıyordu. Ne olduğunu sorunca ağlamaktan kimse cevap veremiyordu. En sonunda ablam söyledi babamın vefat ettiğini. Ablam, annem, kardeşim, ben hepimiz perişan bir durumdaydık. Babamın öldüğüne inanamıyordum. İnanmak istemiyordum. Çünkü en çok korkum babamı veya anemi kaybetmekti. O korkulardan biri başıma geldi. O gün tamamen yıkıldım. Bütün sınıf arkadaşlarım yanıma geldi. Psikolojim çok bozulmuştu. Geceler boyunca ağladım. Çok ağladım. Ama gelmedi. Babam geri gelmedi, geri dönmedi. Onu çok özleyorum. Benim en büyük korkum bu idi ve başıma geldi. (Zahide Köse, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultan-gazi, İstanbul)

Ben en çok babamı kaybetmekten korkuyorum çünkü “baba” her şeyin başıdır. Baba olmazsa aç kalırsın, baba olmazsa okula belki gide-mezsin, yani bir ailenin başında anne ya da baba yoksa ben o aileye aile demem. En çok korktuğum “babam” çünkü babamı kaybettiğin zaman bir daha baba lafını kullanamıyorsun. Baba bir tanedir, eşi bulunmaz. Ben babamı çok seviyorum. Onu hiç kaybetmek istemiyorum.

Korkularımdan bir tanesi de sınıfta kalmak. Çünkü benim ailemden kimse okula gitmemiş yani hiç kimse okuma yazma bilmediği için benim üstüme çok düşüyorlar oku diye. Okumazsan halimizi görüyor-sun, sen de bizim gibi sabahtan akşama kadar çalışırsın. Hele babam, her gün bana diyor, oku bak abilerinin halini görüyorsun. Ve ben babamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Yani eğer ben adam gibi okursam hem ailemin yüzü gülecek hem de kendim rahat edeceğim.

Ama sınıfta kalırsam direkt tekstile başlayacağım ve ömrüm boyunca sırf biraz ekmek kazanmak için. Bu dünya fani dünyadır. (Nazım Özenal, 9. sınıf, Sultancıftlığı, Sultangazi, İstanbul)

Benim en büyük korkum anne ve babamı kaybetmek. Zaten bu bir ay içerisinde 3 tane akrabam vefat etti. Başıma gelen en korkunç olay budur. Şanlıurfa'daki akrabam vefat etti, diğeri teyzem vefat etti, diğeri de dayımın oğlu Suriye'de şehit oldu.

Başka bir olay ise Arnavut köyünde 8 yaşında iken bir dala takılıp kafamın tüpe çarpması sonucu kafamın tam ortasında yuvarlak bir çukur açıldı. O zaman ailem ve ben çok korktum. Zaten oralarda hastane yok, en az bi yarım saat yürüdüktan sonra arabaya binilip hastaneye gidilebilir. Annemler de hastaneye götürmedi. Pamuk koydular. Pamuk yaraya değince yaraya yapışıp kalmış. En az bi 20 dakika onu yaradan ayırmakla uğraştılar. En sonunda çıkardılar. Aradan 2 hafta geçtikten sonra kafam iyileşti. Eski hayatıma geri döndüm. (Nurettin Akçal, 9. sınıf, Sultancıftlığı, Sultangazi, İstanbul)

Öğle 2, 1 sularıydı. Kuzenim kendisine 2 tane civciv almıştı. 1 haftalık olmuşlardı. Bu iki civciv birbirlerini çok sever, hiçbir zaman birbirinden ayrılmazdı. Kuzenlerim 1 hafta olduğunda bir tane daha civciv aldı ama bu daha küçüktü. Sarı renkli, tombik, akıllı ve iki civcivin yanından da ayrılmazdı. O gün üçünü arka bahçedeki güzel mi güzel bahçeye götürdük. Ama keşke götürmez olaydık. Çünkü olay böyle başladı: Kuzenlerim ve ben kaldırımda oturuyorduk, civcivler de yanımızdaydı. Gözümü açıp kapamam ile birlikte civcivlerinizden birini kedi kaptı. Ben korkudan ve şok bir halde bağırdım. Kedi civcivi ağzından bıraktı ve kaçtı. Şok bir halde ne olduğunu anlamadık. Civciv yaralıydı ve sırtında koca bir delik vardı.

Onu eve, sonra petshop'a götürdük. Adam ona pansuman yaptırdı ve ayağının kırık olduğunu söyledi. Üzülmiştim, hem de çok. Ha-

yatımda hiç böyle kötü bir olayla karşılaşmamıştım. Çok dua ettim, her namazdan sonra civcive dua ettim. Ama yarın olduğunda kuş ölmüş... Kuzenim bana can çekişerek öldüğünü söyledi, önce bacakları hareketlenmiş, sonra kanatlarını çırpmış ve kafası mayışmış.

Bunu anlatırken bile zorlanıyorum. Bu kedinin bu kadar zalim olması mı gerekirdi ama iş işten geçmişti. Ama içim rahat, kedi gözümün önünde yeseydi daha çok üzülecektim. Elveda civcivim. (Gül Sevilgen, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Benim en korktuğum şey ölüme hazırlıksız yaklaşmak. Alah'ın rızasını kazanmadan bu dünyadan gitmek bana göre en büyük korku. Tabii dünyaya ait korkularım da var ama en büyük korkum ölüm diyebilirim. Dünya hayatında yaşadığımız korkuları zaman geçtikçe unutabiliyoruz. Mesela okul sınavları. Bir zamandan sonra o korku unutulabiliyor. Ölüm ise öyle değil, insan yaşadığı sürece o korku insanı takip ediyor. Ben de bu yüzden ölümden, Allah'ın rızasını kazanamamaktan korkuyorum. (Sümeyya Sulu, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Amcamlardaydım. Köyden hiç haberim yok. Ama babam olsun akrabalar olsun gelip görürlerdi beni, sorarlardı. Ben yine de kendi evimde olmak isterdim. Benim için en önemli şeydi ailemin yanında olmak. Neyse, abim çoban o zaman bir akrabamıza. Ben amcamgilde yemek yerken amcama bir telefon geldi ve arayan babamdı. Acil araba istedi köye. Biz de merak ettik, sorduk ne oldu diye. Babam abimin yaralandığını söyledi. Ben çok korktum, birden yemek kaşığımı düşürdüm ve ağladım ta ki abimi görene kadar. Sadece kaşı yarılmıştı ama ben yine de hâlâ korkuyordum. Onu o halde görünce o haline çok üzüldüm. Kaşının yarılmasının nedeni, birilerinin çubukla kaşına vurmalarıymış. İşte böyle abim şikayetçi oldu, pansuman yaptırdı hastanede, öyle o gün sona erdi. Ya ama çok korkmuştum. Hâlâ da hiç ama hiç unutmuyorum o günü. (Aysun Güneş, yaş 19, Çayırılı, Erzincan)

O gün babam eve çok geç geldi. Sonra akşam 12.00 civarında kalbinin ağrıdığını söyledi. İlk başta anlamadık ama sonra baygınlık geçirdi. Ben hemen amcama haber verdim. Arabayla Çayırılı'ya geldi. Doktor babama şu anda kalp krizi geçirdiğini söyledi. O zaman babamı kaybetmek aklıma geldi, neredeyse korkudan ölecektim. Sonra hemen ambulans geldi. Erzincan'a yola çıktık. Hastaneye vardığımızda babamın durumu daha kötü olmuştu. Hemen yoğun bakıma aldılar. Sonra bir kadın yoğun bakımdan bağırarak çıktı. Kocasını ölmüştü. O zaman artık kendimi tutamadım, babamın yanına gitmek istedim. Ama almadılar. Babamı o cihazlara bağlı görünce o kadar kortum ki. Allah o durumda olanlara sabır versin. (Aslı Evcimen, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Okul bitmişti, Haziran ayındaydık. Annemle ben evde temizlik yapıyorduk. Temizliği bitirdik, çay içmek için anneannemgile gittik, çay içiyorduk. Sonra annem biraz rahatsızlandı, bir odaya geçti dinlenmek için. Biz oturmaya devam ediyorduk ve birkaç dakika sonra annemin bize seslendiğini duyduk. Kalbi sıkışmıştı, yüzü bembeyazdı ama beni içeriye bırakmıyorlardı. Sonra koşarak dışarı çıktım, abime haber verdim, babam evde yoktu, sonra herkesin dedemlere koşarak gittiklerini gördüm ve daha çok panik yaptım. Abimle beraber koşarak gittim. O kadar çok ağlıyordum ki ayaklarım yürüyemiyordu, yere düşüyordum. Sonra dedemlere gittim. Anneannemin ağlama seslerini duyu-yordum. O kadar korkuyordum ki anneme bir şey oldu diye. Sonra abim annemi arabaya bindirdi, annemi öldü sandım. Koşarak dışarı çıktım, sanki dünyam başıma yıkıldı, gözlerimi açamaz oldum. Beni bırakmadılar hastaneye, evde kaldım. Ama o kadar canım acıyordu ki varlığımı hissedemiyordum. Sonra abim aradı annemin iyi olduğunu söyledi bana ama ben inanmıyordum, sakinleşemiyordum bir türlü. Akşama doğru babamla beraber eve döndüler. Annem uyuyordu, içim çok rahatlamıştı ve o gün boyunca Allah'ıma hep şükrettim. (Dilan Akbaş, 12. sınıf, Çayırılı, Erzincan)

Okuldaydım, coğrafya dersindeydik ve nöbetçi geldi, beni çağırdı. Önce merak ettim, acaba ne oldu? Sonra gittim müdür odasına ve amcamın oğlu gözleri dolmuş bir şekilde oturuyor. “Ne oldu?” diyorum, “Bir şey yok.” diyor. İyice beni korku almaya başladı. Hemen annemler aklıma geldi. Ben de ağlamaya başladım. Ben ağladıkça abim “Ağlama, bir şey yok.” diyor. Ama her halinden belliydi bir şey olduğu. İnanmıyordum, kesin bir şey vardı. Gittik neyse, arabayı bekliyoruz. O anda yine ağlamaya başladım. “Ne oldu abi?” diyorum, ağlıyorum, yine bir şey yok diyor. En sonunda dedim ki, “Çabuk annemi ara, sesini duyucam.” “Tamam.” dedi. Annemi aradı, annemle konuşuyorum, annem de ağlamaya başladı. İyice korktum. Sonra annem dedi ki, “Kübra, dedenin kardeşi öldü, ağlama kızım.” Ona üzülmediğimden değil ama yine de rahatlamıştım. Köye gittik, herkes bizde toplanmış, ağlıyor. Ben de ağlamaya başladım. Ve o gün Allah’a şükürler olsun ki bitti gitti. (Kübra Akansu, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Okul hayatından bir gündü. Hemen hemen 8-9 yaşlarındaydım. Kendi yaşadığım köyden başka bir köye okula gidiyordum. Sıcak günler, soğuk günler fark etmeden günlük beş kilometre yürüyüp okula giderdim. Sıcaklarda yürüyerek okula gitmek çok güzel geliyordu ama beni korkutan kış günleri aklıma geliyordu ve o günler geldi ve kar yağmaya başladı. Her gün okula giderken acaba tipide boğulur muyum, yoksa çığ mı üstüme gelir korkusuyla sırf okumak için okula gidiyordum ve bir kış günü korktuğum başıma geldi ve tipi başladı okula giderken. Yolda tipi o kadar şiddetli ki bir metre bile önünü göremiyor insan ama yanımda arkadaşlarım vardı ve birbirimize tutuşarak yola devam ettik. En sonunda okula vardım ama o an o korku ömrümde hiç unutmayacağım bir olay olarak hafızamda yer edindi. Ama bu olay bir gün değil, birkaç kez tekrarlandı ve o zorlu günler de nihayet geride kaldı. Eve her geldiğimde artık o küçük yaşma rağmen isyan ettim, inşallah o günlerden bir daha yaşamam ve hiç kimse de yaşamasin. Hayatta en kötü korku belki benim için hiç kimsenin görmediği beyaz örtüler altında donarak ölmektir. (Şener Dal, yaş 18, Çat, Erzurum)

Beni en çok korkutan olay geçen yaz babamın hasta olup onu hastaneye götürmekti. Kaybetme duygusunu ilk kez o zaman daha iyi anladım. Babamı ilk kez o kadar çaresiz gördüm. İlk kez o zaman kendimi çaresiz, yalnız hissettim. O zaman o kadar çok korkmuştum ki sanki babamı toprağın altına koyucam, onu son görüşüm olacak, sanki o zaman beni diri diri gömüyorlar gibi hissetmişim. Çünkü ben onu kaybetmeye asla dayanamazdım. Ailemdeki o çaresizliği gördüğümde içimden, “Haydi baba kalk, bizi sakın bırakma, daha çok erken.” diyordum. Babam hastaneden çıktıktan sonra ben günlerce uyuyamadım. Gidip kapıdan onu dinliyordum sesi geliyor mu diye. Hayatımın en kötü yılını geçirdim ve hâlâ da geçiriyorum. Yani benim başından geçen en kötü olay babamı kaybetme duygusuydu. (Aybüke Güneş, 9. sınıf, Çayırılı, Erzincan)

İnsanlar

2003'ün yazının sıradan bir günüydü. Çocukluk arkadaşlarımla eski okulun bahçesinde taso oynuyorduk. En büyük zevkimiz buydu. Sonra ne oldu, nasıl oldu tam hatırlamıyorum ama tanımadığım bir adam yanıma gelip onunla gelirsem bana çok taso vereceğini söyledi. O zaman altı yaşında falanım tabii. Annemin “Tanımadığın kişilerden bir şey alma, seni babana götüreceğiz vs. sözlerine inanma.” demiş olmasına rağmen o adamla gittim. Hiç tanımadığım o adamla... Benim elimden tuttu ve yavaş yavaş yokuşu tırmanmaya başladık. Sonra yıkık bir evin yanına gittik, yanında bir ev daha vardı. Orda oturduklarını, annesiyle babasının evden çıktıktan sonra eve girip bana tasoları vereceğini söyledi. Biz de o kırık evin oraya oturduk. Adam sigarasını yaktı ve beklemeye başladık. Saat ilerlemeye, hava kararmaya başlamıştı. Benim burada olduğumdan ailemin haberi yoktu. Ben de adama saatin geç olduğunu ailemin beni merak edeceğini söyledim. Adam biraz daha beklememi söyledi. Korkmaya başlamıştım. Ailemin benim için endişeleneceği korkusu... Ama tasoları almayı da çok istiyordum. Biraz daha bekledik ve ben en son o yokuştan aşağıya doğru koşmaya başladım. Aşağıya indiğimde ailemi ve polisleri gördüm. Onlar çok korkmuşlardı. Polise haber vermişler haber alamıyoruz diye. Abim de

çok korkmuştu çünkü annemler beni ona emanet etmişlerdi. O gündən sonra o adamı hiç görmedim. Belki de yoktu öyle bir adam. Belki de hepsi rüyaydı. Yaşandı mı bilemiyorum tam emin olamıyorum. (Murat Kale, 10. sınıf, Bilecik)

13 yaşındaydım. Çocukluk arkadaşım ile geziyorduk. Hava çok sıcaktı. Güle oynaya dolaşırken önümüze büyük bir adam çıktı. Elinde bali bizi durdurmuştu. Elimiz ayağımız titreyemeye başladı. Arkadaşımdan telefonunu istedi. Bir an arkadaşımın göz göze geldik ve karşımızdaki adamı var gücümüzle itip kaçtık. Çok korkmuştuk. (Batuhan Çoban, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

5. sınıfa gidiyordum. Eda, ben, Ömer parkta oyun oynuyorduk. Yanımızdan bali çeken bir çocuk geçti. Karşımıza oturdu. O sıra polis arabası geçti. Ömer polislere balıcıyı söyledi, polisler balıcıyı aldı. Balıcı arabaya binerken eliyle beni gösterip tehdit etti. Polis bu balıcıyı serbest bırakmış. Sonra bu balıcı bizim mahalleden geçip durdu. Arkadaşlarıma: "O kızı getirin, onu kesicem." demiş. Bunu duyunca okula korka korka gidiyordum. Mahallenin başında adamla karşılaştım. Beni görünce koşmaya başladı. Ben de koştum. Kovaladı beni, eve girdim, sonra abim evdeydi, ağlıyordum eve girince. Abim noldu falan sordu, ben de anlattım. Abim bunu duyunca balıcının yanına gitti. Çok korkmuşum abime bir şey olacak diye. Polisi aradım ben o sıra. Abimle balıcı parkta tartışıyorlardı. O sıra polis geldi, balıcıyı jopla dövdü. Şikayetçi falan olduk. Sonra balıcı yalvardı işte, şikayetçi olmayın diye. Biz de şikayeti geri aldık, olay orada kapandı. (Fama Halat, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Üç yıl önceydi. İlkokuldan mezun olduğumun yazıydı. Futbol oynamaktan çok zevk aldığım için köyümün futbol takımında oynuyor-

dum. İki günde bir idman yapıp hafta sonu da maçlara çıkıyorduk. Üst üste üç maç kazandığımız için antrenörümüz izin vermişti. Biz de takımca eğlenmek için idman yerine o gün yine gittik. İdman yaptığımız yer dağlık bir yer olduğu için yüksekti. Takımca saklanbaç oynamaya karar verdik. Bir arkadaşım ebe oldu ve biz de dağlık bir yere tırmanarak saklandık. Küçük olduğumuz için macera da arıyorduk. Bu bizim için güzel bir fırsattı. Dağın içinde dolaşmaya başladık. Çalılar, ağaçlar olduğu için çok engebeliydi. Bu yüzden zorlanıyorduk. Hatta süründüğümüz bile oluyordu. Sonunda açık bir yere geldik. Her tarafımız yara bere içinde kalmıştı. Bu yer o kadar güzeldi ki tüm köy ayağımızın altında gibiydi sanki. Takımca karar verdik ve buraya bir kulübe yapacaktık. Her idmandan iki saat önce toplanır, hazırladığımız çantalarla içinde bağ makası, testere olan çantalarla dağa çıkar toplanırdık. İlk önce gideceğimiz yolu düzelttik. Nerdeyse üç gün sürdü. Sonra kestiğimiz ağaçlardan on günde kendimize derme çatma bir kulübe yaptık. Buraya çıkmak çok zor olduğu için kimse bizi de bulamazdı. Aslında gizli şeyler yaptığımız için korkuyorduk. Yine idman öncesi orada toplandık, yedi kişiydik. Yakın arkadaşım özel bir telefon görüşmesi yapacağı için diğer arkadaşlarım idman yerine indi. İkimiz öyle sesler duyduk ki sanki arkamızda biri yürüyordu. Koşarak elimizde çekiçle aşağıya indik ve soyunma odasında giyinmeye gittik. İdman yerine geldiğimizde jandarma ordaydı. Bizim kulübemizin olduğu yerde bir şeyler arıyordu sanki. O kadar korkmuştuk ki jandarmanın yanına giderek sorduk. Jandarma oralarda esrar dikildiğini ve onları aradıklarını söyledi. Bir tane helikopter de arıyordu. Kaptan olduğum için olayı jandarmaya ben anlattım ve jandarma birden bizi arabasına aldı ve karakola gittik. Üst rütbeli birisine anlattık. Jandarma bize şınav pozisyonu aldırıldı ve 5 şınav çekin dedi. Her 4 şınavda bir başa dönüyordu. En az 30 tane şınav çektik. Devletin ağaçlarını da kestiğimiz için bile ceza alabilirmişiz. Ve şimdi anlıyorum ki o sesler esrar diken kişilere aitti. (Hakan Erkan, 10. sınıf, Yalova)

Annemle 5-6 yaşlarındayken pazara gitmiştik. Sonra orada annem bir şeyler bakarken ben oyunculara yönelmiştim. Sonra annem

hâlâ o tezgâha bakarken ben gittim. Bir abi beni kucağına aldı ve pazarın çıkışına doğru götürdü. O an babamlar da beni arıyormuş. Orada yumurtacı abiye sormuşlar, o da “Evet sarışın bir kızdı, çıkışa doğru götürüyordu.” Babamlar hemen koşa koşa pazarın çıkışının oraya geldiler, ben onları görünce “Baba, anne,” dedim. Sonra babam adama birşeyler deyip beni kucağına aldı. O gün çok korkmuştum. O günden beri annemin yanından asla ayrılmıyorum. (Başak Uçan, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Alışverişe gitmek için otobüse bindim. Otobüs tıklım tıklımdı. Ve hemen arkamdan otobüse bir tinerci bindi. Tinerciyi indiremediler. Sürekli bana bakıyordu ve yanımda oturuyordu. Bana sakızımı çıkarمامı söyledi. O âna kadar hiç bu kadar korkmamıştım. (Özge Olmuş, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Ben kardeşimle otobüsü beklemeye gidiyordum. Deli çocuk diye birisi bizim kahvenin önünden geçerken bize bıçak çektik. Biz bağırınca babam aşağıya indi. Sonra o sırada araba geldi. Araba durdu. İsmail dede ve babam onun elinden bıçağını aldı. Babam onun biraz canını yaktı. Sonra birkaç ay geçince yine ben kardeşimle bakkala gidiyorduk. Bakkal açık değildi. Ben kardeşimle bakkalcıyı bekledim. O sırada deli çocuğun bakkala doğru geldiğini gördük. Orda masa vardı. Biz masanın altına saklandık. Deli çocuk bizi görücek diye çok korktuk. Yine belinde bıçak vardı. Osman diye bir amca vardı. İyi kalpliydi. Kardeşimin bacağına gördü. Osman amca deli çocuğa böyle dedi:

– Oğlum, gel gel, orda kimse yok, dedi.

O da oradan ayrıldıktan sonra biz de masanın altından çıktık, amcaya çok çok teşekkür ettik. (Özge Baştan, 5. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün okuldan geldiğimde çok korktuğum bir olay yaşamıştım. Babam işteydi, annemle evde tektik. Odamda oyun oynuyordum. Birden kapı çaldı. Annem açar, diyerek kalkmadım. Sonra birkaç kere daha çaldı. Bu sefer de annem açmayınca ben açmaya gittim. Annem kapının deliğinden bakarak bana “Sessiz ol.” diyordu. Ben de korkmaya başladım. Yaşlı kadın kapıyı birkaç kere çalıp gitti. Pes etti sandım. Kadının apartmandaki her kapıyı çalıyormuş. Sadece bizimkini çalmadığını duyunca rahatladım.

Birkaç dakika sonra yaşlı kadın yeniden kapımızı çalmaya başladı. Kapının önünde ayakkabılarımız vardı. Sanırım kadın o yüzden dakikada bir bize geliyordu. Çok korkuyordum. Kapıyı kırarcasına çalıyordu. Yine de kapıyı açmadık. Yarım saat boyunca yılmadan bekledi. Sonra gerçekten pes edip gitti. Korkum geçmişti. Çok rahatlamıştık. (Sude Ölmez, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Akşam annem ile babam bir yere gittiler, kardeşimle evde tektik. Otururken birden telefon çaldı. Kardeşim gitti açtı. Bir adam sesi geliyormuş, öyle dedi bana ve adam bir şeyler söylüyormuş. İşte evinize gelicem, her şeyinizi alıcam diye, sonra telefonu kapattı. Tekrar oturduk, korksak bile. Sonra tekrar telefon çaldı. Bu sefer ben gittim açmaya. Açtım yine bir adamdı, aynı şeyleri söyledi. Ben de hemen kapattım. Bu sefer biz annemleri aradık. Onlar da birazdan geliriz dediler ama gelmediler. Biz oturuyorduk ki geldiler. Korkumuz geçti. (Nazik Polat, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

7 yaşındaydım. Yazındı ve okul tatildi. Bende tatilimin büyük bir bölümünü bisiklet sürerek geçiriyordum. Bir gün bisiklet sürerken benden daha büyük dört çocuk önümü kesmişti ve benden bisikletimi bırakmamı istemişlerdi. O an çok korkmuştum ve napıcağımı bilememiştim. Tam o sırada o تنها yoldan geçen iki tane ağabey beni kurtarmışlardı ve evime kadar bırakmışlardı. Eve vardığımda evdekilere olayı anlatmıştım ve çoğu inanmamıştı. Daha sonra yeminler ederek onları

inandırılmış ve ailemin beni ne kadar çok sevdiğini anlamıştım. Beni kurtaran ağabeylerle hâlâ görüşür ve konuşuruz. İkisi de her seferinde bu hikâyeyi anlatır ve gülerler. (Enes Aslan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Arkadaşlarımla Galatasaray eğlencesine gitmiştik. Metrobüste Sefaköy'de indik, biz ilerlerken yanımızda bir araba gördüm. Ford Corment arabanın arka tarafı boştu. Dedim, “Abi, Florya Metin Oktay tesislerine atar mısın?” dedim. Adam, “Tamam atarım” dedi. Biz tesislere gidiyorduk. Adamlar arabada içki içiyordu. Adam arabayı çok hızlı kullanıyordu ve çok tehlikeli kullanıyordu. Az daha sağ tarafta park edilmiş bir şekilde duran arabaya vuruyorduk. Zor zoruna kurtardık paçayı. Daha sonra adam arabayı daha hızlı kullanmaya başladı. Bu sefer de yolda duran alkollü bir adama çarpıyorduk. Orayı da atlattık. Sonra herkesin eğlence yaptığı yere geldik. Çok güzel bir atmosferle karşılaştık. Orada bayağı bir adamlarla beraber takıldık. Daha sonra adam bize, “Kardeşim, ben sizi Topkapı’da bırakayım, ordan minibüse binin, Gop’a gidin, ordan Sultançiftliği minibüsüne binin gidin.” dedi. Biz de iki tane minibüs kaçırdık. Daha sonra yolda giderken bir ayyaşa rastladık. Adamın elinde bıçak vardı. Biz yürümeye devam edince Şehitlik mezarlığının sol tarafında kurt köpekleri bize bakıyordu ve sağ tarafımızda da köpekler bizim bir hareket yapmamızı bekliyordu. Biz daha da devam ettik, bu sefer kamyonların önünü kesen bir ayyaşa rastladık. Balıcıydı adam. Onu da atlattık. Orda çok korkmuştum. Sonra da otostop çektik, kimse durmadı bile. Minibüs geçmez, otobüs geçmez. Sonra bir taksi durdurduk. “Abi, 10 liramız var, bizi Sultançiftliği’ne götürür müsün?” dedik. Adam, “Anca Taşköprü’ye atarım.” dedi. Biz de bindik. Adam Beşiktaşlıydı. Beşiktaş şöyle iyi takım, böyle iyi takım dedik. Sultançiftliği’nde indik. Sonra evlerimize dağıldık. (Furkan Erçakır, 9. sınıf, Sultançiftliği, İstanbul)

Bir yaz gecesi idi. Evimiz birinci kat fakat evin etrafı demirliydi, bu yüzden bütün camlar açık uyuyorduk. Bir gün odada camlar açık

uyuyoruz yine ve en fazla yedi sekiz yaşındaydım. Bir uyandım odanın camına birisi vuruyor. Ablamla birlikte uyandık bir baktık ki adamın birisi kızını omzuna almış cama tıklıyor. Adam takım elbiseli kravatlı bir adamdı. Kızının saçları siyah gözleri parıltıyordu. Kız bize yardım edin diye sesleniyordu. Daha sonra ablamla birlikte evdeki bütün camları kapıları kapatıp annemlerin yanına yatmıştık. Ve bir iki sene boyunca arka balkona ailem olmadıkça çıkmamıştık. Daha sonra da o evden taşınmıştık. (Ümmühan Uysal, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben Ümraniye'de oturuyorum. Bir zamanlar Ümraniye sapığı vardı. Yani yaklaşık 6-7 sene önce. Daha o zamanlar ben 10-11 yaşlarındaydım. Ben inanılmaz derecede korkardım ondan. Sürekli haberlerde yer alıyordu. Şu an 17 yaşındayım ve daha dün ne yediğini hatırlamayan ben onu hiç unutamıyorum. Robot resmi aklımdan çıkmıyor. Yine haberlerinin gündemde olduğu bir gün dayımın oğlu Aydın abi bizdeydi. Tatil için Edirne'den bize birkaç gün kalmaya gelmişti. Benim bu korkumu evdeki herkes biliyordu ve abim de beni korkutmaya çalışıyordu. Dalga geçiyordu benimle, işte o sapığın tek kulağı yoktu ve ben de küçük olduğumdan korkuyordum o tarz şeylerden. Tabii çocuktuk o zamanlar, şimdi olsa böyle bir konuda kesinlikle öyle davranmaz. Her neyse daha sonra Aydın abi ve abim beni korkutmaya çalışıyorlardı. İş bu ya annemin de çok başı ağrıyordu o akşam ve benden üst kata çıkıp odasından ilacını alıp gelmemi istedi. Ben yukarı çıkamazdım, çok korkuyordum. Bunu anneme söyledim ama gidip ilacını getirmemi söyledi. Ben de çıkmak zorunda kaldım. İlacını aldım tam merdivenlerden inmek üzereyken bir ses duydum ve dönüp arkama baktım. Keşke bakmasaydım, hayal gördüm biliyorum ama bir el vardı sanki kapının arkasında. Sadece bir el. Bana “Emine gel gel.” diye el sallıyordu. O kadar korkmuştum ki o basamakları kaç saniyede indim bilemiyorum. İner inmez annem koşturdu odasından. Merdivenlerden düştüğümü sanmış o kadar ses çıkarmışım ki. Ve sonra da bana kızdı tabii. Bu olay unutamadığım bir anıdır benim için. Hayatta en korktuğum şeydir tecavüz, taciz gibi bir durumlar. Ve o sapık yüzünden bilinçaltı-

ma işlemiş bu korkulardan nefret ediyorum. (Emine Keskin, 11. sınıf, Ümraniye, İstanbul)

Karşı komşumuzun yaşlı bir annesi vardı. Zehra teyze; esmer tenli, gök mavisi gözleri, buruşuk teni ve benli elleri çok korkutucuydu. Bakışları ve konuşmalarını unutmak imkânsızdı. Sert, kaba ve hiç gülmezdi. Yaşlılık onu çökertmiş, beline koca bir yük vermişti. Kendi kendine bağırır, konuşur, küfür ederdi. Mahallenin bütün çocukları korkardı. Annelerimiz eve gelmek istemeyince "Seni Zehra Teyzeye vereceğim." diye korkutuyordu. Kadın parka çıkınca korkup kaçıyorduk. Sessizce uzaklaşıyorduk.

Bir sabah gürültülerle uyandım. Akşama kadar bir sorun yoktu bende. Akşam oldu. Kadının sureti gözümün önüne geliyor, beni iyice korkutuyordu. Balkona çıktım. Hafif bir rüzgâr esiyor, gökyüzündeki yıldızlar o kadar güzeldi ki onlara baktıktan sonra kafamı sola bir çevirdim kadının kıyafetleri balkonda sallanıyor. 5 yaşındaki bir çocuk için etkileyiciydi bu olay. Korkmuştum ve ağlıyordum. Annem hemen yanıma geldi. Sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu ama nafiye. Saat iyice geç olmuştu. Uykum gelmişti. Uyuya kalmışım. Rüyamda Zehra Teyze "Geldim işte, gel parka gidelim." diye söyledi. Ben kanter içinde uyandım. Bir ay etkisinde kaldım bu olayın. (Asena Ayyüce Balcı, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir arkadaşımın başından geçen olay: O zamanlar lise 2'ye gidiyormuş. Okulda Tuğba adında bir sıra arkadaşı varmış. Bir gün kendisine, "Yarın saat 11.30'da size geleceğim." demiş. Sabah olduğunda ise içinde bir sıkıntı varmış. Kendi kendine düşünüyormuş, "Acaba mesaj atıp gelmemesini söylesem olur mu?" diye. Düşünürken zil çalmış. Gelen Tuğba. Saat ise daha sabahın 9'uymuş. İçeri davet etmiş. Oturuyorlarmış. Birden Tuğba tuhaf davranmaya başlamış. Balkona çıkıp kuşların kendisine küstüğünü söyleyip tuhaf hareketler yapıyormuş. Daha sonra televizyonun sesini son ses açıp "Kapatın bunu kapatın." diye bağırıp

televizyonu kapattırılmış. Telefonu çalmadığı halde çalmış gibi yapıp hayali kişilerle konuşuyormuş. Arkadaşım biraz korkmaya başlamış. Okul vakti geldiğinde ise evden çıkmışlar. Birden Tuğba okula tek başına gitmek istediğini, yanında kimseyi istemediğini söylemiş. Arkadaşım Tuğba'yı arkasından takip etmiş. Okula gelmişler. Tuğba yüzünden kendisinin morali bozulup ağlamaya başlamış. Sınıf hocasıyla konuşup Tuğba'nın durumunu anlatmış. Sınıf öğretmeni de hemen rehberlik servisi ve ailesine haber vermiş. Daha sonra ailesi gelip Tuğba'yı almış. O günden beri Tuğba okula geri dönmemiş. Aradan uzun zaman sonra Tuğba'yı tekrar görmüş. Fakat biraz daha sakin ve kullandığı ilaçlardan dolayı kilo almış görünüyormuş. (Nur Aydın, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Küçük korkularımdan birini söylüyorum. Zeytinburnu'nda otururken bir kere akşam annem, ben ve kardeşim dışarı çıktık. Mahallenin delisi çıktı karşımıza. Bize yaklaşıyordu. Yaklaşırken bir abi kovdu onu. O gün korkmuştum. (Tuğba Kartal, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gün arkadaşlarımla yolda yürüyorduk. Karanlık bir akşamdı. Üç kişiydik. Ara sokaklardan birine girdik. İleriden karanlık olduğu için yüzünü göremediğimiz biri geldi. Garip, horultu sesler çıkarıyordu. Yaşlı bir adamdı. İki arkadaşım kaçarak uzaklaştı. Ben tam kaçacakken yere düştüm. Adam elimden tutup beni kaldırdı. O kadar korkmuştum ki bütün gün konuşamadım. Elimden tutup "Korkma." dedi ve elime siyah bir poşet tutuşturdu, ellerim titriyordu. Hayatımda hiç terlemediğim kadar terlemiştim. Adam uzaklaştı ve ben geri dönecekken tekrar düştüm. Aydınlık bir yere geldiğimde poşeti açtım ve içinde sadece meyve kabukları vardı. (İsimsiz, 11. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Yanılmıyorsam geçen yaz Haziran ya da Temmuz ayıydı. Üniversiteden arkadaşlarımla, önceden pek progılanmamış bir şekilde ak-

şamüzeri saatlerinde Taksim’de buluşmuştuk. Hava çok sıcak ve kapalı mekan cafe ve barlar oldukça doluydu. Haftasonu muydu tam hatırlamıyorum ancak İstiklal’in en kalabalık saatlerinden biriydi. Kızlı erkekli 6-7 kişiydik ve Galata’ya kadar yürüdük, hava güzeldi, yetiştirilmesi gereken sorumluluk yoktu. Şimdi yazarken keyifli bir akşam olduğunu anımsıyorum.

Galata Kulesi’ne vardığımızda kule dibinde oturmuş içki içen, şarkı söyleyen gruplar vardı. Bir sahil kenarı gibi herkes kendine bir yer bulmuş içiyor, kimi eline aldığı hamburgeri kimi de çekirdeğini yiyordu. Biz de kendimize bir yer bulduk, yere oturduk ve muhabbet etmeye başladık.

Kalabalığın arasında dolaşan, yalnızca alkol etkisinde mi bilmiyorum ama ne dediği bile anlaşılmayan biri dolaşiyor, durup durup bir anda bağırdığı oluyordu. Kızgın olduğunu anlamıştım fakat rahatsız olup kalkan kimse olmadığından sadece göz hapsinde tutuyordum adamı.

Sonra bir cümle kurdu çok anlaşılırdı bu kez. Kule’nin karşısındaki çeşmeyi göstererek “Allah yazıyor burda Allah, içmeyin ibneler.” diye bağırды. Ayakta bile duramazken, nasıl olduğunu anlamadığım bir atiklikle yerden iki bira şişesi aldı. Şişelerin ince uzun içme yerlerinden tutarak alt kısımlarını yere vurdu, artık silahı vardı ve kalabalığın içine daldı.

Her şey o kadar çabuk oldu ki alan bir anda boşaldı, herkes bir yerlere kaçtı. Arkadaşlarımdan sadece bir tanesi benimleydi diğerleri neredeydi göremiyordum. Sonra gördüm, adamın yanındaydı. Hareketlerini tanıdığım için adamı sakinleştirmeye çalıştığını anladım ancak adam elindeki şişeyi ona doğru savurdu. Az önce anlık gibi gelen ama aslında biraz zaman alan kaçma sahnesine karşılık aslında adamın 1 saniyelik kolunun kaldırışı ve arkadaşına doğru savuruşu sanki dakikalar sürmüştü. İşte o anki duygunun adı korkuydu benim için; saniyelik zamanda aklımdan binlerce şey geçmesine neden olan duygunun adı; hareket etmem için beni hem iten hem olduğum yere sabitleyen duygunun adı.

Biri, arkadaşımı kolundan çekti, kenara itti; adam kolunu o kadar hızlı savurdu ki boşa düşen kolundan fırlayan şişe Kule’nin duvarına

çarpıp kırıldı. Ertesi gün haberi okuduğumda internette, olayı anlatan satırlar o kadar boş ve duygusuz gelmişti ki başka biri “Bak bu dün gece biz oradayken olan olay.” diyene kadar fark edememiştim. (İsimsiz, İstanbul)

Çingenelerden korkarım, konuşma tarzları olsun, hareketleri olsun, korkarım yani. (Barış Işık, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gün arkadaşlarımla geziyorduk. Bayram diye bir hasta var, insanlara bağırın, vuran... Biz de onun mahallesinde geziyorduk. Ben Bayram’ı görünce arkadaşlara, “Haydi gidelim.” dedim. Bir arkadaşım da, “Durun.” dedi. Biz de durduk ve o arkadaş “Deli Bayram!” diye bağırdı. Bayram da peşimizden koşmaya başladı. Yakalayamadı bizi ve kurtulduk. (Semih Ezgin, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Korku bir duygudur. Ama aşk, nefret, heyecan gibi duygulardan daha derindir. Tüm duyguların içinde vardır. Hayattan ders çıkarmamızı sağlar. Ne yapıp ne yapmayacağımızı öğretir. Herkesin yaşadığı bir korku ânı vardır. Herkes bu duyguyu yaşamıştır. Herkes yaptıklarından ders çıkarmıştır. Benim de yaşadığım böyle birçok olay var. Ben bunların birinden bahsedeceğim.

Güzel güneşli bir Temmuz günüydü. Ben halamın yazlığına gitmiştim. Oradaki arkadaşlarımla ormanı gezmeye gitmiştik. Yemyeşil ağaçlar, cıvıldağan kuşlar, uçuşan kelebekler... Hepsinin bir aradaki görüntüsü görülmeye değerdi. Ormanda yavaş yavaş yürüyorduk. Avcılarının tüfeklerinden çıkan kurşun sesleri bizi çoğu zaman korkutuyordu. Altı kişiyik. Aramızda benden daha küçük olan arkadaşlarım da vardı. Gördüğümüz her meyve ağacındaki meyveleri bitirene kadar yiyorduk. Sonra bir süreliğine sessizlik oldu ve çalılarının arasından bir çıtırtı sesi duyduk. Hepimiz ürkmüştük. Ama biz bir hayvandır diye umur-

samadık ve yolumza devam ettik. Bir süre sonra yeniden bir ses duyduk ve bu sefer en küçük olan kuzenim merak edip çalılara kadar yürüdü ve birden hepimiz gördüğümüz şey karşısında korkup kaçmaya başladık. O kadar hızlı koşuyorduk ki arkamıza bakma fırsatımız bile olmuyordu. Yaklaşık 5 dakika boyunca koştuğuktan sonra durduk ve çalıların arasında gördüğümüz şeyden hiçbir şey görünmüyordu. Gördüğümüz şeyin ilk önce hiçbirimiz ne olduğunun farkına varamadı ama sonra hepimiz o şeyin bir avcı olduğunu anladık. Ama adamın yüzü çok farklıydı. İlk gördüğümüzde çok korktuk. Elinde bir de tüfek vardı. Büyük bir ihtimalle adam ona gelecek avı bekliyordu. Adamı çalılar arasında gördüğümüzde yüzü kan içindeydi. Büyük bir ihtimalle daha önceden öldürdüğü bir hayvanın kanlarıydı. Ya da ben öyle seziyorum. Ama her ne olduysa adamın yüzü hepimizi korkuttu.

Eve gittiğimizde hepimiz yorgun bir halde mutfığa koştuk ve su içmeye başladık. O günü asla unutmayacağım. Benim için sadece korku dolu bir an değil aynı zamanda heyecan verici bir an oldu. Ben bu olay sayesinde ormana her gittiğimde gördüğüm her şeyden korkmam gerektiğini anladım. (Ceren Kırık, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir diğer korkum ise sokakta dolaşan çöpçüler, onları görünce çok korkuyorum, başka yerlere kaçıyorum. (Karin Akdoğan, 3. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

3-4 yıl önce ablamı bir dershanenin sınavına götürmüştük. O sınav olurken ben annemle oralardaki bir parkta onu bekliyorduk. Biz parkta otururken bir tinerci oraya geldi. Ordaki insanlardan para istemeye başladı. Kimse ona para vermedi. Sonra bize doğru yöneldi. O yaklaştıkça benim içimdeki korku çoğaldı. Ben ayağa kalktım. Bana doğru geldi. Biraz daha yaklaşıncaya kadar koşup arkasından dolandım. Sonra da ordan uzaklaştık. Bize bir zarar verecek diye çok korkmuştum. (Bilal Taştan, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Altı ya da yedi yaşlarındayken arkamda olduğunu çok sonradan farkettiğim palyaço yüzünden bugün yüzü aşırı derecede boya ile kaplanmış, boyanmış herhangi bir şeyin şekline girmiş nesnelere korkuyorum. Yüzlerindeki makyaj çok korkutucu geliyor ve hiçbir şekilde onlarla aynı ortamda bulunamıyorum. (Aslınur Dilruba Karakaş, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Korktuğum şey kötü insanlar, çünkü kötü insanlar iyi insanları da etkiliyor. Hem bu dünyada hem de öbür dünyada hepimizin tüm insanların iyi insanlar olmalarını isterim, tabii kötü insanların bizim düşüncelerimizi ve hareketlerimizi değiştirmelerinden korkuyorum. (Elanur Sebat, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Şimdi öncelikle size Çingenelerden bahsedeceğim. Çingeneler hurda toplamak için veya bir şey çalmak ve geçimini sağlamak amacıyla bu ilginç şeyleri yaparlar. Günlerden bir gün evde neşeli bir şekilde televizyon izlerken sıkılmıştım. Hava almak için dışarı çıktım. Dışarıda otururken bir araba yukarı doğru çıktı ve bizim eski demir parçalarını alıyor. Benim dilim tutulmuştu. Arabada bir tane kapkara bir çocuk bana bakıyordu, çok korkmuşum. “Anneciğim!” diye bağıarak bizim yatağımızın altına atladım. Bir süre bekledikten sonra dışarı çıktım ve hâlâ onlar oradaydı. Yavaşça bizim bakkalımızın içine girdim, sonra camdan onları izliyordum. Çingeneler her şeyi topladılar. Sonra arabaya binip gittiler. Gittikten sonra bakkaldan çıkıp hurda aldıkları yere gittim. Orada hiçbir şey yoktu. Sonra, bu korkunç olaylardan sonra, kara suratlı adamları sevmiyorum. (Uğur Bir, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün ipadden Kristen Stewart’ın fotoğraflarına bakıyordum. Sonra bir kızla olan fotoğrafını gördüm. Sitenin altında kızın adı yazı-

yordu. Araştırmak isteyip internete adını yazdım. Sonra kızla ilgili çok korkunç şeyler çıktı. (Kızın adı Sarah Stalker). Kız ölmüş sonra tekrar canlanmış, bütün ünlüleri takip edip onlarla sürekli fotoğraf çekiyormuş, halaları büyücüyümüş, kız şarkı kliplerine gizlice giriyormuş. Hatta kız bir ünlüye ünlü olmadan önce “Ünlü olacaksın.” demiş. Sonra eskiden bir kadını öldürmüş, ruhuna girmiş. Annesi ölmeden 3 saat önce “Öleceksin.” demiş. Ayrıca kız “İlluminati” örgütünün üyesiymiş. İlluminati’den ve Sarah Stalker’dan çok korkmuştum. Gerçi hâlâ korkuyorum. Hem de çok. Keşke o gün hiç bakmasaydım. (İlke Sude Yüksel, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

Geçen sene başımdan geçen korkunç bir olayı anlatacağım. Yaz tatilinde ailemle Adıyaman’a gittik. Bir gün şehir merkezinde kaldıktan sonra köye gittik. Dayımın oğulları bizi karşıladı. Köye vardığımızda gece saat 21.00’di. Yemek yedikten sonra 5 kişi tavşan avına çıkmaya karar verdik. Köylerde geceleri insanlar dışarı çıkmadığı için fazla ışık yoktur. Tüfekler elimizde ava çıktığımızda köydeki mezarlığın önünden geçtik ve yolumuza devam ettik. Gece yarısına kadar av aramaya devam ettik ve en sonunda eve dönmeye karar verdik. Ve dönmek için tekrar yola çıktık. Yolumuzun üstündeki mezarlığın yanında oturduk. 5 dakika oturduktan sonra mezarlığın karşısında siyah, insan gibi bir şey bize göründü. Bunu hepimiz fark etmiştik ve hemen ayağa kalkıp kaçmaya başladık ve eve geldik. Kimseye bu olaydan bahsetmemiştik. Öbür gün 8 kişi tekrar gittik. Gece yarısı olmuştu. Korkuyla mezarlığın oraya vardığımızda geçen gece olayın olduğu yere doğru yürüdük ve bizi korkutan şeyin köyün delisi olduğunu fark ettik. Çıkıp eve geldiğimizde rahat bir nefes almıştık. (Muhammed Kılıç, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Benim adım Gizem, soyadım Uyanık. Çayırılı lisesinde 9. sınıfta okuyorum. Bugüne kadar yaşadığım -bana göre- en korkunç sayılabilecek bir olay var. Biz köyde yaşıyoruz ve bir gün bir düğün oldu. Bizim

alt komşu köyümüzde üç zihinsel engelli kardeş var ve bu düğüne onlar da katılmıştı. Ben o düğün gecesi arkadaşımın gelini getirirlerken onların peşindeydik. Gelinin ardından giderken ben ve arkadaşım bu kardeşleri görüp korktuk ve birbirimizden ayrılıp kaçışmaya başlamıştık. Ben ne yöne dönsem sürekli karşıma onlar çıkıyordu. Ben de geline ve yanındaki kadınlara çarpa çarpa uzaklaştım ve sonunda arkadaşımı görüp yanına gittim ve korktuğumu onunla paylaşmıştım. Beni dinlediğiniz için size teşekkür ederim. (Gizem Uyanık, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Kuzenlerim tatilde bize geldiler ve çok güzel bir gün geçirdik ama gece hiç bu kadar korkmamıştım. Herkes yatmıştı ve tek biz oturuyorduk. Saat bayağı da geç olmuştu. Hava sıcak olduğu için biz pencere açık, her zamanki gibi öyle oturuyorduk. Kuzenim, “Haydi uyumadan bir sigara daha içeyim.” dedi ve pencereye çıktı ve hemen çığlık attı, pencerenin önünde adam var diye. O telaşla perdeyi kapattı ama biz de çığlık atıyorduk. Tekrar perdeyi açınca adamın kaçtığını gördük. Zaten annemgil bizim çığlık seslerimize gelmiştiler ama öyle korkmuştu ki hepimiz korkudan ağlıyorduk. Annemgil dışarıya gidip kontrol ettiler, sonra bizi sakinleştirmeye çalıştılar ama tekrar odalarına döndüler. O gün sabaha kadar uyumamıştık ve ben bir yaz boyunca korkudan penceremi bir daha açamadım. (Melike Nur Macit, yaş 16, Çayırılı, Erzincan)

İnsanlar İçin

Bir gün evde uyurken kapının gıcırdadığını gördüm. Birden şüphelendim hırsız mı var diye. Gözümü açıp kapıya baktım. Karanlık olduğu için kim olduğunu çıkartamadığım için bir süre onu izledim. Yanımda abim olduğu için fazla korkmadım ama yine içimde bir korku vardı. Kalkıp saldırmak istedim ama kesici ya da silah gibi şeyler çıkarır diye korktum. Kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra ayağa kalkıp camdan baktığımda eniştemin dışarı çıktığını gördüm ve sordum:

– “Niye bu saatte çıktın?” diye. O da daraldım biraz gezicem diye çıkmış. O anda korktum işte. (İsimsiz, 10. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

– Bir gün arkadaşlarımla gece gezerken bir evden bebek sesi geldiğini duyunca korkup evin içine baktık ve kimse yoktu. Zili çalmamıza rağmen kapıyı kimse açmıyordu. Biz de komşularına haber verip kapıyı açtırdık ve çocuğun başında beklemeye başladık. İki saate yakın kimse gelip geçmedi. Biz de gece olduğu için fazla duramadık. Biz de onu komşularına bırakıp gittik eve. (İsimsiz, 10. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Annemle babam kavga edince üzülüyorum. Bu kavgalar 1-2 yılda daha çok arttı. Bu da beni çoğu durumda kötü etkiliyor. (Eren Can İnanlı, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gün kuzenimin evinde yemek yiyorduk. Sonra yengemi biri aradı. Yengem yanımıza geldi. Ne oldu diye sorduk kuzenimle birlikte. Ve işte o an şok geçirdim. Yengem bize annemin birazdan doğuracak olduğunu söyledi. Ben yemek yiyemiyordum. Kalbim sanki durmuştu. Hemen hastaneye gittik. Babaannem ve dayım koltukta oturuyordu. Annemin şu an ameliyatta olduğunu söylediler. Biraz bekledik. Sonra annemi sedyeyle getirdiler. Annem çok bitkin görünüyordu. Sonra bir hemşire kardeşimi getirdi. Kuzenimle birbirimize baktık. Kardeşimi anneme verdiler. Annem de ben de ağlamaya başladık. Ben çok ağladım çünkü 11 yıldır kardeş istiyordum. (Yelize Şenol, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

Dedem felçliydi. Aklı gidip gidip geliyordu. Düzgün düşünemiyordu. Babam sinirlendi. Daha sonra dedemle tartışmaya başladılar. Ba-

bam fenalaştı. Çok korkmuştum. Ağlamaya başlamıştım. Annem ve ablam babamı sakinleştirdiler. Babama bir şey olacak diye çok endişelenmiştim. (Ebru Göktaş, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Şiddet

Hayatımı güzelce yaşayamadan ölmekten korkarım. Bir de daha önce yolumu kesip beni bıçaklamışlardı. Aynısının yeniden yaşanmasından korkarım. (İsimsiz, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gün arkadaşlarla Taksim'e gitmiştik. Saat akşam sekiz filandı. Yolda yürürken on kişilik bir grup bizi sıkıştırdı. Para istedi, biz de vermek istemedik. Biri bıçak çıkardı. Bütün arkadaşlar elini cebine attı. Tüm paralarını verdi. Biz çok korktuk. Ben para vermemiştım, adam parayı beğenmeyip tekrar bıçak çıkarınca ben de tüm paramı verdim. (Emre Yılmaz, yaş 15, Beyoğlu, İstanbul)

Beş yaşında iken teyzelere gitmemiz gerekiyordu. Ben de gitmeyeceğim diye tutturdum boş yere. Babam da sinirlendi. Ben ağlamaya da başlayınca, babam bana bir tokat attı. Ben iyice ağlamaya başladım. Çok korkmuştum. Ama yine de ben kazandım ve teyzeme gitmedim. (Berkcan Kasap, yaş 15, Şişhane, İstanbul)

En kötü olay annemle babamın ayrılmaları. 1. sınıftan beri annemle babam ayrı ve babamı dayımlar bir gün mosmor yaptılar, gözümün önünde dövmeleleri kadar kötü bir şey olamaz. (Melike Uflaz, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

En korktuğum ve üzüldüğüm anlardan biri babamın annemi dövdüğü zamandı. Biz üst katta dedemlerdeydik. Annem ise bizim evde

aşağıdaydı. Bir çığlık duyduk. Önce tam anlayamadık olayı. Daha sonra ağabeyim fırladı aşağıya, onun ardından da hepimiz. Ben aşağıya indiğimde babam koltuğun üstünde, ağabeyim de onun üstünde babamın çenesinden tutmuş bağıyor. Dedem de geldi. Arkamızdan babama bağıyordu. Babam da o gün dişini yeni çektirmiş. Ağabeyim onun ağzını sıkınca kanamış diş. O haliyle utanmaz adam dedemin yüzüne tükürdü. Dedemin yüzü ve arkasındaki duvara feci halde kan sıçradı. Dedemi yukarı çıkardık. Ağabeyim babamla konuştu.

Bu babamın anneme yaptığı ilk ciddi şiddet girişimiydi. Ve son olduğunu umuyorum. Zaten ilerleyen günlerde babamla annemi hiç yalnız bırakmadık. Birkaç gün sonra da ağabeyimle ben babamı evden kovduk. Eşyalarını kapının önüne koyduk. Daha bir sürü ayrıntı tabii, kâğıda dökmesi o kadar kolay olmuyor.

Yaklaşık dört yıldır babasız yaşıyoruz. Şimdi onsuza daha mutluyuz. Babamı hiçbir zaman affetmedim. Onun yüzünden annemin ve ağabeyimin ağladığını gördüm ben. Şimdi hayatımdaki önemli kişi tek erkek ağabeyim. Babam daha önceden aldığı köy evinde yaşıyor. Oraya yanına gittik. Çok rezil halde yaşıyor aslında ama ona karşı o kadar kin duyuyorum ki o haline acıyamadım bile. Onu özlemiyorum. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum.

Bu yazdıklarım sadece küçük bir kısım. Psikolojik problemleri olan bir babaya sahip olmak kolay değil. Ama pes etmedim. Çalışıyorum, savaşıyorum hayatta. Okul öncesi öğretmeni olacağım Allah'ın izniyle. Kendime yalnız bir hayat kuracağım. Başkalarına, özellikle beni mutsuz edebilecek insanlara hayatımda yer yok. (İsimsiz lise kız öğrencisi, Antalya)

Bundan 6 yıl önce Okmeydanı'nda oturuyorduk. 3. kattaki evimizin büyük bir balkonu vardı. Ramazandı. İftarı yapmıştık ve balkonda meyve yiyorduk.

Yan komşumuz Gülsüm ablanın kocasıyla sorunları vardı. İkinin üç yaşında bir kızları vardı. O gece ben ve ailem balkonda sohbet eder-

ken sokaktan gelen bağırma sesleriyle aşağıya baktık. Gülsüm abla bir elinde kızı Büşra'yla kocasından kaçmaya çalışıyordu. Sesler giderek yükseldi ve bütün camlar, balkonlar insanlarla doldu. Karşımızdaki apartmanda oturan Gülsüm ablanın akrabaları da sokağa döküldü ve genç kadını sinirli kocasının elinden kurtarmaya çalıştılar. Gülsüm abla feryat figan ağlıyordu. Dizlerinin üzerinde sürükleniyordu ve saçları ona küfürler savuran kocasının avucundaydı. Gerçekten çok şaşırmıştım ve korkmuştum. Donup kaldığımı görünce annem kendime gelmem için beni sarsıyordu. Oysa ben ağladığımın farkında değildim. Adam birden belinden silahını çıkardı ve Gülsüm ablayı kurtarmaya çalışan endişeli akrabalarına doğrulttu ve geri çekilmelerini emretti. Adamın onlara küfür etmekle meşgul olduğunu gören Gülsüm abla var gücüyle ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Adam ani bir refleksle silahının yönünü değiştirdi ve çok güzel börekler yapan tatlı dilli Gülsüm ablayı “Ya benimsin ya da kara toprağın!” diyerek yere yığdı. (Şevval Tufan, 10. sınıf, İstanbul)

8-9 yaşlarındaydım. Babam şizofren hastası olduğu için arada bir kendini kaybediyor ve etrafa zarar veriyordu. Genelde mevsim başlarında hastalığı daha da artmaktaydı. Yine o günlerden bir gün babamın rahatsızlığı tutmuş, anneme şiddet uyguluyordu. Genelde hep anneme yapardı ne yaparsa, bana hiç dokunmazdı. O gün o kadar kötüydü ki bana bile saldırmıştı. Beni dövecekti. Hâlbuki şimdiye kadar bir fiske dahi yememiştim. Çok korktum, ağladım. Beni ağlarken görünce beni bırakıp annemi tekrar dövmeye başladı. Ve bu sefer yerden yere vurup sürüklüyordu. İçeriden av tüfeğini aldı annemin kafasına vurup öldürmeyi hedefliyordu, çok korkmuştum, hıçkırıklar içinde ağlıyordum. Tam kafasına vuracağı sırada “Baba, yapma!” diye bağırdım. Ağlamaklı bir sesle o da bir irkildi, durdu. O sırada silahı elinden aldım ve sakladım. Çok kortum. Şimdiye kadar unutmadım. Ölünceye kadar da unutacağımı sanmıyorum. (İsimsiz kız, yaş 19, Manisa)

2009 yılının 4 Mayıs Pazarıydı. Öğle saatlerine kadar uyumuş ve keskin bir rakı kokusuyla uyanmıştım. Erkek arkadaşım uzman çavuştu, alkolikti ve psikolojik problemleri vardı. Sürekli olarak intihar girişimlerinde bulunuyordu. 4 Mayıs yeğeninin doğum günüydü. Ağlıyordu ve hiç konuşmuyordu. Artık kaç saattir içiyordu kim bilir. Telefonda yeğeninin doğum gününü kutladı daha sonra da annesi ile konuştu daha doğrusu konuşamayıp telefonu bana verdi. Annesi alkolü bıraktığını sanıyordu. Oysa Güven alkolü hiç bırakmamıştı. Annesi onunla evden ayrılmamız gerektiğini söyledi. Dışarı çıkın, kahve falan için kendine gelsin gibi bazı şeyler söyledi. Ben de telefonu kapatır kapatmaz dışarı çıkmak konusunda onu ikna etmeye çalışıyordum. O ise hiç konuşmuyordu. Sonra birden kalktı elbise dolabının kapağını açtı dolapta bir şeyler karıştırdı. Sonra anladım ki silahını kılıfından çıkarıyormuş. Kafasını dolaba sokup silahıyla başına sıktı. Her yer kan olmuştu. Sonra ambulans, polis, soruşturma, hastane, morg, mezar. Bu olayın travması halen devam etmekte. Gözlerinin önünde bir yaşamın son bulması çok korkutucu ve senin elinden hiçbir şey gelmiyor. (İsim-siz bayan, yaş 31, Manisa)

Dokuz sene önce kuzenimin sünnet düğününde Çiçin'de mahal-le arasında düğün yaparken abim Çiçin'deki Kürtlerle zorunlu bir şekilde diyaloga girmişti. Ben de onların arasındaki dönen salıncaklara binmiştim. Tam da o sırada tartışma kavgaya döndü. Abimin tek kişi, onların kalabalık olması ve abimin dayak yemesine rağmen onların arkasından taşı tavayı alan kadın çoluk çocuk hepsi birden olaya doğru koşuyorlardı. Ben de küçük bir darbe aldım ama aşırı derece korktum. Hem abim adına hem de kendi adıma. Sonradan amcamların tanıdığı olan komşuları arayı bağlayarak olayı sakinleştirdiler. Her iki taraf da bir şey olmamış gibi dağıldı olan abime oldu. Bu olay korktuğum bir anıydı. (Yakup Ayyıldız, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Babam esnaf. Kendine ait bir dükkânı var. İnşaat malzemeleri üzerine. Annem de 10 yıldır dükkânda babamla birlikte çalışıyor. Bu yüz-

den annem yemekleri dükkanda yapar ve biz her Ramazan orucu dükkânda açarız. Bundan 4-5 yıl önce yine Ramazan ayındaydık. Ben, annem, babam ezanın okunmasını bekliyorduk. Bir müşteri geldi. Adamın bize borcu varmış. Annem de o gün adama borcunuz var lütfen getirin demiş. Adamın artık oruç mu başına vurmuştu. Sigarasızlıktan mı öyleydi hâlâ bilmem dükkâna gelip bağırmaya başladı. Parayı babamın suratına attı. Babam da sinirlendi o da adama bağırmaya adamın üzerine yürümeye başladı. Babam adamı dövmeğe çalıştı. Annem o sırada adamları babamın arasına girmeye babamı sakinleştirme çalışıyordu. O sırada dükkânın cam olan kapısı kapalıydı. Annem artık o sinirle mi desem korkuyla mı desem adamı itti. Adamı itince adam camdan dışarı fırladı. Camın içinden fırladı resmen. Adamın kolu kesildi, yerler kan oldu. O an ben sadece olan biteni izliyordum ve hayatım boyunca bundan daha büyük bir korku yaşayamam sanırım. Şu an 17 yaşındayım aradan kaç sene geçti ama ben unutamadım. Ve unutabileceğimi de sanmıyorum. (Duygu Kolağasıoğlu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Yaz tatilinde yakıcı güneş altında otururken Yenimahalle’de her salı kurulan pazarı seyre dalmıştık. Bu sırada kırmızı bir kamyon bahçe duvarına doğru yanaşırken daha taze olan bu duvarı uçurmuştu. Dayım eniştem ile birlikte pazarcının yanına giderek kısa bir diyalog içine girdiler. Az sonra balkondan “Cümbüş var” sesi duyuldu ve olacaklar kendini belli etmişti. Pazarcıların arasında kalmış dayım. Eniştem ve kuzenlerimin görülmeyeceği bir kalabalık toplandı. Ardından kavga seslerini işittik. Çok geçmeden polislerin geldiğini anlayan kalabalık dağılmıştı. Acılarını belli etmeseler de suratlarındaki kan her şeyin göstergesiydi. Eniştem ve kuzenlerim hastaneye giderken dayımda fazla hırpalanmadığı için polisle birlikte ifade vermeye gitmişti. Eniştemin kürek kemiği kırılmış. Büyük kuzenim kafasına darbe aldığı için o akşam hastanede kalacak. Öteki iki kuzenim ufak tefek sorunlarla bu olayı atlattımlardı. Bu olayın mahkemeye verilmeme nedenini bilmiyorum fakat zabıtaya verilen dilekçenin bir işe yaramadığını hissediyorum. (Mehmet Yıldız, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Üç ay tatilinde başımdan çok kötü bir olay geçti. Bu olay ablamın sevdiği çocuğa kaçmasıydı. Ablam gerçekten ailemi perişan etti. Annem ve babam hiç konuşmuyorlardı. Annem sinir krizi geçiriyordu. Defalarca kez annemi hastaneye kaldırdık. Babam zaten hiç konuşmuyordu, sürekli ağlıyordu. Ben buna dayanamıyordum. Evde huzur diye bir şey yoktu. Bu nedenle de psikolojim bozuldu. Sürekli babama bakıp ağlıyordum. Anneme de öyle. Aradan birkaç ay geçtikten sonra en küçük amcam ablamın kaçtığı kişinin ailesiyle karşılaşmıştı sabah 10:00 gibi. Benim amcamın ayağı ve gözü olmadığı için (yani engelli çünkü bomba patlamıştı) her neyse, amcama orda “Sen yarımsın, git abilerini çağır.” demiş. Sonra amcam bizim dükkâna gelip böyle böyle dediler demişti. Sonra herkes yani amcamlar bir anda hepsi koştu, o adamların yanına. Orda büyük bir kavga çıktı. Amcamlar yaralandı. Daha sonra babam kavgadan habersizdi, babam o saatlerde Merter’deydi. Sonra babam geldi, olayı anlattık. Babam direkt hastaneye gitti. Orada da kavga çıktı. Babam bıçaklandı. Saatlerce ameliyatta kaldı. O zaman delirmiştim. Hastaneye koşu koşu gittim. Babam ameliyattaydı. Amcamlar hepsi ağlıyordu. Babam çok ağır yaralıydı. Ameliyattan sonra bayağı bir hastanede kaldı. Karşı taraf hastaneye babamı vurmaya gelmişlerdi. Babamın kapısında polisler bekliyordu. Daha sonra babam taburcu oldu. Evde yattı. Babam o haliye bile ağlıyordu. Ve ben buna dayanamıyordum. Ben aylarca ablama kin tuttum. Daha sonra ablamın oğlu oldu. Barıştım. Ama babam daha barışmadı. (Ayşegül Sümer, 9. sınıf, Sultangazi, Sultançiftliği, İstanbul)

Bir Pazar günü Şark Kahvesi’nden geçiyordum. Bir anda gürültü koptu. Her yer kalabalıklaştı. Bir de baktım ki molotof atıyorlar. Oradan koşarak kaçtım ve hâlâ Şark Kahvesi’nden geçerken korkarım. (Emine Ödemiş, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Benim babam alkol kullanıyor. Aslında iyi bir insandır. Kim içtiğinde sapıtmadan durabilir ki? Duramaz benim bildiğim. Aile bireyle-

rine bir şey yapmaz. Bir gün çok içmişti. O gün dışarıda birisiyle tartışmış. Onu kafaya takmış. Öldüreceğim diye tutturmuştu. Bıçağı eline almış, zor tuttuk ve ikna ettik.

Bir başka olay da geçenlerde yaşandı. Ablamla Adalar'a gidiyorduk. Kabataş durağına yakın el arabası ile bir şeyler taşıyan bir adam ve ona yardım eden bir genç gördüm. Genç yardım ederken, adamın taşıdığı kesici bir şeydi sanırım, taşıdığı şey gencin koluna düştü. Çocuğun kolu kesildi, resmen damarları gözükiyordu. Çocuk ilk başta çok şaşkıncıydı, ne olduğunu anlamadı. Kolundan kanlar fışkırmaya başladı. Tişörtünü çıkarttık ve koluna bastırdık. Hemen ambulansı aradık. Hem çok üzüldüm hem de çok korktum. (Birgül Şahin, yaş 15, Beyoğlu, İstanbul)

Bir gün mahallede top oynuyorduk. 5-6 yaşlarındaydım. Üç beş tane adam bir tane adamı tutmuş bizim okulun arkasına götürdüler. Çocuğu dövdüler. Çocuğun ağzını yüzünü kırdılar. Çocuğun cebinde bıçak varmış. Çocuğu dövenlerin bir tanesi arkasını döndüğünde beş altı kere arkasından bıçakladı. Sonra Recep denilen çocuğa yedi sekiz kere soktu. Biz ilk başta sinirlendiği için yumruk atıyor sandık. Ama çocuğun elinde bıçak varmış, biz görmedik. Mahallenin başından kırtasiyenin önündeki kavgaya bakıyorduk. Recep, kırtasiyenin önünde bıçaklandığı için ağlıyordu. En son bir ablaya "Abla ne olur beni kurtarın." dediğini duydum. Çocuk boşu boşuna ölmüştü. Bıçaklayan çocuk kaçmıştı. Arkasından kovaladılar ama yakalayamadılar. Çocuk ablasına laf attığı için dövmeye getirmişti ama ölmüştü. Ben çocuğu öyle kıvrınırken gördüğümde içimde tuhaf bir şeyler oldu. Eve giderken annemi gördüm ve ağlamaya başladım. Dilim tutulmuştu. Annemin sorularına cevap veremiyordum. O gün dışarı çıkmadım, çok korkmuşum. (İsimsiz, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ailemin bana şiddet uygulamasından korkarım. Arkadaşlarımın benim eşyalarımı karıştırmamasından korkarım. (Sebahat, Karadeniz, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Kaybolmak

Bizim orda yani Rize’de çaylıklara isim verilir. Benim başıma gelenler Paris adlı çaylıkta geçiyor. Babaannem Paris’te çay kesiyordu. Ben ve iki kuzenim yanına gitmek istedik. Sonra çayların arasında kaybolduk. Çok korktuk. Çünkü çayların arasından domuzlar ve ayılar çıkabiliyor. (Sevnur İslamoğlu, yaş 16, Kasımpaşa, İstanbul)

Abimin yemin törenine Isparta’ya gitmiştik. Annem, babam ve ben gitmiştik. Askeriye çok kalabalıktı. Babamlarla aramda 25 metre veya 30 metre vardı. İlk defa Isparta’ya gitmiştim. Kapılar açılınca da herkes girmek için çalıştı ve annemi babamı kaybettim. Yüksek bir yere çıkıp ordan annemleri bulmaya çalışıyordum. Bir tane kadın da çiçeğe bastığımı görünce “Kızım oraya neden çıktın?” dedi. Ben de “Annemleri kaybettim, o yüzden.” dedim. Kadın da “Telefon numarasını biliyor musun?” dedi. Ben de “Evet.” dedim. Babamı aradı fakat çok ses olduğundan babam telefonun sesini duymamış. Sonra beni oradaki askerlere teslim ettiler anons yapılması için. Anons yapılmadan iki veya üç dakika önce babamlar geldiler. Benim orada olduğumu da babamı aradığım telefon numarasını geri aramış babam, onlar da “Askerlere teslim ettik anons yapılması için.” demişler. Sonra babamlar benim olduğum yere geldiler ve beni buldular. Başımdan geçen en korkunç olayım budur. Çünkü ailemi çok seviyorum ve onlarsız yaşayamayacağımı çok iyi biliyorum. (Canan Kuşarslan, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Güzel bir yaz günüydü. Babam ve kuzenimle gezmeye gittik. Ben daha 6 yaşındaydım. Babam ve kuzenimle Üsküdar’a doğru vapurla gidiyorduk. Vapurdan martıları izliyordum. Denize bakıyordum. Deniz-kızı görürüm diye. Deniz çok büyüktü ve beni yutacak gibi duruyordu. Ve nihayet Üsküdar’a vardık. Babam benim ve kuzenimin elinden tutmuştu, gezdiriyordu. Babam parka götürdü. Top oynadık, kaykayda kaydık, güzel bir gün gibiydi. Ta ki babam ve kuzenimi kaybedene kadar. Babam kuzenimin elinden tutmuştu, benimkini tutmak istedi, ben

izin vermedim. Sonra yürüdük biraz ve ben bir sokağa girdim. Birden önüme ve arkama baktım. Babam ve kuzenim yok. Kendimi boşlukta gibi hissettim. Etrafa bakınmaya başladım. Belki babamı görürüm diye ama ne yazık ki göremedim. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Ama babamı bulamadım. Sonra sokağa bir baktım ki babam koşu koşu geliyor. Babamın kucığına atladım ve bu hayatımın en korkunç günüydü. (Aynur Haydan, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Benim küçükken kansızlık hastalığım vardı. Bu yüzden ilaç içiyordum. Ama ilaçlar dişlerimi çürütüyordu. Dişlerime dolgu yaptırmak için hastahaneye gittik. Sıra bana gelene kadar çok korktum. Bana dolgu yapılırken annem başka bir yerdedi. Çıktıktan sonra beklemeğe başladım. Bu sefer de annem beni unutup gitti diye çok korktum. Merdivenlerden bir aşağı indim bir yukarı çıktım. Ancak ben inip çıkarken annem yanımdan geçmiş. Ama ben fark etmedim. Yukarıda beklemeğe başladım. Annem beni aldı ve gittik. Ama bizim oturduğumuz yerde iyi bir hastahane olmadığı için teyzemlere gitmiştik. O gün ise teyzem tatlı yapmış. Ama dişim dolgulu olduğu için maalesef tatlıyı çok sevmeme rağmen yiyemedim. (Muhammed Talha Sözcü, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Sanırım 9 yaşındaydım. Dedem daha hayattaydı. Köyde ekinleri topluyorduk. Traktörde oturan dedem kuzenim ile benden bıkmış durumdaydı, ne yaptıysak? Bizi eve göndermek istedi. “Burdan şu yola kadar yürüyün, aşağıya inince zaten bulursunuz evi.” dedi. Biz bir şey diyemedik. Ne de olsa büyüğümüzdü. Annemin o sırada ne tutum gösterdiğini hatırlamıyorum. Neyse onlar duradursun biz ormana daldık, aşağı iniyoruz. Hava kararmaya başladı. Etraftan sesler geliyor. Kuzenim ağlamaya başladı. Ben ne yapacağımı bilmiyordum. Birkaç kez bir ota veya dala takıldığımı hatırlıyorum. Sonunda bir tarlaya girdik ilerliyoruz. Kuzenim ağlamayı kesti. Arkadan sesler gelmeye devam ediyor. Biz köstebek yuvalarından yürüyemez olduk. Arkadan bir ışık gör-

düm. Bu Kâmil abiydi. Bir elinde fener bizi arıyor. Yanlış yola gittiğimizi söyledi. Hem kurtulmanın sevinci hem de korkunun verdiği azimle onunla beraber eve doğru gitmeye başladık. Olay buraya kadardı. O günden beri dedemden nefret ederim. Ülserden vefat etti. Allah rahmet eylesin! (Burak Uzunçam, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Ailemle birlikte 2008 yazında Topkapı Sarayı'nı geziyorduk. 11 yaşındaydım ve çok meraklıydım. Daha sarayın girişindeyken, daha önce gezmememe rağmen sarayın krokisini inceliyordum. Tarihe meraklı olduğum için kendimi kaybettim ve orada ailemin yanında olmadığını fark ettim. Refleksle çılgık atmıştım. Tıpkı bir kız çocuğu gibi. Ama daha sonra ailemin hemen 5 metre yanımda olduğunu farkedince kendime geldim. (Hakan İleri, 10. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Ben daha altı yaşındaydım. Babam, beni büyük bir parka götürmüştü. O zamanlar Zeytinburnu'nda oturuyorduk. Ağaca tırmanmayı çok istiyordum ama tırmanmayı bilmiyordum. Babam da beni küçük bir ağaca çıkardı. Ağaç küçüktü ama inemiyordum. Ama babam yanımda olduğu için korkmuyordum. Sonra birden babam yanımdan uzaklaştı. Ben o kadar çok korktum ki beni bırakıp gidecek diye. Ağlıyordum "Baba!" diye bağıırıyordum arkasından. Ağaçtan inmekten korktuğum için inemiyordum da. Sonra babam koşarak yanıma geldi. Bana şeker almaya gitmiş ama ben beni bırakıp gidiyor zannetmiş ve çok korkmuştum. (Yağmur Emekdar, 11. sınıf, İstanbul, Bağcılar)

4-5 yaşlarındaydım. Bir gün eniştemle ve kuzenimle pazara gitmiştik. Pazardan eve dönerken eniştem bize dondurma aldı. Dondurmamızı yerken eniştemin elini bıraktık. Dondurma bittikten sonra kaybolduğumuzu fark ettik. Pazarın içinde eniştemi aradık. Pazarda gezerken bir teyze bizi yanına çağırdı. Niye yalnız başımıza gezdiğimizi

sordu. Kaybolduğumuzu söyledik. TeYZe annemizin babamızın adını sordu. TeYZenin kocası teYZeye kızılıyordu, “Tanımadığın etmediğin çocuklar, bırak!” diyordu. Ama teYZe bizi bırakmadı. Bir zaman geçtikten sonra eniştem pazara geri döndü. Bizi buldu. Sonra teYZeye teşekkür edip eve döndük. Evde annelere olan biteni anlattık. Sonra anneler daha dikkatli olmamı söylediler. (Merve Coşkun, 8. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bu benim lise hayatımda ikinci okulum. Daha önce Hüsnü Özyeğin Anadolu Lisesi’ne gidiyorum. Yeri biraz sapa bir mekândı, Sultanbeyli’deydi. Dokuzuncu sınıftaydım. Servis yoktu. Tabii mecbur otobüsle gitmek zorundaydım. 131C adlı bir otobüsle gidiyordum. O sabah da nasıl olduysa geç kaldım ve otobüsü kaçırdım. Otobüs on beş dakika sonra gelecek, mecbur derse geç kalacağım. O sırada da 131A adlı hiç bilmediğim, binmediğim bir otobüs geldi. Üzerinde Sultanbeyli yazıyor. Dedim ben buna bineyim. Bindim bu otobüse, gidiyorum. Bir de arkadaşım var, Çakmak Köprüsü’nün orada oturuyor. Baktım o da otobüsü kaçırmış, bekliyor. El ettim otobüsün içinden, o da bindi ama biraz tedirgin. Neyse gidiyoruz. Otobüs farklı bir yere saptı. Ama nasıl telaşlıyız. Hemen indik. Hiç bilmediğimiz yerler ve köy gibi bir mekân. Yürümeye başladık, dedik en azından caddeye bir yerlere çıkalım. Bir mezarlığın oraya çıktık. Issız yerler, peşimize bir köpek takıldı, tarih dersinden sınavımız var, geldiğimiz gibi geri gitsek olmaz. Çok araba geçiyor ama hiçbiri durmuyor. En sonunda bir oto tamircisi bulduk, girdik içeri. “Abi biz kaybolduk, peşimizde de köpek, nasıl gideriz okula?” Allah razı olsun o abilerden, köpeği kovdular, bize de yolu tarif ettiler. İşte hayatımda beni çok korkutan olaylardan bir tanesi. (Sabiha Başdan, 11. sınıf, Ümraniye, İstanbul)

Trabzon’a Tuba teYZelere gitmiştik. Gittiğimiz günün akşamında Türkçe Olimpiyatları varmış. Tuba teYZe bize de bilet almıştı. Hep beraber arabaya atlayıp Türkçe Olimpiyatları’na gittik ve izlemeye baş-

ladık. Daha sonra Olimpiyatı izlerken akşam namazının vaktinin geldiğini anladık. Sonra ben, ablam ve Tuba teyzenin annesi namaza gittik. Ben namazımı kılıp ablama “Ben sizi aşağıda bekliyorum.” dedim. Ablam bana “Şeydanur gel buraya.” dedi. Ama benim akılsız kafam, ablamları beklemedim. Aşağıya indim. Ablamları beklemeye başladım. Baktım ablamlar gelmiyor. Geri yukarı çıktım. Baktım ablamlar yok. Kayboldum! Ablalarımı aradım. Bulamadım. Sonra arkada görevlilerin olduğu yere gittim ve görevliler bana “Buradan giriş yok.” dedi. Ben de “Ben zaten kayboldum.” dedim. Adam beni anons ettirdi.

Sonra ablam geldi. Beni aldı, annemin yanına götürdü. Bu benim sonum oldu. Annem beni mafetti [mahvetti]. Ama Allah’tan şu anda burdayım. (Şeydanur Sade, 5. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün ailemle birlikte Hayat Park’a gitmiştik. Hayat Park’ta oyun oynadım. Oradaki araçlara bindik ve gezdik. Fakat ben ailemin nereye gittiğini bilmiyordum. Çünkü ben bir araca binerken gitmişlerdi. Annemi kaybettiğim için ağlıyordum.

Yolda memur beyin yanına giderken ablalar bana:

– Niye ağlıyorsun, diye sordu.

Ben de:

– Ailemi kaybettim, diye yanıtladım.

Onlar da:

– Memurun yanına git, dediler.

Onların dediğine uydum ve memurun yanına gittim. Memurun yanına gidince memur:

– Niye ağlıyorsun? diye sordu.

Ben de:

– Annemi kaybettim, dedim.

Memur da benim kaybolduğumu anons ettirdi.

En sonunda ailem beni almaya gelmişti. Ailemi görünce çok sevindim ve Hayat Park'tan çıkıp eve geldik. (Oğuzhan Göktaş, 5. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

8. sınıfın yaz tatilinde köye gitmiştik. İstanbul'dan gelen arkadaşlarımla beraber güzel zaman geçiriyordum. Bir gün gece saat 01.00'da Maşat diye bir köye gittik. Köyümüzde bakkal olmadığı için oraya gitmek zorunda kalıyorduk. Köyümüzden motosiklet ile 45 dakika falan sürüyordu. Maşat'a giden yol ormandan geçtiği için ıssız, sessiz ve karanlık oluyordu. Yolda motorun benzini bitti. Tam olarak ormanın ortasında kaldık. Kimse yok, kapkaranlık ve motor eski olduğu için ışığı da yanmıyordu. 1 saat bir ağacın dibinde oturduk ve babam geldi. Biz haber vermemiştik. Telefonlar çekmiyordu. Babam tahmin etmiş benzinin bittiğini ve bir elinde fener, bir elinde benzin yanımıza gelmişti. Benzini doldurduk Maşat'a gidip alışveriş yaptık. O saatte nasıl bakkal var diyorsan adam 7/24 açık tutuyor bakkalı. Maşat'a gittik, alışveriş yaptık, sonra köye döndük. Babam kendi yürüyerek gelmiş köye. Orda çok korkmuştum ama arkadaşım olmasaydı daha kötü olurdu. (Abdurrahman Ceylan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Küçükken Ordu'da köyde teyzemin oğluyla dolaşıyorduk. O benden büyük tabii. Ben de oralara alışkın değilim, hiçbir yer bilmiyorum. Dağ gibi bir yere çıktık, köpek de vardı orda. Sonra kuzenim şaka amaçlı beni orda bırakıp aşağı indi dağdan. Ben sesleniyorum, gel al beni falan diye ama o gülüyordu, beni almaya gelmedi. Orda çok korkup ağlamıştım. En son baktı ki çok korktum, çıktı aldı beni ordan. (Merve Korkmaz, 11. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Henüz yedi yaşındaydım. Annemle birlikte rahatsızlığım yüzünden Çapa Devlet Hastanesi'ne gitmiştik. Hastane çıkışında otobüs durağına doğru giderken bir simitçiye rastlamıştık. Annem simit isteyip

istemediğimi sorduğunda hayır cevabını vermiştim. Ancak durağa gittiğimizde simit istediğimi söyledim. Annem durakta beklememi ve hiçbir yere ayrılmamam gerektiğini söylemişti. Beni yanında götürmemesinin nedeni de havanın soğuk olması ve alerjimin olması idi. Annem simit almaya gitmişti. Annemi beklerken ona benzettiğim birinin peşinden gitmiştim. Sonra annemin olmadığını anlayıp geri döndüm. O sırada annem durağa gelmiş ve beni göremeyince çok korkmuş. Ben de annemi göremeyince çok korkmuştum. Sonunda birbirimizi bulmuştuk ama. (Gülçin Yıldız, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün bir akrabamızın düğününe gidecektik. Hazırlanmıştık. Çıkmak üzereydik. Ancak komşumuz geldi. Birkaç dakika oturdu ve gitti. Daha sonra ben ve babam dışarı çıkarken annem kardeşim Akın'a seslendi. Ama Akın'dan ses gelmiyordu. Annem ve biz bütün odalara baktık. Ama yoktu. Onu aradık. Daha sonra komşuya gittik. Ona düğüne gitmeyeceğimizi söyleyecektik. Komşumuz da bizim akrabamız olduğu için o gidecekti. Onların camına vurduk. Camı açtıklarında Akın ordaydı. Annem çok kızdı. Hepimiz çok korkmuştuk. Daha sonra düğüne gittik. (Berfin Yüksel, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

İlkokula giderken yaz tatilinde ailemle beraber eniştemin Trabzon'daki evine gitmiştik. Oradaki fındık bahçesine fındık toplamak için annem, kardeşim ve oradaki yaşlı teyzeyle beraber gittik. Orada fındıkları topladık. Bir süre sonra o yokuşlu fındık bahçesinin içinde sadece kendimin kaldığını fark ettim. Paniklemeye başladım. Ağaçlardan kimseyi göremiyordum. Yokuştan yukarı doğru çıkmaya başladım ama sürekli kayıp ağaçlara çarpıyordum. Bacaklarımda yaralar olmaya başlamıştı. En sonunda çok kötü bir şekilde yuvarlandım ve kolumu sakatladım. Ağlayarak bir yerden çıktım ve babamların sesini duydum. Onlar da beni arıyorlarmış. Sonra beni eve götürdüler. (Ezgi Palavar, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Benim en korktuğum olay küçükken İzmit'te kaybolmuştum. Ben beş yaşlarında felandım. Teyzemledeydik. Annemler oturuyorlardı. Ben ve kuzenlerim başka bir odadaydık. Sonra onlar dışarı çıktı. Ben küçük olduğum için beni götürmemişlerdi. Ben de onlar gittikten sonra habersiz evden çıktım ve onların peşinden gittim. Kendimi bir parkta buldum. Onlar da oraya gitmiş zaten. Park çok kalabalık olduğu için onları göremedim sonra çıktım devam ettim. Kaybolduğumu anlamıştım. Yolda giderken yaşlı bir adam gördüm, onun peşinden gittim. O da camiye gidiyormuş. Olanları anlattım. O da camiden anons verdirdi. O anons vermeye giderken bana da beklememi söyledi. Ben de adam gelmeyince çıktım yola devam ettim. Annemler de benim kaybolduğumu ablamlar parktan gelince fark etmişler. Anonsun ben olduğunu anlayınca beni aramaya çıkmışlar ve sonunda beni buldular. (Edanur Bacacı, 8. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Erik toplamaya gitmiştik. Ben erik toplamak için sopa arıyordum, kuzenlerim de kumda oynamaya gitmişler. Ben sopayı buldum. Onlar eve gittiler sanıp onları aramadım, eve gittim. Çocuklar yoktu. Çok korktum ve hemen erik ağacın olduğu yere gittim. Onları kumda buldum ve onlara çok kızdım. Eğer bana haber vermeden giderseniz sizi hiçbir yere götürmem dedim ve hepimiz evin yolunu tuttuk. (Elif Demir, 8. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

9 yaşındayken bayram alışverişine gitmiştik annemgille. O zamanlar Alanya bu kadar gelişmemişti. Arife günü giderdik hep alışverişe. Cuma pazarına gitmiştik akşamüzeri. Çok kalabalık ve dardı yürüdüğümüz yerler. Annemin elinden tutuyorduk hepimiz: abim, ablam ve ben. Bir ara bir şey oldu, bir kargaşa, durdum öyle bakıyordum. Bir de baktım annemgil yok. Ertafimde hep yabancı insanlar. Kalabalığım içinden çıkmak için aralarından sıkışa sıkışa çıkmaya çalıştım. Çıktığım zaman geri döndüm bir baktım, kaybolmuştum. Daha küçük olduğum için yalnız başıma ve çok sık çarşıya gelmemiştim. Ağlaya ağlaya

yürüdüm. Sonra bir baktım, bizim otobüs gidiyor. Otobüse binecektim ama cebime beş kuruş para yoktu. Otobüs yavaş gidiyordu. Koşa koşa takip ederim o zaman evi bulurum diye düşünmüştüm ama otobüs bir anda hızlandı. Hemen koştum yetişemedim. Nereye gitcemi napacağımı bilemedim. İleriye baktım, otobüs yolcu almak için durmuştu. Hemen koştum ve otobüse bindim. Çok kalabalıktı, göz gözü görmüyordu. Napacağımı, nerede ineceğimi, biri bir şey derse ne diyeceğimi bilmiyordum. Otobüs muavini sürekli yüzüme bakıyordu. Para vermediğimi anlamış gibiydi. En sonunda dışarıya baktım, bizim mahalledeyiz. İlk inenle ben de indim ve eve girdim. Babam açtı kapıyı, ağlayarak sarıldım, kayboldum annemgili bulamadım dedim. Babam hemen oturup annemgili aramaya başladı. Onlar da beni aramışlar her yerde. Çok korktum ve kısa bir macera yaşadım. O günden sonra annemin elini bırakmadım. (Fatma Gaporoglu, 12. sınıf, Alanya)

Bundan en az 8 yıl kadar önceydi. Kırşehir'de polis lojmanında otuyordum. Çocukluk işte, kardeşimi dışarıya çıkarmıştım ve eve çıkmam gerekiyordu. Kardeşim 5 yaşındaydı. Henüz daha çok küçüktü. Onu bırakıp eve çıktım. Bir süre aşağıda bıraktığım kardeşimin güvende olduğunu düşünürken arkadaşım kapımızı çaldı. Açtığımda kardeşimin akranlarıyla birlikte lojmandan uzaklaştığını söyledi. Dışarıya çıktım ev ev aradım ama bulamadım. Annem ve babam delirmişçesine kardeşimi arıyorlardı. Kayıp saati 5-6 saat oldu ve hâlâ bulunamadı. Kardeşimle birlikte üç kız çocuğu daha yoktu. Kırşehir sokaklarını karış karış arıyorduk. Polisler, jandarmalar ve bizi tanıyan herkes. Saat 1 gibi kaybolan kardeşim saat 7 olduğunda hâlâ bulunamamıştı. Evimizin yakınındaki bütün marketlere sorduk, bizim tipik Türk insanı yaptı yine yapacağını, adamın biri zorla götürüyordu dört kızı dedi, yıkıldık bittik.

Yine de umudumuzu kaybetmeden devam ettik aramaya, durmadan aradık. Her yeri gezdik, belediye anonslarında bile dört kız çocuğunun kaybolduğu ve polis çocukları olduğu söylenerek arandı ama nafile. Saat 20.30 olmuştu, yine yok. Ağlamaktan bitik durumdaydık ama yine de devam ettik aramaya. Saat 21.00'da beklenen anons gel-

di: “Çocuklarınız bulundu!” Hayatımda alabileceğim en iyi haber buydu galiba.

Kardeşim bulundu. Onu almaya gittiğimizde, onu gördüğümde dünyalar benim olmuştu. Ona bir daha dokunmak çok ayrıydı. Aldık, lojmana geldik. Herkes aşağıda bizi bekliyordu, kocaman bir ateş yakılmıştı. Hayatımda yaşayabileceğim en korkunç bir gündü. (Büşranur Yerdoğan, 10. sınıf, Alanya)

Bir gün ailem tarlaya gitmişti. Kardeşim Sefa, ben ve en küçük kardeşim Abdulkadir evde kaldık. Sonra Sefa dışarı çıkacağını söyledi. Ben de olur dedim. Sonra Abdulkadir ve ben evde kaldık. Daha sonra Abdulkadir’i ben uyuttum. Komşumuz beni poğaça yapmaya çağırmıştı. Ben de önce tereddütte kaldım, Abdulkadir uyuduğu için ama sonra gittim. Bir iki saat sonra eve döndüm. Eve döndüğümde Abdulkadir evde yoktu, çok korkmuştum. Meğerse uyanmış, balkona çıkmış, biri de onu balkondan geçirip tarlaya annemlerin yanına götürmüş. (Mer-yem Ayaz, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Bugüne kadar başımdan geçen en korktuğum olay, kardeşimin kaybolması oldu. Küçük kardeşim üç yaşındayken kapının önünde oyuncakları ile oynuyordu. Annem o gün evde değildi. Dayımgile gitmişti. Ben de evde televizyon izliyordum. Kardeşimden birkaç yaş büyük çocuklar kardeşimin oyuncaklarını alıp kaçmışlar. Tabii benim bunlardan hiç haberim yoktu. Kardeşim de bunların arkasından gitmiş oyuncakları almak için. Bizim evin aşağısındaki dereye kadar gitmiş. Ben dışarı çıktığımda kardeşim yoktu. Hemen aramaya başladım, bulamadım. Babama haber verdim, amcamgille birlikte gelip aramaya başladılar. Annem de gelmişti. Babam suyun tam kenarında baygın olarak buldu kardeşimi. İlk kez babamın ağladığını gördüm o zaman ve annemin beş parmağının izi yüzümde çıktı. (Eda Koçak, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Bir gün evde oturuyoruz. Annem geldi, “Neslihan, Mert’i gördün mü?” diye sordu. “Evet anne, kapının önünde oynuyor.” dedim. Annem, “Hayır kızım kapının önünde yok, git bir bak nereye gitmiş.” dedi. O gün de köye satıcılar gelmiş. Arıyorum arıyorum, yok. Arkadaşlarına sordum, komşularımıza sordum, yok. Eve geldim, “Anne, Mert geldi mi?” diye sordum, “Hayır, gelmedi.” dedi. Kardeşimi satıcıların götürdüğünü düşündüm ve öyle korkmuşum ki neredeyse düşüp bayılıcam. Oturup ağladım. Annem geldi, “Kızım kalk git bir bak çocuk nereye gidicek.” O gün köye satıcıların geldiğini anneme söylemedim. Amcamlara gittim, evde yoklar. Amcamı aradım, “Mert yanında mı?” diye sordum. “Evet yanımda.” deyince öyle sevindim ki sanki hayatta tek sevindiğim şey o oldu diyebilirim. Koşarak eve gittim, anneme Mert’in amcamların yanında olduğunu söyledim. O gün bugündür kardeşimi çok seviyorum ve o dışarda oynarken onu yalnız bırakmıyorum. (Neslihan İlhan, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Kaçırılma

Küçükken akşamları yalnız kalmaktan korkardım. Çünkü eve biri gelip beni kaçırarak zannedirdim. Küçüklüğümde yaşadığım yerde çok çocuk kaçırma olayları oluyordu. Kaçırma olaylarını duyunca evde yalnız kalmaktan korkmaya başladım. Ama büyüdükçe bu korkumu yendim. Şimdi rahat bir şekilde evde tek kalabiliyorum, çünkü her tarafta kameralar var. Beni hemen bulacaklarına inanıyorum. (Ömer Faruk Ural, 11. sınıf, İstanbul)

Bir gün dışarı çıktım ve kırtasiyeye gidiyordum. Giderken yolda bir grup serseri beni yakaladı ve tanımadığım bir yere götürüyorlardı. Ben yoldan geçen kadınlara beni dövücekler dedim ve kadınlar sayesinde beni bıraktılar. Ben de koşarak eve döndüm. (Emre Baran Eskin, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Organ mafyası tarafından kaçırılmak. (İsimsiz, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Üçüncü sınıfa geçtiğimde köyden Yenikent'e taşınmıştık. Okul evimize çok uzaktaydı. Okula genelde babam arabayla bırakıp çıkış saatimizde ablamları beni almaya gelirdi. Okulda ilk hafta çok yabancılaşmıştım. Köyden şehre gelmek zor olmuştu. Köyde herkes birbirini tanıdığı için rahatça gezip oynayabiliyorduk. Yenikent öyle değildi. Annem sürekli tanımadıklarına konuşma, kimseden bir şey alma, diye beni uyarıyordu. Bir gün yine babam bizi okula bırakmıştı. O gün akşam almaya gelmeyeceğini ve dönmemizi söylemişti. Fakat ben çıkışta ablamı bulamamıştım. Herkes gitmişti. Durakta ablamı aramaya başladım. Ama bulamadım. Beni bırakıp gittiği için ağlamaya başladım. Arabayla geçen iki adam beni götürceklerini söyledi. Kaçmaya çalıştım. Kovaladılar. Bakkala gidip amcaya adamların beni zorla götürmeye çalıştıklarını söyledim. Amcayı yanımda görünce hemen oradan uzaklaştılar. Amcaya babamın telefon numarasını verdim. Babamı aradı ve babam beni almaya geldi. günlerce o adamların beni kaçıracaklarını düşünmekten uyuyamadım. Evden dışarı çıkmaya korkuyor ve sürekli evde oturuyordum. Belki niyetleri kötü değildi ama korkudan ağladığımı dün gibi hatırlıyorum. (Gizem Günyadın, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Canım Ablam. Yaşanan olay Pazartesiydi. Eve saat 15:00'da gitmiştim. O zaman da ablam çalışmaya başlayacaktı. Evrakları vermeye gitmişti Alanya'ya ve saat 12.30 gibi eve gelmişti ablam ama eve gitmemişti. Bunun bir sözlüsü vardı ama ayrıldı. Tabii annem ve babamın haberi vardı. O gün çocuk konuşmak istemiş ve gitmiş konuşmaya ama çocuk onu bir eve zorla götürüp kilitlemiş ve bırakmamış. Saat 12.30 gibi annesi getirdi ablamı eve ve o gün çok korkmuşum. Ve olayı bir daha yaşamak istemem. (Kübra Arslan, 9. sınıf, Alanya)

Takip

Geçen sene ben ve arkadaşım Ayşe Cumartesi günü yapılan kursumuzdan çıkmıştık. Ayşe'nin annesi bize çiğ köfte ısmarlamıştı. Yolda çiğ köftelerimizi yiyerek geliyorduk. Önümüze garip giyinmiş bir bayan geldi. Kadın bile garip garip konuşuyordu. Biz hem Ayşe ve ben kortuğumuz için hem de tedbir olsun diye yolumuzu değiştirmiştik. Fakat kadın bizi takip ediyordu. Orada oturduk ve bekledik. Sonunda kadın bizi takip etmeyi bıraktı ve biz de huzur içinde yolumuza devam ettik. (Melisa Eldeniz, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün okul çıkışı birini gördüm ve okula geldikçe onu görmeye başladım. Bir süre sonra beni takip ettiğini fark ettim. Arkadaşlarıma söyledim, onlar da evet biz de fark ettik dediler. Çarşamba günü eve gideceksen durağa gittim ve o adam ordan geçti. Sonra döndü geldi yanıma: “Bana ne bakıyorsunuz?” dedi. Ben de dedim: “Siz bana bakıyorsunuz.” O dedi ki: “Ben herkese bakarım, benim görevim bu.” dedi. Ben de “Herkes bakın ama bana bakmayın.” dedim. O günden sonra bana bakmıyor ve o adamı görmedim. Artık o korkum yok. (İsimsiz, 9. sınıf, Alanya)

2006 yılının ortalarıydı. Her hafta sonu okuldaki kursa gidiyordum. Bir hafta sonu yine kursa gittim. Kurstan eve dönerken bir kız beni takip ediyordu. Biraz kıza dikkatli baktım, hâlâ beni izliyordu. Sonra kıza döndüm ve “Beni niye izliyorsun?” dedim. Kız bana “Baban istedi.” falan dedi. “İnanmıyorum.” dedim ve koştum. Ağlıyordum. Bir abla vardı karşıda, ona anlattım. Kadın beni eve kadar götürdü. O gün çok korkmuştum. O sene tek başıma kursa gitmedim. (Zeynep Palabıyık, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Bir gün uzak bir yerden evime dönüyordum saat de 21.00 olmuştu. Kış olduğu için hava iyice kararmıştı. Evime en yakın otobüs dura-

ğında indim. Sırt çantası ile yürürken iki kişi beni takip ederek çantamı açmaya çalışmış. Çalışmış diyorum, ben fark etmedim. Bunu yanımdan geçenler söyledi. Çok korktum, bundan sonra daha dikkatli olacağım. (Aleyna Kam, yaş 14, Kasımpaşa, İstanbul)

Unutulmak

Küçük bir kızken cenazeler çok ilgimi çekerdi, uzak veya yakın bir yakınımızın yahut hiç tanımadığım birinin ölümünü duyduğumda derinden sarsılırdım. Beni asıl şaşırtan, ölen birinin ardından duyulan onca üzüntüden, onca hırpalanıştan sonra ölümünün üzerinden bir ay bile geçmeden unutulmalarıydı. Ben o zaman da biliyordum ki onların isimlerini en fazla torunları hatırlayacak, sonra dünyaya geldiklerine dair tek bir kanıt bile kalmayacak ortalıkta. O zamandan bu zamana çok uzun yıllar geçmedi ama hâlâ düşüncelerim aynı.

Tarih kitaplarında, edebiyat derslerinde yüzyıllar önce yaşamış insanların isimlerini duyuyoruz. Milattan yüzyıllar önce yaşamış Fırvunları okuyoruz. En basitinden hangi Türk insanı bir Kanuni'yi, bir Mustafa Kemal Atatürk'ü öğretmez gelecek nesillere, hangisi unuttur onları?

Oysa ben düşünüyorum ben ne yaptım? Benim adımlarım kim, nereye, ne zamana kadar hatırlayacak? Unutulmamak için ne yaptım ki, ne bıraktım dünyaya? Durup düşünüyorum ben ölümden değil unutulmaktan korkuyorum aslında. Kimseye bir yararım olmadan, hatırlanacak hiçbir şey yapmadan kaybolmaktan, toprağa karışmaktan korkuyorum. Bunları düşündükçe aklıma hep Nazım Hikmet'in şu dizeleri geliyor:

Mesela bir barikatta dövüşerek,
Mesela Kuzey Kutbu'nu keşfe giderken,
Mesela denerken damarlarında bir serumu
Ölmek ayıp olur mu?

Unutulmaktan korkuyorum. Ve öyle şeyler yapmak istiyorum ki, ölümümden yıllar sonra bile makalelere konu olmak istiyorum. Dü-

şüncelerimi, hislerimi, üzüntülerimi, sevinçlerimi torunlarıma değil, ülkeme bırakmak istiyorum. (Başak Alara Karademir, 10. sınıf, Yalova)

Tehlike Sezince

Annemlerin anlatığına göre ben küçükken evin balkonuna çıkmazmışım. Nedeni evimizin karşısındaki camiymiş. Caminin minaresi üstümüze düşecek sanıyordum. Her balkona çıktığımda minareye bakıp ağlıyor sonra içeri giriyordum. Ne yaptılarsa korkum geçmemiş. Beni caminin imamına götürmüşler. Hoca elime para tutuşturmuş ve benimle sohbet etmiş. Sonradan bu korkum geçmiş. (Serhat Demir, 10. sınıf, İstanbul)

Arkadaşlarım beni gaza getirdiler, dediler ki: “Sen arabanın önüne atlayamazsın.” Ben de baktım araba geliyor mu diye, bir geldi korktum, iki geldi korktum, sonra bana atlayamıyorsun diye bağırdılar. Üç geldi, içimden dedim ki artık ne olursa olsun dedim atladım. Herkes şaşakaldı. Ben ise arabaya çarptım ve kaldırıma düştüm. Bir şey olmamıştı, sadece kolum ağrıyordu. O günden sonra araba geldiğinde en dikkatlisini yapıyordum, yani kaldırıma çıkıyordum. Ama babamla annem bana çok kızmışlardı. (Gökтуğ Aktel, 5. sınıf, Yenibosna, İstanbul)

Bir gün evin anahtarı evde kalmıştı. Kapıyı açmak için uğraştık, kapıyı açamadık. Beni üst kattan ipe bizim eve saldılar. Ben çok korktum. Kendimi yere düşüyormuş gibi hissettim. Çok korktum. (Recep Tayyip Yalçın, 10. sınıf, İstanbul)

Küçükken ben evdeyken camdan ablama bakarken camın demirlerine kafam sıkıştı. O zaman çok korkmuştum. Daha sonra baba de-

mirleri açtı ve kurtuldum. İşte o zaman çok korkmuştum. (Tuğba Gürbüz, 5. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Balkonda oturuyordum, düğün konvoyu geçti mahalleden. Birden bire bir korku geldi, ya maganda kurşunu gelirse diye. Hemen içeri girdim. (Sümeyye Nur Ceng, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Küçükken köyde top oynarken elektrik direği dikiyorladı. Biz maça ara vermiştik. Ben bir taşın üstüne oturup dinleniyordum. O sırada elektrik direği üstüme doğru devrildi. Ben donup kaldım. Sonra beni hafiften teğet geçerek dibimde devrildi. Az kalsın beni ezip ececekti. (Can Yıldırım, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

“Hayatta hepimizin bir amacı ve varoluş sebebi vardır.” fikriyle doldurulmuş bir beyne sahip olan benim bu saçma ve aptalca düşüncelerden kurtulmam kolay olmadı. Biraz düşününce aklımda ben olmasam da olurmuş fikri yer aldı. Bu ilerleyişim bana cesaret verdi ve daha ileri gittim, duvarlara düşüncelerimi yazmak. Bir gün sekiz arkadaş grafiti yapmak için yaşadığımız yerin en aksiyon dolu mahallesine gece gitmek için karar aldık. Saat 02.00 olduğunda hepimiz mahalledeydik. İlk olarak ben başladım, ardından diğerleri. Son ayarlamaları yaparken arkamızdan “hoop” diye bir ses geldi. Zaten serserileriyle ün salmış bu yerde kaçmamız için bu ses yeterliydi. Koşmaya başladık, durmadan ve yorulmadan dakikalarca koştuk. Arkama baktığımda kimse yoktu. Fakat dostlarım da yoktu, kaybolmuştum. Elimde boyalarım üstümde mesaj içeren tişörtüm ve bandanam ve yakınlardan gelen insan sesleri: “Al bunu al.” Kim bilir kimimiz yakalandı. Belki de bir tek ben kalmıştım. Bunları düşünürken omzumda bir el hissettim. Bu bizim grubun en küçüklerinden 14 yaşında bir çocuktu. “Diğerleri nerede?” dedim. Donmuş bir yüzle bana boş boş baktı. Polis mi götürdü de-

diğimde kafasıyla hayır işareti yaptı. “Peki ya ne oldu? Söylesene!” Bel- li ki çok korkmuştu. Anlaşılan ilk kez bu kadar korkmuştu. Ardından diğerleri de geldi ve yedi kişi olduk. Peki sekizincimiz nerdeydi? Biraz ilerimizde bize tip tip bakan ve gittikçe sayıları artan bir topluluk be- lirdi. Akıllarının soru sormayı kaldıramayacağından, korktuklarından olsa gerek küftremeye ve peşimizden gelmeye başladılar. Yine kaçtık. Artık kendimi bulmuştum. Ben onlardan değildim. Ben aptal değil- dim. Hem bunları düşünürken hem de ağaçların yoğun olduğu bir ye- re koşarken sekizinci üyemizi gördüm. Garajı boyuyordu. O da koşma- ya başladı. Ben son gözümü açtığımda gün doğmuştu. Çoğumuz düş- mekten ağzımız yüzümüz kan içinde yola koyulduk. Bize ders olmuştu bu. Bir daha kaçmayacaktık, bir yere saklanıp bekleyecektik. Öyle de oldu. Bizi kovalamalarının sebebinin ise terör örgütünün liderinin do- ğum günü olduğu gün katı görüşlü mahallelerde gezdiğimiz için kova- landığımızı ve kaçamasaydık iyi bir dayak yiyeceğimizi öğrendim. Ama buna değmişti. İnsanların ne kadar aptal olduğunu anlamıştım. Sokak- ların farkına varmıştım. Artık benim de bir amacım vardı. Fikirlerimi korkmadan kaçmadan bağırarak dillendirmek. Benim amacım buydu artık. Mutlu olabilirdim. En azından teoride böyleydi. (Beyazıt Du- man, 10. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Evimizin çatısına yalıtım yapılıyordu. O gün o kadar heyecanlıy- dım ki... Çünkü annem ve babamdan çatıya çıkmak için izin istemiş- tim ve onlar da izin vermişti. Odalar toplanmış, yemek yenmiş, vakit gelmişti. Artık çatıya çıkma zamanıydı. Dolabımdan en eski kıyafetle- rimi alıp giymiştim. Saçımı çatıda gözümün önüne gelmeyecek şekilde toplamıştım.

Artık çatıya çıkabilmişim. Bacağımda birkaç sıyrık vardı, o ka- dar. Ayağa kalkmaktan çok korkmuştum. Sonunda cesaretimi toplaya- rak ayağa kalmıştım ki, tam o sırada ayağım kaydı. Çatımız fazla eğim- li olduğundan -en azından bana göre öyle- bir de ben yan düştüğüm- den terasımıza doğru kaymaya başlamıştım. Korkmuştum. Ellerimi ve ayaklarımı yere sabitlemişim. Sadece o şekilde iken durabilme imkâ-

nım vardı. Durabilmişim. Sonra yaşadıklarımı gözümün önünden geçirip kendi kendime kahkaha atmaya başlamışım. Benim gülmeme babamlar gelmişti. Onlara yaşadıklarımı anlatmışım. Onlar bana kızdılar, ama biraz da güldüler. O gün bugündür çatıya çıkmıyorum, çıkamıyorum. (Buse Nur Ünal, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Ben küçükken babamın traktörü vardı. Tankere su doldurmaya gitmişti. Gittiği yerde bataklık varmış. Tankerin arka tekerlekleri bataklığa girmiş, traktör havaya kalkmıştı. Babam da atlayayım derken kafası az kalsın tekerleğin altına geliyormuş. Eve geldiğinde arka balkona oturup ağlamıştı. O ağlayınca annem de ağladı. Dayanamayıp ben de ağlamışım. Babamı kaybetmekten korkmuşum. Babam beni ağlarken görünce bana sarılıp ağlamıştı. O zaman babamı daha çok sevdiğimi, onun benim için ne kadar değerli olduğunu anladım. (Emine Nur Tunç, 9. sınıf, Sincan, Ankara)

Bundan 4-5 yıl önce bir kış gecesi yatarken küçük tıkrıtlara uyanırdım. Sanki birisi bir şeyleri kurcalıyor gibi geliyordu. 5-10 dakika sonra, uyku sersemliğinden çıkmışım. Yatağın içinde sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum. İyice korkmaya başlamışım. Yorganı kafama kadar çekmişim. Ve bildiğim bütün duaları etmeye başladım. Dua okumak beni biraz rahatlatmıştı ve cesaret getirmişti. Kafamı yorgandan çıkarıp sesin geldiği yere tekrar odaklandım. İlk önce odamın camından dışarıya baktım. Havada sert bir kar fırtınası vardı. Balkonda bulunan çamaşır telleri çarpışıyor, şiddetli sesler çıkarıyordu. Ama o ses bu ses değildi. Ses içeriden geliyordu. Yataktan kalkıp odamda bulunan kanepede oturdum. Telefonumu elime aldım ve arka tarafında bulunan led ışığını yaktım. Odamdan dışarı çıktım. Ses mutfaktan geliyordu. Bir süre tereddütte kaldım ve korkundan odama geri girdim. Oturdum ve cesaretimi topladım. Besmele çeke çeke ayağa kalktım, kapıyı tekrardan açtım ve mutfığa doğru yöneldim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesim sanki kesilmişti. Yaklaştıkça o ses değişiyordu.

Mutfağın ışığını yaktım ve derin bir nefes aldım, cesaretle içeriye girdim. Baktığımda sadece musluk damlatıyordu. Lavabonun içinde bulunan cam kavanoza çarpan damlalar sert bir ses çıkarıyordu. 30 dakikalık geçirdiğim bu aksiyon aslında sadece bir musluktan damlayan su imiş. (Çağatay Aydın, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Arabayla yokuştan çıkarken korkuyorum. Araba geri geri gidecekmiş gibi geliyor. (İlknur Özbay, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Geçen yaz tatilinde Malmö kentinde denize girmiştim. Baltık Denizi'ne girmek zordu. Denize daldığımda, yaklaşık yüzeye 3-3,5 metre varken iki bacağıma ve bir koluma birden kramp girdi. En büyük korkum o oldu. (Gürsan Ersin, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

1 Haziran günü bir arkadaşımın doğum günü vardı. Oraya gittim. Pasta kestikten sonra televizyonu açtık. Taksim'deki olayları gördük. Olaylar iyice büyümüştü ve çok kalabalıktı. Olayları görünce korkmaya başladım. Bir arkadaşımdan mesaj geldi. "Beşiktaş'tayım, öldürecekler bizi, ayağıma taş attılar." İyice korkmaya başladım. Ablam aklıma geldi. Ablam arkadaşlarıyla mezuniyet kıyafeti bakacaktı. Bakacağı yerler ise Fatih, Beşiktaş gibi yerlere gidecekti. Hemen ablama mesaj attım ve bilgilendirdim, ablam bana geri dönmeyince iyice merak etmeye başladım. Aradan beş on dakika geçtikten sonra Fatih'te olduğunu söyledi. Eğer ben haber vermeseydim, Beşiktaş'a gitmeyi düşünüyorlarmış. Eve gelince ablama sıkı sıkı sarıldım. Bir yakınıza bir şey olunca sizin de hayatınız bitiyor. (Derya Özen, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Köpek

Okuldaki köpektten (siyah köpektten) korkuyorum. Mümkünse okula girmesin köpek. (Tuğba Kartal, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Köpek fobim de yine küçükken yolda yürüyorken bir köpeğin beni duvarda kısıtırıp, iki ayağının üzerinde durup, dilini çıkartıp, salyalarını akıtmasıyla başladı. Sonra sahibi gelip “O, seninle oyun oynamak istiyor” dediğinde sinirlendim ve o an köpeklere olan korkum başladı. (A. Serra Dedeoğlu, yaş 13, Sultantepe, İstanbul)

Gece rüyamda üstüme hep köpek atıyorlar. Ben de çılgık atarak uyanıyorum. Babaannem de hep gelip kızıyor gece çılgık attığım için. (Fatma Akbıyık, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben en çok köpek ve yılandan korkarım çünkü köpeğin dişleri çok sivri olur. Yılan olarak da hem erkek hem de kız yılandan korkarım. En korktuğum yılan türü Kobra, en korktuğum köpek türü Pitbul ve Kangal. (Derya Yıldız, 3. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Benim en çok korktuğum şey komşumuzun köpeğiydi. Köpeğin bir gözü kördü. Saldırgan bir köpekti. Kapısından kimseyi geçirmezdi. Geçmeye kalkana saldırıyordu. Onun kapısından geçerken saklanarak geçiyordum. Sahibine köpeğin saldırıyor. Köpeği ya götür, ya da öldür diyorlardı. Sahibi ise ne götürüyor ne de öldürüyordu. Köylü dayanamadı, köpeği öldürdüler. Üzuldüm ama böylesi daha iyi oldu, kurtulduk. (Sinem Toprak, yaş 14, Çayırılı, Erzincan)

Bir gün arkadaşlarımla geziyorduk. Bakkala gittik. Çekirdeğimizi aldık ve aşağıya doğru yürüdük ve kaldırıma oturduk. Elimizde çekirdek çıtılyorduk. Hava da karanlıktı. Sokak lambaları yeni yanmıştı. Karşı dükkândan bir adam çıktı ve köpeklerini açtı. Ben de köpeklerini açtığımı gördüm. Köpekler bize doğru koşmaya başladı. Ben hemen eve koşmaya başladım. Arkadaşım hâlâ kaldırımda oturuyordu. Ben arkadaşıma bağırdım ve o da gördü, hemen bizim eve koştuk. (Abdullah Aydın, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

On iki yaşındaydım. Okuldan eve dönüyordum. Bizim eve giden yolda komşunun Boncuk adında köpeği vardı. Boncuk herkese saldırıyordu. Ben eve giderken Boncuk beni gördü ve koşmaya başladı. Ben de kaçmaya başladım. Boncuk beni duvarın kenarına sıkıştırdı ve havlamaya başladı. Boncuk ayaklarını kaldırdı ve üstüme zıplamaya çalıştı. Ordan bir komşu Boncuk'u kovaladı. O gün çok korktum. Gece rüyamda bile o anı gördüm. (Büşra Sakar, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Sene 2006 idi. O gün köye gidecektik ve yola çıkmıştık. Ablalarım gün boyu köpeklerin ne kadar vahşi ve korkutucu olduğunu ve bizim köyde köpeklerden çok olduğunu söylediler. Ben ise pek aldırış etmemiştim. Köye gelmiştik, oturuyorduk. Gün boyu bahçede eğlenmiştim. Akşam üstü birkaç havlama sesi duydum. Beni biraz korku saldı ama nasıl olsa evdeyim deyip geçtim.

Hava biraz daha kararmıştı ve dedem yan komşuya gidip oradan biraz motor yağı alıp gelmemi istedi. Bende hiç düşünmeden dışarı çıktım ve komşuya doğru giderken sabah aldırmadığım ablamın söyledikleri aklıma geliyordu. Neyse deyip yola devam ettim ama birden havlama sesleri duydum. Bacaklarımda bir titreme ve kalbimin atış ritmi inanılmazdı. O kadar çok korkmuştum ki ne yapacağımı bilemiyordum. Havanın karanlık olması ve etrafta kimsenin bulunmaması iyice korkutuyordu beni. Her neyse yağı almıştım ve komşumuzun bana dikkat et köpekler çok burada demesi beni çileden çıkarmıştı. Artık neler

hissettiğimi bile anlatmak zordu. Geri eve dönmek için el feneri istedim ve verdi. Yola koyuldum ama etrafımdan beni köpeklerin çevrelediğini hissediyordum.

Birden bir havlama sesi duydum ve ardına gelen havlamalar ve ben nereye koştuğumu bilmeden koşmaya başladım. Önüme bir traktörün kasası çıktı ve içine kendimi attım yarım saat kadar süre orada bekledim. Kafamı dışarı çıkardım. Bir de ne göreyim, sayıları altı ve yediyi aşkın iriyarı olan köpekler benim oradan çıkmamı bekliyorlar idi. Geri kasanın içine uzandım sonra birden korkudan uyuya kalmışım ve gözümü açtığımda kasanın içinde yatıyordum. Güneş doğmuştu. Kafamı kaldırdım ve etrafımda köpek yoktu ve ailemin beni çağırışlarını duydum. Ormanın derinliklerinde kaybolmuşum ve oradan geçen bir köylüye rastladım. Bana ne olduğunu sordu. Ben de dün gece olanları anlattım. Dün gecedен beri aranan çocuk sensin demek ki deyip kendisini takip etmemi istedi. Ben de kabul ettim ve dağın tepesini aşınca köyümüz gözüktü ve beni aileme teslim etti. Annem babam ve dedem bana çok kızmışlardı ama kaçmakla doğru olanı yapmışsın, deyip başımı okşadılar. O olaydan sonra köpeklerin ne kadar vahşi hayvanlar olduklarını anlamıştım ve hep uzak durdum. (Rıdvan Albayrak, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Sıcak bir temmuz ayında, memleketim Ordu'da eniştemle sahilde gezerken peşimize beyaz bir kurt köpeği takıldı bizi takip ederek evin önüne kadar geldi. Ertesi gün yaylaya çıkacaktık köpek hoşuma gitmişti ve onu da yaylaya götürmeye karar verdim. Ertesi gün yaylaya çıkarırken köpeği arabanın bagajına koydum ve yaylaya yol aldık. Eve geldigimizde ilk işim köpeği evin önüne bağladım. Akşam üstü amcamın oğlu ile dereye gezmeye gittik. Köpeği de götürdüm. Birden buz gibi dere suyuna daldı ve bizi hayrette düşürdü. Amcamın oğlu ile yarım için sözleştik derede balık tutacaktık. Sabah erkenden çıktık köpeği de götürdüm. Biz balık tutarken köpek birden delirdi, bir aşağı bir yukarı hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Sonra koşarak paçama daldı ve kopardı korkmaya başladık. Elimdeki sopa ile köpeğe vurmaya başladık

amcamın oğlu ile. Köpek gitmiyordu daha da sinirleniyordu. Birden arkamdan atladi ve beni buz gibi dereye düşürdü. Amcamın oğlu üzerimden zor almıştı köpeği, pek zarar görmemiştim. Köpek kaçıp gitti eve giderken bir yandan üstümü kuruluyordum. Tepeyi aştığımızda köpeğe inmeye başladık. İlk evin önüne gelmeye kalmadan horoz sesi duydum ve horoz sol koluma daldı. Neye uğradığımı şaşırılmışım. Kaçmaya kalmadan horoz bir kez daha daldı ve kolumda bayağı kan vardı. Amcamın oğlu panikledi aynen ben de paniklemişim. Üzerimde bir uğursuzluk vardı. Eve geldiğimizde direkt çarşıya gittik ve koluma pansuman yaptırtık. Bir hafta kolum pansumanlı kaldı bir hafta sonra horoz kesen komşu bizi de bir özür niteliğinde yemeğe davet etti ve horozu bir güzel yemiştik. Bir hafta sonra bana saldıran köpeğin leşini amcam bulmuştu. Başımdan geçen garip bir olaydı. (Çağatay Aydın, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Eskiden atarilerde Duck Hunt diye bir oyun vardı. Oyunda arkadan turuncu bir köpek çıkıp gülerdi. Çok küçüktüm o zamanlar. O köpeğin gülüşünden çok korkardım ve bu içimde kalıcı olarak kaldı. O gün bugün o köpekten hâlâ korkarım. (Selman Savaş, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Bir zamanlar kardeşimi aşı için sağlık ocağına götürürken yandaki inşaatın iki tane kurt köpeği üstümüze doğru yürümeye başladı. Ben de ondan sonra köpekten korkarım. (Ömer Yiğit, 9. sınıf, Fatih, İstanbul)

Babaannemlerden çıktık. Kardeşimle arabaya gidiyorduk. Annem ve babam arkadan geliyordu. Mahalle arasında bağlı olmayan bir köpek varmış. Simsiyah. Bizi ayakta görünce kovalamaya başladı. Ben zaten yıllardır köpekten korktuğum için bir ağlamadığım kaldı. Kardeşim dizini kaldırıma çarptı ve dizi parçalandı. Babamlar geldi. Bana su

içirdiler. Arabaya bindik ve eve gittik. Ama yok böyle bir korku ya. (Fatma Vakit, 11. sınıf, Şişhane, İstanbul)

Bir yaz akşamıydı. Babam o akşam halamlara gitmişti. Annem ile beni de oraya çağırmişti. Biz de oraya gitmek için hazırlanmıştık. Halamların evinin orada bir otopark vardı. Oradan geçerken annemle konuşuyordum. Daha sonra ne olduğunu anlayamadım ve annemin sesini duydum. Otoparkta beslenen köpek havlayarak bana doğru koşuyordu. Patilerini üzerime attı. Ben bir çığlık kopardığımı ve etraftaki herkesin bana baktığını hatırlıyorum. Daha sonra köpeğin sahibi geldi ve onu almıştı. Korkudan ellerim titriyordu. Daha sonra annem bana su içirmişti. Biraz daha sakinleşmiştim. En çok kızdığım şey ise köpeğin sahibinin bir özür bile dilememesiydi. Ne zaman hatırlasam hâlâ ellerim titriyor. (Doğa Aşık, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün sabah erkenden kalktım. Kahvaltımı yaptım. O gün anneme gidecektim. Toprak yoldan gitsem çok uzaktı. Orman yolundan gitsem önüme hayvan çıkabilirdi. Ben orman yolunu seçtim ve yola koyuldum ve orman yolunun başına geldim. Önüme bir hayvan çıkabilirdi. Bu yüzden fındık ağacı yanındaki kalın sopalardan birini aldım ve yola koyuldum. Yaklaşık yarım saat yürüdüm. Karanlık bir yere gelince önüme siyah bir köpek çıktı. Ben zaten köpekten korkardım. Kaçmaya çalıştım ama köpek hep önüme çıkıyordu. Zaten iri bir köpekti. Ben de o panikle köpeğin başına sopayla vurdum. Köpek o sarsılmayla yere yığıldı. Ben arkama bakmadan kaçtım. Beni kovalamaya devam etti. Bir büyük taş aldım ve attım. Kafasına geldi ve yere yağıldı. Ben yine arkama bakmadan kaçtım. (Melih Dübüş, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün bisikletime binmiş kahvaltı için ekmek almaya gidiyordum. Bisikletin üstünde çok rahat, huzurlu ve mutluydum. Daha doğ-

rusu kendimi öyle hissediyormuş gibiydim. Ama biraz sonra başıma gelecekleri bilmiyordum. Ama bilseydim emin olun ki bisiklete binip ekmek almaya gitmezdim. Neyse devam edeyim. Bisikletle tam hızlanıp yokuştan aşağıya doğru inecektim ki karşıma bir köpek çıktı. O an kalbim sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ama hâlâ hızlıydım. Sonra köpekleri geçtim diye sevinerek giderken arkamdan köpek sesleri gelmeye başladı. O anki hızımdan daha da çok hızlanmak için daha çok pedal çeviriyordum. Bakkalın önüne gelip durduğumda köpek hem havlıyor hem de bir çita gibi hızlı adımlarla bana doğru koşuyordu. Hemen bakkala girdim ama bakkala da bakkal demeye bin şahit lazımdı. Kapısı yok, sadece kepenği vardı. Oraya girdim, bakkal abiyi aramaya başladım ama içeride yoktu. En son artık ne olacaksa olsun diye dışarıya çıktım, köpeğe bakıyordum. Köpek ile aramızda çok az bir mesafe kalmıştı. Tam da o sırada bakkal abi geldi. Köpeğe taş attı ve köpek kaçtı. Sonuç olarak ben bir daha kahvaltı için ekmek almaya giderken eğer beni köpek kovalarsa o köpekten korkmayıp o köpeğe taş atacağım. (Tuğçe Bozgözü, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir akşam arkadaşlarımla dışarıda gezerken birkaç tane köpekle karşılaştık ama gerçekten büyük ve kötü bir görüntüleri vardı. Bize fazlasıyla uzaklardı ve yaklaşacaklarını tahmin etmedik. Yerde yatan köpeği hiç fark etmemiştik. Ama önde yürüyen arkadaşımız fark etmediğimiz büyük cinsteki köpeğin kuyruğuna basınca ne yapacağımızı şaşırdık ve öyle koşmaya başladık ki en iyi koşucu bile bizim yanımızdan geçemedi. Bir arkadaşımız koşarken ayakkabısını köpeklerin toplandığı yere düşürünce kimse geri dönmek istemedi ve arkadaş tek ayakkabıyla eve dönmek zorunda kalmıştı. Gerçekten çok korkmuştuk ve eve dönerken çok eğlenmiştik. (Aslancaç Carlak, 12. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün arkadaşlarla geziyorduk. Bir adamın Asker adında Kangal köpeği vardı. Bize köpeği üzerimize salacağını söyledi, biz inanmadık. Birden köpeği üzerimize saldı ve biz arkadaşlarla kaçmaya başladık.

Ben bir inşaatta tahtanın üzerine çıktım. Ordan bir adam çıktı. Bana sivri bir taş fırlattı. Ben korkudan arkamı döndüm, kaçarken taş kafama geldi ve kafam yarıldı. Kafamdan öyle bir kan akıyordu ki korkudan ne yapacağımı bilmiyordum. Arkadaşlar yetişti, beraber eve gittik. Evde kimse yoktu. Bizim komşumuz beni alıp hastaneye götürdü ve kafama dikiş atıldı. Sonra eve geldim. Böyle kötü bir gün yaşamıştım. (Emre Öztomruk, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir defasında köye gitmiştik. Orda, biz çilek toplamaya gitmiştik ama orası bizim köyün dışındaydı ve başka köyün köpekleri bizi kovalamıştı. Topladığım bütün çilekler yere düşmüştü. Kaçmıştık köpeklerden ama ben en çok da çilekleri düşürdüğüm üzülmüştüm. (Ertuğrul Yiğit, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Yaklaşık iki sene önce dayımın oğlu, teyzemin oğlu ve ben Gazi Kent ormanına gitmiştik. Dolaşmak için orman olan tarafa doğru hareket ettik. Ormanda dolaşırken arkamıza bir baktık ki köpek var. En büyüğümüz teyzemin oğlu olmasına rağmen korkudan bir kükredi bütün orman inledi. Başladık koşmaya. Köpek de bizi peşlemeye başladı. Kim arkaya düşerse öndekini çekiyor, korkudan ayaklarımız titriyor. O korkudan belki 600-700 metreden fazla yol almış olabiliriz. Koşarken bir kere geriye düştüm. Dayımın oğlunun kolundan çektim yere düştü, hemen ayağa kalktı. Tekrar koşmaya başladı. En sonunda benim yönlendirmemle bir ağacın arasından insanların olduğu tarafa çıktık. Sonra soluklanmak için bir banka oturduk. Üç beş dakika sonra yanımıza adamlar geldi, gülüyorlar. Meğer adamlar köpeğin arkasındalarmış. Köpeği korkutmuşlar. Köpek de korkunca biz köpeğin önünde olduğumuz için biz de sandık köpek bizi kovalıyor. Köpek de diğer adamlardan kaçıyor. Kısacası biz köpekten, köpek bizden korktu. (Burhan Alpaydım, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Evimiz daha yeni yapılıyordu ben de arkadaşlarımla evin biraz uzağında bir bahçe vardı oyun oynamak için oraya gidiyorduk. Ben arkadaşlarımdan sonra oraya koşarak gidiyordum, yetişememiştim. Orada köpek varmış görmedim köpek üzerime doğru koştu beni yakaladı. Kalçamdan ısırıldığı anda etrafında döndürmeye başladı. Son ben o can havliyle anneme ağlayarak koştum. Annem ne olduğunu ilk başta anlamadı. Kucağına yatırdı ve sonradan fark etti ki her taraf kan olmuştu. Sonra üzerimi değiştirdi. O zamanlar arabamız yoktu. Komşumuzun arabasıyla beni hastaneye yetiştirdiler. Bana on tane kocaman iğne vuracaklardı. Ben çok korkup ağlamıştım. Annem kuduz köpek ısırды herhalde diye şüphelendi. Sonra köpeğin kuduz olmadığını öğrendik. Ben şoka girmişim sonra annem yüzüme su dökerek beni uyandırdı ve sonra evimize gittik. (Emine Nur Tunç, 9. sınıf, Sincan, Ankara)

Kışın biz köye gitmiştik, amcamın düğünü vardı oraya gittik dayımlara falan gittik sonra dayımlarda bir gün kaldık. Ertesi akşam gidecektik ben valizimi hazırlamaya diğer eve gitmişim, birden önüme köpek çıktı. O telaşla ne yaptığımı anlamadım köpek de geldi kalçama ısırды. Sonra dayım annemgile haber verdiler. Ben o anda bayılmıştım ne olduğunu tam anlamamıştım. Sonra dayım beni içeri aldı. Köpeği yerine bağladılar sonra bir tane ebe çağırdılar. Ebe kalçama baktı ilaç verdi, annemler kalçama sürdüler. Sürekli beni iyileştirdiler ama çok korkmuştum bir daha köpeklerin yanına bile yaklaşmadım. (Pınar Çarbuğa, 9. sınıf, Sincan, Ankara)

Cumartesi günü hava güzel olduğu için dershaneden çıkarken eve yürüyerek gitmeye karar verdik. İki arkadaş Sincan'dan Fatih'e geliyorduk. Kaldırımdan yürürken çimenlerin üzerine yatmış bir grup köpek gördük. Zarar vermeyeceklerini düşündüğümüz için kaldırımın kenarından yürümeye devam ettik. Köpekler havlamaya başlayınca bir anda hepsi koşmaya başladı ve üzerimize doğru geldiler. Onlardan kaçmak için yolun karşısına geçmeye karar verdik. Arabaların geçtiğine

dikkat etmedik. Arkadaşım karşıya geçtiğinde tüm arabalar durmuştu. Şoförler arabadan inip üzerimize doğru geldiler. Bir yandan şoförler bir yandan köpekler gelince olduğum yerde kaldım ve aniden koşmaya başladım. Arkamıza bakmadan kaçtık. Köpeklerin gelmediğini anlayınca rahatladık. O günden sonra köpeklerden korkmaya başladım. (Oğuzhan Sefa Acarer, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Henüz daha 3 yaşındaydım. Dört yaşına yeni giricektim. Yaşadığımız evden başka bir eve taşınmıştık. Ben o evimi çok seviyordum. Tabii ki de depresyonik olarak çöküntüye girmiştim. Tekrar başka bir eve gideceğiz. O evdeki komşularla anlaşacağız. Ne kadar kötü bir şey. Neyse eve geldik, taşındık. Eşyaları filan yerleştirdik. Artık o evli olmuştuk. Yavaş yavaş alışmaya başladık. Birkaç hafta geçtikten sonra babam eve bir Lesi köpeği getirmişti. Ben köpek türlerini hiç sevmeydim. Ama bu köpek çok masum ve tatlıydı. Ben her gün onla geçer oynardım. Topu getir derdim getirirdi. Otur derdim oturur, kalk derdim kalkardı. Bir gün Lesi'yi babam kapının önüne bağlamıştı. Kapının rengi ile Lesi'nin tüyünün rengi aynıydı. Ben köpeği fark etmedim. Tam kapının önünden geçiyordum ki Lesi hırlamaya ve havlama başladı. Ben o korkuyla bayılmışım hiç hatırlamıyorum bile. Kalktığımda herkes başımdaydı ve tek hatırladığım şey Lesi kudurmuş gibi hırlıyordu ve bana saldırmaya çalışıyordu. (Ceren İnci, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

On iki yaşındaydım. Bir yaz günüydü. Öğleden sonra arkadaşımınla bisiklete binerken arkamızda iki tane av köpeği vardı. Bizi kovalıyordu. Sahil yolundayken bizi kovalamaya başladılar. Çok korkmuştuk, çok acı bir durumdu. Gidebildiğim kadar hızlı gidiyordum. Arka lastiğimden bir ses geldi. Lastiğim patlamıştı. Dengemi kaybettim ve yere düştüm. Köpeklerden biri çok yaklaştı ve paçamdan çekmeye başladı ve pantolonumu yırttı. Tam ayağımı ısıracakken bir ıslık sesi geldi. Ve köpekler kaçmaya başladı. Arkadan köpeklerin sahibi geldi ve beni

hastaneye götürdü. Elimde ve dizimde yarıklar vardı. Tedavi edilip eve gelince köpeklerin sahibi özür diledi ve gitti. Bu olay hayatıma kötü bir anı olarak kazandı. (Ethem Çokeken, yaş 15, Abana, Kastamonu)

Bir gün annem, ablam ve ben yüzme havuzuna gidiyorduk. Bir köpek çıktı karşımıza. Çok korktum, kaçımaya başladım. Köpek beni takip etmeye başladı. Kaçarken yere düştüm. Korkuyla tekrar kalkmaya çalışırken yaşlı bir adam köpeği taşla kovaladı. Köpek az kalsın bacağımları ısıracaktı. Daha önce de köpekten korkardım, bu olaydan sonra daha da korkmaya başladım. Nerede bir köpek görsem, kaçıyorum. (İrem Kardeş, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Köyde fındıkları temizlemek için dereye inmiştik. Çimenlerde oturup bütün akrabalarla fındık temizliyorduk. Amcamın bir tane polis köpeği vardı. Onu da yanında getirmişti. Ben köpekten korkuyordum, amcam da beni köpeğe alıştırmak istiyordu. Beni köpeğin yanına götürdü ve sevmemi istedi. Tam sevecekken korkup kaçtım. Köpek de beni kovalamaya başladı. Ben hızlandıkça o da hızlanıyordu. Beni ısıracaktı. Kendimi annemlerin yanına zor attım. O zaman on yaşında idim. (Ayşegül Kardeş, yaş 15, Görele)

Ben 10 yaşında iken anneannem, annem, erkek kardeşim ve ben Ayşe teyzeye gitmek için yola çıktık. Bahçeşehir'e kadar otobüsle gittik. Otobüsten inip yürümeye başladık. Yol çok ıssızdı. Biraz ilerleyince karşımıza bir uçurum çıktı. Yolu kaybetmiştik. Biraz ilerde bir villa vardı. Anneannem villadaki adama yolu sormaya gitti, ben yatan köpeği gördüm. Oldukça iri ve güçlü bir köpeğe benziyordu. Gitmemesini söyledim, ama anneannem beni dinlemedi. Annem, kardeşim ve ben kenarda beklemeye başladık. Sonra kardeşim Oğuz anneannemin peşine koştu. Onun koşmasıyla birlikte köpek de kardeşimin üzerine

atladı. Annem hemen Oğuz'un önüne geçti ve köpeklerle mücadele etmeye başladı. Annem kardeşimin hayatını kurtardı ama köpek her yerini ısırmişti. Ben şoka girdim. Az kalsın uçurumdan düşecektim. Sonra hastaneye gittik. Bir sene sonunda annemin sırtında hâlâ köpek ısırıkları vardı. (Şule Sever, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Birçok insanın köpek korkusu vardır. Benim de başıma böyle bir olay geldi. Bir gün öğleden sonra ikizimle beraber okuldan yorgun argın çıktuktan sonra evimize doğru gidiyorduk. Sitenin girişine çok az kala kardeşimle bir köpek grubuna rastladık. Köpeklerden biri hamile bir dişiydi. Diğeri ise erkekti. Yanlarından geçerken bizi birer tehdit olarak algılayan erkek köpek hızla üzerimize doğru koşmaya başladı. Sanırım bizi dişiye zarar verecek birileri sandı. Biz de korktuk ve hızla kaçmaya başladık. Tabii köpek sonuçta bizden hızlı koşuyordu. Benim ayağım yoldaki bir taşa takıldı ve yere düştüm. Ancak köpek beni ısırmadı ve kovalamayı bıraktı dişisinin yanına geri döndü. O anda korkudan ölmek üzereydim ve köpeğin insafına geldim. (Yağız Olkun, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Geçen yılın yaz aylarında yakın arkadaşım ile birlikte İstanbul'a gittik. İlk hafta ablasında kaldık sonra Sarıyer'e teyzesigile gittik. Akşam yemeği yedikten sonra gezmek için sahile indik. Yürürken Aşk Memnu'nun çekildiği evi gördüm. Önünde durup baktıktan sonra dizden aklımızda kaldığı evin korusu evin yanındaki sokağa açılıyordu. O sokak da koruya açılan kapıyı bulup ordan eve girecektik. Neyse sokağa girdik koru kapısını bulduk ama saat akşam on olmuştu. Korusuda kayboluruz diye korktuk vazgeçtik. Dönerken yanımızda bir köpek belirdi. Arkadaşım yanımızda köpek var, dedi. Ben bir şey olmaz dedim ama korktum. Sonra köpek hırlamaya başladı. Arkadaşım daha da korktu. Ben sakin ol, korktuğunu belli etme gider, dedim. Ama çok korkuyordum. Köpek çok tehlikeli duruyordu. Arkadaşım üç deyince koşalım dedi. Ne dediğini anlamadan üç dedi ve koştu. Ben neye uğ-

radığımı şaşırdım. Köpeklerle burun buruna kaldım. Köpek bana bakıp havlıyor üzerime yürüyordu. Ben koşsam köpek kesin yakalar ısırırdı. Yapacak hiçbir şeyim kalmadı ben hafif eğildim Tamam sakin ol ben sana bir şey yapmıcam diye köpeklerle konuşmaya başladım. Arkadaşım da korkuyla önüne gelen bütün apartmandaki zillerin hepsine bastı. Ben hâlâ köpeklerle sakin ol ben burada duruyorum diye konuşuyordum. Etkili de oldu köpek sakinledi. Apartmandan bir adam çıktı. Köpeği çağırdı. Sokağın köpeği olduğunu, korkmamamızı söyledi. Biz de geri sahile gittik ama çok uzun bir süre kendime gelemedim. Elim ayağım titredi. Hâlâ köpeklerden korkuyorum. (Dilanur Bekar, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Benim de bir korkum var. Köpeklerden korkarım. Aslında korkmazdım. Ta ki o güne kadar.

Bir okul günüydü. İkiğim Muhammed benden önce hazırlanıp evden çıkmıştı. Cafer adında arkadaşımı çağırmaya gitmişti. Ben evden çıktıktan sonra geç kaldığım için beni beklemeden gitmişlerdi. Yıkılmış bir kâğıt fabrikasında bulunan köpekler kardeşimi ve Cafer'i belli ki ürkütmüştü. Yolun kenarında ikisi de put gibi duruyorlardı. Muhammed'in yanına gittiğimde "Köpek ayağımızın dibine kadar gelip hırladı." dedi. Köpek beni görünce ben de bağırıp köpeği uzaklaştırdım. Bana bir cesaret gelmişti sanki. Okul bitmişti. Evimize gidiyorduk. Yine aynı yoldan dönerken kâğıt fabrikasının önünde köpek beni görür görmez kovalamaya başladı. Köpek beni hedef seçmişti. Ben koşmaya başladım. Köpek ayağımı yakalayacaktı. Yolun kenarına atladım. Köpek bu sefer Muhammed'i kovaladı. Sonra da peşimizi bıraktı. O günden sonra köpeklerden korkmaya başladım. (Ali Özer, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

İnsanların her türlü duyguları vardır. Mesela korku. Her insan gibi bizim de korktuğumuz günler vardır. Mesela biz okula giderken çok rahat gidiyoruz. Fakat biraz gittikten sonra önümüze köpek çıkıyor. O

yüzden bizi bazen annem, bazen yengem götürüyor. Böylece korkmadan rahatça geçebiliyoruz. Ben en çok köpekten korkuyorum. Ama yanımda biri olduğunda rahatça ve hiç korkmadan geçiyoruz. (Sibel Çilingir, 5. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Ben yolda giderken bir tane kangal köpek gördüm. Sonra koşmaya başladım. Köpek peşimden koşa koşa kovaladı, beni yakaladı. Benim bacağımı ısırıldı. Sonra beni babam hastaneye götürdü. Bana kuduz aşısı vurdular. Sonra eve gittim. Annem telaşlandı. “Ne oldu size?” dedi. Babam cevap verdi. “Oğlunu köpek ısırılmış, hastaneye gittik.” dedi. (Semih Bektaş, 5. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Yıllar önceydi. Ben 1. sınıfa gidiyordum. Bir gün sabah yine okula gitmek için hazırlandım. Aşağıya indim. Yolda yürüyordum ki karşıdan bir köpek koştura koştura geldi. Önlüğümün eteğinden ısırılmaya başladı. Ağzından salyalar akıyordu. Çok korkmuştum. Ağlamaya başladım. Zorla köpekten kurtuldum. Kaçmaya başladım. Tam koşarken hızla yere düştüm. Ağzım ve burnum kanadı. O halimle okula gittim. Ben köpeklerden çok korkarım.

Sanırım bu korkum 1. sınıfta yaşadığım durumdan dolayı kaynaklanmakta. Yolda her köpek gördüğümde beni ısıracağı gibi hissetiyorum.

Aslında ben bir hayvan severim. Hayvanlara zarar gelsin istemem. Onları da kendimiz gibi düşünmeliyiz. Nasıl kendimize bir zarar gelsin istemiyorsak hayvanlara da zarar vermemeliyiz. Yolda gördüğünüz bakımsız, aç hayvanları beslemeliyiz. Onlar da yardıma muhtaç birer varlık. Mesela insanların yollara attıkları sakızı kuşlar yemek zannedip ağızlarına alıyorlar. Ağızlarına yapışıp kalıyor ve ölüyorlar. (Selma Şensoy, 10. sınıf, Alanya)

Bir gün bir akşam ananemin evine gttik. Ananemin orda çok eğlendim. Çok güldük o akşam. Saat ilerledi ve biz ananemin ordan çıktık. Annemle geze geze gidiyorduk. Tam bizim evin önüne geldik, arkamızdan bir soluk alma hissettik. Bizim evin aşağısındaki köpek havladı ve diğer köpekler geldi. Biz annemle ne yapacağımızı şaşırmiştık. O anda annem bana bakıyor, ben anneme. Köpekler taş atıyoruz, gitmiyorlar. Annem yoldan geçen birine seslendi bizi binaya kadar geçirir misiniz diye ama nafîle, köpekler hâlâ geçirmiyorlardı. Biz eve girmedik hâlâ. Adeta köpeklerin bize bir düşmanlığı var gibiydi. Köpekler etrafımızı sardılar. Annemin eli ayağı titriyordu o anda. Ama ben belediyeyi aradım, köpeğin bizi evimize geçirmediğini söyledim. Belediyeciler hemen geldiler ve ordan köpekleri götürdüler. Biz mutlu ve huzurlu bir şekilde evimize girdik ve bu da benim en büyük korkum oldu. (Özge AŞIÇIER, 10. sınıf, Alanya)

Bir gün annemin köyüne gitmiştık. Orada tarlaların oraya yürümeye gitmiştım. Orada iki tane kuduz köpek vardı, bana saldırmaya çalışıyorlardı fakat bağlı oldukları için bana saldıramıyorlardı. Sonra nasıl olduysa tasmalarını koparmayı başardılar ve beni kovalamaya başladılar. Sonra uçurumun kenarına kadar gittiğimi fark ettim ve köpekler benim kafamı koparıp beni öldürecekler diye çok korktum. Kendimi uçurumdan aşağı attım ve içimden öleceğime bacağımlı kırılınsın, daha iyi dedim. Sonra saman dolu bir römorkla giden traktörün römorkuna düştüm ve hiçbir yerim acımadı çünkü römorkta saman vardı. Traktör köydeki evimizin oradan geçerken römorktan atladım ve eve gittim. (Sonel Köse, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

Küçükken annemlerin çalıştığı otelin bahçesinde otururken otel sahiplerinin Pitbull'u da sıcakta bunalmış yatıyordu. Ben de hayvanlara olan ilgimden dolayı onu sevmek istedim. Fakat tehlikeli olduğunu bilmiyordum. Çekinerek de olsa eğildim ve yaklaştım. Bu sırada hayvanın gözlerinin içine bakmışım. Sanırım cinsinden ötürü gözlerinin

içine bakıldığında saldıran ve tuttu mu bırakmayan bir ırkmış. Köpek kafama atladı ve pençelerini resmen kafama geçirdi. Köpeğin sahipleri ve birçok kişi çok zor kurtarmıştı. (Gizem Geridönmez, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

İlkokul 2. sınıfa giderken sabah okula giderken iki üç tane köpek önüme çıktı ve durdum ağlamaya başladım. Eve doğru koşmaya başladım ve köpek de beni kovalamaya başladı. Kaçtım ve ağaca tırmanmaya çalıştım ama küçük olduğum için ağaca tırmanamadım. Yine koştum ve sonunda izimi kaybettirdim. Köpek beni yakalayamadı. Sonra okula tek başıma gidemedim ama sonra tek başıma gitmeye başladım. (Bülent Koçyiğit, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Günlerden bir gün idi. Ben 5. sınıfa gidiyordum. Yani 11 yaşındaydım. Anneannemle beraber bir komşuya gidiyorduk. Anneannemin kapısında yatan bir tane kara köpek vardı. Ben önceden o köpektен hiç korkmamıştım ve her zaman o köpekle beraber gezer, yanıma çağırıp ekmek verirdim. Akşam saatlerinden saat 17.00-18.00 gibiydi. Tabii ben biraz önde gittim ve o zamanda kar yağıyor ve rüzgârla birlikte biraz da tipiymi. Köpek kulübesinde yatıyordu. Ben nasıl gürültü ile gittiysem köpek hemen uyandı. Köpeğin uyandığını görünce biraz korktum ama yine de yoluma devam ettim. Birden arkadan bir bağırtı sesi geldi. Bağıran anneannemdi. Ben arkamı döndüğüm gibi köpek kendini bana attı. Zaten beni ısırması ile ben bayılmışım. Uyandığım da arabayla hastaneye geliyorduk. Gözümü açtığımda karşımda doktor, elinde de bir tane iğne. Tabii ben iğneyi görünce ne olduğunu şaşır-dım. Göğsüm ve sol el bileğim sarılıydı. Köpek sol el bileğimi ısırmiş, göğsüme ise çengelleri batmış. Bu zamana kadar en çok o zaman korktum. Bu zamana kadar o köpeğe yaklaşmadım. (Ali Gümüş, yaş 17, Erzurum)

Ben ortaokul 6. sınıftayken arkadaşlarım dışarıda oyun oynuyorlardı. Beni de çağırdılar. Ben toptan kortuğum için oynamak istemedim. Beni zorladılar. Ben de oynadım, belki korkumu yenerim diye. Oyuna girdim, aradan birkaç dakika geçtikten sonra top sert bir şekilde başıma çarptı ve bayıldım. Sonrasını da hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde kendimi öğretmenler odasında buldum. Başımda iki öğretmenim vardı ve daha sonra arkadaşım Mesut gelip benden özür diledi ve ben de özür dileyecek bir şey olmadığını ve yanlışlıkla olduğunu söyledim. Sadece topu benden uzak tutmalarını istedim ve herhangi bir top oyunlarında oyun oynamayacağımı söyledim. Ben bu yaşımdayken bile hâlâ toptan korkuyorum. (Dilek İliş, yaş 16, Erzurum)

Babam ve annemle bir gün dedemlere misafirliğe gitmiştik. Babam, onlar, hepsi içerdeydi, ben de dayımın oğullarıyla dışarıda top oynamak için evden çıktık. Top oynarken köyün en güçlü köpeği de sahanın orda bağlıydı. Neyse, biz top oynadıktan sonra dayımın oğullarıyla kovalamaca oynuyorduk. Köpek bizi görünce havlıyordu. Sonra köpek zincirden kurtuldu, bize saldırdı. Ben de halen çok küçüktüm. Zaten 9-10 yaşlarındaydım. Dayımın oğulları hepsi ordan kaçtılar, ben de korkudan yerimden kıpırdayamıyordum bile. Elimde büyük bir taş vardı. Köpek bana doğru hızlıca geliyordu. Köpek bana yaklaşmıştı. Artık kaçamıyordum bir yere. Köpek bir anda elimi ısıracaktı elimdeki taşı ağzına attım ve köpek havlamaya başladı. Babam, onlar evden çıktılar. Hemen bana doğru koştular. Köpek ordan uzaklaşmıştı artık. Belki şu âna kadar hayatımın en korkulu ânıydı o gün. (Hanifi Baykan, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Ben Kader. En korktuğum ve yaşadığım olay köpekler tarafından ısırılmak ve bu başıma geldi. Akşamı, komşularda oturuyorduk. Saat ilerlediği için eve gitmeye karar verdik. Onlarla görüşüp yola çıktık. Başka bir komşumuzla işimiz vardı. Onlara ben ve kardeşim bir şey söylemek için kapılarına gittik. Karanlık olduğu için köpeği görememiş-

tik. Bağırarak komşumuzu çağırmak için, birkaç kez. Sonra birden köpek üstüme atladı. Ne olduğunu şaşırardım tabii. Kardeşim o an hemen kaçmayı başarmıştı. Köpek bacağıma yakaladı, ısırıldı. Ben hemen köpek ısırdıktan sonra annemin yanına gittim, ağlayarak. Önce bir şey hissetmedim. Annem sırtına aldı ve eve gittik. Sonra eşofmanımı çıkarttım, bacağıma bakmak için. Bir de baktım koskocaman bir yara. Çok korktum, hem de çok. Annem ne yapacağını şaşırıldı. Sonra bizim Almanya'dan gelen bir akrabamız vardı. Annem onların arabasıyla beni hastaneye götürdü. Çocuk akli işte, o kadar korkmuştum ki bir an kuduracağımı sanmıştım. Hiç gözlerimi açmıyordum. Sonunda hastaneye vardık. Altı dikiş yedim. Sonra eve döndük ama o kadar korkmuştum ki korkudan titriyordum. O gün benim en kortuğum gün oldu, hâlâ da korkuyorum. ama köpeklerden değil. Hatta bir köpeğimiz var. Korktuğum şey yine köpekler tarafından ısırılmak. (Kader Dolaş, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Ben köpekten çok korkarım. Bir gün gece arkadaşın evine gitmiştim. Eve geliyorum yanımda köpeğimle. Aşağıda da başka köpekler havlıyor. Benim köpek de başladı havlamaya. Ben dedim bir şey olmaz, havlar havlar giderler. Baktım aşağıdaki köpekler benim köpeği gördü, üstüme üstüme geliyorlar. Benim köpek arkamda, onlar önümde, kaldım ortalarında, ne yapacağımı bilmiyorum. Karanlık, kimse de dışarıda değil. Ondandır köpekler birbirlerine girdiler, ben koştum eve. Ordandır abimi çağırdım, sopalarla gittik ayırdık. O zaman işte çok korktum köpeklerden. (Yusuf Çelik, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Tavuk, Horoz, Domuz, Eşek, Öküz, İnek, Ayı, Kedi, Fare, Yılan, Örümcek vb.

Ailemle birlikte köye gitmiştik. Köyde tavuk ve bir sürü yavru civciv vardı. Tavuk öndeydi, civcivleri de arkadan yürüyordu. Ben de civcivlerin arkasındaydım. Civcivlerden birini elime almaya karar verdim. Civcivlere iyice yaklaştım. Eğildim, tam elime alacakken tavuk

arkasını döndü, üstüme yürümeye başladı ve sonra bacaklarıma tırmandı. Ben çırpınmaya başladım. Ben çırpındıkça tavuk daha yukarı çıkmaya başladı. Nerdeyse belime kadar çıkmıştı ve sürekli kanatlarını çırpıyordu. En sonunda cesaretimi toplayıp tavuğu iki elimle ittim ve eve kaçtım. O gün bu gündür tavukların gözlerine bakamıyorum. (Elif Özçelik, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul,)

Ben dedemleri ziyarete gittiğimde komşularının bir tane horozları vardı. Bana çok yaklaşmamam söylenmişti. Merakımdan horozun yanına gittim. Bana saldırmaması diye bir avuç yem götürmüştüm. Horoz yabancısı birini elinde bir avuç yemle görünce saldırmaya başladı. Ben korkudan kaçarken yere düştüm. Bir anda horoz üzerime çıkıp yüzümü galamaya başladı. Ellerimle gözümü tutup bağırıma başladım. Sesimi duyan dedemin komşusu gelip beni kurtardı. Ama ben hâlâ horozlara yaklaşamıyorum. (Naciye Nisa Hayta, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gün bisikletle gezerken bisikletten indim ve arkadaşımın yanına doğru gidiyordum. Birden önüme komşumuzun kocaman simsiyah öküzü çıktı. Öküz ayağını ve kafasını sallayarak üstüme üstüme geldi. Tam bana vuracaktı ki birden sahibi çıktı, onu alıp bahçeye bağladı. Bisikletime binecekken öküz ipi kopartıp bana saldırdı. Hemen bisikletle kaçtım. Birkaç gün o öküzün yanına yaklaşmadım. Sonunda öküzü bakmaya gidiyordum. Öküz bağlıymış. Sahibiyle beraber onu sevdik, bana olan hırsı geçti. Tam beni seviyordu onu kurbanı kesmişler. Ben de onun etini güzelce yedim. (Muhammed Kurt, 5. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün yüzmek ve balık tutmak için dereye inmiştik. Ben suya girip balıkların olduğu yere doğru ilerledim. Suya dalıp birkaç balık çıkarıp karaya fırlattım. Sonra tekrar daldım ve balık çıkardığımı zannettim ama elimde kocaman bir yengeç. Çok korkmuşum, hemen sudan çık-

maya çalıştım ama yengeç elimden yakalamıştı. Sonra arkadaşım gelip elimi yengeçten kurtardı. (Onur Güneş, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Ben çok küçükken yani beş yaşında, hayvanlara çok ilgim vardı. Ne kadar hayvan görsem dışarda onu besler severdim. Bir gün bir pet shop'un önünden geçerken kapıda sevimli küçük bir maymun vardı, elimde olan elmayı ona uzatmıştım. Maymun elimi ısırды. İşte o an çok korkup ağlamaya başlamıştım. O gün bugündür maymunlardan çok korkuyorum. (İsimsiz, 9. sınıf, Alanya)

Bir gün bizim evin üst katına bir yarasa girmişti. Annem de beni yukarıya çorap almaya göndermişti. Çorapları aldım, tam gidiyordum ki tepemde bir şey uçmaya başladı. Çok korktum. Yatağın içine girdim. Yarasayı kuş sanmıştım. Anneme: "Anne burada kuş var" diye bağırdım. Yarasa aşağıya doğru uçtu. Tezgâhın üstünde bir kutu vardı. Yarasa üstüne kondu. Annem yarasayı bir bezle dışarıya bıraktı. Bir daha asla yukarıya tek gitmedim ve camları açık bırakmadım. (İrem Ök, 5. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün dışarıda oyun oynuyordum. Amcamların da süsen bir ineği vardı. Beni hiç koşturmamıştı ama amcam ve Yunus'u bir kere koşturmuştu. İnek avlunun arkasında otluyordu. Avludan atladım. Yanına gidecektim. Birden koşturmaya başladı. Kaçmamla yere düşmem bir oldu. Sonra ben de o ineğe uzaktan doğru sopayla vurdum. Amcamlar ineği sağacaktı. "Fındık geh geh geh" diye bağıryorlardı. Ben başka yere bakıyordum. "Dıgıdık dıgıdık" diye bir ses duydum, kendimi yere attım. Allah'tan o zaman ahıra girmişti. O günden sonra ne ineğin yanına gittim ne de yanından geçtim. (Elanur Bacacı, 7. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün dağda mendik topluyorduk. Ayı görmüştük, çok korkmuştuk. Torbayı sırtımıza atıp köye doğru koşmaya başlamıştık. Ayı bizden çok uzakta kalmıştı. Arkamızdan kükrüyordu. Ayı bize saldırmamıştı, çok şanslıydık. (Berkay Duraklı, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Ben daha 1. sınıfa giderken babaannemin hindisinin beni görünce sürekli beni kovalaması. (Rojin Doğan, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gün ormanda tek başıma yürüyordum. Tek olduğum için içime korku girdi. Her an çalıkların arasından bir hayvan çıkacakmış gibi oluyor.

Çalıkların arasında sanki değişik yer hayvan var. O bir tilki. Yanına biraz yaklaştığımda kulaklarını dikerek bana baktı. Ben onun bana saldıracığını sandım. Elim ayağım titremeye başladı. Ben kaçtım. Arkama baktığımda o yoktu, galiba kendi yoluna gitmiş. Ben ona taş ya da sopa atsaydım hiç şüphesiz o beni kovalardı. O yırtıcı bir hayvan olsa bile onlara kötü davranmayanlara onlar da kötü davranmaz. (Ömer Tomruk, 7. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Köpek dışında tavşandan da çok korkarım. Küçükken Eminönü'ne gittiğimizde tavşanların bulunduğu bölüme girince o kadar çok ağladım ki herkes bana bakardı. Hatta bir keresinde beyaz bir kediyi tavşan sanıp herkesin içinde ağlamaya başladım. O günden sonra da asla tavşanların bulunduğu bölüme gitmedim. Ve bugün bile tavşan görsem çok korkar ve ağlarım. (Nurşen Aktaş, 7. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Keneden çok korkardım. O yıllarda çok meşhurdur kene. 5. sınıf bitmişti. Arkadaşlarımla ailemden gizli göle gidiyorduk. Bir saate ya-

kın yürüdük, çeşme başında arabalı adamla konuştuk. Bize “Göl kurudu, sizi geri götüreyim.” dedi. Biz de tamam deyip bindik ve eve geldim. Akşam çay içerken ayağımda kene olduğunu fark ettim ve hemen hastaneye gittik. Ben ağlıyordum. Bize önceden keneye zeytinyağı dökün dediler. Biz de döktük. Hastaneye gittim ve kene yoktu. Sağlık karnesinin içinden çıktı. Hemen aldık, tahlil yaptılar ve sonuçlarda bir şey yoktu. Ondan sonra hiç korkmadım ve öğrendik ki çok korkarsan başına gelir. (İsimsiz, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Kardeşim dershanesiyle birlikte Belgrad ormanına geziye gitmişti. Saat akşama doğru eve dönmüştü. Annem ve babam o gün için kuzenimin nişanına gitmişlerdi. Evde sadece kardeşim ve ben vardık. 9.00 gibi bana vücudunda bir böcek olduğunu, koparmaya çalıştığını söyledi. Ormana gidip kenenin ona yapıştığını düşündüm. Korkuyla hazırlandık. Annemi aradık fakat ulaşamadık. Tek başımıza gidemeyeceğimiz için komşuya indim. Hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledim. Onlar da hazırlandılar, caddeye indik. O sırada annem arayıp eve yaklaştığını söyledi. Ben de hastaneye gittiğimizi söyledim. Korkuyla caddeye indik. Taksiye binip hastaneye gittik. Bir tüp kan aldılar. Test yapıldı. Sonuçta bir şey çıkmadı ama bir şey çıkacak diye çok korktum. (Fatmanur Gürsoy, 10. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Annem geçen sene bir dershanede temizlikçi olarak çalışıyordu ve o dershanenin düzenlediği bir pikniğe katıldık. Annemle birlikte ben de gitmiştim. Oraya yani Atatürk Orman Çiftliği'ne gittiğimizde çok eğlenmiştik ve baya da yorulmuştuk. Fakat eve geldiğimizde nasıl bir olayla karşılaşacağımızdan habersizdik. Eve geldiğimizde annem ve ben çok yorgunduk, ağabeyim de evdeydi. Sonra hepimiz üstümüzdeki elbiseleri değiştirip rahat bir şeyler giymek için odalarımıza girdik ve ben elbiselerimi değiştirdikten sonra annemin yanına gittim. Gittiğimde annem çok korkmuş bir şekilde oturuyordu. Daha sonra anneye şöyle bir baktım ve bacağında bir kene olduğunu fark ettim, tabii

annemin korkusunun nedenini de anlamış oldum. Ama o an o kadar korkmuştum ve şaşırmışım ki ne yapacağımı şaşırmışım. O an annemi kaybetme duygusu beni çok korkutmuştu. Daha sonra komşumuzdan da yardım isteyerek annemi hastaneye götürdük. Neyse ki kene zehirli değilmiş ama o korku benim için hâlâ çok büyük bir korku. (Sinem Göksu, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Bundan iki sene önce akşam sularında babama mesaj gelmişti. Bir yakınımızın ölüm haberi geldi. Cenaze günü akşamı babam eve geldiğinde anlatmıştı: Adamın biri köprüden geçerken ayağı kaymış, kafasını deredeki taşa çarpıp ölmüştü. Pek korkmamıştım. Ta ki 3-4 ay sonra köye pikniğe gittiğimiz güne kadar. Köye gittiğimizde köprüden geçip dedem ve ebemin kabrini ziyarete gittik ve dönerken köprüde ayağım kaydı ve o adamın ölüş şekli aklıma geldi ve korktum. O günden sonra o köprüden geçerken o adamın ölüşü ve ayağımın kayması aklıma geliyor. (Hakan Gani Koçak, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

4. sınıfa gidiyordum, yaşım henüz 12 idi. Sanırım yaşımdan dolaydı geceleri korkudan hiç uyuyamazdım. Sabahlara kadar televizyon izlerdim. Gece olduğu için çok güzel filmler olurdu ya da akşam izleyemediğim filmleri gece özetlerini izlerdim. Yine gecenin geç saatleriydi. Film arıyordum. Kanalları geziyordum. Fox Tv'de Örümceklerin İntikamı diye bir film buldum ve izlemeye başladım. Saat 3'e geliyordu. Yalnız başıma izlemek pekiyi bir fikir değildi ama yine de izlemeye kare vermişim. Hemen mutfığa gidip kolamı ve cipsimi aldım. Filmin başlamasıyla birlikte beni büyük bir korku saldı. Filmin konusu örümceklerle ilgiliydi. Ben de örümceklerden çok korkardım, gördüğüm zaman içim ürperirdi. Filmin başında örümcekler küçükükken film ilerledikçe örümcekler gelişmeye başladı. Büyüdüler ve insanların neredeyse iki katı büyüklüğünde oldular. Tabii benim korkum da iki katına çıkmıştı. Örümcekler lavaboların deliklerinden, camlardan, her yerden eve girmeye başlamıştı. Ben tir tir titremeye başlamıştım ama

yine de filmin sonunu merak ettiğim için izlemeye devam ediyordum. Filmin sonuna geldiğimde saat 5'ti. Korkudan hemen kalkıp ışığı açtım ve etrafıma baktım örümcek var mı diye tam 2 yıl boyunca lava-boya girmemişim. Camlardan uzak durmuştum. Filmin etkisinde ne kadar kaldığım 2 yıl sonra belli oldu. Şu an 16 yaşındayım ve hâlâ o filmdeki örümcekler gözümün önünden gitmiyor. Hâlâ örümceklerden korkuyorum ve keşke izlemeseydim diyorum. (Çağrı Arslan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Küçüklüğümden beri örümceklerden çok korkuyorum. Ağını benim üzerime atıp üzerime gelecekmiş gibi hissediyorum. Küçücük olsa bile ondan çok korkuyorum. Bir de yakından bakınca çok iğreniyorum. Bacakları çok kötü görünüyor. (Gamze Yıldız, 9. sınıf, Sultancıftliği, Sultangazi, İstanbul)

Korktuğum şey: Örümcek. Çünkü örümceklerin 8 bacağı vardır. Örümcekler kuytu ve karanlık yerlerde kendilerini gizleyerek yaşamış ve bir sanat şaheseri ağlarıyla sinek gibi hayvanları avlayarak beslenirmiş. Örümcekler siyah veya kahverengi renklere sahiptirler. Aslında bazı kitap veya belgesellerde rastladığım kadarıyla Türkiye'deki örümcekler öldürücü zehire sahip değillermiş. Fakat alerjik reaksiyonlara yol açabiliyorlarmış. Tarantula diye bir öremcek türünü duymuştum. Zehirsiz masum yılanı öldürdüğünü izlemiştim. Görmediğim ince örümcek ağları yüzüme gelince iğreniyorum. Bazı kitaplarda çok güzel örümcek ağları görüyorum, harika bir şey. Size tavsiyem gece veya karanlıkta ormanda yürümeysin. Aslında bendeki korku değil ama tiksinti herhalde. (Mustafa Mert İpek, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Çekirgeden korktuğum kadar hiçbir şeyden korkmam. Ben mutfağa tabak götürürken balkondan ayağımın dibine inmişti bir seferin-

de. Tabakları elimden düşürdüm ve diğer odaya kaçtım. Babamlar beni çekirgeyle her seferinde korkutur ve ben her seferinde kaçırım. (Ayşegül Titiz, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Parmağımı maymun ısırması olayı ben çok korkutmuştu. (Emre Sevimli, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Benim korkum böceklerdir. Böceklerden korkma sebebim, küçükken dikkatsiz davranıp içinde 1 örümcek ve 30 karınca olan bir su içtim. Sonrasını bilmek istemezsiniz. (Sudenur Ekşi, 3. sınıf Sultantepe, İstanbul)

Ayakkabımın içinde böcek olmasından korkarım ve bu yüzden ayakkabılarımı ters çevirip yere vururum. (Beyza Nur Kılıç, yaş 14, Sultantepe, İstanbul)

Ben arılardan çok korktuğum için arılardan kaçırım. Arı gördüğümde kaçırım. Kaçtığım halde beni yine buluyorlar. Markete gittim, dönüyorum, beni arı soktu. Ağlaya ağlaya eve gittim. Arılardan her daim korkmuşumdur. Bir de artık salıncaklara binmiyorum çünkü salıncaktan da düştüm. Artık arıdan da, salıncaktan da olabildiğince uzak duruyorum. (Sibel Süzen, 9. sınıf, Alanya)

Arıdan neden korkuyorum: Beni sokar diye korkuyorum.
Yıldandan neden korkuyorum: Beni sokar diye korkuyorum.
Ayıdan neden korkuyorum: Bana saldırır diye korkuyorum.

Fareden neden korkuyorum: Bana zarar verir diye korkuyorum.
(Ebrar Yıldız, yaş 11, Sultantepe, İstanbul)

Ben örümcekten çok korkuyorum. Çünkü Giresun'da yani köyde lavaboda siyah bir örümcek görmüştüm. Akşam o örümcek yürüyerek benim yorganımın üstüne gelmiş. Ben çılgık attım. Babaannem koşşa koşşa benim yanıma geldi. Işığı açarken örümcek yatağın altına kaçtı. Ben hemen babaannemin üzerine atladım. Benim yüzümden abim de uyandı. Ben o akşam salonda uyudum. Ben bu hikâyeden önce de...

İkinci saatlerinde Aksaray'a doğru yola çıktık. Akşama doğru da vardık. Herkes bizi bekliyor. İçerisi kalabalık. Dayımlar, dedem, anneannem, kuzenlerim. İşte o beklediğim muhteşem tatil başlamıştı. Kuzenlerimle geziyoruz, bahçeye iniyoruz, gece yarılarında kadar sohbet ediyoruz. Dedem bir gün koyunlarını ve keçilerini dolaştırmak için bir dağın yamacına gidecekti. Benim ve kuzenlerim için bu kaçırılmaz bir fırsattı. Biz de gitmek istiyorduk. Öncelikle dededen izin alınması gerekiyordu. İznimizi aldık ve dağın yamacına koyunlar, dedem, kuzenlerim dağın yamacına çıktık. Hayvanlar bir kenarda otlanıyor. Biz de bir kenara oturmuş onları seyrediyoruz. Ben her ne kadar koyunlardan korksam da ben de dedemle bu dağın yamacına gelmiştim. Bir ara fark ettim ki koyunlardan bir tanesi -ismi Sakız- bana bakıyor. Bir an ben de korktum ve dağın yamacından aşağı doğru koşmaya başladım. Ben önde, koyun arkada koşuyoruz. O dağın yamacından eve kadar koştum. Sonunda eve geldik. Hayvan kendi ahıra girdi. Bense eve. Sonuç itibarıyla anladık ki bizim Sakız beni kovalamak için değil, ahıra gelip su içmek için koşuyormuş. Bunu geç de olsa anlamıştım. Ama o an için öyle çok korktum ki. Şimdilerde ne zaman bir koyun görsem aklıma hep o Sakız gelir. (Meryem Büşra Yılmaz, 10. sınıf, Alanya)

Sessiz ve içine kapanık biri olmam etkisini rezil ve başarısız olmam korkusundan almıştır.

İbadete aykırı bir şey yapmaktan çok korkarım. Hayvanları çok severim onları incitmekten korkarım.

Başımdan geçmiş bir kötü olay: Küçükken köyde dayım bana 12 tane civciv almıştı. Ben onları bahçede gezdirirken yanlışlıkla bir tanesini ayağımla ezdim ve hayvan can çekişerek öldü. Bu olaydan çok etkilenmiştim. Hatta rüyalarımdaya bile çıkmıştı.

Başımdan geçmiş bir kötü olay daha: 12 yaşında köyde 10 tane ineği sığıra bırakmaya giderken köpeğim Çiko ile birlikte yolda başka köpeklerin saldırısına uğradık ve Çiko'ya saldırdılar. Köpeğim orada can verdi. (Celal Aykut Uslu, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Gelecekte eğer olursa ki olmasın, vücudumdan bir yerin sakat olması bugün beni çok endişelendiriyor. Eğer vücudumdan bir yer sakat kalırsa ve bana yardım edecek biri olmazsa diye düşünüyorum ve korkuyorum.

Bir de ailemden birinin veya tanıdıklarımın birinin gözümün önünde bir yerinin yaralanması veya gözümün önünde ölmesini acaba kaldırabilir miyim diye düşünüyorum veya o anki o olayı unutup normal yaşantıma dönebilir miyim yoksa dönemez miyim diye düşünüp korkuyorum.

İleride hangi mesleği yapıcım veya kendime göre bir meslek bulabileceğim mi eğer bulamazsan büyüyünce kendimi geçindirecek bir iş bulamazsam ne olur diye düşünüp korkuyorum. (Dursun Arslan, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Bizim boğa yerinde yoktu. Çobanla beraber aramaya çıktık. Bizim bük dediğimiz sık bir ağaçlık vardır. İşte orada aradık. Ararken önümüze domuzlar çıktı. Bayağı bir yakındılar bize, aramızda 2 metre felan

vardı. Yanımdaki kişi taşladı, ben onun arkasına kaçtım ve sonra ikimiz de tüydük. (Alkan Taştan, yaş 14, Çayırılı, Erzincan)

Ben yedi yaşındayken babam gece vakti köyden gelirken karşısına ayı çıkıyor. Babam çok korkuyor. Hemencikten geri geri gidiyor ama ayıdan kaçamıyor çünkü ayı motorun üstüne doğru gidiyor ve motorun üzerine pençesiyle vuruyor. Vurduğu gibi babam bayılıyor. O arada arkadan jandarma geliyor, ayıyı vuruyorlar ve babamı hastaneye getiriyorlar. Allah'a şükür babama bir şey olmuyor. İşte beni en çok korkutan olay budur. (Emre Güneş, yaş 16, Çayırılı, Erzincan)

Ben ve arkadaşlarım ava gittik. Avda önümüze bir kurt çıktı. En önde ben gidiyorum, tepeyi döner dönmez bir dişi kurt çıktı. Ağzından salya akıyordu, dişleri çok sivriydi. Hiç kıpırdamadım, hemen geri geri gitmeye başladım. Ardından köpeğimi çağırdım. Kurdu peşinden koştu, kurdu yakaladı ama kurt bizim köpeği boğmaya başladı. Ardından köye telefon açtık, silahla birlikte gelin dedik. Dört beş dakika sonra geldiler. Bu sefer bizim köpek kurdu altına aldı. Ardından ateş etmeye başladılar. Bizim köpeğin derisinden sıyrıldı. O anda çok korkmuştum. Ama bir şey olmadı. Kurdu karşımda gördüğümde o kadar korkmamıştım. Artık ava silahla gitmiyoruz çünkü hepimiz çok korktuk. İyi ki de kurşun bizim köpeğin derisinden sıyrıldı. Kurt kaçtığı anda iki kişi takip etmiş ama yavruları varmış. İyi ki de bizim köpeğin derisinden sıyrılmış. Odur budur silahla gitmiyoruz. (Hüseyin Mutlu, yaş 14, Çayırılı, Erzincan)

6. sınıfta piniğe gittiğimizde piknik alanında küçük bir dere vardı, ablamlar derenin diğer tarafına geçtiler. Ben de geçmek istedim. Ablama, "Ben de geleceğim." dedim. Suyun içinde kurbağa vardı. Ablamlar bana, "Sen atlayamazsın. Suya düşersen kurbağalar seni ısırır."

dedi. Ben tam dereden atlayacakken bana bağırdılar atlama diye. Ablam beni orda çok korkuttu. O günden sonra kurbağadan korktum. Yazları akşam mahallede kurbağalar oluyor. O yüzden yaz olduğunda akşamları korktuğum için dışarı çıkamıyorum. (Kibar Sümbül, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Gümüşhane’de köyde bir akşam gezelim dedik. Herkes evet dedi. Ondan sonra köyün çıkışına kadar her şey güzeldi. Köyün çıkışına geldik. Bir 50-60 metre gittikten sonra önümüze bir domuz sürüsü çıktı ama biz bunun domuz sürüsü olduğunu anlamadık. Bir süre sonra, biraz daha ilerleyince bunun domuz sürüsü olduğuna karar verdik. Domuzların gözleri bembeyazdı, parlıyordu ve bize doğru bakıyordu domuz sürüsü. Biz korkarak köye doğru koşmaya başladık. Köyün içine girerken traktörle köyün gençleri o yere doğru gittiler. (Murat Can Kaya, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Tatile teyzemlere gitmiştim. Teyzemlerin bahçelerinin hemen önünde bir tarla vardı. Biçilmişti. Kuzenlerimle tarlada koşarken bir eşek karşıma çıkmıştı. Kuzenim “eşeği yakala” diye bağırdı. Çocuk akıllıyla eşeğin üzerine koşmuştum. Sonra eşek bağırımaya başlayınca korktum. Benim üzerime doğru koşmaya başlayınca kaçtım. Koşarak evin içine girdim. Korkudan nefes nefese kaldım. O korkuyla kapının önüne yatmıştım. (Edanur Bacık, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben evcil kedilerden, dikkatinizi çekerim “evcil” çünkü evcil kediler insanlara daha alışkın olduklarından hemen yılışmaya başlıyorlar ve oyun oynamak amacıyla üstüne zıplıyorlar ama sokak kedileri öyle mi? Karınları aç oldukları zaman size yanaşıyorlar ve kendilerini sevdireyorlar. Sokak kedileri candır can. (Barış Işık, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Ben 4-5 yaşındayken dedemlere oturmaya gitmiştik. Teyzemle beraber bahçede küçük bir kedi yavrusu bulmuştuk. Onu besledik, büyüttük. Sonra bir gün onunla oynamak istemiştim. O da yemek yiyordu. Sonra üstüme saldırdı ve gözümün altını tırmaladı. Gözümün altında ki iz 2-3 sene boyunca kaldı ve ben de o günden beri kedilerden korkuyorum. (Kezban Kırğöz, 11. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

13-14 yaşlarındaydım bizim ev müstakil bahçeli. Çok iyi hatırlıyorum akşam üzeri bir gün annem bir şey istemişti benden. Onun için de dama çıkmam gerekti. Ben tam merdivenlerden çıktım bir tane tumbul bir kedi merdivenin en üstünde hırçın bir şekilde bana doğru koştu. Ve o anda ben de çığlık çığlığa kaldım. Bunun üzerine kedi bacaklarımın arasına girdi ve ben bağıryorum ama bacaklarımı açmıyorum o anın korkusuyla. Aslında bacaklarımı açsam kedi gidecek fakat o korkuyla beynim durdu resmen. Eskiden de kedilerden korkardım lakin artık 1 metreden fazla yaklaşıyorum. (İsimsiz kız, yaş 20, Manisa)

Kedimin boş boş bir yere bakıp göz bebeklerinin büyümesi beni çok korkutuyor. (Damla Yağmur Altaş, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gece odamın camı açıldı. Geceleyin çok sıcak olduğu için açık bıraktım. Gece kalktığımda yorganımın üzerinde bir şeyin olduğunu hissettim. Biraz doğruldum, bi de baktım ki simsiyah, yeşil gözlü bir kedi. Korkudan ne yapacağımı şaşırdım. Çığlık atıp çıktım odadan. O günden beri odamın camını hiç açık bırakmıyorum.

Bir gün de pencerem bozulmuş, kapanmıyordu. Evimiz birinci katta olduğu için alçak olduğundan evimizin balkonuna kedi girmiş. Pencere de tam üstüne gitmiyor. Şansa bak o ay da Mart ayı. Çiftleşme ayı olduğundan 2 kedi balkonda çığlık atıyorlar. Çok korktum.

Pencerenin açık olduğunu anlayıp içeri giricekler diye o gece mutfakta yatmak zorunda kaldım. (Gamze Özdemir, 10. sınıf, Sultancıftlığı, Sultangazi, İstanbul)

Yedi yaşındayken evimizin yan tarafında büyük bir kısmı yanmış, harabe ahşap bir ev vardı. Bizim banyomuzun camı oraya bakıyordu. Harabeden pek çok varlık evimize gireceği için banyomuzun camını açmıyorduk. O gün nedense banyonun camı açmışız. Ben banyoya girer girmez bir fare üzerime atlayınca çok korktum. (Rabia Kanat, yaş 16, Kasımpaşa İstanbul)

Normalde Ankara'da yaşadığım için köye gittiğim zamanlar tarlalarda rahat yürüyemezdim. Dayımın oğlu da benimle çok uğraşırdı. Fındık topladığımız bir gün dayımın oğlu yavru bir kertenkele buldu. Küçük kardeşinin üstüne atacaktı ama o kaçıp annesinin arkasına saklandı. Sonra ben bana baktığını ve kerkenteleyi bana atacağını fark ettim. Kaçmaya başladım. O da kovaladı. Normalde yürümekte zorlandığım yerde koşuyordum. Hem de yokuştan çıkıyordum. Uzun bir süre koştuk. Ben sesimin çıktığı kadar bağıryor ve cırlıyordum. Beni yakalayamıyordu ama çok yorulmuştum. Pes etmek zorunda kaldım. Yalvar yakar hayvanı bırakmasını sağladım. O gece bağırımdan sesim kısılmıştı. Kendi korktuğum yetmezmiş gibi olayı bilmeyen insanları da korkutmuşum. Biri öldürülüyor sanmışlar. (Hilal Tulum, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gün evde otururken kardeşim markete gidiyorum diye evden çıkmıştı. Bir süre sonra eve geldiğinde gizlice odama girip aldığı oyuncak fareleri odama yerleştirmişti. Aradan biraz zaman geçtikten sonra odama gittim. Birden orda fareleri görünce çok korktum. Kalbimin atışından nefes alamayacağımı hissediyordum. Sanki kalp krizinden öle-

cek gibiydim. Evdeki herkes farelere karşı bir fobim olduğunu biliyorlardı. Bu şaka benim bayılmama bile neden olmuştu. Kedime geldikten sonra kardeşim özürleriyle af dilemeye başladı. Yapacak bir şey olmadığından onu affettim. (Şeymanur Öztürk, 11. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Ben küçükken babamla köyde balığa gitmiştik. Ormanda karşıma bir yılan çıktı. Çok korktum. Babama gösterdim ancak sesim korkudan kesilmişti. Sonra babam da yılanı alıp kafasını kesti. O olaydan sonra her yılan gördüğümde sesim kesilir. (Barış, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Orta son sınıfta zayıf getirdiğim için babam ceza olarak bana 15 keçi aldı. Dağ taş demeden onların peşinde koşarken babamın aşağıdan geldiğini gördüm ve ona doğru giderken kayadan atladım. Ve 2 metre uzunluğunda bir yılanın üzerine basmışım. Yılan benden çok korktu, ben de yilandan çok korktum. Babamın arkasına saklanmak için gittiğimde babam elindeki taşı yılanı atarken benim gözüme atarak gözümü şişirdi. Ve çok korktuğum bir olayı bir de gülererek yaşadık. (İsimsiz erkek, yaş 36, Manisa)

Günlerden bir gün arkadaşlarımla kuzukulağı denen ot türü toplamaya gittik. Normal bir şekilde ot toplarken otların içinden ayağımın dibinde bir yılan gelmiş ve ben de bu yılanı görmedim. Arkadaşım beni uyarınca bir baktım yılan. O korkuyla tam 300 metre koşmuşumdur. (K.M., 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Geçen yıl ablamın, dayımın oğluyla annemlerin yanına tarlaya gittik. O sırada yolun ortasında bir yılan vardı. Dayımın oğlu, “Bu yılan ölmüş.” dedi. Yılanı alıp üstüme attı. Ben bağırımaya başladım. Ba-

na, “Ölü yilandan niye korkuyorsun, zaten ölmüş, sana ne yapar?” dedi. Yılanı bu kez elime verdi. Birden yılan hareket etmeye başladı. Ben yılanı bırakmaya çalıştım ama dayımın oğlu elimi tutmuş bırakmıyordu. Ben ağlayarak bağırmağa başladım. Sonra anneler sesimi duyup geldiler. Dayımın oğluna kızdılar. Elimden yılanı alıp attılar. (Kibar Sümbül, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Adım Muhammet, soyadım Çelik. Kandıra Kocaeli Çamkonak köyünde oturuyorum. Size bir anımı anlatacağım. Hayatım boyunca yılanlardan korkmuştum. Bir gün ormana odun kesmeye gitmiştik. Ağacı kesiyorduk. Ağaç benim kafama boşu boşuna düşmemişti. İyi ki ağaç kafamı sıyırmıştı. Babam ağacı keserken ben de yilandan korkup geri kaçarken ağaç kafamı sıyırdı. Yılanlardan yanımda değil, televizyon izlerken bile korkuyorum. Ama şimdi biraz küçük yılanlardan korkmuyorum. Bir keresinde yılan sırtıma girdiğinde çok sevinmiştim. Yılan olduğunu bilsem yılanın 1000 km ötesine kaçardım. Ama yılan olduğunu bilmiyordum. Bir an dalmışım, rüyamda da fark etmemişim. Yılanları bir yönden seviyorum, adamı iyi kaşıyorlar. Böylece devamlı yılanlardan korkmuştum. Yılanları hiç anlamıyordum. Televizyonda yılanları sevenlerden kaçıyor. Bizim yanımıza gelmeden de duramıyor. (Muhammet Çelik, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bu dünyada her insanın illaki bir korkusu vardır. Benim de küçük-
lükten bu yana başıma gelen korkularım olmadı değil. Hayvanlardan en korktuğum yilandır. Küçükken karşıma çıktığında kalbim durur, gözlerim kararır. Çoğu insan da korkar diye düşünüyorum. Elli yaşma gelsem de yine de o korkum geçmez. (Murat Atmaca, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Bir köy olayı. Ben altı yaşındaydım. Bir gün babaannemle gezme-

ye ormana gittik. Ben eşeğe binmiştim. Babaanemle beraber giderken bir yer gördük. Oraya doğru giderken birden önümüze yılan çıktı... Eşek önüne çıkan yılanı görünce birden havaya sıçradı ve beni yerde duran kayanın üzerine attı. Yanımda duran babaannem de beni kucaklayıp hastaneye götürdü. Babam yanıma geldi. Doktor babama neyim olduğunu söyledi. Kolum kırılmış. Kolumu alçıya aldılar. Daha sonra da eve gittik. (Eyüp Yıldırım, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

9 ay önce tatil için köye gitmiştik. Orada belli bir süre kaldık. Köyde yeni arkadaşlarla tanışmıştık. Bir gün arkadaşlarla piknik için birbirinize söz verdik. Piknik günü meydana toplanıp piknik yapılacak mekâna geldik. Arkadaşlar vakit kaybetmeden hazırlıklara başladılar. Bir arkadaşı mangal için odun vb. şeyler toplamaya gönderdik. Arkadaşımız bir odunu kaldırdığında altındaki bir yılanı sürüyüp üzerimize geldi. Hepimiz panikledik ve her birimiz bir yere kaçmaya başladık. Fakat yılan sadece bir kişinin ardından gitti. Çocuk çok korktu. Biz ise ona yardım etmek için çalı çırpı toplayıp onu kurtarmak için mücadele ettik. Yılan bizen korkup kaçmaya başladı ve biz de kaldığımız yerden devam ettik. Akşam oldu, evlerimize döndük. Olay burada bitti. (Mehmet Önder Bozbay, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Hepimiz bir canlıyız. Hepimizi Allah yarattı. Ama yilandan korkarım. Çünkü zarar verici bir canlıdır. Ama sonuçta bizi de Allah yarattı. (Eyüp Terdi, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Yılan. Çünkü sinsi ve hızlı olduğu için. Genellikle yeşillikte dolaştığı için yeşilliklere geldiğimde topuk yapıp kaçırım. Yılanın zehrinden daha çok korkuyorum çünkü dişini batırıp zehrini saldığı anda öldürdüğü için. (Alican Selam, yaş 13, Sultantepe, İstanbul)

Dokuz yaşıma kadar Antalya'da yaşıyordum. O zamanlar Belek'teki evimizin yatak odasında büyük, örümceğe benzeyen bir lamba vardı. Yatak odasının bulunduğu üst kata ne zaman merdivenlerden yukarı çıksam gözüme çarpan bu canavarımsı lamba beni çok korkuturdu. Hatta bazen gece yukarı çıkmaktan bile korktuğum olmuştur. (Tunç Güçlü, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir yaz günüydü. Sabah saatleri. Daha o zaman sekiz veya dokuz yaşlarındaydım. O zaman küçük kardeşim altı veya sekiz aylık. Karaağaç'ta dayımlara gitmiştik. Ben kardeşimi aldım. Diğer dayımlara gidecektim. Yola doğru gidiyorum. Kardeşim kucagımda. Kuzenlerim kardeşimi çok severlerdi. "Kardeşini al bize gel." demişlerdi. Ben giderken çimenlerin ordan bir takırtı geldi. Bir şey hareket ediyor. Ses çıkmaya başladı, "sısı" diye. Bir de ne gördüm. "Yılan" diye bağırımaya başladım. Anneler hemen geldi, dayımlar gelesiyeye kadar yılan gözden hızlıca kayboldu. Yılan önümden süzüle süzüle geçti. Anneler bana: "İyi ki kardeşini korkudan yere bırakmadın." dedi. Oysaki insanın o zor anında kendisinin yanında tutunacak bir dal olması çok güzel bir duygu. O anda ben onu o kadar sıkı tutuyordum ki düşürmeyeyim diye. (Gaye Baştan, 7. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Hastalık, Ambulans, Hastane

Başımдан geçen en korktuğum olay babamın zehirlenmesi. Normal bir pazar sabahı kahvaltı yapıyorduk. Teyzemin oğlu bizde kalmıştı. O gün sabah babam bal yemiş. Bal da normal bir bal değil. Kastamonu'dan gelmiş, adı deli bal. Neyse, babam aç karnına balı yemiş. Üstüne sigara içmiş. Sabah kahvaltı yaptık, her şey normaldi. Babam tuvalete kalktı. 5 dakika sonra tuvaletten patır kütür ses geldi. Babam tuvalette bayılmış. Teyzemin oğlu biraz kalıplıydı, tuttuğu gibi kaldırdı, (Babam hâlâ baygın) oturma odasına götürdü. Babam yere yığıldı kaldı. Biz hemen komşulara haber verdik, ambulansı aradık. Ambu-

lans gelene kadar babam öksürdü, aksırdı, kustu, bayıldı. Ambulans geldi. Babamın kalbi durmuş. Ambulansta tekrar kalbini çalıştırmaya başlamışlar. Hastaneye götürdüler babamı, saat 1'di. Saat 2 oldu haber yok, 3 oldu haber yok. Hastaneye gittim, bütün sülalemiz orda. Herkesin suratında bir neşe. Babamın yanına gittim. Babam uyanmış, milletle dalga geçiyor. O an içim rahatladı. (Fatma Yılmaz, 9. sınıf, Sultan-gazi, İstanbul)

Günlerden bir gün yine okuldaydık. Arkadaşın biri okula anti-depresan ilaç getirmişti. Biz de dört arkadaş içtik ilacı. Sonra bize hiçbir şey olmamıştı. Öğleden sonra olunca Burak ve ben fenalaşmıştık. Hocalar bizi hastaneye götürdü, bize hastanede serum taktılar. Sonra diğer iki arkadaş da geldi hastaneye. Hepimize ikişer tane serum taktılar. Sonra polisler geldi. Bizi karakola götürdüler ve ifade aldılar, sonra da bizi bıraktılar. (Songül Yılmaz, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Köyde arkadaşlarla sohbet ederken arkadaşımız aniden fenalaştı ve aniden bayıldı ve kordudan ne yaacağımızı şaşırдық. Önümüzde yığılmış yatıyordu. Arkadaşıma bakakaldım. Ne yapacağımızı şaşırдық ve arabaya koyduk, direkt hastaneye gittik, doktorlar müdahale etti ve arkadaşımız açlıktan bayılmış ve biz de çok büyük şok atlattık ve arkadaşımızı aldık tekrar köye döndük. (Özcan Demir, yaş 19, Çayırılı, Erzincan)

6. sınıfın ilk haftasıydı. Ortaokula yeni başladığım için yeni arkadaşlarım ve yeni öğretmenlerim vardı. Fakat tanışma fırsatım bile olmamıştı. Astım hastalığım yüzünden hastaneye gidecektim ve aksatmamalıyım. Sıra almıştık ve bekliyorduk. Doktor beni muayene etti. Sonra birkaç raporu inceledi, uzun uzun düşündü. Beni odadan çıkardılar ve anneme bir şeyler söylediler. Annem çıktı, eşyaları aldı, elimden tuttu ve koşar adımla hastaneden çıktık. Başka bir hastanede se-

rum taktılar, bir makineye soktular. Çok korkmuştum. Sonra ordan çıkıp sonuçları bekleedik. Doktor bir hastalıktan bahsediyordu, annemin gözleri doldu. Bize şu hastaneye gidin dedi. Çıkınca bir taksi çağırdık ve annem ağlamaya başladı. Çok korkmuştum. Ölümcül bir hastalıkmiş sanırım. Gittiğimiz hastanede birkaç ay tedavi göreceğim söylen-di.

Tedaviler bitti. Üç yıl geçti ve artık iyiyim, çok mutluyum. (Rumeyza Aydoğdu, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

3. sınıftaydım, 9 yaşına henüz girmiştim. Babamın işleri çok yoğundu. Yaşı itibariyle işte kaldırdığı yüklerin onu çok yorduğunu hepimiz biliyorduk. Bir akşam iş dönüşü eve gelir gelmez sofraya oturdu, çok acıkmış ve çok yorgun gözüküyordu. Çok da terliydi. Yemekten sonra koltukta dinlenirken omzunda bir ağrı olduğunu söyledi. Gece herkes uyurken babamın ağladığını duydum. “Göğsüm ağrıyor” diye inliyordu. Babamın sesini duyar duymaz kalktım. Kalktığımda annem ayakta idi ve hazırlanıyordu. Bana dönüp biz hastaneye gidiyoruz seni de yengene bıkaçağız, dedi. Annem yukarı çıkıp amcamın oğlu olan Mustafa Abi’den kendilerini hastaneye götürmesini istedi. Babamın iniltileri ve ağlayışları gitgide artıyordu. Beni yengemlere bıraktılar. O gece kapının ve telefonun sesi hiç durmadı. Abim telaş içinde oradan oraya koşuyordu, bir yandan da ablamlara haber veriyordu. Yengem hem bana hem de küçük yeğenime göz kulak olurken bir yandan da “Merak etme, baban geri gelecek.” diyordu.

Yaklaşık iki hafta okula gitmedim, bu iki hafta boyunca da yengemlerde kaldım. Bu süre içinde babamı bir kere yoğun bakımda gördüm. Yoğun bakımdaki hali hiç de babama benzemiyordu. Çok korkmuştum, bunu fark eden annem bir daha hastaneye götürmedi. Hastanede neden korktuğumu bilmiyorum. Belki babamın hastanedeki o halinden, belki de babamın ölüyor olmasından ya da tüm yakınlarımın ağlıyor olmasından. Ölümünden korkmuyorum ama yakınlarımı kaybetmekten çok korkuyorum. (Ayşe Adıgüzel, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Ramazan ayıydı sanırım. Ailecek toplanıp amcamlara gitmiştik. Orada yaşanan tatsızlıklardan dolayı babaannemin şekeri çıkmıştı. Gün bittiğinde ise herkes evine gitmiş yatağında huzur içinde uyuyordu. Ta ki sabah gelen habere kadar.

Babaannem felç geçirmiş, felç sağ tarafına vurmuş. Annem telefonu açtığı anda aldığı haberden sonra ağlamaya başlayınca babam yaktan fırlayıp arabaya indi. Hemen arkasından ben indim. Dedem babaannemin yanından hiç ayrılmıyordu. O durum beni çok üzdü. Doktorlar babaannem için konuşamaz dediler. Hiç umutlanmayın. Hatta ölüm tehlikesi bile var deyince çok korktuk. O gün bugündür aradan yaklaşık bir sene geçti ve 15.05.2013 tarihinde saat 11:38'de kandil kutlamaya gittik. Babaannem kandil programı izliyordu. Hocalar tek bir getirmeye başladılar, evin içinde biri de tekbir getiriyordu ama kim? O an çok korktum. Herkes birbirine baktı ve en sonunda babaannemin tekbir getirdiğini fark ettik. Herkes çok seviriirken ben korkudan gittim.

Babaannem artık konuşuyor ama bende bıraktığı o korkuyu hiç unutamam. (Beyzanur İlbey, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün hastaneye gitmiştik ve doktor bademciklerimin büyük olduğunu ve nefes almamı engellediğini söyledi. Bundan bir hafta sonraya bana randevu verdi. Evet o bir hafta su gibi geçmişti, ameliyat günü gelmişti. Ben iğneden korkan bir çocuktum ve de çok ağladım. Nerdeyse hastaneden bile kaçabilirdim ama kaçmadan ağlamaya devam ettim. Herkes bir yandan bir şey söylüyordu ama ben korkarak ağlıyordum. Dayım, akrabalarım felan gelmişti ve zorla beni sakinleştirdiler. Ve hastane görevlileri serumu zorla taktılar. Aradan 10 dakika sonra beni ameliyata aldılar. Ameliyat başarıyla geçti ve ben çıktım. Burnumu zor hissediyordum ve kan kusuyordum. İki hafta sonra burnum iyileşti ve de çok sağlıklı bir şekilde yaşamaya devam ettim. (Berkan Zıp, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün annem, ben, ablam, teyzem, kuzenim ve anneannem hep birlikte bir akrabamızın mevlidine gitmiştik. Yolda giderken çok rahat, huzurlu ve neşeliydik. Mevlit yerine vardığımızda ben, ablam, kuzenim balkona annemlerse salona geçti. Tam yemeğe oturmuştuk ki birden telefon çaldı. Arayan dayımdı. Ama o kadar hızlı ve korku dolu konuşuyordu ki biz onu abim sandık. Sonra hemen eve gelin, babam çok kötü oldu dedi. Biz neye uğradığımızı şaşırдық. Zaten anneannemin bacakları ameliyatlıydı. O yüzden fazla hızlı inemiyordu. Biz o kadar hızlı indik ki neredeyse yere düşecektim. Sonra hemen arabaya bindik. Yolda gelirken hiç de gittiğimiz gibi mutlu değildik. Tam tersine endişeliydik ve çok korkuyorduk. Yolda az kalsın arabamız takla atıyordu. Eve vardığımızda dedem kimseyi tanımıyordu. Ambulansa bindirmek isteyenlere bağıırıyordu. En sonunda onu arabaya (ambulansa) bindirdik ve gittik. Ben kendimi tutamadan o kadar çok ağladım ki. Çünkü hayatımda ilk kez bu kadar korkmuştum, dedem kalp krizi geçirip ölümle burun buruna gelmişti. (Hilal Türkak, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir veya iki sene öncesinde burnumdaki kemikten ve bademciğimden ameliyat olmuşum. Başta kontrollere gittik ve daha sonra doktor ameliyat olacağımı söyledi. O andan itibaren içimde bir korku oluştu çünkü daha önce hiç ameliyat olmamıştım. Bıçak altına yatacağım sonunda. İçimde bir ürperti oldu ve onu düşünmeye başladım. Anneme söylemişim. Annem de küçük bir operasyon diye beni sakinleştiriyordu. Aradan birkaç hafta geçtikten sonra ameliyat günüm gelmişti. O sabah 6'da yola çıkmıştım. Hastaneye bir saat önceden gitmemiz gerekiyordu. Gerekli kontroller yapılacaktı ve ameliyatım 7'deydi. Odama sürekli doktor giriyor ve sürekli çıkıyordu. Ben de stres oldum haliyle. En son beni sedyeyle almaya gelmişlerdi. Ameliyat kıyafeti, bone falan takılınca çok tipsiz olmuşum. Ameliyathaneye girdiğimde narkoz vermeden önce beni konuşturdular ve verdiler narkozu. Uyanıldığında ben nerdeyim, annem nerde deyip duruyordum. Daha sonra asansöre bindirdiler. Odama çıkardılar. Odamın bulunduğu kattaki asansörün kapısında annem, yengem, babam bekliyordular. O an yarı

açık gözlerle annemi görünce ağlamaya başladım, o da beni görünce ağlamaya başladı. O an annemi kaybedicem diye korktum. Bana ya bir şey olsaydı anneme evlat acısını yaşatıcam diye çok korkmuştum. (Tuğçe Yağmur, 7. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

İlkokul ve ortaokulu bitirdikten sonra Yozgat'ta Sorgun Anadolu Lisesi'ni kazanmıştım ve orada babaannemin yanında kalıyordum. Bir gün babaannemin bir işi çıktı evden gitti. O sırada dedem rahatsızdı. Neyse babaannem evden çıktıktan tahminen yarım saat sonra falan içeriden bayağı ses geldi. Ben ne oldu diye bakmaya gittiğimde dedemi yerde gözleri yukarıya kayar bir şekilde buldum. Dede diye bağırdığımda cevap vermek istedi fakat veremedi. Koşa koşa üst kata çıktım, Döndü teyzeye söyledim hemen geldi. Eve girdiğimizde dedem yerden güç bela kalkmış, sendeleyerek yatağına gidiyordu. Ben hızlıca babaannemi aradım babaannem 10-15 dakika gibi bir sürede geldi eve. Birlikte dedemi hastahaneye götürmek istedik fakat dedem gitmemekte ısrar etti. Ben de eğer şimdi gitmezsen gece gideceksin, boşuna inat etme dedim ve dediğim gibi de oldu. Dedem şeker hastası olduğundan şeker komasına girdi. Akşam bir de üstüne kalp krizi geçirince apar topar hastahaneye götürdüler. Ben evde kaldım. Sonra hastahaneden "Ankara'ya gönderiyoruz, bizim burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok." demişler ve dedem ambulans ile Ankara'ya gitti. Tabii ardından bizinkiler yola düştü. Ankara'da yoğun bakımda yattı. Bir hafta ve sonra vefat etti. Ben vefat ettiği sıralarda Yozgat'taydım, akrabalar ve ailem cenazeyi getirdiler. Babam bana sarıldı ve dedeni kaybettik kızım dedi. O gece kimse uyumadı herkes ağıt yaktı, ertesi gün toprağına verildi ve selası okundu. Sela okunurken halam "babam" diye bağırdı. O an çok üzüldüm. Bir müddet sonra herkes kendini topladı ve hayata kaldığı yerden devam etti. (Kübra Nurkan, 11. sınıf, Yozgat)

İlkokul üçüncü sınıftayken başıma gelen olay beni çok korkutmuştu. Daha önce başıma böyle bir olay gelmemişti. Havalar ısınmıştı bu

yüzden öğretmenimiz bahçeye çıkarmıştı. Ben de arkadaşlarımla bahçede oynuyordum. Sonra sıcaktan olsa gerek başıma bir ağrı girdi. İlk önce bir şey olmaz diye arkadaşlarımla oynamaya devam ettim. Daha on dakika bile geçmeden birden burnum kanamaya başladı. Önceden de kanardı ama bu sefer çok farklıydı. Arkadaşlarım hemen öğretmeni çağırmışlardı. Onların o telaşlarını, korkularını hâlâ hatırlıyorum.

Öğretmenim beni öyle kanlar içinde görünce hemen tampon yaptı ama yine de fayda etmedi. Zaten bir süre sonra bayılmışım. Okulumuz sağlık ocağına yakın olduğu için beni oraya götürmüşler. Hemen müdahale etmişler ama ne yaptılarsa da burun kanamam durmamış. Daha da kötü olunca oradan hastaneye nakletmişler. Hastanede doktorlar kanamayı durdurmak için çok çaba harcamışlar. Müdahale ettikten sonra doktorlar öğretmenime: "Çok kan kaybetmiş biraz daha geç kalsaymış beyine kan sıçrayacakmış. Bu da beyin kanamasına yol açabilirdi." demişler.

Hastanede daha tedavim devam ederken öğretmenim aileme haber vermiş. Telaşlanmasınlar diye küçük bir kaza geçirdi demiş. Ailem hastaneye geldiğinde beni öyle kanlar içinde görünce çok korkmuşlar. Annem o an bayılmış. Çok kan kaybettiğim için bayılmışım ve kendime bir süre gelememişim. Bu yüzden de beni ilaçla uyutmuşlar. Zaten iki gün hastanede kalmıştım. Ayda bir kontrollerim başlamıştı. Kontrollerde bu sefer burun damarlarımı yaktılar. Çünkü ileride daha çok kanama ihtimali varmış.

Bu olaydan beri her burun kanamamda çok korkarım ve bayılırım. Hep bir telaş sarar. O günü o anların hepsini hatırlıyorum. Unutamam. (Belma Somer, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Nisan'ın son haftalarıydı. Kardeşim, Medine ve ben evde otuyorduk. Kardeşim hastaydı. Gece hastaneye götürmemize rağmen doktor hiçbir şeyi yok demişti. Sabah kalktığımızda biraz ateşi vardı ama iyiydi. Sonra biraz zaman geçtikten sonra kardeşimin ateşi çıktı, kusmaya felan başladı. Benim kucağımdaydı. Birdenbire hızlıca titremeye

başladı. Sonra zaten havale geçirdi. Kardeşlerimizden hiçbiri havale geçirmediği için ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sonra öldü diye ağlamaya başladım. Fazla soğukkanlı değilim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra Medine evde kimse olmadığı için Samet'i alıp dışarıya fırladı. Sonra Medine dışarda "Yardım edin!" diye bağtırmaya başladı. Allah'tan yoldan geçen bir araba vardı. Yaşlı amca ailesini indirip bizi aldı, hastaneye götürdü. O gün hayatımda yaşadığım en berbat gündü ve çok ağlamıştım. İnsanın ailesinden birini kaybetmesi çok kötü ama o gün Allah'tan Samet'e fazla bir şey olmadan atlattı. (Mine Danabaş, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

27 Haziran 2011 günlerden Pazartesi idi. Güzel bir gün bizi bekliyordu. Her şey yolunda gidiyordu. Okula gidip geldikten sonra ailemlerle birlikte mutlu bir günün geçmesini umuyordum. Okulda günüm iyi geçmişti. Hiçbir sorun yoktu. Eve gelirken, serviste heyecandan içim kıpır kıpırdı. Ta ki eve gelene kadar. Eve geldiğimde babam hastaneye rahatsız olduğu için kontrole gitmişti. Sonradan öğrendim verem olma riski olduğunu. O an yıkılmıştım. Babamı hastaneye yatırmışlardı. İçim paramparça olmuştu. Ona bir şey olacak diye çok korkuyordum. Doktorlar sonradan zatürre hastası olduğunu söyledi. Babamın hastalığı hakkında araştırma yapmıştım. Ölümüne neden olabiliyormuş. Bunu okuduğumda hayattan kopmuş gibiydim. Korkudan geceleri uyuyamaz olmuştum. Sabahlara kadar hep dua ederdim, babama bir şey olmasın diye. Bir aya yakın hastanede kaldı hep. Taburcu olduğunda sevinmiştim. Ama o korkuyu yaşadığı mı bir insan mutlaka unutamadığı bir iz kalıyor içinde. "Tekrar hasta olacak mı?" diye her gün korkuyla yaşıyordum. Şu anda bile o korku devam ediyor. Babama, anneme, abime bir şey olacak korkusuyla yaşayıp gidiyorum. (Ayşenur Mazılıgüney, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ailece gittiğimiz Hıdırellez bu sene halamların evinin bahçesindeydi. Davullar, zurnalar, oyun havaları çalıyordu. Akrobalarımız yavaş yavaş geliyordu. Ben o sıra 3. sınıfa gidiyordum. Eniştemin kardeşinin

evinde yemek yedikten sonra ayakkabılarımı giyerken oturduğum duvardaki tuğla sallandı ve ben yere düştüm. O tuğla da üstüme düştü. Düşünce kimseyi çağıramadım sesim çıkmıyordu. Daha sonra annem yanıma geldi. Annemin çığılığı üzerine babam, halam ve diğer akrabalarımız da geldi. Ambulansı çağırdılar. Hastaneye götürdüler beni ama Devlet Hastanesi başka bir hastaneye gönderdi. Nefes alamadığım için kapının önünde sedyeye yatırdılar. İki kaburgam kırılmış ve ciğerlerim ezilmişti. Üç gün hastanede yatmıştım. Eğer nefes alamasaydım boğazıma bir delik açıp nefes almamı sağlayacaklardı ama nefes aldığım için öyle bir şeye gerek kalmadı. Üçüncü günün sonunda hastaneden taburcu oldum ve yaşadığım korkunç anlardan biri de bu olduğu için hayatım boyunca unutacağımı sanmıyorum. (Ülkü Zeynep Atasoy, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

İki sene önceydi. Akrabaları ziyaret etmek için Çubuk'a gitmiştik. Bir hafta köyümüzde kalcaktık ama umduğumuz gibi olmadı. Halam-gilde otururken kardeşimin karnı çok ağrıdığı için Merkez'deki hastaneye gittik. Doktor tedavi eder etmez Dışkapı Hastanesi'ne sevk etti. Ne olduğunu anlamamıştık. Kötü bir şey olduğunu anlamıştım, içime doğmuştu. Acele hastaneden çıktık, Dışkapı'ya gittik. Ultrason, emar çekildi. Kardeşimi hastaneye yatırmışlardı. Daha hastalığını bilmiyorduk. Biyopsiye aldılar sonucunun çıkmasını bekledik. Şimdi bile kardeşimin hali gözlerimin önünden gitmiyor. Doktor annemle babamı odasına çağırdı. Mesane ve bağırsak arasında kitle var demiş. Biz kitlenin daha ne olduğunu bilmiyorduk. Ablam internetten araştırmış. Ablam ağlayarak yanımıza geldi. Kardeşimin hastalığı kansermiş. Duyunca biz yıkıldık. Ertesi gün doktor tekrar odasına çağırdı tedaviye başlayacağını ve tedavi süresince neler yapılacağını anlattı. Kitle dışı olduğu için her bölgeye yayılabilir bu yüzden kendinizi her şeye hazırlayın dedi. Beni en çok bu korkuttu. Kemoterapiye başlandı. 3 günde bir emara girip tedaviye yanıt verip vermediğine bakıyorlardı. Bir aydan sonra tedaviye yanıt verdiğini öğrendik. Bu bizi sevindirdi. İki gün sonrada kardeşimi acilen ameliyata aldılar. İç kanama geçirdi. Ama en

çok o gün korkmuştum. Bu kötü günlerin hepsini atlattık. Kardeşim hastalığından kurtuldu. Şimdi sadece kontrollere gidiyoruz. (Yeter Karaveli, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

2 yıl önceydi. 8. Sınıfa gidiyordum. Babam hep evde durur, çok nadir dolaşmaya çıkardı. 10 yıldan fazla bir süredir de kalp hastasıydı. İki kez kalp ameliyatı olmuş ama sağlığına kavuşamamıştı. Ama 2-3 gündür bayağı rahatsızdı. Ayağa bile kalkamıyordu. Ev kalabalıktı. Ablamlar, oğulları, kızları vardı. Babamın suratı iyice sapsarı kesilmişti. Ben yine diğerleri gibi sanıyordum. 12 güne geçer rahatsızlıklarından. Kendi odama gittim. Bir şeylerle ilgileniyor, bilgisayarda oturuyordum. Annem namaz kılmak için odama girdi. Namaza durdu. Gözünden yaşlar dökülüyordu. O an anladım bir şeylerin ters gittiğini. Annem namazını bitirdikten sonra oturup hıçkırarak ağlamaya başladı. Babam gözlerini açmakta bayağı zorlanıyordu. Aslında herkesin suratında bir acı vardı. Babamın en gözde kızı ben olduğum için odada babamı o halde görmeye dayanamıyordum. Abimi aradım. Babamın çok kötü olduğunu söyledim. Bütün abimler 5 dakika içinde eve gelmişlerdi. Babam konuşamıyor, gözlerini açamıyordu. Hemen ambulansı aradık. Sonra geldiler, bizi odadan çıkartıp ilk müdahaleyi yaptılar. Anlatılmak istenen doğru olacaksa ev cenaze evi gibiydi. Daha sonra babamın hemen hastaneye götürülmesi gerektiğini söylediler. Abimler ve görevliler ile birlikte babamı evden çıkartıyorlardı ki büyük ablam kapıyı tutup babamı götüremezsiniz diye bağııyordu. Kimseyi ikna edemiyor laf dinletemiyorlardı. Serdar abim ablama tokat attı. Ablam kendisine gelememi. Ablamı savurup babamı evden çıkarttılar. Yengemler, ablamlar, yeğenlerim, herkes ağlıyordu. Ama boşunaydı. Herkes babamın bir eşyasına sarılıp ağlıyordu. Çaresizlik, korku, böyle kelimeleri biliyordum ama hiç bu kadarını yaşamamıştım. Babamı ilk burdaki, sonra da uzaktaki bir hastaneye götürdüler. Mide kanaması. Evde bir gün daha kalsaydı her şey bitebilirmiş. Babam iki ay hastanede kaldı. Allah almadı bizden. (Fadime Şahintürk, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ben üç kez ameliyat oldum. İkinci sınıf yaz tatilinde kolum kırıldı. Bu yüzden hastaneleri görmek istemiyorum. Notumun düşük olmasından korkuyorum. Çünkü notum düşük olduğu zaman okuldaki arkadaşlarım bana gülüyor. Doğal afetlerden korkuyorum. Çünkü sonuçları çok kötü oluyor. (Görkem Tokal, yaş 11, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün hastaneye gitmiştik. Öyle kontrol amaçlıydı. Tahlilleri yaptırmıştık. Sonuçları da çıkmıştı. Ellerimizde sonuçlarla sıramızı bekliyorduk annemle. Sıra bize gelmişti. Ben tabii çok heyecanlıydım. Tabii ne çıktı, ne çıkmadı bilmiyorduk. Girdik içeri doktorun yanına. Doktor böbreklerimle ilgili bir sorun olduğunu söyledi. İlaçla tedaviye başlandı. Ama ilaç fazla etki etmedi. Hastalığım daha da ilerlemişti. Tabii ben ne olacağını bilmeden her an korku içindeydim. Kronik böbrek hastasıyımışım. Nakil olmaz isem diyalize bağlanacaktım. Annem benimki uyarsa ben veririm dedi. Ama ben annemin böbreği uymayacak, hastalığım daha da ilerleyecek diye her gece korkudan ağlayarak annemle yatıyordum.

Sonra hastaneye gittik. Annemle benim tahlillerimiz yapılmaya başlandı. Dokularımız filan uyuyor mu diye. Tahlilleri olduk, işte sonuçlar açıklanacak. Benim elim ayağım titriyor, içimde hep bir korku var. Ya uymaz ise diye ama Allah'ıma şükür uydu. Ameliyet filan olduk. Eve geldik. Enfeksiyon kapmayayım diye maskeyle dolaşıyordum ve üç ay evimize kimse girmedi. Şimdi iyileştim. Rutin kontrollere gidiyorum. Ama her gidişimde o günkü korkularım hep aynı oluyor. İyileştim ama yine de çok dikkat etmem lazım. Enfeksiyon filan kaparsam yine hasta olabilirim. Onun için çok dikkat ediyorum. Annem olmasaydı zaten sağlığıma kavuşur muydum bilmiyorum. Annemi canımdan çok seviyorum. Zaten 9 sene önce babam hayatını kaybetti. Bu hayatta iki tane çok büyük korkum var. Birincisi annemi kaybetmek, ikincisi ise sağlığımla kaybetmek. Sağlığımız gidince her şey önemini kaybediyor. Her şey değersiz oluyor. (İsimsiz kız öğrenci, lise, Antalya)

Bizim amcamlarla evimiz karşılıklıydı. Neyse, ben birinci sınıftayım o zamanlar, ablam üçüncü. Annem ablama aşı yaptırmak için hastaneye götürdü. Adam sağ bacağı yerine sol bacağına iğne yaptı. Ablamın ayağı 1 hafta şiş olarak kaldı. Yürüyemedi. Adamı şikayet edecektik ama adam tayinini istemiş. Onu bu zamana kadar bulamadık. Neyse ablamı kırıkçılara, sağlık ocaklarına falan götürdük, fayda etmedi. Hastaneye yatırdık ablamı. Apandisitine hiçbir şey olmadığı halde apandisiti patladı dediler. 1 ay hastanede kalacak dediler. Annem ablamın yanında 1 ay yatılı kaldı. Ben amcamlarda kaldım. O bir ay içinde annemi unutmuş haldeydim. Annem beni hastaneden aradığında tanımıyorum deyip suratına telefonu kapatıyordum. Neyse 1 ay sonra Allah'a şükür ablam da iyileşti, anneme kavuştum. (Sevdanur Adıyeye, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben lise 1'e geçiş döneminde apadisitten ameliyat oldum. Çok kötü ve zordu. 6 ay yoğun bakımda yattım. İçimde patlamış. Tüm organlarımı temizlediler. 6 ay yoğun bakımda yattım. 2 ayda normal odaya geçmiştim. Ameliyata girdiğimde bünyem zayıfmış, ondan dolayı ameliyat kötü bir durum. Bir süre de olsa aletlere bağlanıp öyle yaşamak kötü bir durum. Ama Allah'a şükürler olsun sağ salim kalktım. Ben bugüne kadar babamın ağladığını görmemişim. Uyandığında ablam, babam ve annem vardı. Kız milleti her zaman ağlar. Ama bir erkeği, hele ki bu babamsa çok kötü ve farklı bir durum. İlk defa ağlarken görünce zoruma gitmişti ve çok üzülmüştüm. Hâlâ aklıma gelince bile kötü oluyorum. Zor bir durumdu. Allah kimsenin başına vermesin. Öyle işte. Babalar farklıdır. Şimdi bile uzağım ama her gün arayıp ne yaptığımı sorar. (Belma Durna, 12. sınıf, Çayırılı, Erzincan)

Hep ailemi kaybetmenin korkusuyla yaşadım ve hâlâ yaşıyorum. Benim en büyük korkum babamın böbreğini kaybetme olasılığı olmasıydı. Onun her sene böbrekten ameliyat olması. Her an bir problem olacak, böbreğini kaybedecek korkusu var bende. Doktor ilk "böbreği-

ni kaybedebilirsin” dediğinde çok korkmuştum. Çünkü bir insan tek böbrekle ne kadar dayanabilir, ne kadar direnebilir, bilmiyorum. Yani benim hayatımda en korktuğum şey babamın böbreğini kaybedebilmesiydi. (Burcu Kızılboğa, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Annem çok hasta olmuştu. O zamanlarda ben çok küçüktüm, yani aklım kesiyordu. Babam da annemi hastaneye getirmek için evden çıkmıştı. Amcamın arabasını aldı. Annemi arabaya koyunca ağlamaya başladım, annemi daha görmüycem diye çok korkmuştum. (Mecit Yıldız, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Bir gün dedem ile Erzincan’a gitmek için hazırlanıyorduk. Yıl 2002. Dedem ve ailem yola çıktık. Sonra dedemin kalp hastalığı vardı, yoldayken dedem birden hastalandı. Sonra araba ile kaza yaptık. Arabadan indiğimde herkes bağırp ağlıyordu. Dedemin yüzü gözü hep kanlar içindeydi. İşte o zaman çok korktum. (Hakan Kapar, yaş 17, Çayırılı, Erzincan)

Belki hiçbir şeyin farkında değildim. Kardeşim doğduğunda sadece ona bakıp sevmek istemiştım. Ama olmadı. Doğduğu günün ertesi sabahı hastaneye gitti. Ameliyat olması gerekiyordu. Daha çok küçüktü, olamazdı, dayanamazdı. O küçük bedeni bunu kaldıramazdı. Yapılması gerekiyordu. Eğer ameliyat olmasa ölebilirdi. Bu kelimeyi duymak bile insanı telaşlandırıyor. Hastaneye yatırdılar, sadece bir hafta içinde o küçük bedeni bu acıya dayanacaktı. Sanki ameliyata girdiği saatler geçmiyordu. Ya ölürse, ya dayanamazsa. Birinci ameliyat oldu. Başarıya sonuçlandı. Sonra ikinci, üçüncü ve dördüncü ameliyatı oldu ve kurtuldu. Şimdi ise 13 yaşında kocaman bir delikanlı. Onu bize bağışladığı için Allah’ıma her gün şükrediyorum. (Sargülcan Polat, yaş 17, Çayırılı, Erzincan)

Bugüne kadar beni korkutan olayların başında hastalıklarım gelir. Ben Erzincan'ın Tercan ilçesinde yatılı bölge okulunda okurken kızamık, suçiçeği, kabakulak geçirdim ve ardından yatılıya başladığımda beni üzen olaylardan bu da ikincisiydi. Beni korkutan olayların üçüncüsü daha henüz 8 yaşındayken Erzincan'ın Kemah ilçesinin yatılı bölge okulunda okumak idi. Beni korkutan olayların dördüncüsü Kemah'ta kolumun kırılması idi. Beni korkutan diğer olaylardan bir tanesi ise Kemah'ta ve Tercan'da aynı ilçeden olan arkadaşlarımızın köye gittiğinde bizi köye götürmemesiydi. Aslında beni korkutan ve başımdan geçen birçok olay var da normalde bunların tamamını yazsam bir kitap çıkar ama bu olayların sadece satır başlarının yazılması ve anlatılması daha az ve daha özdür. (Mert Güneş, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Belki hayatımda kötü bir olay geçmedi ama hastalanmaktan korkuyorum. Daha doğrusu beyaz önlük giyinmiş, elinde iğne duran insanlardan. Hastane koridorunda girerken kendimi kaybediyorum. 16 yaşındayım ama hastaneye sayabileceğim kadar az girmişimdir. Çünkü her hastaneye gitiğimde bir sürü iğne veriyorlar. Sadece hastanedeki iğnelere değil evde dikiş yaptığımız iğnelere, ucu sivri metallere korkuyorum, tiksiniyorum. Yolda yürürken iğne görsem biraz kenara kayarak yürürüm. Bu korkumu kimseye anlatamıyorum çünkü insanlara saçma geliyor. Aslında bana da saçma geliyor. Bazen diyorum deneyeyim, belki korkmam ama dikiş bile yapamıyorum. Aslında korku değil de tiksinti gibi bir şey.

Okula ilk başladığım gün çok mutluydum. Herkes anne baba diye ağlıyordu ama ben zaten okuma yazma bildiğim için rahattım. Sınıfa girdik, birkaç arkadaşımızın anneleri beni örnek felan gösteriyordu. Hoca içeri girdi, kafamı bir kaldırdım hoca beyaz önlük giymiş. Başladım ağlamaya, kimse ne olduğunu da bilmiyor. Değil annem başbakan gelse sakinleşmem. İki hafta okula gitmedim. Sonra alıştım ama gitmeye başladım. Saçmalıklarla doluyum ama elimden bir şey gelmiyor. (Büşra Bayraktar, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Kan

En çok kandan korkuyorum. Benim veya yakınımın yaralanmasından çok korkarım. Başım döner, midem bulanır. (Elif Şeyma Atan, 10. sınıf, Yalova)

Bir keresinde yeğenimden kan alınıyordu. Ben o sıra bayılacaktım. Yengem son anda beni tutmuştu yoksa merdivenlerden yuvarlanacaktım az daha. Her yıl Kurban Bayramında kurban kesilirken bir kere bile bakamadım. Hep bayılma korkusu vardı içimde. (Yılmaz Gürbüz, 7. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Okul, Dersler, Başarı

Ben sabahları okula gelirken geç kalktığım zamanlar oluyor ve hemen hazırlanmaya başlayıp otobüse biniyorum, otobüste derse geç kalma korkum oluyor ve derse girdiğimde geç kalmış oluyorum ve korktuğum başıma geliyor. (Bilge Aşıcıer, 9. sınıf, Alanya)

Bir gün okula öğretmenimin verdiği ödevi yapmayı unutarak gittim. Öğretmenim arkadaşlarımın önünde bağırduğunda ve elime cetvelle vurduğunda çok korkmuştum. Bu olayı yaşadığım zaman 7 yaşındaydım. (Didem Ergün, İstanbul, Kasımpaşa, yaş 16)

Başından geçen en korkunç olay, sınıf tekrarı olmak. Sonuçta ailemin güvenini kaybetmek benim için kötü bir duygu. Arkadaşlarımı kaybetmem benim için ayrıca berbat bir duygu. Çünkü sınıfta kaldıktan sonra herkesle arana giren bir mesafe var ve bu da insanın en yakın arkadaşını kaybetmesi demektir. Kimin ne olduğu o zaman belli olur. Bazen şükrediyorum aslında sınıf tekrarı almama, kime güvenip güvenmeyeceğini insan o zaman anlıyor. Bir de etraftan gelen sinir bo-

zucu laflar. Ve hâlâ korkuyorum, tekrar sınıfta kalmama, tam düzeltiyorum notlarımı, iki zayıf daha çıkıyor. Babamın güvenini kazanacağım ve bunu yapmak için de notlarımı düzeltmem gerekiyor. Bu benim için çok zor bir şey. Tekrar kalırsam bütün hayallerim boşa gidecek. Hocam, Allah rızası için geçmemeye yardım edin. :D. tek korkum bu, sınıfı geçmemek. (Sedanur Öztürk, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultanbeyli, İstanbul)

Anaokulu öğretmenim çok kötü biriydi. Bana hep kötü davranırdı ve beni korkuturdu. Benden nefret ederdi. Karnemdeki yıldızları doldurmamıştı. Ben eve geldiğimde kendim doldürmüştüm ve daha 5 yaşındaydım. :) (Esra Esöz, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Birinci sınıfa başlamıştım. Hiç tanımadığım arkadaşlar, utangaçlık... Bu unutamadığım ve kortuğum bir andı. 1. sınıf hocamdan çok korkardım. Bağırıp çağırırdı ama gene o bilgiyi akla sokardı. Beş senemi bu korkuyla geçirdim. Bu korkuyla beş sene çalıştım. Bağırırdı ama dayak atmazdı. Çok sevdiğim bir hocaydı. Anlattığı bilgileri hâlâ hatırlarım. Demek ki güzellikle anlama daha zor. (Mahmut Coşkun, 9. sınıf, Fatih, İstanbul)

Sınıftaydık. Öğretmenimiz dışarıya çıkmıştı. Tam hatırlayamıyorum ama galiba Kaan Ağakışı, Talha Arslan ve ben tahtaya çıkıp sınıfı güldürmeye çalışmıştık. Ve aniden öğretmenimiz geldi. Bize kızdı ve bizi disipline götürdü. Öğretmenimiz bizi götürürken Kaan Ağakışı ağlamaya başladı. Ben de ağlıyordum ama Kaan'ın ağlamasına çok güldüm. Ve bir fırça yiyip geri döndük. (Mert Ali Yılmaz, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Fen sınavındaydım, gözetmen matematik öğretmeni idi. Sınav için kopya kâğıdı hazırlamıştım. Ve o hoca kopya çekirtmeyecek bir hocaydı. Yazdığım kâğıt bacağıma üzerine düştü. Hoca yanıma geldi. Çok korkmuştum. Ayağa kalkmamı söyledi. Kâğıdın üzerine bastım, ayağımı sürükleyerek yürüdüm. Sonra da kâğıdı dolapların altına attım. Hoca beni aradıktan sonra yerine oturdu ve sınav devam etti. O sınavdan 92 aldım. (Tarık Halit Tiryakioğlu, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bu sene hatta diğer seneler bile deneme sınavlarından hep korkmuşumdur. Veya e-okuldaki notlarım beni korkutacak kadar kötüyse. Bir akşam dershanede sınav oluyorduk. Yine çok korkuyordum. Sınavdan çıkıp dolmuş beklerken hele kalbim küt küt atıyor. İçimden de “iyi ki de eve iki dolmuşla gidiyorum” diye düşünüyordum. Ben bu düşüncelerle boğuşurken eve gelmişim bile. Girer girmez hemen annemden ve babamdan gelen “sınavın nasıl geçti?” soruları kafamda uçuşuyordu. Ben de “her zamaki gibi” deyip geçiştiriyordum. Üstümü değiştirdikten sonra hemen gizlice babamın cep telefonunu aldım. Mesaj geldiye sileyim diye. Bir de her sınavdan sonra odamda ders çalışıyorum, belki “bak ders çalışıyor kız, demek ki bu sınava çalışmış olmalı” felan demelerini bekliyorum. İşte benim en korktuğum zamanlar bunlar, yani sınav sonraları. Ama bu korkumu şu anda yenmeye çalışmaya çalışıyorum. Yani ders çalışıyorum. (Şeyma Bağır, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Liseye başladığım ilk gün babam bana zayıf getirirsen sporuna son veririm, dedi. Ben o kadar ciddiye almadım, ama ilk dönem iki zayıfım gelmesine rağmen sporuma son vermedi. 2. dönemin başında tekrar aynı şeyi söyledi. Ben bu sefer hiç ciddiye almadım. Matematikte ilk notlar açıklandığında, yaklaşık bir buçuk ay önce, sporu bıraktırdı. Spor benim için çok önemli. Sonra dedi ki “3. sınavlarında kurtarırsan tekrar gidersin.” Ne yazık ki İngilizce, geometri ve coğrafyam zayıf. Babamın tekrar spora yollamamasından korkuyorum. (Yunus Emre Baş, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

9. sınıftayken Tarih dersinden kopya çekerken yakalandım. Hoca beni ayağa kaldırdı ve kalkar kalkmaz bir tokat vurdu bana. Feleğim şaştı. Ben de bu korkuyla bir daha Tarih dersinden kopya çekmek değil kopyanın k'sinden korkuyordum. (K.M., 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

10 sene önce İzmir'de yaşarken bakkala giderken motor bana çarpacaktı. Direksiyonu kırıp duvara çarptı. Sonra beni eve kadar bırakmıştı.

Traktörün arkasına takılmıştım, sonra dengemi kaybedip düştüm. Ayaklarım ve ellerimin derisi soyuldu.

Okuldan kaçmıştım. Abim beni internet kafede yakalayıp döv-müştü. Korktuğum şeyler: Allah, parasızlık, hapisane. (Murat Sancar, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Sınıfta kalmaktan korkarım çünkü kalan arkadaşlarımı görünce çok üzülüyorum. Sınıfta kalan arkadaşlarım okulu bıraktıktan sonra berbat bir hayatları oluyor. Bana da onların bu durumu ibret oluyor. Gidip tekstil köşelerinde üç kuruş paraya insanların ağız kokularını çe-kiyorlar, uyuşturucu madde kullanıyorlar vb. (İsimsiz, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Benim şu andaki en büyük korkum üniversiteyi kazanamama korkusu. Eğer ben üniversiteyi kazanamazsam bu semtte kalmaktan korkuyorum. Bu üniversite sınavlarını kazamanazsam tekstil atölyelerinde sürüncem. Bunu bildiğim için üniversite sınavını kazanmak zorundayım. Hiç yapmayı istemediğim bir meslek. Ancak okuyamazsam sonunda tekstil atölyesinde çalışmak zorunda olduğumu biliyorum. Mesela şu andaki babamın atölyesinde sabahları çalışıyorum. Ama bunu o işi sevdiğim için yapmıyorum. Sadece babama yardım etmek istiyorum. Babam başka bir meslekte çalışmak istediğimde izin vermiyor,

“Ne işin var başka yerde? Burası sana fazla mı geldi?” diyor. Babamı da kıramıyorum. Bundan tek çıkar yolun okumak olduğunu biliyorum. Üniversiteye gidersem bu meslekten kurtulmuş olacağım ve yeni bir meslek sahibi olacağım. Sevdiğim işi yapacağım. Kendi işimi seçeceğim. Bu sınavı kazanmak zorundayım. Eğer kazanamazsam vay benim halime... (Uğur Yılmaz, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Bir öğrenci olarak korktuğum tek şey sınıfta kalmaktı ve kaldım da. 2009 yılında liseye ilk gelişimdi. Sınıfta kalan birkaç arkadaşım vardı. Derslerim iyiydi. Ben de derslerine güvenerek arkadaşlarıma uydu. Birinci dönemin bitmesine az kalmıştı. Her gün okuldan kaçarak kafeye, pikniğe, gezmeye giderdik. Bu şekilde bir dönemi bitirdim. Karneye bir baktım 19,5 gün devamsızlık. On beş tatili bitti, ikinci dönem geldi. Yanlışlıkla okula geç kalsam sınıfta kalıyordum. Sınavların başlamasına 15 gün kala yine okuldan kaçmaya başlamıştık. Devamsızlık hakkım dolmuştu yani kısaca birkaç arkadaşım yüzünden sınıfta kalmıştım. 2010 yılında tekrar okula geldim, sınıfta kalan arkadaşlarım atılmıştı, tek başıma oturdum sıranın üstüne ve düşündüm, bu arkadaşlarımla zarar ve kârlarını. Bana sadece zarar vermişlerdi, hiç faydaları yoktu. Sonra aklımı başıma aldım, devamsızlık yapmadım ve sınıfı geçtim. Birkaç arkadaşım yüzünden bir senem boşa gitti. (Enes Güneş, yaş 18, Erzurum)

8. sınıfın sonlarına doğru okuldan kaçmaya karar verdik. Biz de zekiyiz ya, okuldan çıkarken okulun kapısından çıkıcaz. Konuşa konuşa çaktırmamaya çalışarak okulun giriş kapısına doğru yürüdük. Şu an nasıl onu yapmışız anlamıyorum ama çantalar sırtımızda ve giriş kapısına çaktırmadan nasıl yürüyoruz?

Biz yürümeye devam ettik, tam çıkış kapısının uzun yoluna girmişken arkadan bir ses:

“Nereye lan.”

“Gelin lan.”

“Üst kata geliyorsunuz lan çabuk.”

“5 dakika içinde burda olun lan.”

Kameraları unutmuşuz. Zaten gerisini anlatmaya gerek yok. Doğan: 4 tokat, 2 tekme. Murat: 3 tokak, 3 tekme.

Korkmakta haklı çıkmışız galiba. (İsimsiz, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Sınavdan korkarım. Sınavda süre az mı kaldı? Ne kadar süre var? Sınava giriceğimde kafam karışır. Sınavda çok korkup aklımdakileri unuturum. Ani şeylerden korkarım. Örnek: biri ben ders çalışırken Ahmet diye bağıınca korkarım. (Ahmet Sevinç, yaş 12, Sultantepe, İstanbul)

Geçen yıl okulların kapanmasına 4 gün kala sınıf arkadaşlarımızla okuldan kaçmıştık. Minibüse bindik. Aramızdan en zeki olan arkadaşım bizi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün önünde indirdi. Biz farkında bile değiliz tabii. Bahtımıza müdürümüz Murat Bey'in orada toplantısı varmış. Bizi yakaladı. Disipline gitme konusu açılınca çok korkmuştum. (Elif Fırat, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Ben kuduz köpekten korkarım ama bu korkuyu her zaman yaşamam. Çünkü genellikle pek kuduz köpek olmaz. Kuduz köpeğe de rastlamadım.

Bazen haberlerde izlediğim oldu. Hastaneye geç gidilirse ölümler sonuçlanır.

Misafir okulun çetesindeki insanlardan korkuyorum. Sadece çakıllı gezenlerden korkarım. (Alper Yabancı, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Günlerden Pazartesiydi. Ben okula gitmek için okul servisine bindim. Hava çok soğuktu. Kardan yollar görünmüyordu. Araba yoldan çıktı ve çıkmakta güçlük çektik. Ne gelen vardı, ne de giden. Yine kendi imkânlarımızla çıktık ve çok şükür okula yetişmiştik. Okulda arkadaşlarıma anlattım. Onlar da çok şaşırmadı. Çünkü herkesin kendine özgü sevinçleri, korkuları var. Akşam yurttan arkadaşlarımızla birbirimize şaka yaptık ve hocamız bizi gördü, bize hemen savunmanızı yazıp getirin dedi. Henüz 9. sınıfa gidiyorduk. Hayatımda hiç savunma yazmamıştım ve hepimiz çok korkmuştuk. Arkadaşlarımdan biri çok korkmuştu ve ağlamıştı. Neyse ki korktuğumuz bir şey olmadı. Okulumuza devam ettik. (Ramazan Coşan, yaş 17, Erzincan)

—

Bir gün çok korkuyordum. SBS vardı. SBS'mi yaptım. Birkaç gün sonra SBS cevap anahtarı dağıtıldı. Kontrol ederken bir konudan 5 yanlışım çıktı. Fenalık geçirmek üzereydim. Ama sonra yanlış kontrol ettiğimi anladım ve çok rahatladım. (Emir Cahit Ertan, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

Liseyi bitirememekten korkarım çünkü bir gözüm rahatsız olduğu için iş bulma ihtimalim zor. Bir gözü görmeyen birisine kimse iş veremeyeceği için hayat boyu aileme yük olmak istemiyorum. En azından liseyi bitirip bir işe girip aileme yük olmamak istiyorum. Eğer lise 2'den terk olursam hiçbir işe giremem ve aileme hayat boyu yük olurum. Gelecekle ilgili en büyük kaygım bu. (Furkan Barış, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Maddi durumu çok iyi olmayan bir aileye sahibim. Annemin mesleği engellilere özel bir okulda öğretmenlere yemek yapmak. Babamın mesleği ayakkabıcılık. Yılın her günü işi olmuyor. Mevsimlik bir işe sahip. Bazen babamın 3-5 ay işi olmadığını biliyorum. Ailem benim okumam için çok çabalıyor. Ben ders çalışayım diye her imkânı sağlıyor-

lar. Ben de onları mahcup etmemek için çalışıyorum. Fakat derslerde çok kötü olmasam da sınavlarda düşük not alıyorum. Sınavlarda bildiğim konuları unutuyorum. Eksik çalışmamdan mı yoksa zamanında tekrar etmediğim için mi bilmiyorum. Sınavlarda çok eksik oluyorum. Heyecandan soruların ne anlama geldiğini bile anlamıyorum. Ben ailemin mahcup olmasını istemiyorum. Kafamda onları üzmemek yok ama başarısız olduğumda onları üzeceğimi biliyorum. Bunun farkındayım fakat dersime ne kadar çalışsam da sınavda unutuyorum. Benim tek korkum başarısız olup ailemi mahcup etmek ve emeklerine karşılık verememek. (Yasir Çelebi, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Sınıfta kalmaktan korkarım. O an babamın -dövmez ama- suratını görmek istemem. (Ömer Recep Yiğit, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben geçen sene sınıf tekrarı yaptım. Sayıaldım. Kaldım. Ailemle sorunlarım oldu. Sonra okula göndermeleri için izin istedim, zor oldu ama izin verdiler. Yeni seneme eşit ağırlık öğrencisi olarak başladım. Ama evde sorunlarım bitmedi. Zoruma giden çok şeyler oldu. Ben çok duygusalım. Her şeye alınabilirim. Çok çabuk ağlarım. Pes etmeyi pek sevmem ama çok çabuk sıkılabilirim. Ailem okul konusunda üstüme çok geliyor, bunalmış durumdayım, psikolojik olarak çökmüş durumdayım. Ve benim ilk sınavlarım düşük. Ailem bunları öğrendi. Bayağı öfkeli bana. Eve gitmeye korkar oldum. Evdekiler artık öyle bir noktaya geldi ki nefes alamıyorum desem önce sınıfı geç diyecekler. Bunaldım, sıkıldım. Haftasonu veli toplantısı var ve ben korkuyorum. Okuldan alınmak istemiyorum. Ailem toplantıdan sonra daha da sıkacak beni. Kendime söz verdim, toparlayacağım derslerimi ama ailem buna izin vermeyebilir. Korkuyorum. Her şeyin hayırlısı demekten başka çarem yok... (Dilek Biçer, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Perşembe günleri okula gittiğimde her zaman kalbim sıkışır. O kadar kötü dersler var yani ama beni Perşembe günü motive eden tek şey halı saha maçına getmemdi, onunla kendimi avutuyordum. Gel zaman git zaman son derse geldik ve sonunda Perşembe gününün, okulun sonuna gelmiştik. Okuldan çıktım ve eve gidiyordum. Gittiğimde oyun bağımlısı kardeşim yine Playstation'un başındaydı. Bir keresinde 6 saat boyunca hiç durmadan oynadığını bilirim. Bir keresinde pes 2013 çıkmıştı. Kardeşimin yanına gitmiştim. Kardeşime dedim ki:

– Olum biraz çık da ben de oynuyum, dedim.

O da dedi ki:

– Vermiyorum la.

5. sınıfa gidiyordu. 15 dakika kapıştık. En sonunda sol elimin tam orta parmağını bıçaklamıştı. Hâlâ izi var.

Neyse biz Perşembe gününe dönelim, saat 9'a geliyordu. Annem odada Kur'ân okuyordu. Anneme dedim ben maça gidiyorum, bakışlarıyla hiç de umurumda değil gibi dedi. Maçtan geldim. Benfica Fenerbahçe vardı. Ben koyu Galatasaraylıydım. Benfica'yı destekliyordum. Ama Fenerbahçe yendi. Meğerse saat 12 oldu. Ben de yatağıma girdim. Rüyamda Edebiyat hocamızı gördüm. Ertesi gün edebiyat sınavı vardı, onu düşünerek yattım. Onun için Edebiyat hocamızı rüyamda gördüm, yüzüme tükürüyordu. (Mesut Köştar, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Hayatımda en çok -her ne konu olursa olsun- babamın yüzünü kara çıkarmaktan korkuyorum. Onun, annemin bana güvenini boşa çıkarmaktan. Zaten şu aralar kafamın içini yiyen bu konuydu. Şu âna kadar aile çevremizde okuyan sadece bir kişi var. Bir de ben okuyorum. Diğerlerine göre derslerim iyi ama bana göre iyi değil. Ben dikkatimi toplayamıyorum ve başarılı olamıyorum. Aslında babamın beni anlamadığını da düşünüyorum. Çünkü babam düşüncesini öyle bir savunuyor ki zorlamayla, kızarak. Tabii ki babama genelde karşı gelen benim. Şakayla karışık orada söylüyorum işte.

Erkek kardeşim okumadı. Babam o kadar üzüldü ki. Ben de öyle olursam babam kim bilir ne kadar çok üzülür. Babam annemden daha çok ilgileniyor. Soruyor, izliyor, benle konuşmaktan sıkılmıyor ama annem öyle değil. Kardeş sayısı çok olunca ilgi bölünüyor annemde. Annem sıkılmıyor. Bazı konularda öyle bir sıkıyor. Üniversiteyi kazanmayı çok istiyorum. Bir meslek sahibi olmayı çok istiyorum. (Asuman Çetinkaya, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Sınıfta kalmaktan çok korkuyorum. çünkü ailemi üzmetten ve geleceğimi mahvetmekten korkuyorum. Ailem her gün 5 tl veriyor ve okula para getirmeden gelenler de var. Onların güvenlerini, emeklerini boşa çıkarmaktan çok korkuyorum. Aslında derslerime birinci dönemden daha çok özen gösteriyorum, birinci döneme nazaran daha iyi ama bazen notlarımda hayal kırıklığına uğruyorum. Çalıştığım halde düşük alıyorum. Eğer kalırsam annem bir daha göndermeyeceğini söylüyor. Okula gidememekten korkuyorum. Ama daha çok çalışıcım ve kalmamaya çalışacağım. Onların emeklerini boşa çıkarmamaya çalışacağım.

Ailem benim her şeyim, onları kaybetmek benim için en büyük korkulardan biri. Anneme fazla değil ama babama acayip düşkünüm. Okuldayken bile özlüyorum, öpmeye kıyamıyorum, babam benim her şeyim, bazen ailemin, anne ve babamın ölme fikri geliyor aklıma ve gerçekten çok korkuyorum, düşünürken bile ağlıyorum. Ben onlar olmadan bir hiçim, onları üzmetten bile korkuyorum, bir şey yaparken acaba anne ve babamı üzer miyim diye düşünüyorum. Allah onların acısını göstermesin. (Gizem Gerçek, 9. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

En korktuğum şey sınıfta kalmak. Sınıfta kalırsam 9. sınıfı okutmazlar. O zaman meslek sahibi olamam. Ablam ve kardeşim çalışkanlar. Sınıfta kalırsam sülalem dalga geçerler, şunun oğlu okumadı gibi. Belki bir daha okula yollamazlar, böylece okul hayatım biter... Amca-

mın yanına gidicem (tekstil), çalışıcam. Benim ablam üniversiteye gidiyor. Kardeşim 8. sınıfa gidiyor, o da çalışkan. Ben okumazsam kötü olur. (Ramazan Algantekin, 9. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben üniversite sınavına hazırlanırken içimde hep bir telaş, hep bir korku vardı. Bu korkuyu yenmeye çalışsam da bir türlü yenemiyor, sınavın geleceği günü hem heyecan hem de büyük bir telaşla bekliyordum. Nitekim o gün geldi ve içimdeki korku bir kat daha artmış oldu. Çünkü aklımda hep kazanacak mıyım yoksa kazanamayacak mıyım diye bir soru işareti vardı. Yapacaklarım ve yapamayacaklarım beni çelişkiye sürüklüyordu. Son an geldi yani sınava girme vakti. Sınava girdim ve bitti. Sınav bittikten sonra içimdeki korkunun da biteceğini düşündüm ama yanılmıştım. Çünkü bu defa da açıklanması beklenen sınav sonuçlarının korkusu vardı. İşte o gün anladım ki yaşamış olduğum en büyük korkulardan birisi de korkusunu bir türlü yenemediğim bu üniversite sınavıydı. (Deniz Güneş, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Bir gün bir arkadaşım benden kopya çekmiş, bütün cevaplarımız aynı. Bana öğretmenimiz, “Sizin hakkınızda tutanak tutacağım” deyince tutanağın ne olduğunu bilmiyordum. Meğerse hakkımda tutanak tutulduğunda memur olamıyormuşum, bunu duyduğum anda çok korktum. Ama haksızlık yaptığımı anladım çünkü bizi geçirmek için elinden geleni yapıyordu ama biz ise bu iyiliği elimizin tersi ile ittik, çok pişmanım, inşallah okuldan atılmam. Okuldan atılırsam bütün hayatım kurduğum hayallerim hepsi çöpe gidecek, eğer çöpe giderse buna çok üzülürüm. (Onur Kaçar, yaş 16, Çayırılı, Erzincan)

Hepimiz insanız, korkularımız olabilir. Ama benim bu zamana kadar korktuğum en büyük şeylerden birini şu an yaşıyorum: Tekrar ol-

dum, sınıfımı geçemedim. O olay beni yaraladı. Şu an sınıfımı geçmekten başka bir şey düşünemez oldum. Yaşım 17.09.1995. kimlikteki geçerli yaşım ise 17.07.1996, yani bu durumda benim sınıfta kalmam büyük bir yanlış, anlayacağınız üzere bu olay çok kötü oldu. Gerçi zararın neresinden dönersen kâr demişler atalarımız. Onun dışında bir sorunun yok, yükseklikten korkmaktan başka. Beni hiçbir insanoğlu korkutamaz. Haydi eyvallah. (Adem Koçak, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Hayaller

Boyum kısa. Ben polis olmak istiyorum. Ve sırf bu boyumun kısa olduğu için olamayacağımdan korkuyorum. (Ebru Göktaş, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben köpeklerden çok korkuyorum. Sınıfta kalmaktan çok korkuyorum. Bazı hayallerimin gerçekleşmemesinden korkuyorum ve gerçekleşmiyor. Pek fazla hayal değil, bir iki tane. (Ahmet Mert Aktaş, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Yangın

Dört beş yaşındayken ailemle köye gittik. Bir akrababanın düğünü vardı. Düğünden bir ay sonraydı. İnekler için çok fazla saman geldi. Samanlar o kadar fazlaydı ki bu sınıftan daha çoktu. Samanları bahçeye taşıdık. Kahvaltı yaptıktan sonra, bahçede oynamaya başladım. Annemin arkadaşı Emine teyze geldi. Annem onunla çay içiyordu. Annemler sigara içecekti, ama yanlarında çakmak yoktu. İçerden çakmak istediler ben de onlara çakmak getirmek için içeri girdim. Gözümeye samanlar ilişti. Acaba samanlar yanar mı diye düşündüm. Samandan biraz alıp yaktım. Samanlar birden tutuştu, annemi çağırdım herkes samanları söndürmeye çalıştı. Ben çok korktum ve evin arkasındaki külibeye saklandım. Annemler samanı söndüremeyince itfaiyeyi çağırdılar. Üç dört itfaiye aracı ile birlikte iki de polis aracı geldi. Küçükük bir

saman parçası dev gibi samanları yaktı. Samanlar ancak iki saatte söndü. Herkes beni aramaya başladı. Ben de yoğun dumandan bayılmışım. O yangın sonucunda on beş inekten altısı öldü. En korktuğum an budur. (İbrahim Şahin, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul, olay yeri: Konya)

Bir gün akşam evde otururken babamı bir adam aradı. Adam babama, “Kayınvalidenin evi yanıyor.” dedi. Babam çok korkmuştu. Ve arabayı alıp anneannemin evinin oraya gittiler. Gittiklerinde çok kötü yanıyordu. Kara kara dumanlar yükseliyordu. Biz evde kaldık. Pencereyi açıp dışarıya baktık ve çok kötü yanıyordu. Çok korkmuştuk. Kardeşlerimi evde bıraktık, komşumuza gittik. Çünkü anneannem gece olunca ya bizde ya da komşularda kalırdı. Evin yandığı gece anneannem komşularda kalmıştı. Anneannemin hiçbir şeyden haberi yoktu. Sonra hoparlörden bağırdılar, şu kişinin evi yanıyor diye. Anneannem bunu duyunca bayıldı. Ambulanlar ve itfaiyeler geldi. Ambulanstaki görevliler anneannemi sakinleştirmeye çalıştı. Anneannem evlerine hücum etti ve çok ağladı. Çünkü evlerine o kadar emek harcamışlardı. Taştan, kerpiçten evlerdi. Eski zamanda suyu ve taşı taa dağdan getirirlermiş. Bu yüzden yangın diğer evlere geçmesin diye taş duvarlar hep yıkıldı. Biz komşulara gitmeden önce anneannemi evin içinde sandık ve çok korktuk. İki tane itafiye söndüremeyince Erzincan’dan itfaiyeler geldi. Anneannemi Erzincan’a havale ettiler. Biz çok dua ettik. İnşallah ev söner ve anneannem eski haline gelir diye. Sonra ev büyük çaba sarf edilerek söndürüldü. Şimdi anneannemin durumu daha iyi ve bizde kalıyor. En korktuğum gün o gün akşam oldu. (Elif Kıran, yaş 14, Çayırılı, Erzincan)

Şimdi size korktuğum bir olayı anlatacağım. Bir gün eve gelmiştim, akşam olmuştu, televizyon izliyorduk. Sonra dışarıda biri bağıırıyordu, camdan baktı, bize “sizin evin bacası yanıyor” dedi. Ardından babam ve ben dışarı çıktık. Babam çatıya çıktı, ben de ona ip yardımıyla su doldurup veriyordum, o da bacanın sönmesi için bacaya dö-

küyordu. Bize burada yardım eden bir de yağmur vardı, olmasaydı belki de çoktan yanmıştı baca. Bir süre sonra bacadan çıkan yangını söndürdük. Ardından da eve girdik ve bacadaki yangın hakkında konuştuk. İşte herkes böyle olaylar yaşayabilir ama bu olayların olmasının yanında orada mucize de olabilir, yağmurun yağması gibi vb. Olaylar olabilir, yaşanabiliyor. (Ufuk Buruş, 8. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

7 ya da 8 yaşlarımdaydım. Evde oturmuş çizgi film izliyorduk. Kardeşim o sırada bana “su ver” dedi. Ben de “kendin al” dedim. Sonra bana su vermezsen evi yakarım dedi. Elinde de çakmak vardı. Tabii ben de kardeşimin böyle bir şey yapacağına inanmadım. “Yakarsan yak” dedim. Sonra mutfaktaki örtüyü yaktı. Alevleri görünce heyecana kapıldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra evden çıkıp komşulara haber verdim. Komşular da bir heyecanla gelip söndürdüler. (Sevgi Çankaya, 9. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Bir gün ben okuldayken bizim ahır yanmış ve ben eve geldiğimde her yer duman içindeydi. Ahır alev almış bir şekilde yanıyordu. Bütün balyalar yanıyor ve alevler yükseliyordu ahırdan. Bütün tankerler su taşıyordu alevi söndürmek için. Alevi söndürdüler ama bütün balyalar yanmıştı. Ben o zaman içerde koyunlar var diye çok korkmuştum. (Beyza Sağlam, 7. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün kros yarışması için evden çıkmıştım. Çok heyecanlıydım, servise binip okula gitmiştim. İstiklal Marşı ve andımız okunmuştu. Kros yarışmasına gidicek olanlar hazırlansın denilmişti. Arkadaşlarım ve ben çok heyecanlıydık. Arabaya bindik ve Kandıra'ya yarışmanın olacağı yere gitmiştik. Benim formam yoktu. Arkadaşım Emir'in formasını giymiştim. 18 numara idi. Yıldız kızları çağırdılar, gittik. Bizi

araba ile koşunun olacağı yere 1,5 km ödeye götürdüler. Başka okuldan bir beden eğitimi hocası düdüğü çalmıştı, koşmaya başlamıştık. Çok kötü olmuştuk, bayağı bir koşmuştum, 500 veya 800 m falan koştum. Sonrasında çok kötü olanları oradan araba gelip alacaktı. Benden önce bir kız arabaya binmişti, sonra ben bindim. Yarışı kazanamamıştım, çok üzüldüm ve yorulmuştum. Eve döneceğimiz zaman gittiğimiz arabaya binmiştik. Kandıra'dan çıkmıştık, Ballar'a yaklaştık. Arabadan ses ve duman çıkmıştı. Arabanın en arkasında ben vardım, "Araba yanıyor" demiştim. Biraz bekledik, araba durmuştu, gitmiyordu. Kapıyı açtılar ve dışarı çıkmıştık. Dumandan hiçbir yer görünmüyordu. Hava biraz soğuktu, üşümüştük biraz bekledikten onra başka bir araba geldi ve bizi okula götürdü. (Dilek Coruh, 7. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün okuldan eve geldim. Yemek yedim. Sonra kalkıp biraz dinlendikten sonra test çözdüm. Test çözerken bir anda kapı sert bir şekilde çaldı. O gün babam köydeydi, evde annem, abilerim, ablam ve ben vardık. Annem kapıyı açtı. Üst komşu aşağıda duman kokusunu aldığını söyledi. Annem bağırarak bize çabuk dışarı dedi. Biz de koşarak indik. Annem doğalgazı, elektriği kapattı, aşağı indi. Herkes çılgıncıydı. Hiç kimse ateşe giremiyor, korkuyordu. Annem bağırıyor, yardım edin diye, itfaiye henüz gelmemişti. Taksi durağından bir abi koşarak ateşin içine girdi, şalterleri kapattı ve su döktü ve yangın söndü. Abiye çok teşekkür ettik. O akşam anneannelerde kaldık. Bu olaydan babama bahsetmedik. (Mustafa Turan, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir yaz tatiliydi. Anneanneler hep tütün dizmeye giderlerdi. Bulgaristan'da insanlar tütüncülüğten geçimlerini sağlıyorlardı.

Yine bir gün anneanneler tütün dizmeye gitmişlerdi. Ben de dayımla televizyon seyrediyordum. Yengem odaya girdi ve dayıma bir şey söyledi. Söylediklerinden bir tek yangını anladım. İlk başta küçük bir

yangın zannettim ama dışarı çıktığımda yangının bütün tarlaları sardığını gördüm. Yengemler hortumlarla, kovalarla yangını söndürmeye çalışıyorlardı. Ama yangın yukarı ve aşağı mahalleleri sarmıştı. Bizim de yukarı mahallede inşaatta olan küçük bir evimiz vardı, evi amcam yapıyordu. Yangın evin arkasını sarmıştı. Amcam çimentonun renginin sarardığını görmüş ve dışarı çıktığında yangın olduğunu görmüş. Arabasına atlayarak aşağı mahalle yani benim olduğum yere geldi. Anneannem korktuğu için beni amcamla birlikte denize yolladı. Amcamla yarım saat bekleddikten sonra olayın olduğu yere geldik. Ben evimi çok merak ediyordum. Amcamla dedemlere gittik. Daha sonra amcam evimize geldi. Evimizin fotoğrafını gösterdi. Ev harabeye dönmüştü.

İşte bu olayda çok korkmuştum. Çünkü yangın çok büyüktü. İtfaiyeciler iş işten geçtikten sonra geldiği için her yer yanmıştı. Bu olayı unutmamdan önce her gün rüyamda görüyordum. En korktuğum olay bu yangın olayıdır. (Özkan Köroğlu, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Yaz için Bodrum'a gitmiştim. Bir otelde kalıyorduk. Bodrum'un yarısından fazlasında orman vardır. O aralar havalar 40° civarı ve aşırı rüzgârlıydı. Eve, İstanbul'a dönmemize iki gün kala kaldığımız yerden 1 km uzakta ormanda yangın çıkmıştı. Yangın aşırı rüzgârın yardımıyla yavaş yavaş kaldığımız otele doğru geliyordu. Otel de ormanın içindeydi. 100 metre kalmıştı gelmesine, kaçacak yer de yoktu. Her yer alevler içindeydi. Dumanlardan göz gözü görmüyordu. İnsanlar panik içinde gökyüzünü kaplayan duman ve üstlerine gelen alevler yüzünden çaresizlik içindeydi. İlk yardım geldi. Havadan sudan her yerden destek geliyordu. Son anda yangın sakinleştirilmişti. Hayatımda en çok korku yaşadığım an budur. (Yiğit Alp Yalçın, 10. sınıf, İstanbul)

Bir akşam evde ailecek oturuyorduk. Ve birden bire çatır çutur sesler geldi ve ben de Fen sınavına çalışıyordum. Kapıyı açtık ve çatının merdivenleri yanıyordu ve çok korktum. İtfaiyeyi aradı yengemler fakat

babam o sırada söndürdü ve itfaiye geldi, biraz su tutup gittiler. Yanan eşyaları da Van depremine yardım amaçlı topladık fakat yandı ve gönderemedik. (Senem Şutanrıhulu, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Bir gece evimdeki herkes uyurken alt katta sigaradan dolayı bir yangın çıkmıştı. Biz uyandığımızda apartman çoktan zehirli gazla dolup taşmıştı. Annem hemen hepimizi nefes almamız için pencereye çıkardık. Pencereden aşağıya bir baktım, herkes bize korku dolu gözlerle bakıyordu. Annem, ablalar ve ben dâhil hepimiz korkudan titriyorduk. Üstelik alt kattan çıkan alevler korkumu daha da arttırdı. Neyseki gazın etkisi hafifleyince aşağı indik ve korkum dinmişti. Ancak hâlâ şoktaydım. Alevler biraz daha büyüseydi belki de orada can verebilirdik. O gün hayatımda en çok korktuğum gündü... (Yiğitcan Köse, Bağcılar, İstanbul)

Beni en çok korkutan olayı yaşadığımda 17 yaşındaydım. İlkbahar sonu, yaz başlangıcıydı. Malum, köyde bağ bahçe işlerinde babama yardımcı oluyordum. O günde bütün aile (annem, babam, iki abim, ben ve kız kardeşim) tarlaya gelmiştik. Çok sıcaktı. Öğleye kadar çalışmış öğlen yemek için bir ağacın gölgesine çekilmiştik. Ağacın dibi bahardan kalmış otların kurummasından dolayı oturulacak durumda değildi. Babam otları temizlememizi söylemişti. Biz de abimlerle beraber biraz da çok yorulmuş olmamızdan ya da işgüzarlığımızdan mı bilmiyorum otları yakarsak hem daha çabuk hem de daha temiz olacağını düşünerek otları ateşe verdik...

İşte ne olduysa o an oldu alevler bir anda öyle yükseldi ve dağıldı ki biz de anlayamadık ne olduğunu. Ben öyle ateşe bakakalmışım. Kulağımda tek çınlayan babamın bağırışları ve bu bağırışların arasında bize söylediği küfürleri, gördüğüm de abimlerle beraber ateşle mücadele etmeleriydi. Elleriyile kırdıkları çalı yapraklarıyla ateşi söndürmeye çalışıyorlardı. Ben de ilk korkuyu mu yoksa şaşkınlığı mı desem atlattıktan sonra onlara katıldım. Bütün aile ateşin önüne geçtik. Sanki ateş-

le savaşıyorduk ve savaşmalıydık da. Çünkü alev üç metre daha giderse hasat zamanı gelmiş kurumuş buğday tarlasına ulaşacaktı. Ondan sonrası daha vahimdi. Koruluk dediğimiz ormanlık vardı. Ben ailenin en küçüğü olmamdan mı bilmiyorum ateşin önünden ilk kaçanlardan olmuştum. Artık sadece korkulu gözlerle ağabeyim ile babamın ateşle mücadelesini seyrediyordum. Hayatımda izlediğim en kötü andı o an... Çok şükür ki onların azmi kazandı ya da benim açımdayken bu zafer bir mucizeydi. Ateş sanki bir anda oksijeni tükenmiş gibi sönmüştü. Şükür Allah'a ki sönmüştü. Bu olay aynı zamanda bana çok büyük ders oldu. (İsimsiz erkek öğrenci, yaş 20, Manisa)

Bir gün evimizde oturuyorduk. Ailecek akşam yemeği yiyecektik... Kardeşim o aralar yeni doğmuş 3-4 aylık bebektir. O akşamda yatağında uyuyordu. Neyse akşam yemeğine oturduk o zamanda annem kızgın yağda kızartma yapıyordu. Yemek hazır biz hazırız. Yemek yerken mutfaktan siyah dumanlar yükselmeye başladı. Babam hemen mutfaka fırladı. Karşılaştığım durum çok kötüydü. Annem kızartmayı getirirken kızgın kızartmanın altını açık bırakmış. Mutfak ocağı ve üst raf alev almış yanıyordu. O zaman yanacağız diye çok korkmuştum hem de aklıma kardeşim geldi. Çünkü o yaştaki bebeğin dumandan etkilenmesi kötü sonuçlar çıkarırdı. Babama bağırarak "kardeşim, baba" diyerek bağırdım. Kardeşimi kaptığı gibi bana verdi annem ve babam mutfakta uğraştıklarını gördüm. Çok iyi hatırlıyorum. Babamın yapma diye bağırdığını o sırada kızgın yağda bi kova su dökmüş annem suyu döker dökmez mutfakta bir patlama oldu. Orada ne yapacağımı bilemedim. Çünkü içeride annem vardı. Babam bizi direkt balkona çıkardı. Aklımda hâlâ annem vardı. Ona bir şey oldu diye aşırı derecede korkuyordum. Babam sonunda mutfakı söndürmeyi başardı. Annem yanıma geldiğinde saçları ve kaşları yanmış, sonunda o patlamadan kendini korumuş bir vaziyetteydi. Bu benim hayatımda yaşadığım en korkunç olaydı çünkü aileme bir şey olmasından çok korkarım. (Cem Açıköz, 12. sınıf, Ümraniye, İstanbul)

Sanırım benim en büyük korkum fani dünya hayatı için yanmak. Dünya hayatı üzerinde çekilen acıların birçoklarından, hatta en vahim olanlarından biri de yanarak ölenlerdir benim için. Gerek televizyondaki haberler, gerek gazetelerdeki manşetler; dehşetin, ölümler çekilen ıstırapların apaçık göstergesi. Bir kurşun ile de can alınabilir; elbisesinden tutuşturulup yanmaya mahkûm edilerek de... Rabbim hayırlı ölümler nasip etsin. (Büşra Çakırhan, 11. sınıf, Kartal, İstanbul)

Çocukluğumda evde tek başıyım, çakmakla oynarken birden üstüm başım yanmaya başladı. Ondan sonra Sefa geldi yanıma, üstümü yanarken görünce gitti anneme dedi ki “Akif yanıyor.” ve annem geldi yanıma ve üstümü başımı çıkardı, yanmaktan son anda kurtuldum. Bir de evde tüpün yanında tüpün borusunu yaktım, nerdeyse evi havaya uçuruyordum. O sırada annem yanıma geldi, havaya uçmaktan son anda kurtuldum. O olaylardan çok korktuğum. (M. Akif Tahan, yaş 19, Erzurum)

Bir gün evde yemek yerken annem yağı tüpe koymuş. Biz odada yemek yerken yağı tüpte unutmuşuz. Yağ kızarınca dolabı tutuşturmaya başlamış. Aradan 2 saat geçtikten sonra kalktığımda dışarı çıkıcam diye odadan ayrıldım, kapıyı açtığımda koridorda bir ışık hissettim. Işığın üstüne doğru yürümeye başladım. Bir de ne göreyim, alevler almış mutfak. O kadar korktum ki elim ayağım birbirine dolaştı. Koşarak odaya geri döndüm. Anne yangın var mutfakta diye bağırdım. Annem acele koşarak geldi, tutuşan yağın kabını suya tuttu. Annem telaşla tutunca alev aldı her yeri. Sonra suyu kapattım, camdan aşağı atıyordu, bu sefer perde tutuştu. Sonra ben bakamadım, ordan ayrıldım. Yangın söndükten sonra her yer yanmıştı ama gerçekten çok korktum, hayatımda bu kadar korkmamıştım. O günü şimdi asla unutamiyorum. Allah bir daha bizleri yangınla sınamasın. Yangın sönsen bile geride bir şey bırakmayan korkulu bir an. (Edanur Çobanoğlu, yaş 14, Çayırılı, Erzin-can)

Deprem

Ben ilkokuldayken bir yaz evde otururken deprem olmuştu. Vitrinler bayağı sallanmıştı. Evden çok geç çıkmıştık ve o zaman bir şey olacak diye çok korkmuştum. Aylarca deprem olunca hissetmek için ayağımı sallamışım. Hâlâ daha deprem olmasından çok korkarım. (Sinem Süzer, 10. sınıf, Yalova)

O zamanlar 6 yaşındaydım nenemgilde teyzelerim ve yengem vardı. Birlikte oturuyorduk, ardından bina sallanmaya başladı. Sanırım küçük olduğum için ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra el ele tutuşup kapının altında durduk. Gülüyorlar mı ağlıyorlar mı anlayamamıştım ama bina salandıkça ben bayağı korkmuştum. (Elif Özen, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Allah inancım sonsuz ve fırsat buldukça gün içinde sık sık dua ediyorum. Fakat doğal afetleri düşündükçe aşırı korku sarıyor beni. Son olarak depremler yine bu korkularımı tetikledi. Daha önceleri Allah ne yazdıysa takdir odur derken şimdi uyku uyuyamaz halde korkuyorum.

İnsanları göçük altında düşündükçe içimi bir korku sarıyor. Göçük altında olup dışarıdaki insanlara sesini duyuramamak, ben yaşıyorum diyememek çok korkunç ve acı bir durum. Allah'tan dileğim deprem hiç olmasın. Ben depremden çok korkuyorum. (Mert Ali Elem, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Küçükken sizin en korktuğunuz şey nedir? Bir köpek ısırması ya da deprem? Benim en çok korktuğum şey bir deprem yaşamaktı.

Hep şimdiye kadar küçük depremler yaşadım. Büyük depremler nasıl olur çok merak ediyorum ama korktuğum için yaşamak istemiyorum.

rum. Olsun, annemler yaşadığı büyük bir depremin nasıl olduğunu bana anlatmıştı. İlk önce bayağı bir sallanma olmuş. Sonra yavaş yavaş yatak kaymaya başlamış ama annemler o gün geç yattığı için o büyük sallantıda bile uyanamamışlar. Ardından dedem gelmiş kapıya. Tekmeliye tekmeliye neredeyse kıracaktı. Sonra babamlar uyanmış. Hemen üstlerini başlarını değiştirmişler. Ben o zaman 1 yaşındaymışım tabii. Amcam beni aldığı gibi aşağı indirmiş. Sonra herkes aşağı inmiş ve bina boşalmış. Deprem tam 45 saniye sürmüştü. Bilirsiniz ki ilk depremden sonra artçı deprem gelebilir. Bu yüzden kimse binalarına girememiş ve bir hafta boyunca okulun önünde dedemin yaptığı büyük çadırda kalmışlar. Depremin şiddeti 7.8'miş.

Kıscacası herkesin korktuğu bir şeyler vardır. Benim korktuğum şey de bu kadar büyük bir deprem yaşamak ve bir binanın ya da betonun altında kalarak can vermektir. Korktuğum şeyler çoğu zaman bana ders verir. Bence annemler bu depremden bir ders çıkartmalılar. Mesela evi sigortalatmak gibi. Bence sizin de korkularınız vardır ve sakın korkularınızdan ders çıkarmayı unutmayın. (İbrahim Parçal, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

8 yaşındaydım. Saat gece 03:02 idi. Uyuyordum, birinin kollarından tutup beni çektiğini hissettim. Gözlerimi açtığımda yaz geldiğinde kaldırılmaya üşenilmiş sobanın boruları, karşı duvarda olması gereken vitrin, ve duvardan dökülen kireç parçaları üzerimdeydi. Uyanmıştım ama kabus devam ediyordu. Karşımda duvar yerine büyük bir boşluk vardı. Beni kaldırmaya çalışan babamdı, göz göze geldik. Korkuyu onun gözlerinde gördüm. Yarısı yıkılmış merdivenlerden inerek evin dışına çıkmaya çalışıyorduk. Abim ne olduğunu anlayamamıştı ama koşuyordu. Kaçmamız gerektiğini biliyordum. Dışarıya çıktığımızda annem ben zannederek bana çok benzeyen kuzenime sarılmış yatıştırılmaya çalışıyordu. Ben tepkisizdim. Peşi sıra olmaya devam eden küçük sarsıntılarda evlerin geri kalanlarının yıkılmasını izliyor, yerin altından gelen derin uğultunun ayaklarımın altında gümlenmesiyle daha çok korkuyordum. Sesim çıkmıyordu, ağlayamıyordum. Tarih 17 Ağustos

1999'du. Marmara depremi sadece 45 saniye sürmüştü. Koca bir kenti ve burada yaşayanların hayatını mahvetmeye yeten bir 45 saniyecik. (İsimsiz kız, yaş 21, Manisa)

Beni hayatta en çok üzen şey ve korkutan olayı şimdi anlatacağım. Ben Van'da iken 7.2'lik deprem oldu. Deprem sırasında bir işçinin altı katlık bir apartmandan düştüğünü gördüm. Deprem tam tamına 35 saniye sürmüş. 35 saniye içinde babam geldi ve bizi alıp götürdü. Ben de korkudan ne yapacağımı şayırdım. Sonuçta babamın işyeri, evimiz, babaannemin evi yıkılacaktı. Babamın işyeri yıkıldı. Biz İstanbul'a taşındık. Babamı ayda iki kez görüyorum. (Ayşe Tuena Türkoğlu, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

Ben iki yaşında iken 1999 depreminde dilim tutulmuş ve halam iki tane tokat atmış, dilim yerine gelmiş. Ve bizim oturduğumuz bina yıkılmış. 10 gün boyunca çadırda kalmışız. (Kader Keser, 10. sınıf, Van)

Boğulmak

Bir kış günüydü. Ben daha sekiz yaşındaydım. O gün çok kar yağmıştı ve bütün yollar kapanmıştı. Saat 12.00 idi. Hava çok soğuk olduğu için babam sobaya getirip tekrar kömür attı. Dışarıda rüzgâr başlamıştı. Biz de daha sonra yattık. Rüzgâr çok şiddetli olduğu için bütün duman evin içine dolmuştu. Uykudayken öksürmeye başlamışım, annem de öksürmemden uyanmıştı. Sonra evdeki herkesi uyandırdı, kapıları ve pencereleri açıp içeriği havalandırdı. Sonra babam yollar kapalı olduğu için hastaneyi arayıp doktora bu durumda ne yapmamız gerektiğini sordu. Doktor da uyumamız gerektiğini ve bol bol yoğurt yiyip, süt içmemiz gerektiğini söyledi. Halamgil de bizim evin karşısında oturuyorlardı. Annem halamgile haber vermişti ve halamla dayım yanımıza geldiler. Bizlere zorla süt içirmeye çalışıyorlardı. Dışarıda uzun süre bekledikten sonra halamgile gitmiştik ve bir gece boyunca

uyumamıştık. Ailemden birine bir şey olacak diye çok korkmuştum. (Ceren Alataş, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Birgün evin balkonuna çıkmıştım. Balkonun altına saman dökmüştük. Ben de balkondan samana atlayacaktım ve ablamı çağırdım, beni izlemesi için. Ben atlamaya hazırlandım ve o an pantolonumun paçası balkonun demirine takılmış ve benim haberim yoktu. Ben birden atlıyayım derken havada kafa aşağı asılı kaldım. Biraz bekledikten sonra kafa üstü samana gömüldüm. O sıra az kalsın boğuluyordum ve ablam beni birden çıkardı ve canımı zor kurtardı. (Ramazan Yılmaz, yaş 17, Erzurum)

Ben selden çok korkuyorum, suyun en dibine indiğinde yaşadığını söyleyememek ve boğulup ölmek. Ben babamla denize gittiğimde sadece kumlarda oynuyorum, denizde boğulurum diye. Allah'tan tek istediğim insanlara akıl verip yüzme bilmeden denize, göle girmemele-ri. (Emirhan Toylan, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Henüz 7-8 yaşlarındayken havanın çok sıcak olduğu bir gün denize gitmiştik. Abim yüzmeyi çok iyi bildiğinden denize rahatlıkla açılıbiliyordu. Ve beni de sırtına alıp birlikte denize açılıyorduk. O gün beni yanına aldı ve denizin derinliklerine doğru açıldık. Aniden gelen dalga sonucu abimle ayrıldık. Abimi dalga benden uzaklaştırdı. Ben denizin ortasında çırpınmaya başladım. Bir müddet sonra benim yanıma geldi ve beni alıp karaya çıkardı. Uzun süre nefes almakta zorluk çektim. Çok korktum. (Zeynep Duman, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Yaz tatiliydi, akrabalarımınla denize gittik. Kumsala geldiğimizde kuzenlerimle birlikte denize girdik. Denizde vakit geçirdikten sonra

oyun oynadık, yüzdük, sonra kıyıya çıktık, biraz dinlendikten sonra kuzenimle ben ablamın yanına gitmek istedik, deniz yatağına tutunup ablamın yanına giderken dalga geldi ve ben deniz yatağından ayrıldım. Kuzenim kurtulmuştu ama ben batıp çıkıyordum. Kıyıdaaki akrabalarım ablama ve ileride olan abime ve yanındaki enişteme bağıryorlardı. Bağıryorlardı ama ablamlar duymuyordu. Ablam sonunda beni gördü ve abimlere bağırmaya başladı. Abim ve eniştem de geldi ve beni tuttular, sonra ben kıyıya çıkmak isterken bir daha batıp çıktım ama yanımda oldukları için beni tuttular. Kıyıya çıktım ve kuzenim bana tokat attı, ben şaşırılmıştım. Daha sonra ise bağırmaya başladı, “senin yüzünden ablan ölecekti” diye. Sonra ben biraz uyudum, kalktığımda tek başıma denize giremiyordum. Bu olay yüzünden artık denize girmekten korkuyorum. (Kübra Şahin, 8. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Bir gün gezmeye gitmiştik. Bizim aşağıda baraj var, oraya gitmiştik. Tabii ki de tehlikeli olduğunu biliyorduk. Ama biz yine gitmiştik. Barajda yüzerken ordan barajın kapakları açılacak dediler ve hemen barajdan çıktık ama sonra dediler kapakları açmayacağız diye ve bu sıra çok korktum. (Kemal Bozkurt, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Benim ailem, veya babam, çiftçilikle uğraşan bir işçidir. Yine bir gün tarlaya gitmiştik. O zamanlar ben 4-5 yaşlarımda idim. Küçüktüm, etrafta geziniyordum. Bir akarsu vardı. Tarlanın yanındaki akarsuda oynarken birdenbire suya düştüm. Suda akarken çok korktum, korkumdan bağırmadım, çığlık atmadım ve aile fertlerinden büyük ablam beni görünce suda aktığımı hemen koşup tam ben bir köprünün içine girmeden zor aldı. Ben korkumdan şokta idim, ablam da çok korkmuştu. Aradan çok sene geçti, ben 17 yaşındayım ve hâlâ akarsu ve derelerden korkuyorum. Bu durum benim psikolojimi etkilemiş olabilir. O gün belki o suda boğulup ölebilirdim. (Hüseyin Yıldız, yaş 17, Erzurum)

Kış günüydü. Kardeşlerimle birlikte bacaların üstündeki karı temizlemeye gittik. Karları temizledikten sonra eve gittik. Ve benim içimden karlan oynamak geldi. Evden dışarı çıktım. Karını temizlediğimiz bacanın üstüne çıktım. Ve biriken karların üstüne zıpladım. Defalarca bunu yaptım ve en sonunda biriken karların en yüksek yerine atladım. Karın içine gömüldüm. İlkın çabaladım ama çıkamadım. Aklima seslenmek geldi ama o da çare etmedi. Üşümeye başladım. Bakıtım böyle olmayacak, yeniden çabalamaya başladım, en sonunda çıkmayı başardım. Eve gittim ve evdekiler sordu, “Ne oldu sana?” Ben de dedim ki, “Karın üstüne atladım ve kara gömüldüm. Bağurdım ama kimse gelmedi. Sonra kendi kendime burdan çıktım.” (Hüseyin Keleş, yaş 17, Çayırılı, Erzincan)

Arkadaşlarla yüzerken arkadaşım boğuluyordu. Ben de onu kurtarmaya gittim ama o beni suyun içine bastırarak benim boynuma sarıldı ve beni boğmaya başladı. Nefesim bitmek üzereydi ki iki arkadaş bizi kurtardı. (Fatih Özdemir, yaş 19, Çayırılı, Erzincan)

Ben ve ailem bir pikniğe gitmiş idik ve orada eğlendik, yemek yedik, içtik ve sonra yüzmeye suya indik. Annem, babam ve diğer ailem ağacın altında karpuz yiyorlardı. Halalarımın çocukları amcalarımın çocukları yüzmeye suya indik. Su akıntılı idi. Kardeşim, su derin mi diye ayağını suya soktu. “Derin değil, gelin.” dedi. Kardeşim biraz ilerledikten sonra akıntıya katıldı, akmaya başladı. Biz oradan annemgile bağırıyorduk. Halamın büyük kızı kardeşimi kurtarmak için simitle suya atladı. O da akmaya başladı. Suyun kenarında uzun bir dal vardı, oraya tutundular. O arada annemgil geldi. Annem sudan kortuğu için giremedi. Babam ve amcalarım öbür tarafta yüzüyordular. Kardeşimgil suya dumulup çıkıyordular. Biz ağlıyoruz. Tam o sırada halam eteğiyle suya atladı, kızını ve kardeşimi ordan çıkardı. Allah’a şükür bir şey olmamıştı. Babamgil geldi ve sonra eve gittik. Ben bir hafta etkisinden çıkamadım. (Elis Mete, 9. sınıf, Çayırılı, Erzincan)

Sel, Rüzgâr, Şimşek

Geçen sene okulda bahçede otururken birden rüzgâr esmeye başladı. Çok şiddetliydi. Okulun yakınlarında da bir inşaat vardı. Oradaki kumlar okula yayıldı. Çok korkmuştuk, kıyamet kopuyor zannetmiştik. Rüzgâr uzun süre sürdü. (Emine Delihasan, 10. sınıf, İstanbul)

Günlerden Çarşamba ve oruç tutuyoruz. Ben babamla beraber birinci gün tarlayı biçmeye gittim. Hava öyle güzeldi ki sıcaktan kavru-
lacak gibi oluyordum, bir de oruç tutuyordum. Babam tarlayı yarıla-
mıştı. Ben dereye indim ve yemlik toplarken çalıların arasından ses ge-
liyordu. Ben biraz korkmaya başladım ve yavaş yavaş yukarı çıkmaya
başladım ve çalıların arasından iyice ses gelmeye başladı. Ben çalıların
dibine bakıyordum. 5-6 metre geriden ve birden çalıların dibinden til-
ki çıkmıştı ve üstüme doğru geliyordu. Ben o zaman küçüktüm ve ba-
bamın yanına koşa koşa gidiyordum ve babamın yanına gittim. Nefes
nefese kalmıştım ve babam bana “Ne oldu?” dedi. Ben de dedim, “Ba-
ba, tilki beni kovaladı.” Babam bana kızdı ve ben de alınmıştım. Ba-
bam bana dedi ki, “Tilkiden mi korkulur?” ve ben dedim ki, “Baba,
korktum işte. Tarlayı bitir, gidelim.” Babam tamam dedi. Ve tarla bit-
ti. Orucuz diye babamla beraber motoru bıraktık ve ve gözeden su al-
maya gittik. Akşam iftarda içmek için. Gittik suyu aldık. Bizim köylü-
ler vardı. Dağda babam onlarla konuşadurdu ve hava sıcaktı ama yağ-
mur damlaları artıyordu. Ben dedim, “Baba, hadi gidelim.” ve babam
dedi ki, “Dur, gideriz.” Ben biraz daha oyalanıyordum, gittikçe yağmur
çoğalıyordu. Babam dedi ki, “Hadi gidelim.” ve gittik traktörü aldık ve
köye gidiyorduk. Birdenbire gök gürlüyordu, hızlı yağmur yağıyordu ve
üstümde hiçbir şey yoktu, sadece tişört vadi ve babam durdu ve biç-
erin altına girdik babamla ve yağmur iyice çoğalıyordu ve ben çok kor-
kuyordum. Sel gidiyordu dereden ve köyü sel basmıştı. Çok kötü dolu
yağıyordu. Benim ayaklarım titriyordu. Babam, “Dereden sel gidiyor,
biz traktörü bırakalım ve dağdan aşağı inelim.” dedi. Ben korkuyor-
dum. Aşağı indik ve köyde çok sel gidiyordu. O zaman düşündüm ki

köyü sel götürecektir ve zor şer babamla eve gittik. (Samet Karaman, yaş 17, Erzincan)

Ben elektrikler gittiği zaman çok korkarım. Bir de elektrikler yağmur yağdığı zaman gidip bir de şimşek çakarsa o zaman çok korkarım. Bir gün evdeyken elektrikler kesilmişti. O gün çok şiddetli bir yağmur yağıyordu. Hem gök gürlüyor hem de şimşek çakıyordu. Ve o an elektrikler kesildi. Evde benden başka kimse yoktu. Korkuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gece vaktiydi. Feneri almak isterken o anda bir şeye çarptım. O derece şiddetli çarptım ki neredeyse bacağımı kırıyordum. Son anda kurtuldum. Zaten feneri de bulamadım. Mum aramaya gittim. Bu sefer mumu buldum. Ama mumu ne ile yakacaktım. Işık yoktu. Aydınlik değildi. Yakacak bir şey bulamadığım için yakamadım. Şimşekler çaktı. O an neredeyse kalp krizi geçirecektim. Gök gürlledi. Birkaç saat sonra elektrikler geldi ve bu korkudan kurtuldum. Sonuç olarak, hiçbir zaman elektriklerin kesilmesini hiç sevmedim. Elektrikler kesilince hep korktum. (Berna Tüfekçi, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Ben selden çok korkuyorum, suyun en dibine indiğinde yaşadığını söyleyememek ve boğulup ölmek. Ben babamla denize gittiğimde sadece kumlarda oynuyorum, denizde boğulurum diye. Allah'tan tek istediğim insanlara akıl verip yüzme bilmeden denize, göle girmemeleeri. (Emirhan Toylan, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Yükseklik ve Hız

Başımızdan geçen en korkunç olay mı? Buraya mı yazacağız? Bu bir sayfaya yetmez ki en korkunç olayımı yazmak... Öyle bir şey ki korkularla dolar taşar olmuş hayatım. Aslında insan hiç rahat yaşayamaz ki... Her daim içinde bir korku, bir kuşku... Çünkü güzel şeylerin hiçbir garantisi yok ve insan korkar bu güzel şey başıma bir daha gelir mi, gelmez mi diye. Korkularımın derecesine göre en büyük korkumu ya-

zacaktım buraya ama bakın yine korkuyorum, birinin eline geçer de okur diye. O yüzden en basit ve en komik korkumu yazacağım buraya.

Ben balkondan bakınca, şizofren miyim neyim, hep trajedik olaylar düşünüp balkondan düşeceğimin hayalini kuruyorum. Ben düşermişim, düşerken balkon ipine takılırmışım, balkon ipi taşırılmış beni bir süre, pencere de açık değilmiş ki kendimi çekip içer dalayım, artık camı kırarmışım, ama ip sallan sallan koparmış artık. Ben düşermişim, tabii ben nakavt yani. Sonra annem, babam, kardeşim, tüm sevdiğilerim üzülürmüş, ağlamış günlerce. İnşallah böyle bir şey olmaz. (Sümeyye Aydınalp, 9. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir zamanlar, tam hatırlamıyorum, üç ya da dört yaşında iken bir yerlerden düşmekten çok korkardım. Hatta bununla ilgili bir sürü rüya görürdüm. Bunlardan en çok gördüğümü size anlatmak istiyorum. Gördüğüm rüya evde geçirdi. Odamdaki yatağımdan kalkar mutfak banyo derken salona çıkar, ordan balkona girer kendimi aşağı atardım ama düşmeden balkonun damına tutunurdum. Sonra ise yorulup aşağı düşerdim. Ve bunun gerçek olduğunu sanarak kan ter içinde uyanırdım. (Talha Arslan, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Anneannemlerin mahalesinde bir gün akrabanın düğünü vardı. Çatıda annemler ve teyzemler limonata yapıyorlardı. Ben de çatıda top oynuyordum. Ayağım birden takıldı ve çatıdan aşağıya tam düşerken Göksenin abim ayağımdan yakalayarak çekti ve o günden beri yükseklik korkum olmaya başladı. Ben ki küçükken çatılardan çatılara atlayan Berkay şimdi küçük bir yükseklik gördüğümde bile korkar oldum. (Berkay Tunç, 11. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Babamla beraber futbol oynamaya giderdik. Ben daha küçüktüm. 11-12 yaşında filan. Babamın arkadaşları da oynamaya gelirlerdi. Bir

gün yine antrenman yaparken bağcıklarımın açık olduğunu fark ettim ve bağlamak için yere eğildim. Ayağa kaltungımda bir şey hissettim ve arkamı döndüm. Bir top yüksek hızla suratıma çarpmıştı. O hızla havada takla attığıımı hissettim ve uzun süre baygın kaldım. O günden beri bana yüksek hızla gelen cisimlerden çok korkarım. (Selman Savaş, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Pencereden bakma korkusu. Birinci (giriş) kat değilse ve pencerelerde demir yoksa kafamın yarısından fazlasını çıkaramam. Balkonlarda ise korkuluğun en az belime hatta daha üstüne gelmesi gerek.

Köprüden geçememe. Eğer köprünün üzerinden yürüyerek geçiyorsam aşağıya düşmekten, köprünün veya viyadüğün altından geçerken ise köprünün üstüne düşmesinden korkarım. Bayağı saçma bir durum. (Abdülkadir Aktaş, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Bir gün köyden çıkıp Fatsa'ya gittik. Orada teleferiğe bindim. En aşağıdan en yukarı çıktığını gördüm, korkmaya başladım. Hedefimiz Boztepe idi. Orda Fatsa sahili gözüküyordu. Uçurumdu. Kardeşim beni itti. Az kalsın aşağı düşüyordum. Aşağı inerken midem bulandı. Kardeşim teleferikte ayağa kalkmış camdan bakıyordu. Cesaretlendim, ben de camdan baktım. Annem ile babam fotoğraf çekiyordu. Koltukta otururken halat sanki aşağıya düşecekti. Aşağı indik, ayaklarım yerde idi. Bir sarhoş gibiydim sanki. (Murat Tekin, 5. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Ben hayatta en çok iki şeyden korkarım. Bir, çok yüksek bir yerden düşmek. İki, boynumdan ısırılmak. İlk önce bir'in nedenini açıklıyorum. Ben yüksekte düşerken, lunaparkta filan, hep içime bir şeyler olur. Sanki organlarımı kusacakmış gibi olurum. Bir de bu aletlerin koruması var. Fakat lunaparkta o kadar korkmuyorum. Adrenalini sevi-

yorum. Gelelim ikinciye. Boynumdan öpülmek veya dokunulmasını bile sevmem. Bu, sanırım, izlediğim bazı filmler ve hayal gücümle ilgili. Bazen annem boynumu gelip ısıyor şakasına. Ama ben annem olduğunu bile bile refleks olarak sağ sola vurup deliriyorum. Aslında birisi boynuma ağzı ile bir şey yapınca sanki zombi, vampir gibi yaratıklar beni ısıyor sanıyorum. Yani hayatta en çok bu iki şeyden korkarım. Ötekiler vız gelir bana. (Can Eruygun, yaş 12, Sultantepe, İstanbul)

İki yaşında sevimli, kıpır kıpır bir çocuktum. Babamın ilk ve tek kızımı. Amcamların da ilk kız yeğeniydim. Yakın bir akrabamızın 9 yaşında bir kızı vardı ve çok kıskançtı. Bir gün annemle bir 5 dakikalığına onlara gitmiştik. Annem kapıda o kızın annesiyle konuşuyordu. Ben de onların yanına gittim, kardeşiyle balkonda oyun oynuyorlardı. Ben gidince: “Bak baban geliyo” dedi. Ben de balkonun demirlerine çıkıp aşağı baktım. O sırada kız beni itti ve balkondan aşağı düştüm. Bu olaydan sona yükseklik korkum var. bazen tekrar o olayı yaşıyor gibi oluyorum. Yüksek bir yerden asla aşağı bakamam. (Gamze Piliç, 10. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Benim yükseklik korkum var. Genellikle 3. kattan sonrasında korkuyorum ve aşağıya bakamıyorum. Aşağıya bakınca midem hafif bir bulantıyla karışıyor ve bu yüzden yüksekte olan evler satın almıyoruz. Ayrıca lunapark ve buna benzer eğlence mekânlarında yüksek yapılan makinelere binemiyorum. Ben biraz babama benzediğim için bu yönümden de babama benzediğim anlaşılıyor. (Cahid Kurum, yaş 12, Sultantepe, İstanbul)

Uçmak. Örneğin uçağa bindiğimde ya da çok yüksekte olduğumda kendimi rahat hissedemem, tedirgin olurum. Korkmak değil, tedir-

gin olmak ve rahat olmamak. Hani korkmak da var. Neyse anlayın işte. (Mustafa Örkmez, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Evde perde falan astığımızda merdiven kullanırız. İşte o merdivenin en tepesine çıkamam. Yükseklik korkum çok yoktur. Ama işte o küçük merdivenin en tepesine çıkamam. Çok fazla şekilde korkarım. (Tuba Üstün, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Geçen sene 7 Temmuz günü ilk defa uçağa binecektim. Bu yüzden çok korkuyordum. Almanya'ya gidecektim, yol üç saat sürüyordu. Duygularım karmakarışıktı. Hem çok korkuyordum, hem de ilk defa uçağa bineceğim için çok sevinçliydim. Uçağa binince korkum geçti. Üç saatin sonunda Almanya'daydım ve teyzemlerle buluştum. (Cansel Lalek, yaş 15, Şişhane, İstanbul)

En büyük korkum Allah'tan korkmaktır. Zaten herkesin birinci sırada yazacağı Allah'tan korkmaktır. Bunun dışında ailemden bir kişinin ölebileceği en büyük korkularımdan birisidir. Sınıfta kalmak, denizde boğulmaktan, karanlıktan, iğne ve kandan korkarım. Fenerbahçe'nin mağlup olmasından da çok korkarım. Bir diğer korkularımdan birisi de babamdan korkmaktır. Babam dövmediği halde 1-2 tokat dışında babamdan çok korkarım. Bir keresinde yeğenim küçükken evde tek kalınca beni bizim evden halatla bir kat aşağı salmışlardı ve çok korkmuştum. Bir diğer korkularımdan biri de hayvanlardan, özellikle yılandan çok korkarım. Fareden ve saldırgan köpekler de çok korktuğum şeylerden biridir. Maçta yediğim hatalı gollerden sonra arkadaşlarımdan beni dövmesinden korkuyorum. Okulda müdürden, müdür yardımcılarından dayak yemekten korkuyorum. Hastane havasından, kandan, iğneden, serum vb. şeylerden sonra düşüp bayılmaktan da çok korkarım. Bir insanın gözümün önünde kaza geçirmesinden, vücudun-

da ve benim vücudumda büyük yaralanmalar, kesikler olmasından çok korkarım. Evde yalnız kalmaktan korkarım. Bū yüzden evde yalnız kaldığım zamanlarda bütün ışıkları yakarım. Son olarak arkadaşlarımın bana eşek şakası yapmasından çok korkarım. (Eyüp Eçin, 10. sınıf, Sultancıftlığı, Sultangazi, İstanbul)

Yükseklik korkum da var. Mesela arkadaşlarım, kardeşim, kuzenlerim gondola binelim diyorlar. Ben binmem, korkuyorum felan diyorum. Onlar da dalga geçiyorlar korkak felan diye.

6 yaşında da araba çarpmıştı, o olayı hiç unutmıcam, ölme riskim vardı.

Küçük yaşta kaybolmaktan korkardım ama artık geçti. (Enes Demirel, 9. sınıf, Sultancıftlığı, Sultangazi, İstanbul)

Ben henüz 13 yaşındaydım. Amcamlar Çayırılı'ya gezmeye gelmiştiler. Birgün hazırlandık, pikniğe gidecektik. Saat 2 civarındaydı. Karasu'ya gitmeye karar verdik. Yola çıktık. İki araba hızlı bir şekilde gidiyorduk. Yol virajlıydı. Biz virajları hızlı bir şekilde geçtik. İkinci virajı hızlı geçtik. Virajı hızlı döndüğümüz için arabanın tekeri çıktı. Yolun alt tarafında tarla vardı. Tarla biraz çukurdaydı. Arabanın tekeri çıktığı için araba biraz sarsıldı. Arabada altı kişiydik. Daha sonra araba tarlaya girdi. Araba tam devrilecekti durdu. Yan bir şekilde durdu. Zorla arabanın kapılarını açtık. Arabadan indik. Arabayı çekmeye çalıştılar ama çekemediler. Biraz bekledik. Yoldan kamyon geçiyordu. Kamyonu durdurduk ve arabayı çektik. Daha sonra arabanın tekerlerini değiştirdik. Tekerleri değiştikten sonra yola devam ettik. O kazadan sonra arabaya bindiğim zaman hızlı gittiğimizde çok korkuyorum. (Lale Yakut, yaş 17, Erzurum)

Bir de ben arabaları sevmiyorum. Arabaya binince midem bulanıyor ve indikten sonra da başım dönüyor. Nefesim daralıyor. Bu yüzden

arabalardan nefret ediyorum. Bir gün arkadaşım ile beraber gezmek için arkadaşları çağırdık. Arkadaşların arabası vardı, biraz gezip sonra dershaneye gidecektik. Arabaya bindik. Yolda gidiyorduk. Araba çok hızlı gidiyordu. Sonra dershaneye bıraktılar. Dershaneye çıktık. Sonra benim nefesim daraldı. Bi daha arabaya binmek istemediğimi fark ettim. (Kader Keser, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Lunapark

Hayatım boyunca birçok korkum oldu. Bunları yenmek için çok çaba gösterdim ve birçok korkumu yendim. Lunaparktaki balerinden çok korkuyordum ama korkumu yendim. Korktuğum halde balerine bindim ve korkumu yendim. (Hamza Zamur, 9. sınıf, Fatih, İstanbul)

İki sene önce arkadaşım ile Eyüp Sultan'a iftarımızı açmaya gitmiş-tik. Bir güzel iftarımızı açık. Daha sonra Feshane'ye gitmeye karar ver-dik. Gitmişken de çarpışan arabaya bindik çünkü sadece lunaparka gi-dince binebildiğim tek şey buydu. Daha sonra arkadaşımın büyük ısrarı sonucu "gondol"a bindik. Ben yükseklikten korkmam, hızdan da korkmam ama ikisi bir araya gelince korkarım. Bir deli cesareti kabul ettim ve bindik. Bir süre sonra korkudan bayılmışım. O an ettiğim du-ayrı hiçbir zaman etmemiştim. Gerçekten çok korkmuştum. O günden beri de lunaparka gitmiyorum. Gitsem de hiçbir şeye binmiyorum. (Halime Dinç, 11. sınıf, İstanbul)

Yaz tatilinde her zamanki gibi Çınarcık'a gitmiştik. Neredeyse her gün sahil kıyısında yürürdük. İşte yine böyle bir günde sahilde yürüyor-duk. Ayrıca benim doğum günündü. Sahil kıyısında bir lunapark var-dı. Ağabeyim ve ben gitmeyi çok istedik. Babamı zor olsa da ikna et-tik. Lunaparkta çok değişik şeyler vardı. Biz balerine binmeyi istedik.

Balerin çalışmaya başlayınca içimde bir korku belirdi. Ayak koy-ma yeri eğri olduğu için ayağım sürekli aşağıya kayıyordu. Ayrıca elim

terlediği için tutunma yerini tutamıyordum. Elim kayıyordu. Aşağı düşecek gibi oluyordum. Feci derecede korkmuştum. Balerinden indiğimde bile hâlâ dönüyor gibiydim. Gerçi bu olayı üç sene önce yaşamıştım ama yine de şu an balerine binmiyorum yani binmek istemiyorum. (Azra Selin Öztürk, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Geçen yaz köye gitmiştik. Orada kuzenlerimle beraber lunaparka gittik. Orda gondola bindik. Gondol ilkten yavaş yavaş gitti ve sonra daha hızlı gitmeye başladı. Herkes bağıyordu ve tabii ki ben de. Sonra daha çok hızlanınca az daha yere düşüyordum. Ama son anda kuzenim beni geri çekti. O gün çok ama çok korkmuştum. Gondoldan indikten sonra midem bulandı ve bir daha gondola binmemeye tövbe ettim. (Betül Koruk, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Benim korktuğum olaylardan biri küçük yaşlarda geçirdiğim gondol kazasıydı. Küçükken yazın yazlığa gitmiştik. O günlerde 7-8 yaşındaydım. Bir gün parkta oynarken normal gondollara oranla küçük bir gondol vardı ve bazı kişiler orada sallanıyordu. Ben de tam arkalarından geçerken gondolun arkası yüzüme sert bir şekilde çarpmış ve beni yaklaşık 2-3 metre uzağa fırlatmıştı. Yüzüm kanlar içindeydi. Hemen beni hastaneye götürdüler. İşte bu olay beni gerçekten çok korkutmuştu. (Tarık Çolak, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bundan 2-3 yıl önce yaz tatilinde teyzemleri görmek amacıyla Elazığ'a gitmiştim. Orada kuzenimle dışarı çıktım ve bir eğlence parkına gittik. Zincir adı verilen salıncağa bindim. Zincir yerden 3-4 m yüksekteydi. Zincir hareket eder etmez ağlamaya başladım ve bağırdım. Onu durdurdum ve indim. Bir daha da asla binmedim. (Tuğçe, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Geçen pazar günü eniştem, ablam, yeğenim Beyza ve ben Bayrampaşa Adapark'a gittik. Ben bir tek renger ve gondola binmemiştim. Eniştem gondola bindirdi beni ve her şey o an başladı. Yanımda bir arkadaşım, annesi ve babası da vardı. Kemerlerimizi kapattıktan sonra eğlence başladı. Öyle çok havalara uçuyordu ki kalbim yerinden çıkacak gibiydi. O kadar korktum ki bağırımdan boğazlarım acıdı. Yükseklikten dolayı değil, yüksekte yere doğru uçuyordu resmen. O yüzden korktum. Hatta bir ara dengem kaydı ve ölüyordum korkudan. Düzelttim kendimi hemen. Yanımdaki arkadaşım korkudan kötü olunca babası hemen gondolu durdurttu. Maalesef durdu. Korkunç fakat süper bir gündü. O günü asla unutmıycam. (İrem Peraçi, 9. sınıf, Sultancıftlığı, Sultangazi, İstanbul)

Hırsız, Polis, Jandarma, Terör

Bir yaz günüydü. Köydeydik. Komşumuz Nilgün teyze çiçekleri sulamak için ona verdiğimiz anahtarla (İstanbul'daki) evimize giriyordu. Bir gün annem ona hal hatır sormak için onu aramıştı. Nilgün teyze heyecanla evimizin kapısını açmaya çalıştığını fakat açamadığını belirtti. Üst katta oturan Korkmaz amcağı çağırıp ona da denemesini rica eden Nilgün teyze gerçekten çok korkmuştu. Annem köyde arkadaşlarının yanına giden babama telefon edip acil gelmesini söyledi. Babam geldi. Annem el çantasını alıp arabaya bindi ve o sırada anneannem ve dayım bize hırsızlık haberini vermelerini söyledi. O zamanlar küçük olduğumdan en sevdiğim elbisemi çalmamış olsunlar diye Allah'a dua ettim. O haftalarda annemin amcasının torununun sünnet düğünü vardı ve ben elbisemi orada giyecektim.

Nihayet olaydan iki gün sonra annem ve babam geldi. Elbisemi getirmesini rica ettiğim canım annem albisemi getirmişti. Ancak şaka yapmak için elbiseyi hırsızın çaldığını söyledi. İşte o zaman üzülmüşüm. Annem olayı anlatmaya başlayınca evi fazla dağıttığını, bazadaki takı setinin yanındaki silahı çıkarıp yatağın üzerine koyduğunu söyledi. Polise haber vermediklerini söyleyince sebebini sordum. O da Nilgün teyzenin kapıyı açmaya çok çaba gösterdiğini ve parmak izi taramasında onu suçlu gösterme ihtimallerinden dolayı şikayet etmemişlerdi.

Ben bu durumda silahı kullanmaları, annemin takılarına zarar vereceklerini, annemin üzüleceğini ve kendimi Nilgün teyzenin yerine koyduğumda korktum. (Zeynep Eda Düzgün, 6. sınıf, Balçık köyü, Gebze, Kocaeli)

Bir gün evde otururken elektrikler gitti. Biz de dışarıda gezmeye çıktık. Bir süre gezdikten sonra dört el silah sesi gelmişti. Çok fazla korkmuştum ki korkudan titriyordum. Birkaç dakika içinde polisler, ambulans gelmeye başladı. Biz de olayın olduğu yere gittik. Adami kafasından, bacaklarından vurmuşlardı. Ben bakamadım ama babamgil bakmıştı, çok kötü bir şekilde vurulmuş çok korkmuştum. Her taraf da karanlık olduğu için hiçbir yer görünmüyordu. Olaya polisler ışıkla bakıyordu, kalabalıktı orası, ağlamamak için zor tutuyordum kendimi ama bu olay niye yapılmıştı anlamış değilim. (Mine Toraman, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Yine bir yaz akşamıydı. Annemle kapıda oturuyorduk. Aslında ortalık pek bir sakindi. Ne olduysa beş dakika içerisinde oldu diyebilirim. Polisler hırsız yakalamaya çalışıyordu. Bir anda hırsız bizim oturduğumuz yere doğru koştu. İçeriye annemin beni nasıl fırlattığını bile hatırlamıyorum. Tek duyduğum biz içeriye girdikten sonra duyduğum silah sesleriydi. (Nergis Gündemir, 11. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Üç yıl önce yaz tatilinde evde tektim. Annem ve anneannem bir yere gitmişti. Ben de evde bilgisayar oynuyordum. O sırada kapı çaldı bende kapıya doğru yöneldim bir bayan sesi duydum. Karşı komşumuzun ziline de basmış ve karşı komşumuz kim o diye sordu. Bayan da ben dilenciyim deyince karşı komşumuz Allah versin diye gönderdi. Sonra bizim kapıya yöneldi. Ben hiç sesimi çıkarmadım çünkü çok korkuyordum annem evde olmayınca kapıyı da kimseye açmıyorum. Zile basıp ben de kapıyı açmayınca ve sesimi çıkarmayınca kapıyı bir anahtarla

zorlamaya başladı ben de korkudan ne yapacağımı şaşırđım. Hemen o telaş ve korkuyla annemi aradım ve annem koşarak eve geldi. Geldiğinde benim yüzüm bembeyaz kesilmiş korkudan elim ayağım titriyordu. O günden sonra evde tek kalmadım. (Tuğçe Özbek, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

10 yaşlarındaydım. Evimiz birinci kattaydı. Bir yaz günü gecesini herkes uyumuştı ve sıcak olduğu için camlar açık yatıyorduk. Tam uykuya dalmıştım, babam pencereden birine bağılıyor, kavga ediyorlardı. Uyandım saat 03:00 civarıydı. Uykudan kafamı kaldıramıyordum. Babam kiminle kavga ediyor diye bakmak için pencereye yöneldiğimde kapkara bir adam gördüm. Karanlıktan görünmüyordu bile. Hırsız görmemle annemin yanına kaçmam bir oldu. Annem korkudan konuşmıyordu, titriyordu. Babam ise hâlâ hırsızla bağılıyor, içeri girmemekte direniyordu. Tabii ki biz polis çağırana kadar hırsızlar kaçmıştı. Bize pek zararları olmamıştı ama aşağıımızdaki marketi altüst etmişlerdi. Tabii o günden sonra bizi de rahat bırakmadılar. O gece ve sonrası ailemle hep bir arada yatmıştık, hiç uyuyamıyorduk. (Hafize Kareverni, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

19 Temmuz 2008. Sabah uyandığında kendimi biraz hasta hissettim. Ama köy havası bana iyi geldiğinden kendimi hemen toparladım. Kendimi büyük hissediyordum, sonuçta 5. sınıfa geçmiştim. Yanlış hatırlamıyorsam bir sesle irkildim, bu bir eşek sesiydi. Başka köyden gelen bir eşekti, tabiri caizse kudurmuştu galiba, yerinde duramıyordu, var gücüyle koşuyordu. Abim o eşeğin dayımın eşeği olduğunu görünce bırakmayıp peşinden koşup yakaladı ve dayımların köyüne götürdü. Saat 17.00 civarıydı, bi telefon geldi büyük abime. Arayan onun küçüğü yani benim eşeği diğer köye götürün abimdi. Söylediği sözler hâlâ beynimde:

– Abi yetiş babamı öldüren teröristler beni de yakaladılar, tam beni öldürecekken ben onu öldürdüm ve şu an var gücümle kaçıyorum, yarım et.

Bunu duyan büyük abim hemen jandarmayı aradı ama gelmediler, komik gelecek belki ama korkuyorlarmış. Küçük abim bizim köye kadar yetişmiş, tabii hâlâ arkasında PKK örgütleri. Abim hemen bizim köylülerin içine dalıyor. PKK durur mu, bizim köylüleri biz sanıp silahlarla tarıyorlar. 7 kişi öldü, 11 kişi yaralandı, benim gözlerimin önünde. Ve tabii bunlar yani PKK daha önce 2003'te babamı da öldürdü devlet yanlısı diye. Sonadan köyden kaçtık, bütün malımızı yoğunuzu bıraktık, sadece üstümüzde kalan kıyafetler vardı. Allah kimsenin başına getirmesin. Şu an PKK bizi buldukları yerde öldürebilirler. Ölüm korkusuyla yaşıyoruz. (Canser Özkan)

Biz ailecek yaz tatilinde köye dedemgilin yanına gitmiştik. Orada bir aksam saat 6-7 sularıydı. Dayım tutturdu anneme, gelin sizi alışverişe götürüp kıyafet felan alıyım dedi. Annem yok diye ısrar etse de dayım beni, annemi, babamı, eşini ve çocuğunu alıp arabaya bindirip bizi 1 saatlik yolculuğun ardından mağazaya götürdü. Herkes arabadan inip mağazaya girdik beraber. 10 dakika aradan sonra dışarıda bir gürültü koştı. Fakat benden başka kimse bu sesi fark etmedi ya da fark etti de önemsemadiler. Ben hemen dışarı çıkıp ne olduğunu anlamaya çalışırken birden ateş etmeye başladılar. Ortalığı barut kokusu almıştı. Meğersem PKK karakolu basmış. Bazı polisler yardıma giderken yolda bayılıp düşüyorlardı. Olay da hemen bizim olduğumuz mağazanın karşısında gerçekleşti. Bizimkiler de hemen dışarı çıktılar. Bütün esnaf çatışmaya aldırılmayıp olay yerine doğru toplanmışlardı. Olayı gören dayım ve babam alelacele bizi arabaya atıp köye doğru yol aldık. Bu sırada yoldayken silah sesleri hâlâ devam ediyordu. Neyse ki biz köye vardık, hemen televizyonu açıp son dakika haberlerine baktık. Yanlış hatırlamıyosam her iki taraftan da ölü vardı. Ben bu olay karşısında çok korkmuştum. Ve bu da bende bir anı olarak kaldı. (Mustafa Ozankaya, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gün Beypazarı'nda piknikteydik. Akşam geç dönecektik. Babam tavşan avlıyacaktı. Etrafta dolaştık, şansımıza bir şey çıkmadı. Biz

de dönüyorduk. O sırada önümüze birden tavşan atladı. Babam arabayı durdurdu. O sıralar avlanmak yasaktı ve bizim de iznimiz yoktu. Tam önümüze jandarma çıktı bizim ateş ettiğimizi duymuşlardı ve peşimize takıldılar. Kuzenim tavşanın boynunu keserken oyalanmıştı, bıçak o anda tam kesmedi, derken az kalsın jandarmaya yakalanıyorduk. Hemen babam yönümüzü değiştirdi, köşe bir yer bulup saklandık. O zaman bizi alıp hapse atacaklar diye çok korkmuştum. (Melike Gülten, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gün dışarıyı seyrederken bir anda polis arabası durdu. Bir tane adama silah tuttular. Adam da yerdeki taşı atacak gibi oldu. Her şey gözümün önünde olduğu için korkmuşum. Ama o zaman 7-8 yaşındaydım. (Hasan Basri Altunay, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gün yan komşumuzla aşağıya oyun oynamaya inmiştik. En alt komşumuzun oğlu bizim oyunumuzu bozmuştu. Küfretmişti, beni oynatmıyorsunuz diye. Ben de o sinirle yerdeki çiviye alıp karnına saplamıştım. Hemen eve kaçtım. Sonraki gün okula gittim. Evimize polis gelmiş, annem de kapıyı açmamış. Sonra polis bizim okula da geldi. Ben iyice korktum. Meğerse polisler başka bir sebepten gelmişler. İçim rahatladı, ama bizim binanın önünde ne zaman bir polis arabası görsem korkuyorum. (Berat Sönmez, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Bir gün abimle birlikte evde tek başına kaldık. Gece geç saatte yattık. Sabah uyandıığımızda neredeyse evde hiçbir eşyamız kalmamıştı. Eve gece hırsız girmiş ve bizi bayıltmış, bütün eşyalarımızı da almıştı. Ben de çok korktum. (Eren İncebayraktar, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Hayatımda yaşadığım en büyük korku, evde ödevlerimi yaparken evin etrafını polisin çevirip amcamı tutuklamaları oldu. Ne yaptığımı bilmiyorum. Anneler babamla ne olduğunu bildikleri halde derslerimi etkilememesi için bana bir şey söylemiyorlar. Konuşmalarından duyduğum kadarıyla 18 yıl boyunca amcamı göremeyecek olmam. Duyduğum anki korku, ümit arasında bir duygu... (Gülseren Biltekin, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ben Mardin'in Midyat ilçesinde doğdum. Siz de biliyorsunuz ki doğuda çatışmalar vuku buluyor. Ben de başımdan geçen olayı kısaca özetleyeceğim:

Misafirliğe gitmiştik. O zaman yaşım 6-7 civarındaydı. Ben ve arkadaşlarım tepenin başında oynuyorduk. Karanlık daha da bastırıyordu. Annemin uyarılarına rağmen oyuna devam ediyordum. Birden silah sesleri gelmeye başladı. Askerimiz terör örgütüyle sıkı bir çatışma içine girdi. Ağır vasıtalı silah seslerini duyduğumda ilkokul öğretmenimin Kurtuluş Savaşı yıllarını anlattığı olay birden gözümün önünde canlandı ve bu gerçeği andırarak bir çatışmaydı. Kendimi iki çatışmanın arasında gördüm. Bulduğumuz tepe her ne kadar da oyun oynamaya müsait olsa da her an çatışmanın yaşanacağı kat'i idi. Mermilerin başımın üstünden geçtiğini gördüm. Ağlamaya başladım. Herkes bir yerlere sığınmaya çalışıyordu. Ben ise korku içinde bir yandan çatışmayı seyrediyor bir yandan da çaresizlik içinde çöküvermiştim. Çatışmanın bitmesini bekliyordum. Askerimiz büyük bir cesaretle terör örgütünün mevzilerini susturmaya çalışıyordu. Ve sonunda büyük an gelmişti. Silah sesleri yavaş yavaş kesilmeye başlıyordu. Büyük bir ümit içinde misafirlikte olduğum eve gidecektim ki birden tekrar şiddetli bir roket, kalaşnikof gibi silah seslerini işitiyordum. Kafamın üstünden uçan mermiler geceyi kandil gibi aydınlatıyordu. Öyle dehşetli bir an yaşadım ki kendimi sanki yüz yıl önceki savaş alanında hissettim. Büyük bir korkuyla eve varmaya çalıştım. Annemin telaşı yüzünden belliydi. Beni içeri soktu. Kapıyı amcamlar ve misafirlikte olduğum ev sahipleri ağır bir buzdolabıyla kapattılar. Çatışma devam ediyordu. Camdaki yankılar kulaklarımızı çınlatmaya yetmişti. Yere yatmış uza-

nıyorduk ve beklemeye koyulduk. Kahraman Türk askerinin gücü bu korkulu olaya cevap verecek şekilde terör örgütünü susturmaya yetmişti. Çatışma sesleri kesildi, hepimiz çok sevinmiştik.

Bu olay sürekli gözümün önünde canlanır, daima beni eski yaşadığım korkulu günlere götürürdü. Bu olayı hiç unutmam ve unutmayacağım. (Mübarek Yenigün, yaş 20, Lafkoşe, KKTC)

Geçen yaz arkadaşım Yağmur'la birlikte Mudanya sahilinde otuyordum. Birlikte sohbet ederken büfeden 16-17 yaşlarında bir kız çıkıp yanımıza geldi. Elinde bir peçete vardı. Kız peçeteyi bana uzatıp bunu yan büfeden size gönderdiler, dedi. Peçeteyi elime verdi. Peçeteyi açtığımda bir numara vardı. Hemen arkadaşımın oradan uzaklaşıp eve gittik. Başımdan geçen bu olayı kuzenim Biricik'e anlattım. Biricik ablam numarayı alıp işletecekti. Ve ertesi akşam o büfeye gidip telefonunu veren gençten hesap soracaktı. Planının ilk kısmını gerçekleştirdi. Sahte bir isimle ablam ve o çocuk konuştular. Bir randevu aldı ablam çocuktan. Ertesi akşam, Yağmur, ben ve Biricik ablamla büfeye doğru gittik. O sırada ablamın arkadaşları Eren, Metin Aytaç, Erdoğan abiyle karşılaştık. Hal hatırdan sonra nereye gittiğimizi sordular. Ablam olanları arkadaşlarına anlattı. Eren abi bu olanları duyunca öfkelenildi ve "yürüyün, biz de sizinle geliyoruz." dedi. Biz onların bu meseleye karışmasını istemedik. Ama onlar önden gidip büfeye girdiler. Çocuğu bulup kavga çıkardılar. O sırada sahilde bulunanlar kavgadan rahatsız olup, polise haber vermişler. Polisler gelince çok korktum. Polis kavgayı ayırdı. Yağmur ve beni bir polis aracına ve ablam ve arkadaşlarını da diğer bir araca koydular. Polislerden biri bizi çocuk şubeye götürüleceğini söyleyince korkum daha da arttı. Anne ve babamın öğrenmesi büyük bir felaket olabilirdi. O sırada polise yalvarmaya başladım. Büyük ısrar sonucu, göz yaşlarıma dayanamayan polis ablamı, Yağmur'u ve beni bıraktı. Ama Eren ağabeyler karakola gidip ifade verdiler. Ablamın arkadaşları bize kızdılar, boyunuzdan büyük işlere kalkışmayın diye. (Sude Celbis, Mudanya, yaş 15)

Silah sesinden çok korkarım. Her silah sesinde ağlarım. Mesela dayımın düğününde silah atıldı. Yine ağladım. (Furkan Dedeoğlu, 3. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Ben hırsızlardan korkuyorum. Aslında hiç hırsızla karşılaşmadım ancak ben yedi aylıken evimize 10 Mayıs gecesi hırsız girmiş. Annem sabah uyandığında oturma odasının penceresi açılmış. Annem ilk önce anlayamamış. Daha sonra yüzünü yıkayınca oturma odasının penceresini açık bırakmadığını hatırlamış babamın pantolonunu da yerde görünce eve hırsız girdiğini anlamış. Ayrıca hırsız hepimize bayıltıcı spery sığıttığı için ben bile gece hiç uyanmamışım. Evimizden birçok şey çalınmış.

Yaklaşık iki ay önce annem bu olayı bir arkadaşına anlatırken ben de duydum. O günden bu yana geceleri eve hırsız girecek diye korkuyorum. Annem ve babam bu durumu fark etti ve bana bu konuda yardımcı oldular. (Zeynep Naz Karaaslan, yaş 12, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün okula gitmek için hazırlanırken karşı komşumuzun kapısından garip sesler geldi. İlk öce bir anlam veremedim. Çantamı hazırlamaya devam ettim. Sonra içim rahat etmedi. Anneme haber verdim. Annem kapımızın gözetleme deliğinden dışarı baktı. Belli etmemeye çalışsa da bir şeyler olduğunu anlamıştım. Annem komşumuzun kapısında iki hırsızın olduğunu söylediğinde ne yapacağımı bilemedim bizim gözetleme deliğinden baktığımızı gören hırsızlardan biri, görmemizi engellemek için baktığımız yeri elleriyle kapattı. Diğeri işini yapmaya devam ediyordu. Bizi korkutmak için kapımıza vurmaya başladılar. Ben o kadar çok korktum ki annem beni mi teselli etsin, polisi mi arasın bilemedi. Annem ilk şaşkınlık anı geçince polisi aradı. Kapıdan polisi aradığımızı duyan hırsızlar kaçtılar. Maalesef polisler hırsızları yakalayamadılar.

O günden sonra apartmanın içinden, çevresinden gelen her ses ten korkmaya başladım. Rüyalarım da, hırsızların evimize girmeye ça-

lıştığını görüyorum. Yatmadan önce bildiğim bütün duaları okuyorum. Ama korkum geçmiyor. Zaman geçtikçe unuttur gibi oluyorum. Ta ki televizyonda ya da gazetede hırsızlık haberine rastlayana kadar. (Ah-mek Burak Usta, yaş12)

Size başımdan geçen bir olayı anlatayım. Bundan iki yıl önceydi. O zamanlar eve yeni taşınmıştık ve daha dairedeki kimseyle tanışma fırsatımız olmamıştı. Çünkü babam öğretmen, annem ise bir akrabanın çocuğuna bakıcılık yapıyor. Eve akşam saatlerinde dönüyorlar, ben ise okuldan çıktıktan sonra teyzemin yanına gidiyorum. Günlerden bir gün annem ile babam arkadaşları ile akşam yemeğine gideceklerdi. Ben o gün teyzemlerde kalacaktım. İşte olay bugün oldu. Akşam evin boş olduğunu gören hırsız eve girmek için kapıyı zorlamaya başlamış. Bizim oturduğumuz yer 3. kat. Alt komşumuz bizi tanımıyor. Daha doğrusu daha kimseyle tanışmadık. O evde 13. günümüzüdü. Neyse, hırsız kapıyı zorlarken alt komşumuz yanına gelmiş ve hırsız ona: “Anah-tarımı evde unutmuşum” diye bir yalan söylemiş. Bizim alt komşu da yardım etmek için çilingiri çağırmış. Ev açılmış, hırsız, teyzeye teşek-kür edip eve girmiş. Ertesi gün akşam eve geldiğimizde bütün ev dar-madığın idi. Biz şaşırдық, polis felan çağırdık. Bu sırada alt komşu gel-di ve olay onun anlatmasıyla aydınlandı. Biz hatanın kendimizden do-layı olduğunu anlayınca mecbur bütün dairedekilerle tanıştık İşte yıl olmuş 2013 ve komşuluk ilişkisi kalmamış. İnsanlar günlerini geçiriyor ama çevresindekilerin farkında olmadan. Aslında başımıza gelen bu olay herkese ders olacak bir olay. (İsimsiz, lise, Alanya)

Küçükken çok meraklı olduğum için televizyonda gördüğüm ürün tanıtımı çok ilgimi çekerti. Neyse, bir gün evde kimse yoktu. Ben de her nedense bu merakımı gidermek için televizyonda gördüğüm ürün tanıtım reklamlarının birini aradım. Neyse, bir kadın konuştu. Ben olayın farkında değilim. Kadın konuşuyor ve ben cevap vermiyorum. Neyse, kadına hiç ses vermediğim için kadın çok sinirlenmişti, bu nu-

marayı polise verecem diye. Ben korktuğum için hemen telefonu kapattım. Sonra baktım telefon çalıyor, kadın tabii ki çocuk olduğumu anladı ve hemen annene ver dedi. Ben yine kapattım telefonu. Ama bu numarayı polise vericem lafı kafamı çok kurcalıyordu. O korku 15 gün bende etkili oldu. İnanabiliyor musunuz, her gün saat 7’de yatıyordum. Ama artık korkmuyorum çünkü çok seneler geçmişti üzerinden. (Şenay Çakar, yaş 16, Çayırılı, Erzincan)

Mezarlıklar

Bizim köyde sakar porsuk diye bir hayvan vardı. Bu hayvan mezarları kazıp kemikleri çıkarıyordu. Benim teyzem de o sıralarda yeni vefat etmişti. Bu yüzden geceleri mezarlığı beklemeye gidiyorduk. Yine bir gece orda beklerken bir araç sesi geldi biz de duvarın arka tarafına atladık. Birilerinin şikayet etmiş olmasından ve jandarmanın gelmiş olmasından çok korkmuştum. Neyse ki artık öyle bir sorun kalmadı. (Mehmet Tanış, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Sene 1999 felaket bir deprem oldu. İstanbul’da çoğu ev yıkılmıştı. Bizim apartman da yan taraftaki apartmana doğru yan yatmıştı. Dışarda kalmak zorunda kaldık. Hemen karşımızda mezarlık vardı. Mecbur olarak bütün mahalle orda kalmak zorunda kaldık. Mezarlığın yurkarısında iki gözü kırmızı olan bir şey gördüm. Hemen “anniii!” diye bağırarak ortamdan uzaklaştım. Hemen ailemin yanına gittim, onlar da su falan içirdi, kendime geldim. Bir hafta boyunca mezarlıkta kalmak zorunda kaldık, çok korkmuştum. İnşallah bir daha böyle bir şeye rastlamam. (Ramazan Akgün, 11. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Küçükken bana köyde olan birkaç olaylar anlatılmıştı. Ben de her köye gittiğimde çok korkardım. Mezarlıktan sesler geldiğini, gece köyde o mezardaki ölülerinin ruhlarının köyde dolaştığını söyleyip beni korkuturlardı. Köye gittiğimde de gece dışarı çıkamaz, mezarlıkların

yanından geçemezdim. (Sevilay Nur Tayyar, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben 9 yaşındaydım. Yaz tatili nedeniyle köyümüze gitmiştik. Her gün geziyorduk. gündüzleri çok sıcak olurdu fakat saat 5'i geçtikten sonra hava serin olurdu ve biz de maç yapardık. Biz maçı köyün okulunun bahçesinde oynardık ve okulun hemen üstünde mezarlık vardı. Topumuz hep mezarlığa kaçardı çünkü kale mezarlığa doğru bakıyordu. Saat gece 11, 12'ye kadar top oynardık. Muhtarın oğlu bizimle olduğundan okulun ışıkları yanardı biz de rahat rahat oynardık ama bizi tek korkutan şey topun mezarlığa kaçmasıydı. Hasat zamanı gelince bizim köye günlükle çalışan işçiler gelirdi. Mezarlığın sağ tarafına çadır kurup orada 2 ay kadar kalırlardı. Bu çalışanların çocukları bizim arkadaşlarımızdı. Bir gün bunları saat gece 12 gibi çağırmaya gittik, babaları bize kızdı geç oldu diye. Geri gelirken arkadaşlarımızdan birisi topu okula doğru vurmaya çalıştı, atamadı. Top mezarlığa gitti. Ben ve Emir adındaki arkadaşım topu almaya girdik mezarlığa fakat çok korkuyorduk, hafiften sesler geliyordu kulağıma sanki biri bizi takip ediyormuş gibi. Birden Emir koşmaya başladı. Ben de peşinden koştum ama Emir çok hızlı koşuyordu bana fark açtı ve Emir'i gözden kaybettim. Çok karanlıktı, ayağım takıldı ve kafamı yerdeki bir taşla vurdum. Sonra bayılmışım ve sabah uyandım. Yanımdaki mezara baktım, orada Mehmet Topal yazıyordu. Koşarak eve gittim. Giderken bir şey fark ettim, gece sanki arkamızdan geliyordu sandığım ses paçalarımından geliyormuş. Eve gittim, babama Mehmet Topal kim diye sordum, o da bana dedemin dedesi olduğunu söyledi. Çok şaşırtıcıydı o karanlıkta hiç adını bile duymadığım dedemin mezarının yanında bayılmışım... (Hasan Topal, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Genellikle okullar kapanınca köye giderim. 2009'un yaz aylarında yine köye gitmiştim. Köydeki evimize giderken mezarlığın önünden geçmek zorundayım. Özellikle gece mezarlığın önünden geçerken çok

korkardım. Yine bir gece dayımın oğlu ile dayımlarda “Dabbe” filmini izlemiştik. Dayımın oğluna beni mezarlığın önünden geçirmesini söylemiştim. O da korktuğu için gelmedi. Ben de başka bir yoldan gitmek istedim ama yolu çok uzattığı için vazgeçtim. Mezarlığın önünden geçerek babannemgile gitmek istedim ama korktuğum için bir türlü gidemiyordum. Sonunda cesaretimi topladım ve mezarlığın önünden koşarak babannemgile gittim. O gün o mezarlığın önünden geçmek beni çok korkutmuştu. (Ali Çil, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Arkadaşım Gizem yavru köpek almış. Yarım saat sonra Gizemlere gidip, yavru köpeğiyle birlikte yürüyüşe çıkacağız. Babam işten geldiğinde arabaya binip Bahriye teyzemgilin evine doğru gittik. Bahriye teyze Gizem’in annesidir.

Yemeğimizi yedikten sonra Pufuduk, Gizem ve ben yürüyüşe çıktık. Parkta bahçede oyunlar oynayıp eğlendik. Sonunda enerjimiz bitmişti. Eve doğru yürüdük. Akşam yemediğini yedik. Sonrada Gizem ile birlikte Pufuduk’a akşam yemeğini vermeye kulübesine gittik. Kulübenin arkasında yıkık bir ev vardı. Dayanamadık içeriye girdik. Evde tek oda vardı. Odada küvet ve masa vardı. Küvete doğru yaklaştık. İçinde iskelet vardı! Çok korktuk ama sonra onun inek iskeleti olduğunu anladık. Bu olaydan sonra eve gidip uyumaya çalıştık. (Oğuzhan Demirkol, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Metruk Yerler

Köyümüzün ilk girişinde yıkılmış kötü bir ahır vardı. Bazen kuzenlerimle oynamaya oraya giderdik her gittiğimizde teyzem bize çok kızar bir daha giderseniz sizi döverim derdi. Bizde hep neden kızdığını merak ederdik. Hâlbuki ne kadar haklıarmış. Çok eskiden o ahırda altı yedi tane dana varmış. Bir gün danaların sahibi olan kadın hayvanlarına bakmak için ahıra gitmiş. Aradan saatler geçmesine rağmen kadın dışarı çıkmamış ve çocukları merak edip bakmaya gittiğinde çığlıklarıyla dışarı çıkmışlar. Çocukların sesine neredeyse bütün köy dışarı çık-

miş. Köylülerden biri ne olduğunu anlamak için bakmaya gitmiş ve gördüğü durum: kadın parçalara ayrılmış, kolları ahırın kapısına asılmış, bacakları koparılıp yemliğe danaların önüne atılmış, kafası da tavana asılmıştı. Yapılan araştırmalarda, bunu kimin yaptığı, neden böyle bir şey yaşandığı bilinmiyor. Küçücük bir köyde, neredeyse herkes akraba iken böyle bir şeyin olması ağızları açık ve hayrette bırakmıştı. O günden sonra o ahırın lanetli olduğuna inanıldı ve herkesin gitmesine yasak konulan bir yer oldu. (Gamze Ataş, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bizim ev iki katlıdır. Ağabeyim aşağı kattan bir şey isteyince aşağıya iniyorum ve içimi bir korku sarıyor, hızlıca yukarı çıkıyorum.

Bizim garajı eskiden fare basmıştı. Annem “Çöp at” deyince hiç istemiyorum. İçimi bir korku sarıyor, titriyorum. (Didar Tan, 3. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Ben en çok kömürlükten korkuyorum. Çünkü kömürlükte fare ya da başka canlı oluyor. O yüzden ben kömürlükten korkuyorum. Ama babam ya da herhangi bir yetişkin yanımda olursa biraz tırsağım geçiyor. (Enise Arslan, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Kapalı Mekânlar

Havasız bir alanda kapalı kalmaktan korkarım. Çünkü daha önce bir tır'ın kasasında kapalı kalmıştım. Bu olay geçen yaz babamın iş yerinde gerçekleşti. Babam beni unutup tır'ın kasasını kaptmıştı. Nefesim kesilmişti ve çok korkmuştum. Telefonum da yanımda değildi. Yaklaşık on dakika sonra babam beni buldu ve kurtardı. (Resul Saridoğan, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Evden çıktığımda sıradan bir Saliydı, normal şekilde okula gittim ve yine anormal olmayan bir şekilde apartmanın kapısından içeri girdim ve her şey orada başladı.

Apartmentın krem rengi mermerle kaplı koridorundan atasöre kadar geldim ve çağrı düğmesine bastım, altıncı kattan ağır ağır zemin kata indi, durdu, açıldı ve içine girdim. On on beş saniye sonra ışıklar kapandı. Zaten o gün fen ve teknoloji sınavına girmiş ve zar zor çıkmıştım. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Sonra biraz sakinleşince atasörün kat düğmesine basmadığımı fark edip beşinci kata bastım ve eve vardım.

O olaydan sonra atasörün kat düğmesine basmayı unutmuyorum. (Hüseyin Tahiri Uzel, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

İkinci fobim ise atasör ama sadece dar ve basık atasörlerden korkuyorum. Bunun nedeni ise, bir gün babaannem, babam, kardeşim, annem, halam ve ben kuzenlerime gidiyorduk. Çok kişi olduğumuzdan ikişer ikişer binmeye karar verdik. Ben babaannemle bindim. Meğer gideceğimiz daireye varmışız ama biz hissetmemişiz. Atasör ise varacağı daireye geldikten belirli bir süre sonra ışıklarını kapatıyormuş. Babaannem kiloludur, bundan dolayı ışıklar kapanınca birden korktum ve atasörden daha doğrusu kapalı atasörlerden korkmaya başladım. (İlyada Göçer, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün 4. Sınıfa giderken okulun bahçesinde top oynuyordum. Okulun hemen yanında bulunan İski'nin içinde 4-5 kişi civarı top oynayan bir grup vardı. Söylentilere göre biraz ilerisi mayınlı bölge askeriyeye aitti. İski'ye tellerin üzerinden atlayarak girdim. O an oradaki abilerin beni çıkaracağını düşünüp girmiştim. Fakat onlar tellere tırmandıkları zaman benim yardım çağırma karşılık vermemişlerdi. Yaklaşık 3-4 saat civarı İski'nin içinde bağırdım çağırdım, tırmanmaya çalıştım. Fakat olumsuz. En sonunda ailem meraklanarak beni aramaya

çıkıyordu. Sesimi duyan abim koşarak içeri girdi. Beni oradan çıkardı. Eve geldiğimde açtım, susuzdum ve titriyordum. O günden beri konuştuğum zamanlar kekemelik çekiyorum. Beni dinlediğiniz için teşekkürler hocam. (Muhammet Kaya, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Neden bilmiyorum ama tek başıma asansöre binmek beni çok korkutuyor. Zorunda kalmadıkça binmiyorum. Bindiğim zamanlarda gideceğim kata çıkana kadar hiç olmayacak şeyler düşünüyorum. Bir şey olursa neler yapabileceğimi, nasıl yardım isteyebileceğimi vs. hepsini planlıyorum. (Nida Öztürk, 9. sınıf, Fatih, İstanbul)

Ben eski apartman asansörlerinden korkarım. Eski olduğu için her an sanki duracak ve ışıklar sönecek gibi geliyor ama AVM'lerdeki asansörlerden korkmam çünkü onların yeni ve sağlam olduğunu biliyorum. Ayrıca büyük sinek türlerinden de korkarım. Aslında korkmak değil ama biraz tiksiniyorum (büyük olanlardan ve eşekarılarından). Ve bir de büyük köpeklerden korkarım. Bir kere bir tanesi üstüme doğru hızlıca yürümüştü. Ama küçüklerden korkmam. Hatta bahçeli evimiz olsaydı küçük köpek almak isterdim. Son olarak, kardeşimin başına bir şey gelir diye korkuyorum. Kardeşim biraz hareketli bir çocuk, bu yüzden hep tepelerde geziyor, ben de düşüp kafasını vurur diye çok korkuyorum çünkü onu çok ama çok seviyorum. (Dilan Başbuğa, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün okuldan eve yürüyerek gelmek zorundaydım. Çok yol yürüdüm ve yoruldu. Sonunda sokağın yolunu buldum. Evimiz sokağın bir tarafında olduğu için gidene kadar canım sıkıldı. Sonunda binanın merdivenlerindeydim. Zile bastım ve bekledim. Eve ulaşmak için asansöre bindim.

Çıkacağı kata çıkmak için tuşa bastım ve asansör tırmanmaya başladı. Derken “küüt” diye bir ses duydum ve asansörü yokladım.

Asansör durmuştu. Garip garip sesler geliyordu. Ve ben de bir köşeye oturdum. Korkuyordum ama belli etmiyordum. Gözlerimi kapadım, 10'a kadar saydım. Ve aradan 1 saat 19 dakika geçince asansörün ışığından uyandım. Ve annem beni kucağına aldı eve götürdü. Ve sonra duş aldım, ödevimi yaptım, yemek yedim ve uyudum. (Cem Furkan Mescitoğlu, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün karşımızdaki apartmana gitcektik. Gitçeğimiz kişi 9. katta oturuyordu ve asansöre binmemiz gerekiyordu. Bindikten sonra bir kaç kat çıktıktan sonra elektirler kesildi ve asansör durdu. Kapılı yere gelseydik çıkabilirdik ama duvar yerine geldik ve çıkamadık. Ama sonra elektrik geldi ve çıktık. O gün çok korkmuştum. (Bedirhan Polat, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

14 yaşında iken öğle arasında eve gitmişim, öğle yemeği ve dinlenmenin ardından saatin nasıl geçtiğinin farkına bile varmamışım ki dersin başlamasına 5 dakika kalmıştı. Apar topar 2 dakikada hazırlandım ve 6. kattaki evimizden zamandan tasarruf yapmak için asansöre bindim, binmez olsaymışım... Tam zemin kata indi asansör aniden elektrik kesiliverdi. Küçüklükten beri asansörden çok korkan ben, o zaman korku, panik, derse geç kalma telaşı, bunalıma girme, hatta bir ara 15 dakika havasızlıktan bayılmışım. Yanımdaki kolonyalı mendil sayesinde kendime gelmişim. “Yardım edin!” “ımdat!” çağrılarımı duyacak ne yazık ki kimse yoktu. Ben de çaresiz 1 saat boyunca asansörde bekledim. En sonunda kapıcı Ramazan Bey çığlıklarımı duyar duymaz yardıma geldi. Beni o küçükken çok korktuğum ve kaldığım zaman hapishanedeymiş gibi hissettiğim asansörden kurtardı. Ramazan Bey o zaman benim kahramanım oluvermişti. Şimdilerde asansörden korkmuyorum ama her bindiğim zaman bu olayı hatırlarım ama yine de hayatımızı kolaylaştırdığı için biniyorum. (İsimsiz erkek, yaş 21, Manisa)

Ben, dayım, annem, abim, anneannem ve yengem; annemin akrabalarının oturduğu Fikirtepe'ye kendi arabamızla gitmiştik. O zaman küçüktüm. Ben kimseyi sevmediğim için arabadan inmemiştim. Temmuz ayıydı ve hava çok sıcaktı. Aradan bir saat geçti kimse beni hatırlamadı ve arabada mahsur kaldım. Arabanın camları da kapalıydı. Bunalımdım ve nefessiz kaldım. Mahalledeki çocuklardan annemi çağırmalarını istedim. O sırada başıma güneş geçmesin diye arabada bulunan suyu kafamdan aşağı döktüm. Annem geldi fakat arabanın anahtarı dayımda olduğu için faydası olmadı. Dayım abimle uzaktaydı. Arabanın camını kırılım dediler fakat cam kırıkları zarar verebilir korkusuyla vazgeçtiler. Kısa süre sonra dayım geldi ve ben rahatladım. (Serdar İleri, 9. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Ayrılık

En çok korktuğum ve de başıma gelen, sevdiğim insandan ayrılmak. İnsana acı ve korku veriyor. Mesela birisi öldü mü, o insanın cenazesini gördüm mü çok korkarım çünkü ben ölüleri gördüm mü hem içime korku düşüyor hem de o kişiyi rüyalarımda görüyorum. (Cem Nebi, 9. sınıf, Patnos, Ağrı)

2009 senesinde annemle Rus pasaportlarını yenilemek amacıyla Rusya'ya gitmiştik. Rusya'da kimlikler pasaport tarzındadır ancak benim kimliğim bir kâğıdın yarısı kadar büyüklüğünde ve kaplıydı. Kimliğime damga vuracaklardı pasaport yenilemesi için. O kaplamanın çıkarılması gerekiyordu. Annem hafiften soymaya başladı ancak kimlik yırtılıyordu. Annem olmayacağını anlayıp yere yığıldı ve ağlamaya başladı. Onu görünce iyice korkmaya başladım. Çünkü eğer damga vurulacak yer olmazsa pasaportum çıkamaz. Bu da vatanıma geri dönmeyeceğim anlamına geliyordu. Annem eve döndüğümüzde tekrar girişti, biraz damgayı vuracak yer açtı. Bu sefer de kabul ederler mi diye korkmaya başlamıştım. Neyse ki sorun halloldu ve pasaportum çıktı. (Emirhan Şahbudak, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bu hayatta en çok korku yaşadığım gün bundan tam 9 sene önce idi. Akşam hava kararınca başlamıştı her şey, annemin beni evden alıp gitmesi ile. Ben ne annemi kaybetmeye ne de babamı kaybetmeye dayanırdım. Çünkü daha çok küçüktüm, 7 yaşındaydım. Hem annem istiyordu boşanmak hem de babam. En zor görev yine bana kalmıştı. İkisinin arasında bir tercih yapmam gerekiyordu. Sonunda mahkeme günü gelmişti, ben de gittim tabii ki. Şimdi bu korku dolu yolun en zor aşamasıydı. Bir karar vermem gerekiyordu. Sonunda mahkeme babamda kalma kararını vermişti. Tabii ki annemi de görebilecektim. Çocukluğumdan beri en çok korku yaşadığım gün bugüdü. (Hatice Satikboğa, yaş 15, Çayırılı, Erzincan)

Ben en çok annemden ayrılmaktan korkarım. Çünkü benim annemle babam ayrı olduğu için öz babamın beni annemden almasından korkarım. Allah'a şükür, benim annem yaşadığı sürece kimse beni almaz. Ben annemi çok severim. (Beyzanur Kışan, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Beni korkutan en kötü şey babamın karşıma çıkıp beni annemden ayırmaya çalışmasıdır. Çünkü benim en kıymetli hazinem annem, ona bir şey olmasına dayanamam. Çünkü annemle babam ayrı. Hatta benim yaşında çocukları var, o yüzden çok korkuyorum. (Zeynep Zafer, 9. sınıf, Alanya)

Hayatta en çok kortuğum şey ailemin dağılmasıdır. Çünkü aile dağıldı mı bir daha birleşmez, eskiden yaşadığımız bütün güzellikler hepsi bir anı veya masal olarak kaldı. Annemi kaybettikten sonra bütün ailemin dağılıp eskisi gibi bir ailem olmayacağını düşünürdüm. Ama öyle değilmiş. Hatta daha çok birbirimize bağlandık. Ne kadar anne sevgisinden yoksun olsak da babam ve ablalarım bize anne yokluğu

hissettirmediler. İyi ki korktuğum şey başımıza gelmedi. Umarım kim-
senin başına gelmez korktuğu şeyler. (Aysel Yıldıztaş, yaş 16, Çayırılı,
Erzincan)

Benim hayatta korktuğum tek şey sevdiklerimi kaybetmek. Ben
hayatta sevdiklerimi kaybetmemek için elimden geleni yaparım. Ör-
neğin sevdiğim kişilere güler yüzle davranırım, kalbini kırmamaya ça-
lışırım, gücendirecek şeyleri yapmam. Ama sevdiklerini kaybetmek
bazen insanın elinde değil. Ben sevdiklerimi kaybettiğimde sanki ko-
lum kanadım kırılmış olur, artık güvenim kalmaz. Karşımdaki kişileri
düşman gibi görüyorum duygusu oluşuyor bende. Bu duyguları ancak
sevdiklerinden birini kaybeden birisi anlar. (Ayşe Yıldıztaş, yaş 16, Çayırılı,
Erzincan)

Allah

Allah'a şükür, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmam. (Onur
Burak Çokyıldırım, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Benim korkularım şunlardır: Birinci Allah. Herkesin de olması
gerekir. En başta, en yüce, en güçlü Allah bizi her yerde, her şekilde
nasıl görüyor, değil mi? Ayrıca ahiret günü geldiğinde kul hakkı. Şu
âna kadar böyle bir şey yaptığımı düşünmüyorum ama nedense bazıla-
rı için endişeleniyorum. Ayrıca şunu fark ettim: Kızlar aralarında fısı-
fısı konuşuyorlar, bazan yani 2-3 ay önce. Tabii beni bu durumlara
katmıyorlar, “Zeynep bizi biraz yalnız bırakır mısın?” diyorlar. Ben de
“Tabii” diyorum. Ama dedikodu yaptıklarını düşünüyorum. Belki de
benimle ilgili, bunu kimse bilemez, tabii Allah dışında ama kul hakkı-
na girdikleri kesin. (Zeynep Özer, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Allah'dan (c.c.) korkarım. (Seyit Talip Yüksel, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bence en önemli korku Allah korkusudur. İnsanın içinde Allah korkusu olmalıdır. Çünkü öldüğümüz zaman ya cehenneme ya da cennete gideceğiz. Cehenneme gitmek bence çok korkunç. (Ayşenur Çetin, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

En çok korktuğum şey Allah'a layık bir kul olamamak. Cennete gidememek. (Taha Fehmi Gayberi, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Korkularım: Annemi kaybetmek, ondan ayrı kalmak; sınıfta kalmak, o utançla babamın karşısına çıkmak; babamın beni "sigara" içerken yakalaması (içmiyorum ama); ölmüş bir akrabamın rüyama girmesi; herkesin içinde hocamın beni azarlaması; ailemin gözünden düşmek, onları utandırmak. Bunları yazdım fakat bu hayatta bize kuldan korkmayı değil Allah'tan korkmayı öğrettiler. (Bedirhan Bay, 9. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir tek Allah'tan korkarım. (Sibel Toktaş, 9. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Allan'tan korkmayan insanlardan korkarım. Çünkü Allah'tan korkmayan bir insanın kaybedecek hiçbir şeyi yoktur diye düşünüyorum.

Akşam eve geç gittiğim zaman babamın gazabından korkarım. (İsimsiz, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ama en önemlisi, bilmeden Allah'ın gücüne gidecek bir iş yapmaktan korkarım. (Eyüp Terdi, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Benim en büyük korkularımdan birisi Allah'tan uzaklaşmaktır. Çünkü Allah'a yakın olmak benim en çok istediğim şeydir. Kul hakkına girmekten de çok korkarım. Çünkü kul hakkının bedelinin çok ağır olduğunu bilirim. Allah'tan ve Kıyamet gününden korkarım. Günahlarıyla yüzleşmekten de çok korkarım. (Muhammet Ali Kayaduman, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Allah'a olan korkum: Bu dünyada yapmış olduğum, saygısızlıklar, terbiyesizlikler, gereksiz yere ettiğim küfürler. Öldükten sonra cehennemde yanmak çok ürkütüyor beni. (Kader Bingöl, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben Allahû Teâlâ'nın yasakladığı şeyleri yapmaktan korkarım. Çünkü biz bu dünyaya Allahû Teâlâ'ya kulluk yapmak için geldik ama bizler dünyaya niçin geldiğimizi bilmiyor gibi davranıyoruz. Bizler dünyadaki görevimizi tamamlamadan öbür dünyaya gider ve cehenneme girersek Peygamber efendimizin yüzüne nasıl bakarız? Dünyada ben Allah'ın emirlerine sahip çıkılmamasından korkarım. Kul hakkı yemekten ve bir yetimi ezmekten ve Allah'ın emirlerine karşı gelmekten korkarım. (Ahmet Giriş, 10. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Korkuların en büyük olanı da şüphesiz Allah korkusudur. Ben hayvanlardan korkmam diyemem; yılan olsun köpek olsun korkuyorum. Bir diğer korkum ise anne ve babamın hayatımda olmaması. Aslında ölüm benim en korktuklarım arasında. Aklımdan her zaman geçen bir korkudur. Acaba kabre girdiğimde ne olacak diye hep korkmuşumdur. Aslında bana göre en büyük korkum Rabbimdir. Her yaptığım

işin ne kadarı iyi ne kadarı kötü diye kendi kendime soruyorum. Dinin bilmediklerim ya da bilip de yanlış olduğunu öğrendiğim şeylerle içimi biraz daha korku ve tüylerimi ürpertmeye yetiyor. Bu yazdıklarım laf olsun diye değil, bunlar her insanda olan korkulardır. Bir de babamdan korkarım. Bir keresinde abimi dövmüştü ve ben bunu gördüğümde babamdan o anda öyle kortum ki büyüyene kadar saygıda kusur etmemişimdir, yani öyle sanıyorum. Aslında bunların hepsi geçicidir ama Allah korkusu bir insanın her an içinden geçirmesi gereken bir korkudur. (Osman Baykal, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Kıyamet

Soğuk bir kış ayı idi. Günlerden 11 Aralık idi. Mayaların takvimine göre bu sene 12 Aralık'ta kıyamet kopacaktı. İlk önce korkmuştum, sonra bunu bir tek Allah bilir dedim.

Bazı kişiler kıyamet kopacak diyorlardı, bu sefer daha çok korktum, TV atv'de açıklama yapmışlardı, kıyamet kopmayacak diye. Böyle bir şey olmayacak diyordu ama korkuyordum.

Gece yattım. O gece garip bir rüya gördüm. Çok korkmuştum. Sabah kalktım, okula gittim, hiçbir şey olmamıştı. Mayaların mayası tutmamıştı. (Mertcan Aslan, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Kalp Kırmak, Vicdan

Yaşadığım 17 yıl boyunca en büyük korkularım kalp kırmak ve kul hakkına girmek olmuştur. Bu korkular farkındalığım dışında sarf ettiğim esaslara bağlı olduğundan onlarla yüzleşmemde olgunlaşmamla seyrekleşmiştir. Bu korkularım ilelebet insanlığıma kefil olacaktır. Bu korkular beni hayatım boyunca şahsi menfaatlerimin kölesi olmaktan alakoyacak ve kişiliğimi merhamet ve bağışlayıcılıkla besleyecektir. Küsurat sıfatında yaşadığım bir âlemde vazifelerimden biri de bu korkulara sahip çıkmak ve bu korkuların kölesi haline gelmektir. Korkularım olmadan ne benim ne de dedelerimin bir önemi olacaktır. Sonuç olarak ben ve gururla taşıdığım korkularım bu âlemin bugünü ve geleceğidir. (Fazıl Şengül, 11. sınıf, Fatih İstanbul)

Bir gün köyümde amcam bostan için tel almıştı. Ben de bisikletle geziyorum. Amcam teli yere koymuştu. Ben de telin üstünden geçtim ve bir hindi yavrusu da o telin üstündeydi. Hindi yavrusu orda sıkışmıştı. Ben de hindiyi görmedim. Üstünden geçtim. Hindinin sırtı kırılmıştı, ben çok korkmuştum ve çok üzülmüştüm. Nenem geliyordu, bana çok kızmıştı. Ben eve gidiyordum, elim titriyordu. (Önder Altaşer, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Günlerden Çarşamba'ydı. O gün servisten indiğimde binanın önünde bir kedi oturuyordu. Elimde de poşetler vardı. Kedi elimdeki poşetleri katıp ederek binanın içine girdi. Sonra bir adam kediyi tekmeleyerek dışarı sürükledi. Sonra adam kapıyı kapatarak gitti. Tam kapı kapanıyordu kedinin boynu sıkıştı. Kedi boynu sıkıştığından dolayı bağıırıyordu. Ben de binanın arka kapısından girip kediyi o kapıdan kurtardım. Sonra boynu acımıştır diye boynunu ovarak onu rahatlattım. (Doğa Aytuluk, 6. sınıf, Bağcılar İstanbul)

Korkular yaşanan olaylara göre değişiyor ama ben en çok mali müşavir yanında çalışırken işçilerin sigortalarını bildirge olarak gönderirken korkardım. Çünkü en ufak bir yanlışlık olduğunda geri dönüşü yok ve çok ağır para cezaları oluyor ve bu insanın vicdanını çok rahatsız ediyor. Çünkü o iş sana verilmiş ve işini doğru bir şekilde yerine getirmen gerekiyor. Mükellefin bundan hiç haberi yok bundan dolayı bu cezayı ona da ödetemezsin. İnsanın vicdanı hiç rahat olmuyor ve en ufak bir eksiklikte çok ağır cezalar ödeniyor ve çalıştığınız bütün paralarının oraya gitme ihtimali çok büyük. Ama insan korka korka işlerini daha düzgün yapıyor bu da iyi bir şey. (İsimsiz kız, yaş 21, Manisa)

Bir insan yalnızlıktan korkmaz mı? Ya da karanlıktan, sessizlikten?... Ya vicdanımızdan? Evet, belki de en çok korktuğumuz şeylerden

birdir vicdanımız. İnsan tek başına kaldığında kendisine bazı soruları sorar. En azından düşünür, bugün naptım diye. Ya o gün yanlış bir şey yapmışsa, ya birisini kırmadığını zannederek kırmışsa üzümüşse, ya da o üzülmüşse nasılsa olgusuyla onu üzümüşse. Mesela ben geçen gün annemi öpmeden okula gelmişim. Servisle geldiğim için servise geç kalmıştım. Annem gel öpim kızım demişti. Ben de geç kalmayayım diye aceleden çıkmıştım. Sonra düşündüm. O gün okulda o kadar kötü olmuştum. O kadar vicdan azabı çekmişim ki. Hep aklımda annem vardı. Bu yüzden bazan insanlar attığı adımı düşünerek hep bir sonrasını düşünerek hakeket etmeli - en azından etmeye çalışmalı. Değer verdiğim, sevdiğim insanlar, bana güvenen ve beni seven insanlar... Onları incitmekten kaçıyorum. Çünkü onları kaybetmekten korkuyorum. (Merve Nur Çakır, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

İnsanları kırmaktan çok korkuyorum. Birisine haksızlık veya kötülük yaptıysam geçeleri uyuyamıyorum. Gün içinde de sürekli niye böyle dedim, keşke öyle demeseydim diye düşünüyorum. Her olayın altından alakasız başka sebepler çıkarıyorum. Çok takıntılıyım. Arkadaşlarım da bu huyuma uyuz olur. Herkesin mutlu olabileceği olaylara bile üzüliyorum. Daha da iyi olabilir diye düşünüyorum. Hiçbir şeyden memnun olamıyorum. En büyük korkum da insanların beni yanlış tanıması. İnsanları dış görünüşüne göre yargılayan insanları sevmiyorum. Biraz karşılarındaki insanları tanımaya çalışsınlar. Hemen yargılamasınlar. Fazladan çaba gösterdiğim şeylerden başarılı sonuç alamazsan böyle herkesi öldüresim geliyor. (Zarife Sena Çakıl, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Önceleri geleceğimin kötü olacağından korkardım. Ama bazı korkularım beni hırslandırıp hedeflerime yönlendiriyor. Açıkçası korkularım daha çok duygusal nedenlerden kaynaklanıyor. Demek istediğim şey, yükseklik veya karanlık gibi korkularım yok. Birilerine gereğinden fazla değer verip hep üzülen ben oluyorum. Bu yüzden üzülmekten kor-

kuyorum. Bazen bir hiçmişim gibi hissediyorum. Çoğu zaman kimse beni anlamayıp bir anda tavır değiştiriyorlar ve o kişilerle aramda bir soğukluk oluyor. İşte bundan korkuyorum. İnsanların değişmesinden ve onlarla olan ilişkimin bozulmasından kokuyorum. Müzik dinlemeyince bile korkuyorum. Çoğu sorunumu müzik dinleyerek yatıştırıyorum. Yalnızlıktan korkuyorum. Güvendiğim kişilerin arkandan iş çevirmesinden kokuyorum. Çünkü bunu yaşadım. Ailemle olan ilişkiğim biraz bozuk. Aslında sadece babamla bozuk. Daha kötü olmasından korkuyorum. Artık birilerine fazla bağlanıp onları kaybedince üzölmek istemiyorum. Ve bu yüzden korkuyorum. Hakkımın yenmesinden, iftiradan korkuyorum.

Sırf korkularım yüzünden bazen hiçbir şey hissetmemeyi dilerdim. (Cemre Aydemir, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Gelecekte anne ve babamı hor görmekten, onları aşağılamaktan, huzur evine yerleştirmekten yani hayırsız bir evlat olmaktan çok korkuyorum. (Özgür Rojhat Dündar, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Beni en çok korkutan olay çok küçükken yaşamıştım. Biz iki kardeşiz. Kardeşim erkek, benden dört yaş küçük. Annem bizi oyun oynamak için dışarı çıkmamıza izin vermişti. Kardeşimle birlikte balkonda otururken kardeşimi balkondan aşağı itmiştim. Kafası ikiya ayrılmıştı. Bilerek yapmadım ama çok korktum ölecek diye. Ama ölmedi. Bundan sonra kardeşime davranışlarımda daha dikkatli oluyorum. (Gül Yılmaz, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

—

Bir gün bizim köye bir çocuk geldi. Bizim yaşımızdaydı ve yanımdaki arkadaşla tartışmaya başladılar. Sonra kaçtı. Biz de bunun peşine koştuk ve yakaladık. Bunla tartıştık. Sonra vurduk. Çocuk bayıldı. Meğerki çocuğun astım hastalığı varmış ve ben bundan çok korkmuşum çünkü çocuk ölseydi benim, ailemin ve onun ailesinin hayatı bi-

tecekti ama bu da bana iyi bir ders olmuştu. (Murat Mete, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Rezil Olma, Azarlanma, Alay

Sınıfta, toplumda ya da benzeri ortamda herhangi bir konuda rezil olmaktan korkarım çünkü her şeye çok takan bir insanım. Bu yüzden bu tür şeylerden çekinir ve korkarım. Örnek vericek olursak bir hocamın bana hakaret etmesinden çok korkarım. Şu âna kadar hakaret eden bir hocam olmadı.

Okul hayatım boyunca derslerime ve sınavlarıma çalıştım ve anladığım kadarıyla yapıp başarılı olmaya çalışıyorum fakat derslerde bildiğim sorulara kalkamıyorum, bundan dolayı sözlü notum düşük geliyor. Derslere kalkmamamın sebebini bilmiyorum ancak araştırdığıma göre sosyal fobim var. Herhangi bir hoca benimle konuştuğunda, sözlüye kaldırdığında Serhat yine kızardın diyorlar, daha çok çekiniyorum. Bu yüzden en çok korktuğum şeylerden biri de okul hayatımda başarısız olmaktır. Endişe içinde olduğum bir konu da ellerimin çok terlemesidir. Birisi ile tokalaştığımda bir yeri tuttuğumda oranın terli olduğunu görmem hoşuma gitmediği gibi karşımdaki benim hakkımda ne düşündüğünü merak ederim. (Serhat Kışmır, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Nasıl başlayacağımı bilmiyorum ama size başımdan geçeni anlatacam şimdi. Bir gün evde otururken misafir gelmişti ve her çeşit ikramda bulunuldu. Her şey yenildi içildi, eğlenildi. Sonrasında bulaşık yerleştirilmeye geçildi. Tabii bunu da ben yapıyorum. Neyse, yaparken yani yerleştirirken annemin en sevdiği misafir çay bardakları ve tabakları vardı elimde. Ben bunları sudan geçirirken elimden bir düştü ve üç tanesi kırılmıştı ama o an napacağımı bilemedim. Allah'ım annem gelmez inşallah diye dua ediyorum. Neyse tam hallettim, çöpe atmıştım ama hâlâ kötüydüm, korkuyorum, sonuçta en sevdiği bardaklar. Her ne kadar atsam da onlar görüldü. Ama nasıl korkmuştum. Tabii şöyle bir durum var:

Annem kırsa nazar çıkar, ben kırdığımda ise sakar olurum, dikkatsiz olurum ama napım canım bilerek yapmadım. Sonrasında biraz azar işittim ama her şey yoluna girmişti. (İsimsiz kız öğrenci, lise, Antalya)

Ben insanlarla alay etmeyi sevmeyen bir insanım. Dış görünüş vs. Bu yüzden bazı insanların benimle alay etmesinden korkuyorum. Çünkü ben ilk okula giderken okulun merdivenlerinden düştüm ve ön dişim kırıldı. Bu yüzden insanlar benimle çok dalga geçtiler. Bu yüzden korkmaya başladım, şaka yapmaktan nefret ettim. (Ayşenur Çetin, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Yanlış Anlaşılma

Korku denildiğinde insanların başına gelebilecek kötü bir durum veya olay söz konusudur. Benim başıma gelen ve çok korktuğum bir durum da sevdiğim bir hocanın bana karşı olan tavrıdır. Ben sevdiğim öğretmenin derslerine katılmaya çalışırım, onun gözüne girmeye çalışırım ve hocayla iyi olmak için çabalarım ama o hocanın bana karşı olan durumu kötü olursa gerçekten hayal kırıklığına uğrarım. Böyle bir olay başıma gelmişti ve gerçekten bir hafta boyunca düşündüm. Gerçekten çok korkuyorum böyle bir olaydan. İnşallah bir daha başıma gelmez. (Yüksel Yıldız, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Bir gün ablam bana ilahi öğretti. Onu Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi hocasıyla üçüncü sınıf hocasına okuyordum. O sırada Fen ve Teknoloji hocası geliyordu. İlahiyi okuyarak Fen ve Teknoloji hocasına bakınca Fen ve Teknoloji hocasına ona söylüyorum sanarak üstüne alındı. Derste dedi ki:

– “Ben sana ne yaptım, bağırdım mı, kızdım mı?” diye sordu.

Zil çaldığında arkadaşlarım söyledi hocanın yanlış anladığını, çışta Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi hocasına anlattım. Din Kültürü ve Alhak Bilgisi hocasından, Fen ve Teknoloji hocasına söylemesini iste-

dim. Bir dahaki dersimize girmeden önce babam ve annem gelmeden önce Din Kültürü ve Alhak Bilgisi hocası, Fen ve Teknoloji hocasına demiş. İlk teneffüste Fen ve Teknoloji hocasına anlamadığım bir soru sordum. Fen ve Teknoloji hocası anlattı. Bana dedi ki:

– Ben yanlış anlamışım, dedi.

Ben de dedim ki:

– Özür dilerim hocam, dedim.

Artık bu konu kapandı. (Sevdanur Karakuş, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli) (Bu hikâyenin yazıldığı sayfaya taç yaprakları turuncu kocaman bir çiçek çizilmiş)

Tabii benim de başından geçen bir olay var :) 23 Nisan 2013 (bu yıl) arkadaşımın Forum İstanbul'a geziye gittik takılmaya. Mağazaları dolaşıyoruz öyle, Funlab'a girdik, ordan çıktık, Saturn mağazasına girdik. Fotoğraf makinelerine bakarken birisini yerinden kaldırdım bakmak için, sonra bir anda alarm çaldı bütün mağazada. Çok korktum harbiden. Herkes bana bakmaya başladı. Hem utandım hem korktum. Bu da bana ders olsun, bir daha mağazalardaki eşyalara dokunmayacağım. Saygılarımla... (Ahmek Kadir Gür, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Kavgı, Mahkeme

En Üzücü Günüm. Günlerden bir gün ailemle ormana odun toplamaya gitmiştik. Eve geldik ve odunları evin yanına boşalttık. Babam odunlar yolda kaldığı için hemen onları kenara yığmak istedi. Sonra da kenara taşımaya başladılar. Yerde 5-6 odun kalmıştı. Evimizin arkasındaki ormandan yani yasak bölgeden odun alan adam da traktörle bizim evimizin yolundan geçecekti ama adam babama:

– Çekilin yoldan, acelem var, dedi.

Babam da:

– Oğlum şu traktörü kapat, kulağım duymuyor.

– Kapatmazsam ne olur lan.

Derken benim en küçük abim elindeki sopayı adamın kafasına indirdi ve adamın kafası kanadı. Babam bir şey olur diye bir araba çağırıp hastaneye gönderdi. Bu arada yengem bayıldı ve ben de bunu görünce ağlamaya başladım. Hatta amcamın kızı da yanımdaydı, o da ağlıyordu.

Adamlar bizden şikayetçi oldular ve bizi mahkemeye verdiler. Adam davadan vazgeçti ama eşi geçmedi. Odunu silah olarak ele aldılar ve hâlâ dava devam ediyor. (Nazlı Ekrem, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Belirsizlikler

6 yaşımıdaydım. Annemle babam tartışmıştı. Babam 10 günlüğüne köye gitti. Annemle babam ayrıldı zannetmişim. Hayatımda en çok korktuğum olay buydu. (Atakan Çelik, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Hayatımda geleceğe dair o kadar çok seçenek var ki gün geçtikçe bu seçeneklerin artmasından korkuyorum. Yanlış karar vermekten korkuyorum. Kararlarımı neye göre vereceğimi bilmiyorum. Başaramamak düşüncesini kafamdan atamıyorum. Geçici heyecan ve mutluluklara kapılıyorum. Bunun farkındayım ama vazgeçemiyorum. Yanlış olduğunu bile bile devam ediyorum. Pişman olacağımı biliyorum. Her ne olursa olsun bazen yarın ne olacağını bile düşünmüyorum. Hayatıma yön veremiyorum! (Çilem Karatekin, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultan-gazi, İstanbul)

Baba, Anne, Aile

Babamdan çok korkarım. Ne zaman nasıl bir tepki vereceğini hâlâ anlamış değilim. (Çağatay Meral, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

İlkokulda 7. Sınıfa giderken hiç beklemediğim bir anda babamın beni ziyarete geldiğini öğrendim. O gün hiç korkmadığım kadar çok korktum. Sürekli beni tehdit eden birisini karşımda hiç beklemiyordum. Eve gitmemek için her şeyi yaptım. Ama eve gittim. O günden sonra anladım ki korkulacak pek fazla bir şey yokmuş. Şu an tekrar görsem, karşıma çıksa hiç korkmam. Ama korku içindeki sevgiyi nefrete dönüştürüyor. Bunu çok iyi anladım. (İsimsiz, 9. sınıf, Alanya)

Bir keresinde babama o gün evde kalıp ders çalışacağımı söylemiştim. Aslında öyle de planlıyordum. Fakat kuzenimin bir işi çıktı ve beni de yanında istediğini söyledi. Bir saatliğine mağazaya gittik ama mağazadan çıkarken babamın arabası önümüzden geçti... Meğerse babamın çalıştığı yere, İkitelli'ye gelmiştik ama benim haberim yokmuş. O anki korkumu asla unutamam. Neyse ki babam beni görmeden kuzenimle arabaya binip eve gittik. Babama yalan söylememiştim fakat gerçekten çok korktum. Yalan söylemedim ama söylemiş gibi hissettim. (Sena Ekşi, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Yaz günüydü, Harikalar Diyarındaki çay bahçesinde garson olarak çalışıyordum. Ustam beni çay almak için markete gönderdi. Bizim binanın altındaki Tutkunlar Markete gittim. Alınacakları aldıktan sonra eve uğrayıp su içecektim ki kardeşim arkadaşı Başaklara gidecekmış. Annem tutturdu kardeşini sen götür diye ben de kıramadım bisikletin önünde arkadaşına gidiyorduk, yolun düzeni yokuş haliyle bisiklet hız yaptı. Ben de hızlıydım açıkçası. Yoldaki tümseklilerden geçerken ikinci tümsekte kardeşimin kalem kutusu düştü. Kardeşim de düşmemesi için hamle yaparken dengesini kaybetti ve bileği pedala takıldı ve 3-4 metre sürüklendik. Gözümü açtığımda kardeşimi görememiştim. Benim de sol bileğim burkulmuştu. Kardeşim yolun ortasında öylece uzanıyordu sesi soluğu çıkmıyordu. O sırada bir şey oldu, çok korktum, yanına gittiğimde baygındı ve sağ bileği kanlar içindeydi kemiği dahi görüyordum. En az 1 km kucağımda hastaneye götürdüm.

Hem ağlıyordum hem de korkuyordum. Hastaneye vardıktan sonra annemi aradım, durumu haber verdim. İkinci korkum da babamı aramak oldu. (Aydıncan Kazaklı, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Korkularım yok ama başımdan geçen olaylar anlatmakla bitmez. Örneğin küçükken babamın annemi gözümüzün önünde dövmesi. 5-6 yaşındayken yapabileceğim bir şey yoku. 17-18 yaşında olan ablamın burnunu kırması. Bu başımdan geçenler 12 sene öncelerinde oldu çoğunlukla. Babamın küçük yaşta beni, abimi çalıştırması. Abimin 8. sınıfı bitirdikten sonra liseye gitmek istemesi ama babamın pazarcı olduğu için abimi pazara götürmek istemesi. Abim aramızda dersleri iyi olan tek kişi oydu. Ama abim pazara gitmek istemedi ve babam kavga çıkarttı. Annemin üstüne iki kere kadını getirdi. Anlayacağınız babam çok şerefsiz bir kişiydi. İlk getirdiği kadın ben 8 yaşındayken getirmişti. Şimdi ise bir kızı daha getirmiş 6-7 yıl öncesi. 8-9 senedir babamla ayrırım ve hiç babasızlık çekmedim. Annem bize hem annelik hem babalık yaptı. Bu kadar yeter. Şöyle bir laf var ya, hayatımı yazsam roman olur ama romanla kalmaz benimkine neredeyse film bile çekilir. (Murat Yılmaz, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Bunu bana annem anlattı. Ben daha küçükken masanın üstünde “küçük” tüp varmış ben de o zamanlar evdeki tencere tavayla oynarmışım. Babam bana erkeklerin oynadığı araba filan almış, ben gider tencereyle oynarmışım. Gene bir gün tencerelerle oynarken ilgimi birden masanın üstünde örtülü olan örtü çekmiş. Örtünün üstünde tüp varmış. Ben örtüyü çekince kafama tüp üşmüş. Aslında ben zeki çocuğumdur da, küçükken kafaya tüp tüşünce sarsıntıdan birez geriledi. :)

Bir olay daha: Annem bulaşık yıkarken ben gene tencerelerle oynuyormuşum. Annem vitrinin camını açmış. Anam bana seslenince yerimden fırlayınca “pattt” cama çarpmışım. Gözümün altına çam girmiş. 2 santim daha kaysaymış sol gözüm kör olacaktı. Allah’a şükür görüyorum.

Gene ben küçükken sokakta futbol oynuyorduk. Babam o zaman amcam ile bir börekçi açmıştı. Amcam, babamı kandırarak bir buzdolabı aldı. Babamı kefil gösterdi. Amcam borcu ödemeyince bir de amcam kaçak gibi ev eve dolaşınca yani taşınınca direkt kabak bize patladı. Eve icra geldi. Annem çalışıyordu. Ben sokakta top oynuyordum. Bizim evi boşaltırlarken annem geldi, karşı çıkınca polis tuttu, götürcekti. Ben de tam o sırada topa vurup yan taraftaki garajın camını kırınca olaylar gelişti. Amcama sinirim yok, beni alakadar etmez ama babamın hâlâ amcama para vermesi insanı çıldırtıyor. Bir zaman kadar annem babamı sömürdü.

Bir muhabbet kuşu aldım. Alınca eve getirdim. Bir baktım hasta. Ölecek diye korktum. İyileştirdim. O kuş dişiydi, şimdi üç tane yavrusu var. Biri sarı, öteki yeşil, diğeri de sarıya benziyor. Benim kuş sarı. :) (Enes Demirci, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Yıl 2012, daha 16 yaşındayım. Araba merakım küçüklüğümden geliyordu. Evin içerisi misafir doluydu. Benimle aynı yaşta olan amcaoğlu ile birlikte bir adrenalin yaşamak istedik. Arabanın anahtarı şifonyerin üzerdeydi. Ev kalabalık olduğundan anahtarı alıp dışarı çıktık. Sitede oturduğumuzdan herkesin park yerleri belirliydi. Biz arabayı aldık, gezmeye çıktık. Ben kullanıyordum. Ehliyetim olmadığından dolayı biraz tedirgindim. Çıktık dolaşıyoruz, her şey yolundaydı. Ta ki siteye girene kadar.

Arabayı park etmek için siteye girdik. Bir de ne göreyim! Bizim arabanın yerinde başka bir araba. Ancak araba sahibini az da olsa tanıyordum. Saat geç olduğundan gidip söylemedim çıkmasını. Ama o gece yatamıyordum korkudan. Benim düşüncem sabah erkenden işe gider. Sabah servise inmek için yarım saat daha erken indim. Ama bizim arabanın yerine park eden kişi halen çıkmamıştı. Evini bildiğim için kafamda bir oyun düzenledim. Evlerine gidip araba sahibine babamın yurtdışına çıkacağını söyledim ve bekçinin oradan arabayı çıkarmasını istediğini söyledim. Adam normal olarak sinirlendi. Ama oyunum işe yaradı ve arabayı çıkardı. Ben de tekrar yerine park ettim. O

gün o kadar korkmuştum ki arabayı izinsiz hiç almadım. (Özgür Fatih Bulut, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

Hayatta en korktuğum şey kendime ve aileme zarar gelmesi. Bazen öyle bir an oluyor ki kendimi kaybediyorum. Anlık cinnet derler ya, öyle oluyor, beş dakika falan öyle sürüyor. Bulduğum ortamdan uzaklaşmak istiyorum. Biliyorum çünkü ya bir şey yaparım ya da kalp kırarım. Kimseye bir şey diyemediğimden içime atıyorum, kendime zarar veriyorum. Daha sonra ailemin çabalarını boşa çıkaracağım için çok korkuyorum. Onların başlarını öne eğmekten korkuyorum. Benim kendime güvenim yok. Bunun farkındayım. Bu da beni daha çok korkutuyor. Kendime güvenim olmadığı için kendi başıma karar almakta zorlanıyorum. Aileden gelen bir şey çünkü ben bir şey yapmak istediğimde engel oldular. Benim kendime olan cesaretim ve güvenim kalmadı. Bu da korkularımın en büyüğü olsa gerek. Çevremdekilere, aileme bir şey demesem de içimde anlatmak istediğim ya da dile getiremediğim çok duygular var. Zamanında istemesem de engel oldukları için olabilir. Korkularımı ne yazabilirim, ne de dile getirebilirim. Bunlar benimle büyük bir sır olarak kalacak ölene kadar... (İsimsiz kız öğrenci, lise, Antalya)

Her insanın kendine bile itiraf edemediği büyük korkuları vardır. Aslında öyle kocaman kocaman bir korkum yok. Herkes gibi korkular: ailemi kaybetmek, başıma bir salağın musallat olması, üniversiteye gidemeyip şey gibi ortada kalmak, evde kalmak, bir de Murat, çok pis bakıyor, korkuyorum ben ondan ya. Küçüklüğümde babaannem beni sevmediği için her şeyi benim üstüme atardı. Çocukluğumdan beri yapmadığım bir şeyle suçlanmak en büyük korkumdur. Sonra kokan insanlardan tiksiniyorum, kötü kokmak da büyük korkularımdan biridir. Çok sevdiğim insanlardan büyük kazıklar yediğim için sevdiklerimi yanlış tanıyor olmaktan, altatılmaktan çok korkarım. (Sinem Samur, 10 sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Benim en büyük korkum ölüm olmalı. Küçükken arkadaşlarımla oyun oynuyordum. Karşıdan karşıya geçmek için yürürken terliğim çıkmıştı. Terliğimi almak için eğildim, o anda araba üstümden geçti. İki tekerin arasında kaldım, burnum bile kanamadı ama korkudan bayılmışım. O an çok korkmuştum. Bir daha oyun oynayamaz, eve gidemezsem diye. Büyüdüm, bu korkum değişmedi. Bir de hayatımın vazgeçilmezi köpek fobimdir. Hayatımın her anına etki eden, yolumu değiştiren, denize atlatan... Köpeklerden hep çok korkmuşumdur. Hatta nefret ederim. Ama şu an için en büyük korkum babamın giderek duyarsızlaşması, gün geçtikçe anneme benzemesi. (İsimsiz kız öğrenci, lise, Antalya)

İzinsiz

Beş yaşındaydım, evin kapısının önünde oyun oynuyordum. Arkadaşlarım Deniz ve Yasin benim yanıma geldiler. Biraz bizim evin önünde oyun oynadık. Sonra Yasin, "Ben çok güzel bir oyun yeri buldum, orada oyun oynayalım." dedi. Biz, önce istemedik ama daha sonra Yasin bizi ikna etti. Yasin bizi mezarlığa götürdü. Orada biraz oyun oynadık, gelen arabalara taş attık. Daha sonra eve dönmek istedik ama geldiğimiz yolu kaybettik. Biraz daha oyun oynadık. Zaman geçtikten sonra hava iyice kararmaya, köpekler havlamaya başladı. Çok korktum. Sonra arkadaşlarım gelen arabalara taş atmaya başladı. Ben de taş aldım. Tam atıyordum ki arabadan babam indi. O an hem çok sevindim hem de çok korktum. Çünkü babam beni eşek sudan gelene kadar dövdü. (Büşra Sakar, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Küçükken bir şeyi çalarken ve o şey açığa çıktığında çok korkardım. (Furkan Çakmak, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Annemden izin almadan bir yere gidince yakalanmaktan da çok korkarım. Bizim mahallede Efes var. Geceleri bakkala giderken oradan

geçmeye çok korkarım. Çünkü içerden hep içkili insanlar çıkar. (Sibel Yavuz, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

İlkokula giderken, her yıl yapılan okul futbol turnuvasına katılıyorduk. Yine bir gün öğle yemeği arındayken kendi aramızda konuşuyorduk. O gün bizim takımın maçı olacaktı. Bizim takım da yaş denklerine göre çok iyi bir takım değildi. Okulumuzun hemen yanında bulunan fakat okula ait olmayan özel spor sahasına gittik. Cuma günüydü, maç öğleden sonra başlayacaktı. Spor sahasının uzak köşesinde bir yerde bir kişinin zor geçebileceği bir delik vardı. Sırayla 3 kişi habersiz bir şekilde sahaya girdik. Sahanın sahibi Cuma namazına gitmişti. Bizi görürse çok kötü şeylerin olacağını biliyorduk. Üstelik Karadenizli, aksi ve sınırlı biriydi. Biz üç kişi kendimizce antrenman yapıyorduk. Birden sahanın sahibinin kapıya doğru koştuğunu ve çok hızlı bir şekilde girdiğimiz delikten geri kaçtığımı hatırlıyorum. Kalede olan arkadaşım şanslıydı, delik hemen yanındaydı. Ben ikinci olarak çıktım, orta sahada şanssız olan arkadaşım... Biz iki kişi kaçtık ve 15-20 dk dışarıda oyalandıktan sonra okula gittik. Kalan arkadaşımın dayak yediğini hatırlıyorum ve müdür yardımcısının odasındaki kalemligi... (Mertcan Çakır, 12. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Benim başımdan geçen en korkunç olayı, bir arsada yaşadım. Arkadaşlarım beni oyun oynamaya çağırmişti. Tabii o zaman küçüktüm ve oyun oynamayı çok seviyordum. Arsaya gittik ve ebelemece oynadık. Birisi geldi ve beni yere düşürdü. Ben çok sinirlendim ve onu taşla kovaladım. Caddeye çıktı ve taşı ona attım. Atmaz olaydım. Taş bir arabaya geldi ve arabanın camı kırıldı. Ben de kaçmaya başladım. Bizim evin arkasında mermerler vardı. O mermerlerin arasına saklandım. Adamın beni yakalamasından çok korktum. Sonra arkadaşlarım adamın gittiğini söyledi ve ben de rahatladım. Sonra eve gittim ve bir daha dışarı çıkmadım. (Ferhat Dayan, 9. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Biz dört arkadaş BİM'den yiyecek içecek almıştık. BİM'in arka so-kağında oturup aldıklarımızı yerken aklımıza, Bim'in şalterlerini indirmek geldi. Biz üç kişi Bim'e girdik, bir kişi de şalterleri indirmeye hazırlanıyordu. Tek amacımız maceraydı. Sonra arkadaşımız şalteri indirdi. İçerisi kapkaranlık oldu. Görevliler şalterleri açtığında bizi gördüler ve hırsız olduğumuzu düşündüler. Daha sonra bizi sorguya aldılar. Sabahdan akşama kadar sorgulandık ve sonra serbest bırakıldık. (Selim Navruz, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

On üç yaşındayken sigara içmeye başladım. Bir ay kadar içtim. Abim beni sigara içerken gördü. Abimin annemle babama söylemesinden çok korktum. Abim, "İçmeye devam edersem söylerim." dedi. Ben de bıraktım. Daha sonra anneme söyledim. O da çok kızdı. (Burak Bostan, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Yalnızlık

Bir de yalnızlıktan korkuyorum. "Yalnızlık Allah'a mahsustur" derler ama bu, insanların başına gelmeyeceği manasına gelmez. Öldükten sonra nereye gideceğim? Yalnız tek başıma mı yaşayacağım? Yoksa sevdiğimle mi? Bilmiyorum. Ahiretin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum. Kuran-ı Kerim'de yazıyor ama ayrıntılı olarak değil. (Pınar Kınanç, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Ben hayatta en çok yalnızlıktan korkarım. Bu korkum gece uyunmak için odama gidip uyumaya çalıştığım zaman oluyor. Karanlıkta nereye baksam korkunç bir şey görüyorum. Daha sonra başka yere baktığımda arka arkaya dizilip hareket eden kırmızı noktalar görüyorum. Sonra annem ve babam "iyi geceler kızım" demek için geldiğinde ise o gördüğüm şeyleri aniden bir hareket sonrası göremiyorum. Bu şey Çekmeköy'de yaşarken de olmuştu. Her gece uyumaya gittiğimde bunları görüp korktuğum için anneme ve babama söyledim. Psikolojimin bozulduğunu söyleyip bir psikolog ayarlayıp beni oraya götürdüler. Psiko-

log bana tek başıma uyuyup uyumadığımı sordu. Ben de “Korkmadan önce uyuyordum ama şimdi uyumuyorum.” dedim. O da beni odadan çıkarıp annemle ve babamla konuşmuş. Sonra beni çağırdı ve bana, “Artık tek başına uyuyacağına söz ver.” dedi. Benim için zor olsa da annem ve babam için söz verdim. Çünkü annem ve babam benim için çok çalışıp çabalıyorlar. Ama ne yazık ki korkumu hâlâ yenemedim. (Kübra Sarıkaya, yaş 11, Sultantepe, İstanbul)

Yalnızlıktan korkuyorum çünkü kendimi yalnız hissediyorum. Aslında alıştım yalnızlığa ama yine de korkuyorum. Yalnızlık çok kötü bir duygu. İnsan yalnız olunca anlatacağı hiçbir şeyi olmuyor. (Şanize Şen, 10. sınıf, Alanya)

Hayatta en çok korktuğum şey yalnızlıktır. Çünkü hayatta en zor şey yalnız kalmaktır. Korkuyorum çünkü, “Ya bir gün ben de yalnız kalırsam, dört duvar arasında sadece tek başıma kalırsam.” diye çok düşündüm. Allah kimseyi yalnız bırakmasın. (Rabia Sekman, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Ben yalnız kalmaktan ve böceklerden korkarım. Çünkü yalnız kalınca hiç kimseyle konuşamıyorsun, herkes tarafından dışlanıyorsun, kimse seni sevmiyor, sana kötü davranıyor. Benim başıma gelmişti bir kere. Aynı bu duyguları yaşadım. Arkadaşlarımla küs olduğum bir kızla konuşuyordum, arkadaşlarımla öğrendikten sonra hepsi benimle küstü. 2-3 hafta sonra herkes o kızla kanka oldu. Bir daha bu ânı yaşamak istemem. Bir de böceklerden korkarım. Çünkü onlardan tiksiniyorum. Mesela örümcek en sevmediğim hayvandır. Böyle vücudumda dolaşiyor, huylanıyorum. Hiç sevmem böcekleri, nefret ederim. Ama böceklerden uğurböceğini severim, ondan tiksiniyorum. (Şevval Aycıl, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Ben Kağan Yıldız, on iki yaşındayım. Şimdi size korkularımdan bahsedeceğim. Aslında korkmak çok normal bir duygu, herkesin hayatta kortuğu bir şeyler vardır. Korku duygusu büyük, küçük ayırmadan her insanda olabilir. Ben de birçok şeyden korkuyorum. Örneğin; iğne olmaktan, dişçiye gitmekten ve de depremden. Ama hayatta en çok korktuğum anne ve babama bir şey olması. Onlar beni büyütmişler, beslemişler ve bakmışlar. Onlar olmazsa sanki bütün hayatım ters gider, hayatım altüst olur. Hayatta ve okulda başarılı olamam. Yemek yerken yediğim her şey, içtiğim her şey boğazımda kalır. Onların varlığı bile bana güç veriyor. Annesiz ve babasız çocukları görünce benim ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Anne ve babam beni kendilerinden bile çok seviyorlar, tabii ben de onları. Onların olmadığı bir hayatı düşünemiyorum. Ben yatarken kendimi bildim bileli annemin saçlarına dokunarak uyuyuyorum. Annem beni üzmemek için saçlarını kısa bile kestirmiyor. Bir gün bile annemin saçlarına dokunmadan uyumak istemiyorum. Anne ve babamın olmadığı bir hayatı istemiyorum. Ben tek çocuğum yani, bir kardeşe sahip değilim. Bence yalnızlık çok korkutucu. Çok fazla akrabam olsa bile hiçkimse anne ve babamın yerini tutamaz. Allah'a sürekli hep birlikte olabilmemiz için dualar ediyorum. Annem ve babam olmazsa ben hiçbir zaman çocuk olamam. Allah kimseyi anne ve babasız bırakmasın. (Kağan Yıldız, yaş 12, Sultantepe, İstanbul)

Benim korktuğum en büyük şey yalnızlık. Yalnız kalmaktan çok korkuyorum. Kendimi terkedilmiş gibi hissediyorum. Düşünsenize; anne babanızı kaybetmişsiniz, en sevdiğiniz insanlar, en yakınlarınız size soğuk davranıyor, yanınıza gelip "nasılsın?" demeye bile çekiniyorlar. Çok korkunç bir şey bence. Sanki dünyada herkes ölmüş bir tek siz kalmışsınız gibi. En çok zoruma gidecek şey de yakın arkadaşlarımdan beni umursamaması olurdu. Ben onları çok seviyorum ve ben de sevildiğimi hissetmek istiyorum ama bunu hissedemiyorum. Arkadaşlarımdan benden her an uzaklaşacakmış gibi geliyor. (Gamze Yıldız, 9. sınıf, Sultancıftliği, Sultangazi, İstanbul)

Yalnızlıktır ateşi körükleyen, sessiz bir uçuruma itekleyen. İnsan, sessiz olan bir ortamda aldığı her nefeste ayrı bir hayal kurar kendi kendine. Kim bilir belki de yaşamı düşünür. Ne gariptir ki acımasız olan hayat ona zarar vermek için gayretle uğraşır durur. Tam hayattan vazgeçmek gelir aklına ama o sırada geride kalan hatıralar çıkar karşısına, rahat yoktur insana. Ölmek kurtuluş yolu gibi gözükür, belki de öyledir. Bu sevabı anlayabilmek için çok düşünür fakat sonuç alamaz. İşte böyle geçer zaman, hayatla yaşam arasındaki o ince çizgide gidip gelinir ve kararsız kalarak, beyin ölümü gerçekleşmiş bir hasta misali, sessizce elinin altında akar zaman taneleri. Yol gözük müştür insana, işte o an en kötü korkusu olan yalnızlık ile baş başa kalmıştır. (Ayşe Kurumehmetoğlu, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Karanlık

Evde annem ve babam yokken gece geç saatte evimiz çok sessiz, kardeşlerim de yatmış olur. Bir tek salonun ışığı yanarken rahat olamam. Koridorun da ışığını açarım. Ben eskiden korkmazdım ama kuzenlerim üç harflileri konuşurken beni de yanlarına alınca tırstım. Evde yalnız kalınca veya uyuyuncaya kadar bildiğim duaları okurum, Allah'a sığınırım. Ama okulda elektrikler kesildiğinde hiç korkmamıştım. Evde de kardeşlerim varken yani uyanıkken hiç korkmam. Sanırım gürültü olduğu için. Bir şey fark ettim; ben karanlıktan annem ve babam evdeyken hiç korkmam, sanırım o an annem ve babama güvenirim. Ama annemle babam yokken kendimi tedirgin, korunmasız hissedirim. Üç harfliler etkiliyor bu korkuyu ama zamanla yeneceğim. (Aysima Ceylan, yaş 11, Sultantepe, İstanbul)

Herkesin olduğu gibi benim de çocukluğumda karanlık korkum vardı. Karanlıktan daha çok ışığın olmamasıydı. Ailemle çocukluğumdan beri arkadaş gibiyiz. Beni sürekli korkutmak için bir ton şakalar yaparlardı. Örneğin; kapının koluna beyaz çarşaf bağlayıp hayalet resmi çizmeleri gibi. Evde koridora girdiğim zaman arkadan ışıkları kapa-

tıp garip sesler çıkarırlardı. Ben de bağırarak koşardım. Babamla birlikte hep korku filmleri seyrederdik. Korkmadım derdim ama bir hafta boyunca uyuyamazdım. Yaşım biraz ilerledikten sonra kardeşlerimi korkutmaya başladım. “Çiğlik” adlı korku filmini izletip o filmdeki maskeyi takıp korkuturdum. Bir keresinde ödü patlayacak diye korkmuştum. 16 yaşımıdayken Tekirdağ’da yazlığımız vardı. Üç ay tatilde hep oraya giderdik. Bir gün arkadaşlarla toplanıp muhabbet etmeye başladık. Konu cinlere geldi. Saat gecenin 3’üydü. Dün gibi aklımda. Korkuyordum ama söyleyemiyordum. Sonra arkadan bir çocuk beyaz çarşafı gelip hepimizi korkutmuştu. O günden beri hiç bu tür konulardan bahsedemedim. (Furkan Suerdem, 11. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün annemler yazın teyzemlerde kalmaya gitti. Abim de kuzenlerimle kaldı. Ben evde o gün tek kalacaktım. Arkadaşlarımı akşam bize çağırdım, bizde kalacaklardı, pijama partisi verecektik. Benim arkadaşlarım maceracıydılar, gizemli şeyleri severlerdi. Damla cin çağırılım dedi. Benim de hoşuma gitti. Beş kızdık, çağırdık ve sonra mısır patlattık, patlamış mısır yedik, korku filmi izledik. Ben iyice korkmuşum. Daha sonra Damla, Aleyna, kuzenlerim Dolunay ve Rüya bana oyun oynadılar, ilk önce alttan şalteri indirdiler, daha sonra ise ortadan kayboldular. Ben de korktum, yüzlerine maske falan takmışlar, benim önüme aniden çıktılar ve o gün hayatımın en korkunç gününü yaşadım ve bir hafta boyunca neredeyse korkumdan hiç yatamadım diyebilirim. (Öykü Ayrım, 11. sınıf, İstanbul)

Bazen annem komşudan bir şey almak için beni gönderdiğinde ışık söndüğü zaman merdivenden düşeceğim diye çok korkup anneme, “ışığı yak” diye bağırıyorum. (Fatma İpek, 3. sınıf, Sultantepe İstanbul)

Olay Tuzla'da büyük bir işyerinde oldu ama iş yeri tadilat halindeydi. Saat 01.00 gece sularında 5 arkadaşla yatabilmek için yorgan yastık arıyorduk ve yapım halindeki binada bir sürü oda vardı. Büyük bir odada yorganlar yastıklar üst üste dizilmişti. Ve elektrikler kesikti. Arkadaşlarla içeriye nasıl girdiysek bir türlü kapıyı bulamadık. Karanlık sessiz bir odaydı. Hepimiz daralmış ve sessizlikte yastık ve yorganlar birden düşünce daha fazla korkmuş hatta bağırıyorduk. Sonar kapıyı bulduk çıktık ve bir daha girmedik odaya. (Zeynel Abidin Budak, İstanbul)

4-5 yaşlarındayken annem gece beni bir salıncağa yatırdı ve ışıkları kapattı. Salıncak sallandıkça tavandaki boya kusurları sanki üzerime atlamaya hazır bir hayvan gibi gözükmeye başlamıştı. Çok korkmuştum ve korkumdan sesimi bile çıkaramamıştım. Şimdi ise bu yaşa geldim hâlâ karanlıkta uyuyamam ve gece تنها sokaklarda tek başıma gezemem. (İsimsiz erkek, yaş 34 Manisa)

Ben 7. sınıfta yurda başladım. Aslında yurda geleceğim hiç aklımdan ucundan geçmezdi. Nasip işte, yurda girdik. İlk haftalar anne baba özleminden gözlerim de dolmuyor değildi. Keşke hastalansak da eve gitsek diyorduk. Tebeşir tozu yutan mı dersin, kolu morarsın diye duvara vuran mı dersin. Herkes psikopat. Neyse, bir gün yatsı namazını kıldıktan sonra yatağa geçecektik, program öyle. Neyse, abdestimi aldım, yatsı namazını kıldım. Şimdi yatma zamanı. Herkes güle oynaya yattık. Sonra ben saat 02.00'da uyandım, lavaboya gittim, elimi yüzümü yıkadım, tekrar yatağıma doğru gidiyordum birden önüme bir şey geçti. Zaten karanlıktı, sadece gece lambası yanıktı. Önce kim olduğunu, ne olduğunu seçmeye çalıştım, ondan sonra içimi bir korku bastı, etraftan dolanayım dedim. O korkuyla etraftan dolandım, sonra son sürat yatağıma kaçtım. O korkuyla 2 saat yatamadım. Sonra sabah kalktığımızda öğrendim. Meğer o arkadaşın biriymiş, "Neden benden kaçtın?" dedi. O anda bir tokat attım, "Neden ses vermiyorsun lan?" dedim. (Mehmet Annaç, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Üç Harfliler

Bir gün köyde bir kuyunun yanından geçerken babaannem, “Sakın o kuyuya yaklaşma, o kuyunun içinde Sarıkız var.” dedi. Ben de, “O ne yapar orada?” dedim. Babaannem, “O kuyuya sarkanları ellerini uzatıp aşağıya çeker.” dedi. Ben çok korkmuştum. Hikâyesini sordum, babaannem, “Sarıkız bir arkadaşıyla oynarken arkadaşı ona kuyuya bakmasını söyler. O baktığı anda arkadaşı Sarıkız’ı aşağıya iter. Sarıkız ne kadar bağırdıysa da sesini duyuramaz. O günden sonra öcünü almak için kuyudan aşağıya bakan her çocuğu aşağıya çekmiş.” dedi. Ama sonradan öğrendim ki bu hikâye çocukların kuyuya yaklaşmaması için uydurulan bir efsaneymiş. (Cihangir Ceyhan, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Yedi yaşında falandım sanırım, tam olarak hatırlamıyorum. Tokat’taydık, canım memleketim. Neyse, bizim köyde birçok kuyu var ve babannem bu kuyular hakkında hep kötü hikâyeler anlatıyordu. Ben çok korkuyordum ama belli etmiyordum. Neymiş efendim, o kuyu; yanından geçenleri içine çekiyormuş, bak sen! Bir gün arkadaşım ile kuyuya gittik. Top oynuyorduk. Birden topumuz kuyu tarafında bir yere kaçtı ve arkadaşım almaya gitti. Ben arkadaşım topu almaya gitti diye beklerken, kız kuyuya düşmüş çırpınıyormuş ve birkaç saniye içinde battı. Onu bir daha göremedim. (Gülcan Özcan, 11. sınıf, Yalın yazı Köyü, Maşat, Zile, Tokat)

Annemin anlattığına göre, annem küçükken Erzurum’da yani köyümüzde annemgilin odasıyla ahırlarının duvarları birleşikmiş. Bir gün annemgil yatacarken ahırdaki atların koşuşturmaya başladıklarını duymuşlar. Atların gerçekten de ne yaptıklarını çok merak etmişler. Bir gün bunu öğrenmek için sabah olduğunda ahıra gitmişler. Ahıra gittiklerinde atların saçlarının ve kuyruğunun örülü olduğunu görmüşler ve çok şaşırılmışlar. Merak ettikleri için atların örgülerini açmışlar. Diğer gün yine merak etmişler ve ahıra atlara bakmaya tekrar gitmiş-

ler ve yine aynı görüntüyle karşılaşmışlar. Yine atların kuyrukları ve saçları örgülü imiş. Bu olay birkaç gün yine böyle devam etmiş. Annemgiller atların saçlarındaki ve kuyruğundaki örgüleri çözmüşler ama her seferinde sabah kalktıklarında atların saçları ve kuyrukları tekrar örülü oluyormuş. Daha sonra dayanamamışlar ve babalarına, yani dedeme sormuşlar, "Baba acaba bu atların saçları ve kuyrukları gece neden örülüyor ve kim örüyor?" diye sormuşlar. Dedem de "Kızım siz bunları anlayamazsınız daha çok küçüksünüz, onlar göremediğiniz varlıklar, onlar da bizim gibi her yerdeler ama biz göremeyiz. Bu tür şeyler aslında normal şeyler ama siz korkmamalısınız." demiş. Annemgiller o günden sonra o ahırdan aslında hep korkmuşlar. (Sinem Göksu, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Köye gittiğimde televizyon olmadığından her akşam oturur sohbet ederdik. Büyüklerimiz yaşanan olayları anlatırlardı. Yine böyle bir akşam oturup başladık sohbete. Dedem başından geçen bir olayı şöyle anlattı: "O zamanlar genç zamanlarımdı, ata bindim mi önüme kimse geçemezdi. Komşu köye peynir götürmeye gidiyordum. Sabahleyin ata bindin çıktım yola, yol dediysem dağ taş, Kars'ın yolları yani. Velhasılkelam yollarda birkaç ırgat haricinde kimse yok. Gündüz gözü pek sorun olmadı bu ıssızlık lakin geri dönüşüm geceye geldi. Gencim, cesaretliyim ama gece ve şerri konusunda çok şey yaşanırdı eskiden köylerde. Dedelerimiz, babalarımız anlatmıştı, insan iradesine karışmayan ancak insanları korkutup öldüren varlıklar olduğunu anlatırlardı yani üç harflileri. Köye doğru yaklaşmıştım, atımın yorulduğunu fark ettim. Şunu da unutmadan söyleyeyim bu tür varlıkları hayvanlar hisseder ve sevmeyiz. Sahibine yapacağı kötülükleri bilirler. Atı biraz yavaşlatıp dinlendireyim dediğimde köye yakın bir tepeden davul zurna sesi duydum. Hasat zamanı pek düğün olmazdı oysa köylerde. Atı oraya bağlayıp düğün alayına yaklaştıkça o güzel düğün sesi beni büyülemeye başlıyordu. Yaklaştıkça bilincimi yitiriyordum. Yaklaştım, yaklaştım.

Atın o kötü feryadını, kişnemesine kadar geçen bölümü hatırlamıyorum. At bağırp kişneyince bir uykudan uyandım sanki. Çevreme

baktığım da az kalsın o düğün alayına katılacağımı gördüm. Düğün alayı dediğim, elleri ve ayakları ters, gözlerinin yeri değişik ilginç varlıkların düğünü. Halay çekerek uçuruma gittiler. Uçurumdan düşmediklerine ve boşlukta halay çektiklerine şahit oldum. O an diz çöktüm, bildiğim bütün sureleri okudum. Kalktığımda in cin yoktu ortalıkta. Ata bindim, o şokla yola devam edemezdim normalde ama at yolu bildiğinden eve kadar götürdü beni. Köye gidip hanıma anlattım hemen. Köy hocası geldi ve başımda Kur'an okudu. Meğer o yolda ölen çokmuş. Hipnoz olup o düğün alayına giren uçurumu boyluyormuş." Bunları duyduktan sonra bir hafta uyku haram oldu bana. Sonraki gecelerde kafam yorganın altında uyudum... (Beratcan Alptekin, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Ablamın arkadaşının babası orman gibi bir yerde güvenlikçiymiş. Adam bir gün nöbet tutarken kulağına davul zurna sesi gelmiş. Adam herhalde düğün burada diye düşünmüş ve sesin olduğu yere doğru yönelmiş. Adam bir bakmış üç harfliler davul zurna ile gelin damat düğünü yapıyorlarmış. Adam bunu anlayınca aklını yitirmiş ve orayı terketmiş. (Merve Keskin, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Köyde amcamgilde oturuyorduk. Eskilerden konu açılmış amcamla babam konuşuyorlardı. Çok eskiden bizim köyde yaşayan bir adam gece vakti kuzularının sesini duyduğunu sanarak mağaranın oraya gittiğini konuşuyorlardı. Adam mağaraya gittikten sonra ortadan kaybolmuş. Her yerde adamı aramışlar ama bulamamışlar. Bir hafta haber alamadıktan sonra bir gece vakti mağaradan sesler duymuşlar. Bütün köy halkı sesin geldiği yere gitmişler. Biraz bakındıktan sonra mağaranın aşığına adamın ölüsünü bulmuşlar. Adamın cesedi anlatılanlara göre çok korkunçmuş. Cinlerin çarptığı söyleniyor. (Yeter Karaveli, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir akşam saçlarımın uzadığını fark ettim. Kuaförün yolunu tuttum, kuaföre vardığımda gülümseyerek bir çocuk yanıma geldi ve “hoş geldiniz” dedi. Ben de ona gülümseyerek “hoş bulduk” dedim. Sıramı beklemeye başladım, bu sıkıcı bekleme sona erdi ve kuaförün çırağı “buyur ağabey” dedi. Yavaşça kalktım üstümdeki montu çıkardım, astıktan sonra yavaş yavaş koltuğa yürümeye başladım. Çıracak koltuğu geri çekti ve oturdum. Düşüneceğim çok şey vardı. Bir 5 dakika ayna karşısında kaldım, daha sonra gözlerimin kızardığını gördüm ve kafamı aşağı indirmeye çalıştım indiremedim, kendimi bayağı bir zorladıktan sonra kafamı aşağıya indirdim. İçime bir anda anlam veremediğim bir sıkıntı girdi, çıracak bile korkmuştu. Daha sonra hemen babamı aradım ve geldi. Hemen eve girdim, annem en çok sevdiğim yemeği yapmıştı fakat canım o yemeği bile istemiyordu. Köşeye oturuverdim. Benim durumuma çok üzülen annem günlerce ağladı. Beni ilk önce Kırıkkalet’de bir hocaya götürdü. Duvarda yazan “Bakım ücreti 100 TL” yazısı benim dikkatimi çekti. Bu çocuğun bir şeyi yok dendi ve oradan yollandım. Eve geldim, tam bir şeyim yok diye sevinirken iki gün sonra Kur’an’dan ayetler okurken yine kötü oldum. Başka hoca arayan babam eve bir hoca daha getirdi. Bu hoca da başımda 40 dakika kadar Kur’an-ı Kerim okudu. Evde içimden salavat getirmemi istedi. 40 dakika 40 yıl gibi geçti. Hoca sürekli esniyordu. Daha sonra “bu çocuğa nazar değmiş” dedi ve gitti. Babam daha sonra çalıştığı yerden arkadaşının dayısını eve davet etti. Bu hoca aralarından en iyiydi. Adı Mustafa idi. Beni görür görmez gözlerimin içine baktı ve anlımdan öptü. Tütsü yakarak odanın içinde gezdirdi, bize koklattı. Daha sonra nazar değdiğini söyledi. Bana hiçbir şeyden korkmayacağımı, her zaman korktuklarımın üstüne gideceğimi söyledi. Ben de ona söz verdim ve bir daha hiçbir şeyden korkmadım. (Süleyman Özcan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gece uyurken bir rüya gördüm. Rüyamda babaannemle konuşuyordum. Nedense bir an babaannemin üç harfli olmasından korktum. Besmele çektim. Besmele çekince babaannemin içinden üç harf-

li çıktı ve kayboldu. Sonra gerçek babaanem uyandı. Çok korkmuştum. (Ceylan Koç, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Tam 13 yaşındaydım. Bir pazar akşamı arkadaşlarla toplanıp birlikte yol üzerinde gezerken arkadaşlardan bir tanesi üç harflilerle ilgili bir anısını anlatmaya başladı. Anısında bir arkadaşının içerisine üç harfli girdiğini anlattı ve tabii arkadaşlardan ayrıldıktan sonra eve giderken peşime bir kedi takıldı. Kedilerle uğraşmanın insana uğursuzluk getirdiği söylenir. Onun için ben de hızlı hızlı yürümeye başladım ve eve geldiğimde kedi bizim eve kadar gelmişti. O kadar şanssızdım ki eve geldiğimde eve kimse yoktu. Arkadaşların anlattıkları aklıma geldikçe beni bir korku sardı. Tabii sonradan kedinin sesleri gelmeye başladı. Bir süre sonra kedi büyük bir çığlıkla bağırdıktan sonra sesi kesildi. Sonra kapıdan sesler gelmeye başladı. Benim aklıma arkadaşlarımın anlattıkları geldikçe beni iyice korku sardı. Kapı açıldı ve içeriye babam girdi. Meğerse kediyi öyle bağırtan babammış. (Kadir Durmaz, yaş 17, Erzurum)

9 yaşındayken ailece ebemgile gitmiştik. Saat 00. 05 civarı kuzenlerle uyumadan önce bir şeyler yapmak istedik. Ortaya bir tepsi koyduk. Kâğıtlara harfler yazıp tepsinin etrafına dizdik. Ortaya bir fincan koyup cin çağırmaya başladık. Geldiğini anlayıp anlamamak için bir kibrit yaktık. Geldiyse söndür dedik. Üç saniye sonra kendiliğinden söndü. O gün çok şaşkındık. Bir o kadar da korkmuştuk. Hemen her şeyi kaldırıp yan yana birbirimize sarılarak uyuduk. Gece rüyamda bir koridorda üstüme üstüme gelen yaratık tipi bir şeyler gördüm. Bir daha böyle şeyler yapmayacağıma kendime söz verdim. Fakat aynı gün rüyamda bir hafta üst üste görünce hocaya gidip okuttular. Yirmi gün boyunca okunmuş su içtim ve nihayet düzeldim. (Rabia Demir, 11. sınıf Sincan, Ankara)

9-10 yaşlarındayken komşumuzun küçük bir çocuğu vardı. Bir gün çocuk ve annesi evimizin önünden geçerken durdurup sevmiştik. Ertesi gün bir haber geldi çocuk ölmüştü. O kadar hareketli ve sevimli bir çocuktur ki “Cin gibi çocuktur ne oldu acaba?” demiştim. Ablam da “Cin deyip durma 3 defa söylersen gelirler.” demişti. Ben o günden sonra uyuyacağım zaman yorganın altından çıkmaz oldum. Hatta bir seferinde uyurken nefessiz kaldım ve uyanmaya çalıştım ama çok zorlandım. (Hüseyin Aslıhan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bu hikâye Yozgat'ta anlatılır. Bundan çok zaman önce henüz elektriklerin olmadığı zamanlarda köylerde Congulus adında bir yaratık dolaşmış. Bu yaratık istediği her hayvanın görünümüne girebilir ve onun sesini çıkarabilirmiş, zaten kurbanlarını bu şekilde tava düşürmüştü. Rivayete göre bu yaratık bir gece karın boyunun insan boyunu aştığı bir köye gitmiş. Köye biraz baktığında evinde erkeği olmayan bir kadını gözüne kestirmiş. Hava karanlık olduğundan koyun haline girip melemeye başlamış. Kadın pencereden baktığında bir koyunun dışarıda kaldığını görmüş, tam üstüne bir şeyler alıp dışarı çıkacağı sırada durumu komşusu fark etmiş. Yaratığın Congulus olduğunu anlamış. Hemen kapıyı açıp kadına “Congulus!” diye bağırmağa başlamış. Congulus aydınlık ve ateş olan eve girmezmiş. Kadın da durumu anlayınca geri hemen üstündekileri bırakıp evde ne kadar gaz lambası varsa yakıp sobanın üstünü açmış. Köydekiler ışıkların yandığını görünce onlar da anlamışlar ve herkes gaz lambalarını yakıp sobalarını açmışlar. Congulus bu kadar aydınlıkla hiçbir eve giremeyeceğini anlayınca köyden geri gitmiş ve ondan sonrada bir daha Yozgat'ta hiç görülmemiş. (Kübra Nurkan, 11 sınıf, Yozgat)

Bir akşam ailece otururken atlardan konu açıldı ve babam bize bir hikâye anlattı. Hikâyenin baş karakteri Algelin adında bir kişi.

Bir zamanlar benim dedemin dedesinin babası Ümmet dedem varmış. Bizim köyde o zamanlar herkesin en az bir atı olurmuş ve bu atları her bahar doğum yaparmış. Ama bizim Ümmet dedenin 2 yıldır

atları sürekli düşük yapıyormuş. Köylülerle konuşurken bir efsaneden haberi olmuş, Algelin gelir atları koşturup düşük yaptırmış. bizim Ümmet dede çok merak etmiş. Acaba bu atlara düşük yaptıran gerçekten de Algelin diye biri var mıymış? Daha sonra bir gece atın hamile olduğu bir zamanda Ümmet dede ahıra samanların arasına saklanmış. Ve bir ara duvardan bir ışık çıktığına şahit olmuş. İşte Algelin gelmiş gözlerine inanamamış. Köylülerle konuşurken Algelin'in kıyafetine çatal iğne taktığında bir yere gidemeyeceğini öğrenmiş. Agelin gelir gelmez Ümmet dede çatal iğneyi Algelin'in kıyafetine takmış. Algelin yalvarmış beni serbest bırak diye. Daha sonra konuşmuşlar ve sahiden atları, Algelin hamileyken koşturup düşük yapmalarına sebep oluyor. Algelin'den söz almış yemin ettirmiş. Bir daha atları koşturup düşük yaptırmaması için. Daha sonra Algelin'in üzerinden altından bir tas almış ama bu tasın üzerine yemin ettirmemiş. Algelin'i serbest bırakmış. Altın tası sandığın içine sarıp koymuş. Ertesi sabah köylü halka Algelin'i kanıtlamak için sandığı açtığında altın tası orada görememiş ve büyük bir hayal kırıklığına uğramış. Ama bir daha ne bir at düşük yapmış ne de Algelin'i gören olmuş.

Ben bu hikâyeyi dinledikten sonra çok etkilendim ve benim dedelerimin böyle şeyler yaşadığını duyduğum için hayretler içinde kaldım. (Sırma Özçelik, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Akşam üzeri, güneş battıktan sonra saklandığı yerden Dübdübücel ve ailesi cinler çıkarmış. Güneşin doğuşundan ve batışından olan zamanda şımaran, ağlayan çocukları, dersine çalışmayıp, ailesine karşı gelen kişileri Dübdübücel gözüne kestirmiş. Herkes evine çıkıp uyuduğu zamanlarda Dübdübücel ve ailesi o şımaran çocukların odasına girip baş ucunda beklermiş. Çocuk hâlâ ağlamaya devam eder veya uyumazsa çocukları alıp mağaralarına götürürlermiş. O çocukların gözlerini, dillerini, ellerini, ayaklarını yerlermiş. Sonra ateşten köpeklerinin önüne atarlarmış. (Edanur Bacık, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Geçen yaz yurttta kalıyordum. Arkadaşlarım ile üç harfliler hakkında konuşuyordu. Arkadaşlarım bana bir hikâye anlattı. O hikâyeden çok korkmuştum. Ve uyuyamamıştım. Hikâyeye şöyleydi: Bir öğrenci yurdunda kalan çocuğa arkadaşları üç harflilerin ayakları ters olur diye hikâyeye anlatıyormuş. Çocuk bir gün lavaboya kalkmaş. Ve arkasında hocasını görmüş. Hocasına, “Üç harflilerin ayakları ters midir?” diye sormuş. Hocası hiçbir şey dememiş. Ve sonra hocasının ayağına bakmış. Ayakları tersmiş. Bu hikayeden iki gün sonra lavaboya kalktım. Hemen terliklerimi giydim, lavaboya gittim. Terliklerimi çıkartıp lavaboya girdim. Arkadaşlarım benim arkamdan gelip terliklerimi ters çevirmişler. Lavabodan çıktığımda terliklerimin ters olduğunu fark ettim. O zaman çok korkmuştum.

O gece odama gittiğimde bütün arkadaşlarım uyumuş numarası yapıyorlarmış. Çok korktum ve ertesi gün yurttan ayrıldım. Geçen arkadaşlarım ile buluştuğumda anlattılar. Boşu boşuna yurttan ayrılmışım. (Furkan Demir, 8. sınıf Bağcılar, İstanbul)

Geceleri arabayla da olsa traktörle de olsa karanlık dağlardan korkarım. Her an birden canavar, robotlar, korkunç yaratık çıkıverecek diye çok korkarım. Ya bize zarar verir de beni öldürürse. Bir keresinde gece traktörle Yarıkkaya köyüne dedemle ikimiz gittik. Geri dönüşte ben traktörü sürerken inşallah yolun üstündeki bahçemize uğramayız diye son gazla traktörü sürüyordum. Tam o sırada dedem:

– Emre, sola dön de bahçede domuz var mı diye bakalım, dedi.

Ben de o hayvandan ve dağın arkasından canavar çıkacak diye korktum ama ne canavar ne de o hayvan vardı. Sonunda köye ulaştık. Ve artık korkumu çok az da olsa yendim. (Emre Kaya, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Dayım köyde yaşarken buğday işlemek için köyün dışındaki değirmene gider. İşi sabaha kadar sürdüğü için yemeğini çıkarıp yemek ister

ama yemeğini yerken garip sesler duymaya başlar ve yemeğinin azaldığını görür. Bunu gören dayım yemeği kaldırır ve uyur numarası yapar. Gözleri çok az açarak yemeği kaldırdığı yere bakar. Yemeğin oradan alınıp yere indirildiğini ve yine azaldığını görür. Dayım yemeğin bitmesini bekler, yemek bitikten sonra kapının açılıp kapandığını görür. Dayım hemen toparlanıp köye iner ve bir daha o değirmene yaklaşmaz. Rivayete göre değirmen cinler tarafından kullanılır. (Düzgün Karaer, 11. sınıf, Çat kale Köyü, Tekman, Erzurum)

Bir akşam Batman'da artık gece yarısıydı, babamla uyudum. Sonra bir anda uyandım. Duvarlara baktım her yer dakika başı yazı doluyordu. Babamı uyandırdım. Babama dedim ki, "Baba, her yerde neden yazı var?" Babam dedi ki, "Yok oğlum, hiçbir yerde yazı yok." Babam halimi gördü, neredeyse korkudan öteki dünyaya gidecektim. Sonra babam bana dedi ki, "Besmele çek ve uyu." Ben de babamın dediğini yapıp uyudum. Sabah bütün arkadaşlarıma anlatım. (Bayram Altın, 5. sınıf Bahçelievler, İstanbul)

Ailemle birlikte yaz tatilindeydik. Saat gece 03.00 civarıydı. Babam, abim, annem ve ben balkonda oturmuş, annem ve babamın çocukluklarını konuşuyorduk. Konu cinlerden açılmıştı. Anneannemin eskiden bize anlattığı olayları babama anlatıyorduk. Anneannemin anlattığı, eskiden köyde geceleri dışarıda otururlarken karşiki dağlarda ateş yakılmış ve ateşin etrafında gölgeler dönermiş. Sabah ateşin yakıldığı yere gittiklerinde ortalıkta hiçbir şey yokmuş. Ne bir ev, ne bir insan varmış. Anneannem bunların cin olduğunu söylerdi. Biz bu olayı babama anlattık ve babam da başından geçen bir olayı bize anlattı. O gecedен sonra böyle konulardan çok korkuyorum ama buna rağmen bu konuların konuşulmasını da istiyorum. (Ebrar Kara, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Bir gün Kur'an kursundaydım. Ve arkadaşım ile birlikte onun yatağında bir şeyler atıştırmıştık. Ve gece yattık. Sabah kalkınca arkadaşım hiç normal davranmıyordu. Çok garip hareketleri vardı. Sesinde de biraz değişiklik vardı. Hemen bu olayı gidip hocalarımıza söyledik. Hocalar, "Arkadaşınızı cin çarpmış." dedi. Biz çok korkmuştuk. Sonra biz arkadaşlar ve hocalarla birlikte kızın başına oturup dua okumaya başladık. Ve hepimiz korkudan okuduğumuz duaları karıştırmıştık. Sonra kızın içindeki cin bize, "Duayı yanlış okuyorsunuz" dedi. Biz hepimiz o zaman çok korkmuştuk. (Şule Şevval Cabbar, 8. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Başka ülkede yaşayan kuzenim yaz tatilinde evimize gelmişti. O gün birlikte çok eğlendik, çok güldük ve tabii ki çok yorulduk. Uyumak için hazırlandık ve yatağa girdik. Kuzenimle evimize her geldiğinde yaptığımız gece sohbetlerine başladık. Gecenin bir yarısı bana bir korku filmi anlatmaya başladı. Film yaklaşık on beş dakika anlattı. Anlatımının sonuna geldiğinde dizlerimin titrediğini farkettim. O gece pek rahat uyuyamadım. Gece boyunca Nasr Suresi'ni okudum. Sonraki günler de korkum geçmemiş olacak ki bu olayın etkisinden kurtulamadım. "Bir Cin Vakası" adlı korku filmi gece anlatıldığında, gündüz izlendiğinden çok daha korkutucu oluyor. Siz siz olun gece yaraları korku filmleri izlemeyin veya dinlemeyin. (İsimsiz, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Siyahın hissedildiği bir gecede, uyumanın verdiği masumlukla yatağın ortasında göremediğim ama iliklerime kadar hissettiğim bir ağırlığın boğazıma çökmesiyle çaresizce uyandım. Üzerimde bir varlığın olduğunu hissediyor ve hareketsizce yatıyordum. Yatağımın depremi yansıtırca sallanmasını hiç unutmuyorum. Kollarım karanlıkta yok olan varlık tarafından tutulmuş, hareketim tamamen kısıtlanmıştı. Konuşmak için ağızımı her açışında biraz daha boğuluyordum. Nefesim durmaya başladığı anda aklıma ilk gelen beni yaratanı çağırmak oldu. Beni o

varlıktan kurtaracak tek kişi de görünmeyen ama bana tüm gücümü hayatımı veren varlıktı. İçimden büyük bir inançla Rabbimi çağırdım ve yeniden doğdum. Bu olay gününden sonra her gece uyumadan Rab-bime sığınarak uyurum ve her korkarak uyandığımda onu çağırırım. (İsimsiz kız, yaş 20, Manisa)

Arkadaşımın duyup bana anlattığı bir olay. İsmi Alperen'miş. Alperen'in yakın üç arkadaşı onunla dalga geçmek için evleri karşı karşıya olan başka bir arkadaşının evinde toplanmışlar. İkisinde evi iki katlıymış. Evin dışarıya bakan cephesi boydan boya cam olduğu için evin içinin tamamını görebiliyorlarmış. Alperen aşağı katta maç izlerken telefonun çaldığını duymuş. Alperen telefona bakmak üzere yukarı kata çıkmış. Telefonu açmış. Arayan onu sözde işletecek olan arkadaşlarıymış. Arkadaşlarından biri gülererek: "Elinde tencere ile aşağıda ne yapıyorsun sen?" demiş. Alperen şaşırmış. "Ne tenceresi, ne diyor-sun?" demiş. Hâlbuki arkadaşları onu aşağı katta, mutfakta elinde tencere ile görüyorlarmış. Alperen arkadaşlarına aşağıda olmadığını, telefona bakmak için yukarı kata çıktığını söylemiş. Arkadaşları ilk başta şaka yaptığını düşünseler de aşağı kattaki Alperen olduğunu zennettikleri kişi onlara doğru bakınca üst katta elinde telefon ile el sallayan arkadaşlarını görmüşler. Hepsi şaşkınlıktan küçük dilini yutacak hale gelmişler. Olayın şokunu atlatmaya başlayan bir arkadaşı diğerinin elinden telefonu alarak Alperen'e hemen aşağı inmesini söylemiş. Alperen telaş ve biraz da korkuyla merdivenlerden aşağı kata inmeye başlamış. Aşağı kattaki ise merdivenlere yönelip yukarı kata çıkarken kaybolmuş. Alperen aşağı indiğinde tencerenin tezgâhta olduğunu görmüş. Telefona sarılarak arkadaşlarına gelmelerini söylemiş. Arkadaşları eve gelip Alperen'i aldıktan sonra karşı eve geçip geceyi orada geçirmişler. Sabah arkadaşlarından biri bu olayın içyüzünü öğrenmek için hocaya gitmeleri gerektiğini söylemiş. Hocaya gittiklerinde bunun insan kılığına bürünmüş bir yaratık olduğunu öğrenmişler. Hoca hep-sine birer muska yazarak bir daha böyle bir olay olursa dua okumalarını söylemiş. Arkadaşımın bana anlattığı kadarıyla o günden sonra bu-

na benzer başka bir olay daha olmamış. Bu olayı duyduğumda çok etkilenmiş ve korkmuştum. (Fatma Dinç, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Dedemin anlattıklarına göre eskiden çok değişik olaylar olurmuş. Dedem bana kendinden örnek vererek anlatmaya başladı. Dedemin rüyasına üç harfliler girdiğini ve onu her sabah namazına kaldırmak istediklerini, eğer kalkmazsa korkuttuklarını, peş peşe kalkmadığı günler onu zorla kaldırıp, dedemin yaşadığı köydeki evimizin arkasındaki yıkık dökük bir eve götürüp boğazladıklarını, daha doğrusu sıkıntı verdiklerini söyledi. Yine başka bir hikâye; köyümüzün bir evinde eskiden evli genç bir çift yaşarken akıl almaz bir şekilde morarak ölmesiyle o eve kimse gider olmamış. Dedem ve kuzeni gece köy yolundan geçerken o evli çiftin ruhları köyden bir adamı alıp o eve götürmesini görmüşler. Sonra korkudan eve kadar koşmuşlar. Sabah olunca eve götürülen adamın morarmış şekilde ölüsü bulunmuş. Bu olaydan sonra dedemin rüyasına bu iki çift sürekli girmeye başlamışlar. Her seferinde ölümle ilgili Arapça konuşmaları dedemi olumsuz etkileyip bir ay evden çıkmamasına sebep olmuştur. Uzun bir zaman sonra bu evli çift tekrar dedemi rahatsız etmiş. Ama bu kez rüya değilmiş. Gece kapı açılmış içeriye evli bir çift girmiş, bu kez bayanın gözünden kanlar akıyor ve elinde bebek varmış. Dedemin bağırmasıyla içeriye dedemin annesi ve babası girmiş ve ruhlar kaybolmuş. Dedem iki sene kekeme olarak gezmüş. Dedemin bu sırlı hikâyesi burada paylaşmak bile gerçekten korkutucu ama bunların hepsi eskide kalmış. (Yakup Ayyıldız, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Dedemin anlattığına göre, bizim köyde her gün birisi kayboluyormuş. Köylü ise nasıl olur da her gün bir ya da iki kişi kaybolur köyümüzde diyerek kendi aralarında bir grup oluşturup bu kayboluşların nedenini bulmaya çalışır iken, bir gün bir çoban derede balık tutan bir kişinin birden bire adeta köpekbalığına benzeyen bir canlının saldırısı altında olduğunu görmüş ve koşarak köyüne gitmiş ve köylüye

durumu anlatmış. Köylü ise tüfek, bıçak, mızrak, kılıç vb. kesici aletlerle hemencecik dereye koşmuş. Dereye gittiklerinde ise adamın cansız bedenindeki kemiklerle karşılaşmışlar. Bunun üzerine bir plan hazırlamışlar. Dereye canlı bir balık uzatıp canavarın o yemi almasını beklemişler, aldığı sırada da öldüreceklerini düşünmüşler fakat dere canavarı sandıkları kadar aptal değilmiş, yemi değil de yemi tutan kişiyi zıplayarak ani bir şekilde kısıtıp suyun derinliklerine götürmüş. Köylü ise ne olduğunu anlayamamış bile. Canavar o kadar büyük, hızlı ve sivri dişliymiş ki şaşakalmışlar. Bir daha da o dereye giren kimse olmamış herkes o dereden korkmuş, giren olduğunda ise ya ölüyor ya da yaralı bir şekilde kurtuluyormuş. (Gökcan Uğurlu, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Zamanında annemin babası Kars'ta bulunan değirmende un yaparmış. Ardahan'dan git gel yaptığı için bu yolculuğu at ile yaparmış. Bir gün yine un yapmaya gitmiş, tabii bu sefer biraz fazla mal varmış ve yapması uzunca bir zaman almış. İşini yapmış, söylenene göre gece 3'e yakın bitirmiş. Unları çuvala koymuş, fakat unlar da fazlamış. Tek çalıştığı içinde yavaş yavaş ata yüklemiş. Son birkaç çuval kaldığında değirmenin çatısında üç tane kişi görmüş. Uykusuzluktan ne olduğunu anlamamış, bir şeye benzetemese de insan gibiymiş. Aldırmadan son çuvalı yüklemiş, değirmendeki eşyalarını da alıp yola koyulmuş. Yolda giderken bu üç şeyin kendisini takip ettiğini fark etmiş. Neredeyse yolun yarısına kadar belli bir mesafeden takip etmiş fakat bir süre sonra aniden ortadan kaybolmuşlar. Ne olduğuna anlam veremeyen dedem, birkaç dakika şaşkınlık geçirdikten sonra aniden o üç kişinin karşısına çıktığını ve yolunu kestiğini görmüş. O anda o üç kişinin aslında üç harfliler olduğunu anlamış. Tabii ne yapacağını şaşırılmış. Sonra dedem kendine gelmiş ve onlara "Bende muska var, Allah rızası için beni rahat bırakın yoluma gideyim" demiş. Bunu dedikten sonra da o üç tane üç harfli dedeme köyün girişine kadar yardım etmiş. Anlatılanlara göre iyi niyetli oldukları için dedeme zarar vermeyip Allah rızası için yardım etmişler. Bu olaydan sonra dedem değirmene fazla gitmemiş. Kö-

yümüzde daha bunun gibi birçok olay ve hikâye var. (Çağatay Aydın, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben 5 yaşındayken Van'a gezmeye gitmiştik. Van'da gezip, Van Gölü'ne giderken ablam bana bu gölle ilgili bir hikâye anlatmıştı. Anlattığına göre bu gölde büyük bir canavar vardı. Bu canavar balıkçılardan korkutuyor ve onların ağına takılan balıkları yiyormuş. Bu hikâyeyi duyduğumda çok korkmuş ve o şehirden gitmek için bütün aileme baskı uygulamıştım. Daha sonra bu baskılar sonuç vermiş ve Van'da çok uzun süre bulunmamıştık. Buna en çok seven ben olmuştum tabii ki. (Enes Aslan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Annemin anlattığına göre bu olay kuzenimin başına gelmiş. Kuzenim, üniversite okumak için Samsun'a gitmişti. Dört yıl boyunca orada kalacaktı. İlk iki yılını yurtda geçirmiş. Yurda ilk gittiğinde fazla memnun kalmamış. Okuluna yakın olduğu için mecburen kalmak zorunda kalmış. Çok huzursuz olmuş. Her gün neredeyse başka bir yurt arıyormuş. Bir gün kuzenimi gece uykusunda üç harfliler korkutmuş. Gaipen sesler duyuyormuş, korkunç rüyalar görüyormuş. Bir sabah uyandığında ise kollarındaki morlukları fark etmiş. Bu, onu iyice telaşlandırmış. Hemen annesini arayarak olanları anlatmış ve ne yapması gerektiğini sormuş. Yengem de bu durumdan etkilenmiş. Annemle araları iyi olduğu için bu durumdan anneme de bahsetmiş. Bu tür olayların fazla duyulmaması gerekirmiş çünkü. Annem de kuzenimi arayıp dua okumasını, karanlıkta değil, gece lambası ile yatmasını söylemiş. Bunları duymam bile beni çok korkutmuştu. Çünkü ben o zamanlar tek kalmak istiyordum diye tutturuyordum. Bir de küçükken çok inatçı olduğum için illaki olsun diyordum. Bu olay da üzerine olunca bende büyük bir korku bıraktı. En önemlisi de kollarının mor olması. O gün bugündür böyle bir olay duyduğum zaman yine o korku içimde belirir. (Belma Somer, 10. sınıf, Sincan, (Ankara)

Yine köydeydim. Arkadaşlarımla konuşuyorduk. Konu döndü do-laştı üç harflilere geldi. Tırsmıştım. Orman cinlerinden bahsettiler. Bu cinleri köydeki çoğu kişi görmüştü. Ormanın içinde geziyorlarmış. Da-ha sonra konu üç harflilerin düğünlerine geldi. Dediklerine göre dü-ğünleri oluyormuş. Hatta bu düğünü görenler de varmış. Bu kişi bele-diyede çalışıyormuş. Gecenin geç saatlerinde molozları dökmek için köyün boş arazisine gelmiş. Arazide molozları dökerken sigara içmek için aşağıya inmiş. Sigarasını içerken sessizlikte yakın bir yerden düğün sesi geldiğini duymuş. Ses bir çukurun içinden geliyormuş. Oraya doğ-ru ilerlerken arkasından iki kişi selam vererek gelmiş. Adam arkasını dönmüş gelenler iriyarı insanlarmış. Görevliyi çukura doğru itmeye başlamışlar. Görevli bunların insan olmadığını, üç harfli olduğunu an-lamış ve besmele çekmiş. Besmeleden sonra o adamlar kaybolmuş. (Fa-tih Can Altay, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

O zamanlar 9. sınıfa gidiyordum. Arkadaşımın elinde gördüğüm bir kitap dikkatimi çekmişti ama pek önemsememiştim. Daha sonra o kitabı evde buldum ve okumaya başladım. Elimden bir türlü o kitabı bırakamıyordum. Sabah sırf okuyabilmek için saat 5'te kalkmıştım ve kitabı bitirmiştim artık. Ama kitaptan bayağı etkilenmişim. Korkma-ya başladım. Annem ve babam çalıştığı için evde yalnız kalmak zorun-da kalıyordum. O kitabı okuduktan sonra önceden hiç varlığını bile bilmediğim, gözümle göremediğim varlıkları bilmeye başladım. Kitabı bitirdikten sonra ilk zamanlar her şeyden etkilenir oldum, mesela ay-naya bakamıyordum, arkamda biri varmış gibi hissediyordum. O za-manlar bunlardan korkuyordum ama artık korkmuyorum. (Elif Özen, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Geçen yıl arkadaşlarımızla toplanmış, sohbet edip, geziyorduk. Bil-mem konu nerden oraya geldiyse, cinler, şeytanlar, karabasanlar konula-rı açıldı. Anlatılan olayda: Bir kız varmış, küçük yaşta iken evden sürekk-li kaçıp bir yerlere gidiyormuş. Bir gün anne ve babası kızın peşine düş-müş. Kızları bir çeşmeye gidiyormuş. Orda oturup suya bakıp konuşup

tekrar eve geliyormuş. Annesi ne olduğunu sormuş. O da, “Karışmayın beni götürcekler.” diyormuş. Kız bir daha evden kaçmış ama eve dönmemiş. Anne ve babası o çeşmeye gitmişler. Orada sadece kızın elbiseleri varmış. Bir gece kız annesinin rüyasına girmiş. Elinde çok çirkin bebekler varmış. “Anne bunlar senin torunların.” demiş. Kadın çıldırması ve kalktığında delirmiş. (Ebru Tolunçolu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Çok zengin bir kadın varmış, bu kadının vasiyeti şuymuş: Eğer bir gün ölürsem beni üstümdeki mücevherlerle gömün demiş. Kadın öldüğünde vasiyetini yerine getirmek için kadını mücevherleriyle gömmüşler. Bu vasiyeti duyan iki hırsız plan yapmış, kadın öldüğü gün akşam gidip mezarı açmaya başlamışlar. Kadına ulaşmışlar ama kadın şiştiği için altınlar çıkmıyormuş. Hırsızlar altını almak için kadının kollarını, kesmişler altınları alıp mezarı kapatmışlar. Altını aldıktan sonra güle oynaya eve gidiyorlarmış. Sokağın köşesinde her tarafı kanlar içinde kolları parmakları kesik bir kadın görmüşler hemen yanına gidip kadına teyze kim yaptı bunu diye sormuşlar. Kadın, sol elinde kalan işaret parmağının hırsızlara doğrutup “Sen yaptın” demiş. (Dicle Erdem, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Dört arkadaş bir gün yurttan cinlerden konuşuyorlarmış. Kızlardan birisi cinlere inanmadığını söylemiş. Sonra cin çağırılmışlar, kız sürekli cine inanmadığını söylemiş. Sonra kız eve dönmüş, teyzesinde kalıyormuş. Teyzesi ben markete gidiyorum diye evden çıkmış. Sonra kapı çalınmış. Kız kapıyı açmış ve teyzesini karşısında görmüş. Teyzesi içeri girmiş oturmuş ve kahve istemiş. Kahvesini içtikten sonra bir şey söylemeyip tekrar evden çıkmış. Sonra telefon çalmış. Ve kızın teyzesi yarım saate marketten geliyorum, bir şey istiyor musun diye sormuş. Kız biran ürkülmüş. Sonra camdan bakmış. Giden kişinin ayakları ters dönmüş bir şekildeymiş. Hayatımda duyduğum en korkunç hikâye buydu. (İsimsiz, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Günlerden bir gün adamın biri sahil kenarında geziniyormuş. Karnı da çok ama çok açmış, sahilde yiyecek arıyormuş. Üç dört adım attıktan sonra denizin ortasında bir sofraya üzerinde de iki tane adam kendisine sesleniyormuş. Adam artık açlıktan hayal gördüğünü sanmış ve pek de umursamamış. İki adım daha atmış, gene sesler duymuş, artık Allah'ın bir mucizesi demiş ve denize doğru yürümeye başlamış. Adamların yanına ulaşmış. Adam hayretler içinde olsa da yemeklerden gözünü alamamış, bir süre düşünmüş ama gene de “buraya nasıl geldim? Nasıl oluyor da denizin üzerinde durabiliyorum?” diye düşünürken adamların sesleriyle kendine gelmiş. “Abi, burada istediğin kadar ye ama sofraya otururken yemeğe başlarken her zaman kurduğun cümleyi sakın ama sakın kullanma.” demiş. Adam anlam verememiş. Tam ekmeği yerken “Bismillahirrahmanirrahim” demiş ve bir anda sofrayla beraber denize düşmüşler. (Berfin Gökse, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gün çocuğun biri teknolojiyle aşırı derecede uğraşıyormuş. Bir gün bilgisayarla uğraşırken ekranda birdenbire bir yüz belirmiş. Ekranı kapatmaya çalışmış, hatta tamamen bilgisayarı kapatmaya çalışmış fakat nafiye. Hemen telefona sarılmış ve yatağın altına girmiş, annesini arayacaktı. Telefonda da aynı yüz belirmiş ve abuk sabuk sesler gelmeye başlamış ve birden yatağın altından bacağını bir şey tutmuş. Kurtulmaya çalıştıkça içeri çekiliyormuş. Çıgıllıklarını duyan komşular hemen yardıma koşmuş fakat kimse yardım edememiş ve çocuk birden yatağın altında kaybolup gitmiş. (Hüseyin Aslıhan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Küçükken büyüklerimden duyduğum ve beni en çok korkutan, etkileyen söz şuydu: Banyoda fazla vakit geçirme, üç harfliler banyoda fazla bulunur, sözüydü. Bu sözden uzun süre etkilenmiştim. Banyoda iki dakika bile geçiremez olmuştum. (Berfin Gökse, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Uzun zamandır evde tek kalmıyordum. O gün evde tek kalmam gerekiyordu. Annemgil köye cenazeye gitmişti. Ben de gece arkadaşlarımla saat 12'ye kadar dışarıda oturup sohbet ettik. Muhabbet kokutucuydu, iyice cin, şeytan konularına girdiler. Eve çıktım, televizyonu açtım, film izlerken değişik sesler duyuyordum. Saat 3 felan oldu, sesler devam oluyordu. Biliyordum ki bilinç altına yerleşmiş seslerdi. Rüzgâr sesini, araba sesini kafamda canlandırıyordum. Film bittikten sonra yattım ve sabah kalktığımda annemgilin geldiğini gördüm ve okula gitmek için hazırlandım. (İsmet Erdem, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Altı sene önceydi. Yeni eve taşınmıştık. Ama taşındığımız ev çok değişik bir evdi. Bir gün odamda uyurken garip seslerle uyandım. San ki evin aşağısında düğün oluyor gibiydi. Sürekli ses çıkıyordu. Ama sadece geceleri ses oluyordu. Kesilmek bilmiyordu. Bugün de olmuştu. Annemlerin yanında uyumuştum. Sürekli ses geliyordu. Psikolojim alt üst olmuştu. Hoca çağırdık. Sonradan öğrendik ki bizim evin altında cinler yaşıyormuş. Ve bu eve gelenleri sürekli rahatsız ediyormuş. Ve o günden sonra üç sene tek uyuyamadım. O zamanlar hep rüyamda garip garip şeyler görüyordum. Sonra hocaya muska yazdırdık. Düzelmıştim. O evden de taşınmıştık. Her sene köye geldiğimde o evi ziyaret ederdim ama kimse yaşamıyordu bizden sonra. Geçen sene gittiğimde ise ev bakımsızlıktan yıkılmıştı (Yasin Türk, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben küçükken annemin bana yemek yemem ve gündüzleri uyumam için anlattığı "Congulus" adında korkutucu bir hikâyeye vardı. Bu hikâyeyi anneme annesi anlatmıştır. Onlar da küçükken geceleri erken yatmaları için anlatılmış. Bu hikâyeye Yozgat Şefaatli Köyü'ndeki bütün küçük çocuklara anlatılmış. Bu hikâyeyi köye köyün en yaşlısı anlatmıştır. Hikâyede geceleri uyumayan ve geceleri çok konuşan çocuklara anlatılmış, susmayanların sesini canavarın alacağı söylenmiştir. Annem de bana küçükken gündüzleri uyumam ve yemek ye-

mem için bana bu korkutucu hikâyeyi anlatırmış. (Ünal Alperen Solak, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Geçtiğimiz Mart ayında gece 05.00'da kulağıma arı vızıltısı, böğürme sesleri geliyordu. Anlam veremedim, kendime gelemedim, yarı uykuluydum. Sol tarafıma yatmıştım. Her gece dua eder, besmele çekerdim. O gece çekmemiştim. Sağ tarafıma döndüğümde 2 m. uzunluğunda, her yeri simsiyah bir varlık, insana hayvana benzemiyordu. Korkudan kemiklerim titriyordu. Ağzından ateş fişirtiyordu, bir şeyler söylüyordu fakat anlamıyordum ne dediğini. Uyuyup uyandığımda sabah 09.00 olmuştu. Çok tırsıyorum. (Duygu Kılıçaslan, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün sabah namazına kalktığım zaman başımdan korkunç bir olay geçti. Sabah namazımı bitirdikten sonra dua ediyordum. Birden kapı hızlıca kapanıp açılmaya başladı. Ben de ailemden biri su içmeye kalkmıştır dedim ama devam edince arkama baktım, kapı kendiliğinden açılıp kapanıyor. Ben korkmaya başladım ve bunun üzerine perdeler oynamaya başladı. Beni iyice bir korku aldı ve bunun üzerine televizyon açılıp kapanmaya başladı. Ben hemen annemi babamı uyandırdım ve geçti. Ve birkaç gün tekrarlandı böyle. Bizim şeyhimize gittim, dua etmesi için. Dua etti ve geçti. (Hocam, isterseniz saçımı 0'a vurdurayım.) (Emre Bayramoğlu, 9. sınıf, Sultañçiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Karabasan

Bir gün serviste gelirken en arka koltukta oturuyorduk. Servisin ışıkları yanmıyordu. Arkadaşım geldi, sohbet etmeye başladık. Karabasanı biliyor musunuz diye sordu. Biz de bilmiyoruz dedik. Arkadaşım anlatmaya başladı.

Karabasan gözleri siyah, iri yapılı, vücudu kıllı, bağırmaya çalışsan bağırıyormuşsun dedi.

– Niye diye sorduk.

Eliyle ağzımızı kapatıyormuş. Normalde biz bağıriyormuşuz ama bağırdığımızı çevremizdekiler duymuyormuş dedi. Ben korkmaya başladım. Bir ara kulaklarımı bile kapattım.

Servisten indim. Hava karanlık, kış günü, sokakta hiç kimse yok. Servis sokağın başında bırakıyor, eve gidene kadar bildiğim bütün surleri okudum. Kapıdan içeri girdim. Akşam yemeğimi bile yiyemedim. Televizyon izlerken bile çok dalgındım. Yatmak istememiştim. Çünkü uykularda geliyormuş ama korktuğum gibi olmadı rüyamda görmedim. Dualarım kabul oldu. (Mustafa Demir, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gece uyumaya çalışıyordum. Uykuyu tavanda arıyordum ama bulamıyordum. Herkes uyumuş, ortalık çok sessiz, ben tek başıma kalmıştım. Oda arkadaşım olan abim yanımda yoktu. Kendi başıma kalmıştım, alışkın değilim, ürkütücü bir hava vardı sanki odamda.

Uykuya dalıyordum, vücut ısımın arttığını hissettim. Gittikçe artıyordu, anlam veremediğim bir terleme başlamıştı, alnımdan şakaklarıma doğru. Üstümde bir ağırlık hissettim, gözlerim açık ama göremiyorum sanki bağırarak istiyorum olmuyor, dönmek istiyorum olmuyor, ne kadar dua biliyorsam okuyordum, çok korkuyordum, kimseyi bulamıyordum.

Kendime geldim artık rahattım, ne olduğunu anlamadım ve gidip annemi uyandırdım yanına yattım. Birini bulmuştum, beni hiç bırakmayacak birini. Sarıldı ve o gece berebar uyuduk. Çok korkmuştum. (Furkan Bulut, 11. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Akşam odamda uyuyacakken uyku tutmadı üzerime bir korku köktü ve ben de annemin yattığı odaya gittim kanepenin üzerinde uyuya kaldım. Gece bütün vücudum uyuşmuş bir şekilde gözlerimi açtım. Sanki biri kalbimi eline almış söküyor gibiydi. Annem hemen ya-

nımda uyuyordu. Anneme seslenmek istedim. Ama sanki boğazım sıkılıyormuş gibi sesim çıkmıyordu. Elimi anneme uzatmak istedim ama uzatamadım. O an ölüyorum sanıp içimde dua okumaya başladım. Bir süre sonra kendiliğinden gitti. Sabah kalktığımda ise yattığım yerde ekmek olduğunu fark ettim. Bunu bazı kişilere sorduğumda ise bazı kişiler karabasandır, bazıları ise kan uyuşmuştur dediler. (Dicle Erdem, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben liseye başladığımda bir yurttta kalıyordum. Ve gece uyurken uyandığımda karşımda siyah bir kadın gördüm bana bakıyordu. Kafasını arkasına kadar çeviriyordu. Ben gözlerimi kapattım açtım hâlâ orda duruyordu. İkinci kapatıp açmamda ise bana daha çok yaklaşmıştı. Ezbere bildiğim bütün sureleri okumuştum. Ama hâlâ karşımdaydı. Sonra bir anda kapıya doğru yürüdü ve kayboldu. Ben uyuyamadım ondan sonra ve sonunda uyuya kalmışım. Sabah kalktığımda kimseye anlatamadım. Ve o günden sonra da öyle şeylerden çok korkmaya başladım. Öyle şeyleri aklıma getirmemeye çalıştım. (Neslihan Cevizlioğlu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Çok küçüktüm, bir gün uyuyordum. Yorganı iyice kafama çekmiş yatıyordum. Sonra birinin vurduğunu hissettim. Üç kere yorganı kaldırıp baktım. Üçünde de her yeri siyah olan bir adam gördüm. Çok korktum. Zor sabahladım. Galiba karabasandı. (Gamze Ağıl, yaş 15, Şişhane, İstanbul, Şişhane)

Bir gece uyandığımda yatağımın ayakucunda tanımadığım, siyah takım elbiseli ve siyah gözlüklü bir adam gördüm. Bana bir şeyler anlatmaya başladı. Ne dediğini anlamıyordum. Sözüünü bitirip duvara doğru yürüdü. Yürüdükçe boyu kısalıyordu. Bir anda yok oldu. Ayağa kalkıp ışığı açtım. Odada gezindim hatta büyük saksıların ve çiçekle-

rin arasına bile baktım fakat oda boştu. Anneme seslenip yanıma çağırdım olanları anlattım. Annem de odayı gezdi. Sonra “Rüya görmüşsündür. Bir şey yok. Uyuyabilirsin” gibi cümlelerle beni rahatlattı. Gece lambasını açıp gitti. Bir daha böyle bir şey yaşamadım. (Meltem Kahraman, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gece ben uykudayken bir an için üzerime bir ağırlık çöktü. O an için uykumda mıyım yoksa uyanık mıyım fark edemedim. Sonra kıpırdamaya çalıştığımda hareket edemediğimin farkına vardım ve içimi büyük bir korku kapladı. Bağırmaıy denedim ama hiçbir ses çıkaramadım, gözlerimi de açamıyordum. Sanki üzerime bir fil oturmuş gibiydi. Neler olduğunu bilmemek beni korkutuyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Sonra birden her şey bitti, bir anda gözlerimi açtım ve doğruldum. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. O gece uyumakta biraz zorlandım ve kalgıtıgımda ilk işim internete girip yaşadığım olayı araştırmak oldu. (Burak Tuğrul, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Hayatta en çok korktuğum şey Karabasan’dır. Gece uyuyunca Karabasan gelirmiş, bize bir şey yaparmış. Gece yarısı uyanırmışız, kıpırdayamazmışız ve birisine bağırduğında o kişi seni duymazmış. Yani bir çeşit bitkisel hayat gibi bir şey. Başka rivayetlerde ise gece yarısı kafanın üstüne gelir, sana görünür, boğazını sıkarmış. O boğazını sıkıtığı kişi ise korkudan ölmüş. İşte bunları uyuduktan sonra yatamaz oldum. Bir iki gün onun etkisi altında kaldım. Şu günlerde ise dualarımı okuyup yatıyorum ama yine de korkuyorum. Sanki gölge gibi bir şeyler çıkıyor ama dualarımı okuyarak gözümü kapadığımda o gölgeler aklımdan gidiyor. (Batuhan Balta, 6. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

14 yaşımıdayken gece saat 03.00 sıralarında başıma gelen bir olayı anlatacaktım. Bundan bir gün önce karabasan diye bir kavram duy-

muştum, gece uykularımıza gelip psikolojik yönden sağlığını bozduğunu duymuştum. Bu olay beni etkilemişti. Beynimde bu olayı bütün gün canlandırıp durmuştum. Onun için gece saatine kadar odam karanlık olduğu için uyuyamamıştım. Ve gece saat 03.00'da uykudayken tam uyanmış sayılmadan gözlerimi açmıştım, adını koyamadım ama halk arasında karabasan diyorlarmış, bir gölge odanın etrafında dolaşıyordu. Gölge ama insan olmadığından emindim fakat nefesini hissedebileceğim şekilde bana yaklaştı, üstümde onun yükünü hissetmişim. O yük gece boyunca üstümden inmedi, onun nefesini hissediyordum ama bir türlü ayaklanamıyordum, sesimi bile çıkaramıyordum. Bütün gecem böyle geçmişti. Hayal ile gerçek arasında gelmişti bu olay bana. Sabah uyandığında kan ter içinde kalmıştım. Konuşamıyordum bile. Hemen duş aldım, annem benim için Kur'an okumuştı. Ancak ertesi gün düzelebilmıştim tam olarak. Anlattıklarında bana hurafe geliyordu. Meğersem öyle değilmiş. Bu olayı yaşadıkdan sonra o gölgelikten çok korkarım ve bende bir alışkanlık haline geldi, yatmadan önce mutlaka Kur'an'dan sure okuyup da yatarım. (Ebdullah Demir, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir gün eve muhabbet kuşu aldım. Zamanımın çoğunu onunla geçiriyordum. Bir gece rüyamda bir evden kuş alıyordum gizlice. Birden bir adama yakalandım, "hırsız var" diye bağırıyordu. Ben uykudan birden kalktım, gözümü araladım, karşımda deri çeketli uzun boylu bir adam bana bakıyordu. Ben hemen kendimi bozmadan uyuyor gibi yaptım. Nefes alışına kadar hissediyordum. O kadar çok korkmaya başlamıştım ki nefes alışverişimi kontrol edemiyordum. Daha sonra odanın kapısını aralayarak odadan çıktı. Salonun ışığının yüzüme vurduğunu hissediyordum. Evde dolaşmasını ayak seslerini duyuyordum. Bir türlü gözümü açamıyordum. Bazen titriyor, bazen de benim uyanık olduğumu fark edecek diye düzeliyordum. Yüzümden terler akıyordu. Kolum, vücudum tutulmuş, uyuşmuştu ama ben yön değiştiremiyordum. İçimden hep dua ediyordum. Yataktan birden fırlayıp kovmak istiyordum ama taş kesilmişim. Anneme, kardeşime bir zarar verecek diye çok

korkuyordum. Birden odama tekrar geldi. Önümden geçişlerini hissediyordum. Kapımın açılıp kapanış sesli, ayak sesleri, nefes alışverişi çok ürkütücü. Kaç saat öyle durdum bilmiyorum ama dışarıdan kuş seslerini, işe gidenlerin seslerini duyuyordum. Anlamıştım, sabah olmuştu artık. Evden çıkıp gitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Annemin su içmeye kaldığını duydum. Birden yataktan fırladım. Kalktığımda odanın kapısı kapalı, kapılar kilitliydi. Derin bir oh çektim. O zaman anladım bunun hırsız değil, karabasan olduğunu. Kuşu hemen geri verdim. Bir cami hocasına giderek olanları anlattım. Korkmamamı, dua ederek yatmamı söyledi. O günden sonra bir şey olmadı ama her gece aynısı olabilir korkusu rahat bırakmıyor. (Volkan Çığırı, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Akşam uyurken cinler gelecek diye korkuyorum. Sırf bu yüzden yatakta sırtüstü yatamıyorum. Karabasan falan basacak diye. (Ebru Göktaş, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Korktuğum şeyi söylersem inanmayacaksınız. Çünkü inanılmayacak bir şey... Ben insandıışı varlıklardan korkuyorum. Bunun nedeni küçükken ve hâlâ izlediğim korku filmleri, anlatılan hikâyeler. Yani ben cin ve cin gibi yaratıklardan korkuyorum. Paranoyak bir insanım. Şu zamana kadar yani 16 yıldır bir kere bile evde tek kalmadım. Çünkü izlediğim filmlerde hep evde tek kalınca bir şey oluyor. Biliyorum çok saçma bir şey ama bilinçaltıma yerleşmiş bir kere... Bu ikinci dönemde şu karabasan mıdır nedir onu gördüm. Sırtüstü yatınca geliyormuş diyorlar. Ben bunu duyduğumdan beri bir daha sırtüstü yatamadım. Ama ben ölümden de çok korkuyorum. Çünkü orada tek başıma kalacağım için. İstesem de kimse bana yardım edemeyecek. (Dilan Bulğtekin, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Garip Olaylar

Geçen ay gece uyumak için hazırlandım. Daha sonra yatağa girdim. Tam besmele çektim, gözlerimi kapadım, o sıra tutuldum, aynen donmuş gibi oldum. Kulağıma anlayamadığım fısıldamalar geldi. Ne olduğunu anlamadım. Hareket etmeye çalıştım, edemedim. Sonra kendime geldim. Kalktım anneme başımdan geçenleri anlattım. Annem de seni korkutmuşlar dedi. Büyük ihtimal odada ekmek kırıntıları vardır dedi. Ben de o an aldım elime süpürgeyi, daha sonra bütün odayı süpürdüm. Sabaha kadar uyuyamadım. Şimdi elimden geldiğince nimetleri yere dökmemeye çalışıyorum. (İsimsiz, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Biz dört arkadaş aynı zamanda amca çocuklarıyız. Geçen yaz tatilinde hep beraber köye gitmiştik. Uyku tutmadığından sohbet ettik. Küçük kuzen susadı, küçük olduğu için tek gidemedi. Biz de korktuğumuzdan hep beraber gittik. Halamların evinden bakınca köy mezarlığı görünüyordu ve mezarlıktan ağlama sesi geliyordu. Biz de gece gidemediğimiz için sabah gitmek için anlaştık ve öyle de oldu. Gittiğimizde biraz ilerde küçük sarışın bir kız çocuğu ağlıyordu. Birbirimize baktık ve tekrar baktığımızda kız kaybolmuştu. Acaba bizden korktuğu için saklandı mı diye aramaya başladık. Çünkü içimizden biri görmemiş ve bize inanmıyordu. Biz de kanıtlamak için aramaya başladık. Kızı gördük ve kız koşarak uzun boylu esmer simsiyah kıyafetli bir kadının elinden tuttu. Biz onlara doğru ilerledikçe onlar geri gidiyordu ama ayakları kımıldamıyordu. Birden ortadan kayboldular. Biz de kaçtık. Halamlara bu işi anlattığımızda onların nedeni belirsiz bir biçimde öldüğünü söyledi ve izinsiz mezarlığa gittiğimiz için bize kızdılar. (Mehmet Daşbunar, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Geçen sene okulumuzun kız Futsal takımıyla gittiğimiz yerde bir gece birbirimizi korkutmak amaçlı hikâyeler anlatıyorduk. Arkadaşımın ablasınının arkadaşının başından geçen bir olaymış. Arkadaşımın

büyük ablası kız yurdunda kalıyormuş. Kızın birisi varmış ki yurttta çok garip bir kızmış. Bir gün kız duş almaya girmiş o sırada herkes uyuyormuş, birden kızın çığlık sesleriyle uyanmışlar. Banyoya gittiklerinde kız ılı ölü olarak bulmuşlar garip olan ise kızın yanında hiçbir kesici alet olmamasına rağmen kızın en az on, on beş yerinde bıçak izi varmış. Biz de o gece korkudan dört kişilik odada on kişi uyumuştuk. (Ümmühan Uysal, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben küçükken yani 9-10 yaşlarındayken ödev için bir arkadaşta toplanmaya karar verdik. Toplam 4-5 kişi vardık, ödevin yarısına gelmiştik. Birden bir arkadaş çok sıkıldım hadi biraz ara verip bir şeyler yapalım dedi. Hep birlikte onayladık. İlk önce ne yapacağımızı sorduk, o da anlattı. İlk önce bir aynaya 2442 sayılarını yazıp sonra dabbe dabbe diye bağıracağımızı söyledi. Bunlar olduktan sonra etrafımıza cinler toplanacaktı. Benim gözüm korkmuştu. Hadi başlayalım dedik. Ben hâlâ korkuyordum. Küçük ıssız bir odaya geçtik. Perdeleri çektiğimiz için etraf karanlıktı. Hepimiz birlikte aynaya bakıp dabbe dabbe diye bağırmaya başladık. Hepimiz çok korkuyorduk heyecan doruktaydı. Biz sesimizi kestikten sonra içeriden tak tak tak kapı çaldı. Hepimizde bir korku kapıya kimse bakamıyordu. Karar verdik beraber bakalım diye. Hepimiz kapıya gittik ve kapıyı açtık. Ki ne görelim, bomboş kimse yok. Kimse kapı çalmamış. Tam kapıyı kapatacaktık içeriden şangur şungur sesler geldi. Kimse içeri giremiyordu. Sonunda odaya doğru yürümeye başladık. Bir de ne olmuş, sehpadaki üçlü vazo yere düşmüş. Paramparça olmuştu. Alel acele cam kırıklarını topladık. Hep birlikte salona geçtik. Ev sahibi arkadaşım odaya gitti. 10 saniye sonra odadan çığlık sesleri geldi. Yanına gittiğimizde ayağına cam batmış ve çok korkmuş bir durumdaydı. Ne oldu dediğimizde yerden cam alırken aniden başım döndü düştüm dedi. Hızlıca arkadaşımın ayağını temizleyip eve gittik. Bu olayı uzun süre üzerimden atamadım. (Satı Bazna, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Annem küçükken annemgilin oturduğu mahallede iki çocuk yaşıyormuş. Annemgil ile çok yakınlarmış. Annemgilin ev yokuşun en başındaymış. Komşularının evi de biraz aşağıdaymış. Yokuşun en aşağısında harabe bir ev varmış. Annemin anlattığına göre komşunun çocuklarından küçük olanı harabe eve girmiş. Çocuk evden çıktıktan sonra hastalanmış ve bir daha kafayı toparlamamış. O günden sonra eve kimse girememiş. (Satı Bazna, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Günlerden hangi gün olduğunu veya tarihin hangi ayı gösterdiğini bilemem ama o gün olan olay beni çok derinden etkilemişti. Bir Ramazan ayı ailecek oturup orucumuzu açacak sırası aniden kapı çaldı ve kapıyı çalan bir bayandı. Bayan kendini tanıttikten sonra annemden bir bardak su istedi. Annem kadına su vermek için mutfığa gitti, annem elinde bir bardak suyla kapıya doğru gitti. Kadın annemin elindeki suyu alıp içti. Bardağı anneme doğru verirken bir dua etti ve ardından bir bardak daha su istedi. Ben masaya doğru giderken annem de bir bardak su vermek için mutfığa tekrar gitti. Annem elindeki bir bardak suyla kapıya gittiğinde kadın kapıda yoktu. Bu olaydan sonra kadının ettiği dua kısa bir aradan sonra kabul oldu. Bu olay ise beni bu yaşa kadar en çok derinden etkileyen ve korktuğum bir olay oldu. (Oğuz Topsakal, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

11 sene önce babamın işi için Batman'a yerleşmiştik. O eve gittiğimiz günden beri geceleri rüyada hep bir dede ve kucağında bir kedi görüyordum. Kediyi suratıma fırlatıyordu. Çığlık atarak uyanıyordum. Her gece aynı şey oluyordu. Sonra abimi de korkutmaya başladılar, geceleri abim evin içinde uykusunda yürüyor, kapıdan dışarı çıkmak istiyordu. Herkes o evde bir şey var diyordu. Bir gece yine korkuttular, abim ve ben çığlık atmaya başladık. Bizim çığlıklarımıza annem uyanı, koşarken düştü ve bacağına kırdı. O eve gelen herkese böyle şeyler oluyormuş. Sonunda evden taşınmaya karar verdik. Ankara'ya yerleştik. O günden sonra hiç korkmadık, her şey daha güzel oldu. Biz o ev-

den çıktıktan sonra eve genç bir üniversite öğrencisi taşınmış. Kız geceleri yattığında çılgınlıkla uyanıyormuş. Bir gün banyoda genç kız ölü bulunmuş. Ölüm sebebini anlayamamışlar. Sonradan çarpıldığını söylemişler. O evde gerçekten bir şey var. Eve girenin başına bir şeyler geliyor. (Gamze Özel, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Arkadaşım bize gelmişti. Öğle saatleri her şey normal gidiyordu. Akşam olmuştu. Elektrik kesildi. On on bir yaşında idim. Elektrik kesilmesine rağmen televizyonun kırmızı ışığı yanıyordu. Çok korkmuştum. Anahtarı alıp nasıl evden çıktığımı bilemiyorum. (İpek Karaman, yaş 15, Şişhane, İstanbul)

Dedem ve amcasının oğlu yaylaya gitmek üzere yatsı ezanından sonra yola çıkmışlar. Köy ve yayla arası yürüyerek bir saat sürüyormuş. Yaylaya giderken başka köylerden geçilerek gidiliyormuş. Dedemler yaylaya giderken Yağmurhüyüğü köyünün mezarlığından sesler gelmiş. Mezarlıktan birisi “yardım edin, yardım edin” diye bağıriyormuş. Dedemler yükselen sesler nedeniyle korkup uzaklaşmışlar. Yaylanın girişine geldiklerinde yaylanın içinden siyah bir at ve atın üzerinde siyah giyisili kırmızı gözlü birisi varmış. Atlı atı dedemlerin yanında durdurmuş. Dedemlere uzun süre baktıktan sonra atı ile gözden kaybolmuş. (Keklik Nur Bulat, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Gününü tam olarak hatırlayamıyorum, birkaç arkadaş futbol maçı yapmıştık, yorgunduk ama canımız çok gezmek istiyordu. Ama ben gezmek istemiyordum, sadece gidip eve yatmak istiyordum. Na yapalım, uyduk arkadaşlara, takılalım dedi ve gezmeye başladık. İlçemize güzel bi stadyum yapılmıştı, oraya doğru yol aldık, bir anda ilçemizin tüm elektrikleri gitti. Korkmaya başlamıştık. Oradan bir arkadaşım, “Arkadaşlar, kormayın, korkunun ecele faydası yok.” dedi. Ama kim

takar onu, biz fena halde tırsmıştık. Kimseyi göremez hale geldik, ne bir şey duyuyoruz, ne de bir şey görüyoruz. Bir anda çöp kovasının arkasından beyaz bir şey yükselmeye başlamıştı, ne olduğunu hiçbirimiz anlamadık. Araba geliyordu, durdurduk ve uçan şeyin ne olduğunu sorduk. Adam saçma bir cevap verdi. Verdiği cevap şöyle: “Erzurum’daki hava limanının ışıkları.” dedi. “Arkadaş hiç Erzurum’daki hava limanının ışıkları bizi takip eder mi?” Bildiğimiz duaları teker teker hepsini okumuştur, ne fayda. Işık bizi takip etmeye devam ediyordu. Bir araba daha geliyordu, ona da sorduk, o da şöyle bir cevap verdi: “Topluluk halinde gezen uçan böcek sürüsü.” dedi. Mantıklı gelmişti ama uçan böcek sürüsü saatlerce hiç dağılmadan bizi takip eder mi? Hayır. Karşıdan hızla araba geliyordu, adam sarhoştu galiba, adam bizim üzerimize sürdü hızlı bi şekilde arabasını. Korku üzerine korku yaşamıştık. Ben düşüp kolumu kırmıştım. Hastaneye giderken ne olduğu belirsiz uçan şey bizi takip etmeye devam ediyordu ve sonra hiçbir şey hatırlamadım. (İkram Özdemir, yaş 18, Erzurum)

Rüyalar

Beş yaşındayken bir robotum vardı. Gece onunla yatmak istemişim. Rüyamda robotun beni dövdüğünü ve saçlarımı tek tek yolduğunu görmüştüm. Rüyadan uyandığımdaya ise ağlamıştım. Artık ne kadar sesli ağladıysam annem uyanıp yanıma gelmişti. Neden ağladığımı sormuştu. Ben de anlatmıştım neden ağladığımı. Hemen robotu dış kapının önüne koymuştuk. (Elif Aydoğdu, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Ben 6. sınıftayken rüyamda karşı komşumuz Musa Amca'nın öldüğünü görmüştüm. Onu çok sevdiğim için biraz korkmuştum ama rüyamda birinin öldüğünü görmek o kişinin ömrünün uzadığı anlamına gelmiş. Sonra zaten rüya diye düşünerek kafama takmadım ve yaklaşık bir ay sonra karşı komşumuz vefat etti. Artık rüyamda gördüğüm her şeyin gerçek olacağını sanıyordum ve “ya annemi ölürken görürsem” diye düşünüp duruyordum. Bilinçaltımdan mıdır bilmiyorum an-

nemi rüyamda ölürken gördüm. Haftalarca ağlamıştım ve çok korkmuştum anneme de bir şey olacak diye. (Sultan Kartal, 11. sınıf, İstanbul)

Bir akşam korku filmi izledikten sonra annelere “iyi geceler” dedim ve yattım. Rüyamda annelerle bir yere gidiyorduk. Orada ilk yeğimizi yedik. Sonra eğlenmeye başladık. Babam çok içmişti. Eve giderken arabayı çok hızlı sürüyordu. “Yavaşla” dedik. Ama dinlemedi. Sonra bir tır gelip bize çarptı. Ve hepimiz yaralandık. Ben fazla yaralı değildim. O yüzden hemen arabadan çıkıp telefonla herhangi bir hastaneyi aradım. Gelmeleri biraz uzun sürmüştü. Onlar gelene kadar anneler ölmüştü. Sonra beni hastaneye götürüp tedaviye aldılar. Tedaviden sonra eve geldiğimde tek olduğum için çok korkmuştum. Birden uyandım ve terler içindeydim. Annelere gidip baktım ve yaşıyorlardı. Ondan sonra tekrar yattım. (Fatih Küçük, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Benim en çok korktuğum şey sanırım ana sınıfındayken gördüğüm rüyaydı. Bunu kimseye anlatamıyorum aslında. Ama rüyamda etrafımdaki herkesin suratu tuhaf bir şeye dönüşüyordu. Hatta en son annemin suratu da dönüşmüştü ve ben uyandığımda çok korkmuştum. Galiba en çok korktuğum şeylerden biriydi ki hâlâ unutmamışım. (Aleyna Öztürk, 10. sınıf, Yalova)

Ben bir gün yürüyordum. Karşıma bir araba çıktı. İçinde adamlar vardı. Arabayı durdurup beni arabaya attılar ve arabayı çalıştırıp gittiler. Karanlık bir yerdeydim, çok korkuyordum. Burada benim gibi bir sürü çocuk vardı. Çocuklara ne yaptıklarına bakınca beni kaçırانların organ mafyası olduğunu anladım. Bütün çocukları kesip öldürüyorlardı. Sıra bana geldi. Beni bembeyaz bir yatağın üzerine yatırdılar. Yanımda

doktorlar vardı. Çok korkuyordum. Doktorlar bıçakları aldılar ve tam beni kesmeye başlayacaklarken annemin sesini duydum: “Oktay, Oktay, haydi uyan, okula geç kalıyorsun.” Sonra kalktım, bu olanların rüya olduğunu anladım. (Oktay Manav, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Rüyamda babamı kaçııyorlardı, o kadar korktum ki anlatamam. Babamı evden kaçırdıktan sonra beni onun yanına götürdüler. Babamı dövmüşlerdi, çok ağlıyordum, sonra benim yanımda babama vurdular çok ama çok ağlıyordum, tam babamı öldürürken uyandım. Olanları babama anlattım. Babama sıkı sıkı sarıldım. (Ayten Nazlıcan Yıldız, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

Her gece olduğu gibi yine saat on iki sıraları yatmıştım. Uykuya daldıktan sonra bir rüya görmeye başladım. Rüyamda ailemle birlikteydim. Ancak ben tabuttaydım. Başımda bütün ailem ağlıyordu. Onlara sesimi duyurmak istesem de olmuyodu. Bağırıyordum, çılgık atıyordum. Ancak onlar beni duymuyordu. Bir süre sonra terler içinde uyandığımı hatırlıyorum. Bu rüyadan gerçekten çok etkilenmiştim. Benim olmuş olmam ve ailemin gözyaşları içinde acı çekmesi beni üzmüş ve bir rüya da olsa korkmama sebep olmuştu. (Ahmet Ufuk Dyuşak, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

2008 yılında ablamda yaşıyordum bir gece şöyle bir rüya gördüm: Sokaklarımız bloklar şeklinde apartmanlardan oluşmakta caddenin üzerinden ablama doğru giderken etraf grimsi sis bulutu altında gökyüzü gözükmeyecek hatta 10 metre ilerisini göremeyecek kadar sisliydi. Ablamın evinin önüne geldiğimde ziline bastım kimse açmadı. Etraftan garip sesler geliyordu, ablama aşağıdan ben olduğumu ve kapıyı açmasını söyledim, açmadı. At arabasının tekeri gibi sesler geliyor ve etrafta kimsenin olmaması korkumu daha da arttırdı. Oradan yaklaşık

100 metre ilerde oturan annelere saklana saklana hızlı bir şekilde giderken etraftan bütün günahkârların toplanacağına dair bağırtılar geliyordu. Annemlerin evinin önüne geldiğimde ışıkları açtı fakat onların da ziline basmama ve 1. katta oturmalarına rağmen bağırmama cevap vermiyorlardı. O sırada benim gibi sağa sola saklana ve kaçışan insanlar gördüm ve bildiğim bütün duaları etmeye başladım fakat hiçbir duanın sonunu getiremiyordum ya boğazım yanıyor ya da diğer duaya atlayarak hiçbir duayı sonuna kadar getiremiyordum. O sırada Allah'a ikinci bir şans için yalvarmaya başladım ve o sırada bunun zaten benim ikinci bir şansım olduğu söyleyerek bu dünyaya nasıl indiğimi gördüm ve karşımda daha önce hiçbir şekle benzemeyen kor ancak saf kor değil bir yaratık elinde kısa 3 başlı kısa kırbaçla belirdi ve artık o yolun geçtiğini ve hazırlanmamı söyledi. Sonra at arabasına benzer bir araç ve üstünde insanları istiflenmiş şekilde gördüm. Tekrar dua edip yalvarmaya başladığımda elimde üçgen şeklinde boynuz vardı ve yaratık yaklaştığında saplamayı düşünüyordum hâlâ daha duaları tamamlayamayıp ikinci şansını isteğimde gözbebeğime doğru yaklaştığını görerek aniden uyandım. O sırada sabah ezanı okunuyordu ve kibleye doğru secde eder şekilde uyandım. (Not: o dönemde ateisttim ve bu durum tümüyle araştırmalarımı ve sorgulama şeklimi değiştirmemi sağladı, aynı dünya yaklaşımına başka taraftan bakmamı sağladı.) (İsimsiz erkek, yaş 30, Manisa)

Arkadaşım bizde kalmıştı uzun süre. Ve ben o süre içinde sabah namazına kalkmamıştım. Arkadaşıma sordum: “Ezan kaçta okunuyor, biliyor musun?” dedim, o da bilmediğini söyledi. Ben de yatışı namazından sonra saatimin alarmını kurmadım ve dua ettim: “Allah’ım sabah namazına beni uyandır!” ve uyudum. Derin derin uyuyordum, bir ses duydum: “Uyan Cebrail geldi.” Korktum bu sestem ve ben de sordum: “Cebrail mi geldi, Azrail mi?,” dedim titriyordum uykuda ve gözlerimi açamıyordum. Gözlerimin önüne hayatım görmediğim asalı biri dikildi ve irkildim, gözlerimi açtım hemen. Gözlerimi açar açmaz “Allahu Ekber!” sesiyle ezanın okunmaya başladığını anladım. Yatakta doğrul-

dum ve titriyorum o zaman öleceğimi sandım, insanın canının ne kadar tatlı olduğunu düşündüm. Kalkamadım yatağımdan ezanı dinledim ve yorganımın altında tekrar derin bir uykuya daldım. (İsimsiz kız öğrenci, yaş 20, Manisa)

6-7 yaşlarında idim. Gece rüyamda maskeli, uzun ve kilolu bir adamın beni kovaladığını görüyordum. Adam kovalıyor ben kaçıyorum. Bazen çok fazla yaklaşıyordu fakat hoplaya zıplaya ben yeniden farkı açıyor ve kaçmaya devam ediyordum. Uyandığımda çok fazla terlediğimin farkına varıyordum. Hatta bazen küçük abdestimi yatağa yapıyordum. Tekrar uyumak istemiyordum. Anneme seslenip su istiyordum ve suyu içiyordum. Ardından tekrar yatağa yattığımda uyumak istemiyordum. Uyumayacağım uyumayacağım dedikçe gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu. Evet yine uyuyor ve yine aynı rüyayı görüyordum. Bazen uyumadan önce bu sefer o adamdan kaçmayacağım ve bu sefer ona saldırıp onu öldüreceğim diyordum fakat uyuyunca her şey değişiyor yine kaçmaya devam ediyordum. O yaşlarda korktuğum şu an ise gülüp geçtiğim bir anı olarak aklıma kazındı bu olay. (Selami Metehan Aksu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bundan yaklaşık 1 sene önce sabah rüyamda kabus görmüştüm. Bu rüyanın bende etkisi vardır. Aslında rüyalarım hep başkasına yöneliktir. Hep de gerçekleşir. O gün de ablamı rüyamda görmüştüm. Rüyamda ablamı ateşten yaratılmış bir şeytan ablamın boğazını sıkıyordu. Eniştem hiçbir şey yapmıyordu. Ben bağıryordum ama kimse duymuyordu. Ama sabaha doğru bu rüyayı gördüğümden eminim. Rüyamdan nefes nefese uyandığımı hatırlıyorum. Sabah olduğunda ise kahvaltı yaparken ablam geldi. Rüyamı anlatsam mı anlatmasam mı diye tereddüt yaşadım ve anlattım. Ablam beni azarladı ve susturdu. Akşam olduğunda yemek yerken ablamın boğazına bir şey kaçtı. Öksürürken kıpkırmızı olmuştu. Neredeyse boğuluyordu. Annem o an ne yapacağını şaşırmişti. Ben hemen babamı çağırdım. Annem hemen balkonun

kapısını açtı. Nefes aldığıında öksürüğü durmuştu. Kendisi iki saat kendine gelememişti. Ablam bana öyle bir bakmıştı ki o an çok korkmuşum. Ablam rüyamı hatırladığında ise azar işitmişim günden sonra kâbuslarımı kimseyle paylaşmam. (Büşra Çelikkaya, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Televizyonda çocuk kaçırma ve organ mafyası olaylarının cirit attığı haftalardı. Henüz 11-12 yaşındaydım. Kardeşim ve küçük kuzenimle mahalle fırınının önündeydik. Oraya nasıl ve niçin geldiğimizi bilmiyordum. Kendimi bildim bileli işletildiğini bildiğim fırın kapanmıştı. Hava çok kasvetliydi. İriyarı bir adam yanımıza geldi. Bizimle konuşmaya çalıştı. Ben kötü bir şeyler olduğunu sezmiştim. Bağırılmaya çalıştım. Kimse sesimi duymamıştı. Mahalle kahvesinin önündeki adamlar gayet sakin oturuyorlardı. İriyarı adam beni orada bırakıp kardeşimi ve kuzenimi kucaklayıp fırının kenarında daha önce hiç görmediğim bir kapıdan içeri girdi. Ayaklarım yere çakılmıştı. Ne adamın peşinden gidebiliyordum ne de yardım çağırılmaya. Sadece “Onlar daha küçük beni alın” diye seslenmeye çalıştığımı hatırlıyorum ve ağladığımı. Uyandım. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum. Korkudan böylesine ağladığımı hiç hatırlamıyorum. (Merve Çiçekçi, 10. sınıf, İstanbul)

Sesler

Ben hafta sonu derhaneye giderim. Biz geniş aile olarak yaşarız. Halam, babaannem ve amcam bizimle aynı apartmanda yaşarlar. Bir gün bir pazar sabahı saat 7 sularında dershaneye gitmek üzere yola çıkmıştım. Gayet güzel geçti. Her biri 40 dakikalık 4 ders işledik. Haylazlık yaptık. Sonra saat 11.40'da her zamanki gibi dershaneden çıktık. Arkadaşlarımla bir daha görüşmek üzere sözleştik. Sonra bisikletimle eve doğru yola çıktım. Mahmut bey caddesine indim. Sokağa doğru ilerlerken bizim sokağın yanındaki sokakta olan parktan bir çığlık duydum. Belki de hayal ettim. Ses halamın sesine çok benziyordu ve san-

ki “Yusuf!” diye bağıırıyordu. Belki yardım istiyordu. Aldırış etmedim. Ama içime bir kurt düştü. Yola devam ettim. Bizim sokaktan aşağı indim ve apartmana girdiğim gibi halamlara çıktım. Kapıyı çaldım ve kapıyı halam açtı. O an derin bir “Ohh!!!” çektim. (Osman Yusuf Güllüce, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Köyde yine her zamanki gibi erkenden kalkmıştım. Kahvaltıya oturmuştum. Teyzemlerle konuşmaya başladım. Gece olan olayı anlatmaya başlamışlardı. Gece saat 1 gibi arabanın müzik çaları açılmıştı. Teyzemin oğlu gece kalkıp müzik çaları kapatmış. Aradan birkaç saat geçtikten sonra tekrar müzik çaları açılmıştı. Teyzemin oğlu yine kapatmış. Ancak sabah ezanına doğru arabanın müzik çaları yine açılmıştı. Teyzemin oğlu yine kapatmış. (Fatih Can Altay, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ambulans sesleri duyunca ürperiyorum, acaba ambulanstaki kim, yoksa benim sevdiğim biri mi diye düşünüyorum. (Tuğçe Dinler, 10. sınıf, Sultañçiftliđi, Sultangazi, İstanbul)

Ben ezandan çok korkuyorum. Ama sadece 4-5 arası ezan okununca. Ondan çok korkuyorum. Çünkü saat 4 ya da 5 olunca ezan okunuyor. Ezanı bir tuhaf okuyor. Tövbe tövbe. Sonra anneme ya da babama soruyorum. Annem diyor ki: araba veya başka bir ses olmayınca ezan bana korkutucu gelebilirmiş. Bakıyorum ki araba veya başka bir ses olmayınca korkmuyorum. Ses olmayınca korkuyormuşum demek. (Enise Arslan, 5. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir gün ben bizim pencereden arkadaşımızın evine sepet sarkıttım ve o bana ben ona yazı yazıyorduk ve annesi babası evde yok. O bir an

içeri gitti ve biraz geç geldi ve ben sepeti pencereye vurdum. Arkadaşım çok korkmuştu ve elinde bıçak her odayı gezmeye başlamış, en son mutfağa gelip de bakınca korkusu geçti, meğer eve hırsız girdi zannetmiş bizim akıllı... (Sibel Akın, 9. sınıf, Alanya)

Korku Filmleri

Bir akşam günü halamın çocuklarıyla korku filmi izliyorduk. Herkes birbirine sarılıyordu. Bir anda tuvaletim geldi. Fakat korku filminden dolayı korktuğum için tek başıma gidemiyordum. O arada yengeler ve halamlar evdeydi. Onlardan beni tuvalete götürmelerini rica ettim. Onlar da beni tuvalete götürdü. Sonra odaya gelip korku filmi izlemeye devam ettim. Korku filminden sonra korku yerini hafif gülmeler aldı. Çünkü kuzenim korkudan altına işemişti. Tuvaleti geldiğinde tuvalete gitmemiş bu yüzden altına işemişti. O gün hem korku hen de mutluluk vardı. (Mustafa Eren Çalık, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Arkadaşım bana bir gün film izlettirecekti. dedim: “Dikiş varsa bayılırım.” O da bana: “Var ama fazla belli olmuyor.” dedi. Ben de: “İyi o zaman, açalım.” dedim. Açtık, izliyorduk. Adamın sırtı komple yırtılmıştı, kadın iğne ile dikiş atarken her şey olduğu gibi görünüyordu ve ben orada bayıldım. Sandalyeden süzuldüm. Arkadaşlar kaldırdı beni, elime yüzüme su vurdular. Sonra da bir daha izlemedim onu. (Yılmaz Gürbüz, 10. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Eve teyzemler gelmişti. Daha o zamanlar ben 9 yaşındaydım. Her neyse, geldiler, yemeği yediler. Ondan sonra tutturdular korku filmi izleyelim. Tabii ben o zamanlar korku filmlerinden çok korkuyordum. Teyzemler ısrar etti. Ben karşı çıktım. Birkaç sefer böyle oldu ama her zamanki gibi teyzemlerin dediği yapıldı. Ondan sonra korku filmi CD'sini getirdiler. Takdılar. Film başladı. Başları bana aslında eğlence-

li geldi ve içimden “Ulan bunun için mi korkuyorum lan” diye geçiriyordum ta ki o an gelinceye kadar. O ânı görünce dışarı fırladım. Korkudan merdivenlerde kendi kendime şarkı söyleyip bağırıp çağırıyordum. Yani 5. katta küçümsenilecek bir şey değil. Neyse ben arkama bakmadan binadan kendimi dışarı attım. Artık korkudan caminin duvarlarına çıkmıştım. Artık o günden beri kolay kolay korku filmi izlemiyorum. Gerçi hiç izlemiyorum desem daha gerçekçi olur. (Ramazan Poyraz, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Sınıftaydık. Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Arkadaşlarım internetle uğraşıyordu. Bense yerimde oturmuş ders yapıyordum. Tenefüstü. Arkadaşlarım ya bir şarkı açardı ya da bir film izletirdi. Film tahtaya da yansıtılar. Filmin adı ise Dabbe’ydi. Çok korkunçtu. Baktıkça içim ürperiyordu ama bakmadan duramıyordum. Bakmamak için kendimi tuttum ve sınıftan çıktım. Bir hafta sonra ise seçmeli sınıfımdan çıkıp sınıfımı ziyaret etmeye geldim. Bilgisayarın başında yine Zeynep B. vardı. Dabbe’yi açmıştı. Nasıl olduğunu anlatamam ama hâlâ korkusunu yaşıyorum. 1. dönem yaşandığı için aradan yaklaşık bir yıl geçmiştir. Sınıftaki çoğu kişi izlemiş ve onlar da korkuyormuş. Zeynep B.’yi Bilge’nin babası olan müdür yardımcısına şikayet ettim. Zeynep B. yüzünden sınıfımızın interneti alındı ama yine de korkumuz geçmemişti. İşte bu olay böyle yaşandı. (Sümeyye Akdeniz, 5. sınıf, Bahçelievler, İstanbul)

10 yaşlarındayken Büyük Kobra diye bir film vardı. Ailemle beraber onu izliyordum. İzlerken de korktuğumu belli etmemeye çalışıyordum. Abim kokuyor musun diye sorduğunda:

– Yok, korkmuyorum sadece bir film dedim.

Kobralar devasa bir büyüklükteydi. Toprakların altından çıkıyorlardı, adamları yiyip kayboluyorlardı. Bu benim aklıma yer etti ve rüyamda görmeye başladım. Bizim binanın sığınağında yaşıyorlarmış gi-

bi gördüm. O zamanlar sığınağa inmeye korkuyordum. Annem sığınağa indikleri zaman inmeyin aşağıda büyük yılanlar diyordum. Annem yok olum öyle yılan ne arasın sığınakta diyordu. Ben yine de korkuyordum. Bir daha rüyamda gördüm. O sırada yılanlar evimize girmeye çalışıyorlardı. Annem korkumu yenmem için sığınağa indirdi ve burada bir şey olamadığını söyledi. Bende rahatladım bir daha o rüyayı görmemeye başladım. (Mustafa Demir, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Geçen yıl büyüdüğüm şehir olan Konya'nın ilçesi Ereğli'ye tatile arkadaşlarımın yanına gittim. Kardeşim ve ben beraberdik. Erkek kardeşimin arkadaşları onu almaya terminale geldiler. Benim de kendi kız arkadaşlarım geldi. Biz de kızların evine gittik. Eski arkadaşlarımın hepsi ile buluştum. Özlem giderip daha sonra sohbetler ettik. Aile dostlarımın evine davetliydim. Evin iki kızı vardı. İrem ve Nisa ikisiyle de çok iyi anlaşırız. Akşam beş gibi yemek yedik. İrem'in izlediği Türklerin ilk korku filmi olan Kara Dedeler Olayı'nı izledik. Başlarda korkmadık. İkinci CD'sinde korkmaya başlayıp filmi kapattık. İrem'in ısrarı üzerine filmi kaldığı yerden açtık. Film bitine kadar korkmaya devam ettik. Sürekli birbirimizi sakinleştirdik. İki hafta boyunca etkisinde kaldım. Şu an filmi anlat deseler hatırlamam. (Ebru Tolunçolu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Yanlış hatırlamıyorsam 7 sene kadar önceydi. Abimlerle beraber sinemaya gitmiştik. Gittiğimiz film "Dabbe"ydi. Filmin ne olduğundan habersiz filmi izlemeye başladım. Çok korkmuştum. Sinemadan çıktığımızda korkudan ölüyordum. Çıktığımızda da yağmur yağıyordu. Ve her su birikintisinden cin çıkacak sanıyordum. O gün bu bugündür cinle ilgili her şeyden korkuyorum. (Osman Salman, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

O gün iPad'imde ilüzyon gösterileri yazmıştım. Bir tane karı ve kocanın yaptığı ilizyon gösterisinde adam karısının ağzını ve ellerini bağlamış, ayırmak için bir ilüyon yatağına yatırmıştı. İlk önce karısının ayaklarını kesmişti ama hiçbir şey olmamıştı. İkincisinde karısının kafasını kesecekti ama maket olan kafayı koymamıştı. Kadın içinde olduğu yataktan bağırıyordu çalışıyordu ancak ağzı ve elleri bağlı olduğu için hiçbir şey yapamamıştı, onun için adam karısının kafasını kesmişti. (Zeynep Tatar, 5. sınıf, Bahçeşehir, İstanbul)

Güzel bir yaz akşamıydı, ben ve abim TV izlerken bir kanalda “Çılgılık” diye bir film vardı, izlemeye başladık. O zaman yaşım küçüktü ama korku filmi izlemeyi seviyordum. Her neyse işte iziyordum filmi. Çok korkunç sahneleri vardı. Kafamı yorganın altına sokuyordum, korku sahneleri geçtiği zaman çıkarıyordum. O filmin etkisi üzerimde yaklaşık bir hafta sürdü. (Mustafa Kaya, yaş 18, Çayırılı, Erzincan)

Korkutmalar, Şakalar

Acımasız Şaka. Bir gün karabasandan çok korktuğum halde karabasandan bahsedildi ve bana bir şaka yapıldı. Gece yarısı balkonda komşumuz beni kandırmak amacıyla birileri ile sözleşip karabasan kılığına girmişti. Ve yanıma o karabasan kılığıyla gelmişti. E ben de küçüğüm, garibanım daha, inandım. Komşumuz beni karabasan kılığından ısırtıyor, cimcikliyor, kovalıyor. E haliyle benim de aklım çıktı. Bu durum adeta ödleğ yerine konulmama sebep olmuştu. Ve öyleydi de çünkü o gündən beri beni karabasandanlar ya da komşularım basacak diye aklım çıkıyor. (Rümeysa Bedir, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Küçükken annem bana yemek yedirebilmek için karabasan hikâyesi anlatırdı. Eğer yemeğini yemezsen karabasan seni yer derdi. Ve ben çok korkardım bundan. Bu yüzdendir ki karabasan hikâyesi anlatıldığı zaman aynı gece ben altıma yapardım yani yatağıma islatırdım.

Annem bunu fark edince bana karabasan hikâyesi anlatmaktan vazgeçmişti. (Duygu Kolağasıoğlu, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben küçükken en çok korktuğum şeylerden biri akşamları sakız çiğnemektir. Bir gün sakız çiğnerken annem akşamları sakız çiğnenmez çünkü ölmüş birinin etini çiğniyormuş gibi oluruz derdi. O sırada dedem ölmüştü ve ben dedemin etini çiğniyormuş gibi hissediyordum. O günden sonra sakız çiğnerken akşam çiğnememeye dikkat ederim hatta bazen gündüz bile çiğnemekten korkarım. (Ülkü Zeynep Atasoy, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Küçükken annem bana bir olay anlatmıştı. Adamın biri mezar-
dan, mezarlıktan korkmazmış. Arkadaşlarına da bunu söylemiş. Arka-
daşlarıyla iddiya girmişler, gece yarısı mezarlıktan geçecekmiş bu
adam, geçerken paçası taşa takılmış düşmüş. Adam korkudan birkaç
saat içinde ölmüş. Annem de bana eğer korkmazsan böyle olur diye
korkutmuştu. (Mine Toraman, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Küçükken bana gece çeşmenin önünden geçme kötü ruhlar seni
huzursuz eder derlerdi. Ben de köydeyken hep eve geç gelirdim ve evi-
mizin yanında çeşme vardı. Eve geç gelmeyeyim diye öyle derlerdi.
Ben de hep eve 1 sokak aşağıdan dolanırdım. (Abdurrahman Ceylan,
11. sınıf, Sincan, Ankara)

Okuldan yeni dönmüştük. İlk kez eve tek başıma girecektim. Kar-
deşimle beraber kapının önüne geldik. Kapıyı açtım. İlk kez evde kar-
deşimle beraberdim. En küçük bir ses bile beni korkutuyordu. Kardeşi-
me bakıyordum. Servisten indiğimizden beri ben korkuyordum ama
kardeşim çok heyecanlıydı. Onu anlamıyordum. Galiba yaşı küçük di-

ye korkmuyordu. Ve sonra ders çalışmak için odama girdim. Annemin eve gelmesi için saniyeleri sayıyordum. Sonra yine saate baktım. Saat daha 18.00'dı daha annemin gelmesine bir saat vardı. Ders çalışmaya tam başlıyordum ama yine korktuğum için aklım başka yerlere gidiyordu. Sonra su içmek için korka korka mutfığa gittim suyum içip tam mutfığın kapısından çıkarken kardeşim bana "bööö" diye bağırды. Bir anda kalbim ağzıma geldi. Sonra kardeşime bir tokat yapıştırdım. Kardeşim çok ağlamaya başladı. Sonra gitti ev telefonundan annemi aradı. Ben de anneme her şeyi açıkladım. Bana kızmadı. Bana "Sen bu evin babandan sonraki erkeğisin." dedi. O günden sonra çok cesaretlendim ve artık evde tek başıma korkmuyordum. (Enes Efendioğlu, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Ben 6 yaşındayken o yaz köye gitmiştik. Yaz tatilini orada geçirecektik. Gece otururken amcamların konuştuklarına kulak verdim. Bizim köyümüz Ankara'nın Polatlı ilçesi. Köyümüzde eskiden cüceler yaşamış. Köyün sonunda bir çeşme var. Çeşmenin az ilerisinde 2 tane küçük mezarların olduğunu söylediler. Bir sel gelmiş köyümüze bütün cüceler ölmüş yalnızca 2 cüce kalmış ve bunların ölümlerini çok sonra bulup gömmüşler. Cüceler gece kalkıp çeşmenin etrafında gezerlermiş sevmediklerini de kuyu kazıp oraya iteklerlermiş. Ertesi gün abimle ve ben merak edip gezintiye çıktık. Çeşmenin oraya gittik ama cüce falan görememiştik. *Etrafta* kimse yoktu fark etmeden uzaklaşmışız. Abim sürekli seni cüce yiyecek diye beni korkutuyordu. Sonra koşmaya başladı ona yetişemedim. Bir evin arkasından dolanıp ben de avluya dönenecektim. Bir baktım ki evin arkasında bir çukur adeta mezar gibi tam oraya geldim ki arkadan biri beni itekledi. O kadar korkmuştum ki kalbim beynimin içinde atıyor sandım. Sonra abimin kıkırtılarını duydum ona çok kızmışım. Çukurdan çıkarttı beni. Her yerim toz olmuştu. Eve döndük bu olayı anneme anlattım. Annem de bunun bir rivayet olduğunu söyledi ve güldü. Bu olay beni küçükken çok korkutmuştu. (Hilal Ünal, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Geçen sene annemin arkadaşlarıyla beraber Tekirdağ'a tatile gitmiştik. Babam çalıştığı için ve bir ay kalacağımız için babam gelmemiştir. Bir yazlıkta kalıyorduk ve denize çok yakındı. Her gün plaja gidiyor, altı saat sonra eve geliyorduk.

Bir gün annemin bir arkadaşı deniz yatağı aldı ve bize istediğimiz zaman kullanabileceğimizi söyledi. Ben de hemen kaptığım gibi denize koştum. Ama ablam durur mu? Hemen peşimden geldi ve inmemi söyledi. Ben inmeyince de yatağı sınıra doğru götürmeye başladı. Artık su boyumu bile geçiyordu. Bir anda bir dalga geldi ve yatak devrildi. Annem de denizden öğrendiği için beni kurtarmaya da gelemedi. Tam ayağıma yosun dolandığı anda, ablamın saçları elime takıldı ve onun saçlarına asılarak sudan çıktım. Yüzme bilmediğim için de saçına asılı şekilde kıyıya kadar geldim.

O gün bu gündür deniz yatağı kullanmaktan ve denizde derinlere gitmekten çok ama çok korkarım. (Beyza Nur Akalın, 6. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

Ben küçükken yemek yemediğim için beni yemek yemem için korkuturlardı. Annemler her akşam beni korkuttukları için sanırım dedikleri şey bilinç altıma yerleşmiş. Söyledikleri şey de "Bak yemezsen öcü gelir alır götürür seni" diyorlardı. Her gün uyuduğumuzda hep korkunç rüyalar görüyordum ve tuvaletin orada bir kadın duruyordu elinde ise bıçak vardı. Üstüme üstüme geliyordu ve hemen uyandım. Bir başka rüyamda ise yatak odasında bir kadın vardı, o beni odaya çekiyordu. Hani uyanınca yumruk yapamazsın, hal kalmaz ya ellerinde kollarında, işte o zaman benim de öyle oldu, hareket edemiyordum. Odaya doğru çekiyordu beni. Burada inanılmaz olan şey bu rüyam gerçek oldu. Aslında biraz bilinçaltıma girdiği içindir. Eğer beni küçük yaşta korkutmasalardı, ben bu rüyaları görmezdim. Ama bazıları gerçek oluyor ondan hâlâ korkuyorum. Ben bunların kabus olduğunu biliyorum aslında. Ve ben bir şey öğrendim küçük yaşta hiçbir çocuk korkutulmamalıdır. (Merve Özge Tanya, 7. sınıf, Bağcılar, İstanbul)

4-5 yaşındayken şımarıldığımda annem beni durdurmak için hep korkuturdu. Yine o günlerden biriydi. Parka gitmiştik. Arkadaşlarımla oynarken bağırp çağırıyorduk. Annem bana seslendi. Yanına gidip ne olduğunu sordum. “Çok bağırmayın burada hemşire var. İğne yapar.” diyerek beni korkuttu. O günden sonra çocukluğum boyunca o parkta oynarken çok bağırmadım. Büyüyünce öyle bir hemşirenin olmadığını öğrenince çocukluk yıllarıma adeta acıdım. O bağıramayıp çağıramadığım çocukluk yıllarıma geri gelmesini istedim. (Hakan Gani Koçak, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Bu olayı annem bana ondan izinsiz dışarı çıkmamam için anlatırdı. Olay anneannemin başından geçmişti.

Kız Elmaçukur Köyünde babası ile yaşıyormuş. Annesinin yanına gitmek için evden çıkmış. Yol üstünde evimizi görmüş ve anneannemden yardım istemiş. Annesinin yanına gitmek istediğini söylemiş. Anneannem elindeki yoğurdu kıza vererek bekle şimdi geliyorum deyip eve üstüne bir şeyler giymeye gitmiş. Kız kararını ne değiştirdiyse anneannemi dinlememiş. Yoğurdu kapının önüne bırakıp çekmiş gitmiş. Birkaç gün kızdan haber alınamamış. Daha sonra ailesi kızın cesedini ve paramparça olmuş kıyafetlerini bulmuş. Kızı ayı parçalamış... (Hilal Tulum, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Eşekli dede. Birinci sınıfa yeni başlamıştım. Köyde okuduğumuz için herkes birbirini tanırdı. Küçük olduğumuz için okula gidip gelirken tozlu topraklı yollarda oynardık. Saati filan umursamaz çocukluğun verdiği yaramazlıkla okuldan eve hep geç dönerdik. annem bunu her yaptığımda beni korkuturdu. Bu yaramazlıkları tek başıma yapmazdım, arkadaşlarımız da olurdu. Annemin bana anlattığı hikâyeleri arkadaşlarıma da ablaları, abileri veya anneleri anlatırdı. Yine bir gün okula gitmek istemediğimi evde kalmak istediğimi anneme söylediğimde benim okula gitmem için bir hikâyeye anlatmıştı. Köyde eşiği olan yaşlı bir amca vardı. Karısı yoktu. Tek başına yaşıyordu. Kocaman

göbeği ile gezer ve eşeğini yanından hiç ayırmazdı. Bizim okul çıkış saatimizde eşeğiyle gezintiye çıkar köy meydanında dolanırdı. Annem onun her gün okul çıkışında bizi kontrol etmeye geldiğini ve okula gelmeyenleri yediğini söylerdi. Ben inanmadığımı söylediğimde bana onların çocukları da bir gün okula gitmemiş ve onları yemiş. Göbeği o yüzden çok büyük. Hatta çocukları okula gitmek istemediklerini annelerine söylediklerinde anneleri izin verdiği için annelerini de eşeğe çevirdiğini sürekli okulun önünde eşeğini gezdirip çocukları takip ettiğini söyledi. Eğer okula gitmezsem karısını eşeğe çevirdiği için ona kim senin yemek yapmadığını ve beni yiyerek karnını doyuracağını söyledi. O gün okula ağaçların arasında taşların arkasında saklanarak gitmeye çalışırken eşeğiyle ve kocaman karnıyla gelen amcayı gördüm. Daha hızlı koşmaya başladım. Ondan kaçmaya çalıştığımı anladığında yanıma gelmeye çalıştı. Ben hızla okula giderek arkadaşlarımın yanına gittim. Bu olayı onlara anlattığımda aslında onların annelerinin de aynı hikâyeyi anlattığını fark edince daha çok korkmaya başladım. Artık her gün okula kaçarak, saklanarak ve koşarak gidip gelmeye başlamıştım. İkinci sınıfa geçtiğimde ise ablam bana annemin beni korkutup okula göndermek için öyle söylediğini anlattı. Ablam eşeğe binmişti. Ve onun çocuk yemediğini bana kanıtlamaya çalışmıştı. Ama ben ablamı yiyecek diye bağırarak ağlamaya başlamıştım. O gece uyuyamamıştım. Ve annemin yanında yatmıştım. (Gizem Günaydın, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

3 yaşımdan 9 yaşına kadar çocukluğumda korkutulup sonrasında saçma bir şey olduğunu öğrendiğim durumlardan biri, akşam 18.00'dan sonra sokağa çıkıp, parka gidemeyeceğimi söylerlerdi. Akşam 18.00'dan sonra sokağa çıkarsam uzun kuyruklu kara köpeğin beni yiyeceğini söyleyip korkuturlardı. 9 yaşına kadar akşam 18.00'dan sonra dışarı hiç çıkmadım. O sıralarda dedemlerle birlikte yaşıyorduk. Kendi evimize taşındığımızda nakliye kamyonu ikinci eşyaları getirmek için geldiğinde saat 20.00'dı. O saatlerde dışarıydım uzun kuyruklu kara köpeğin olmadığını beni korkutup akşam dışarı çıkmamamı sağ-

ladıkları için söylenen yalanlardan biri olduğunu öğrendim. (Aydıncan Kazaklı, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir yaz köyde kalmaya gitmiştik. 9-10 yaşlarındaydım. Köyde herkes tarla, bahçe işleriyle uğraşıyordu. Dedemlerin evlerine uzak bahçeleri vardı. Yolu da çok garipti. Küçük bir uçurumun kenarından yürüyorduk. Yol biraz da bayırdı. O yolun başında yıkık dökük ev vardı. Dedem evde yaşayanların öldüğünü ama ruhlarının evlerini terk etmediğini söylemişti. O eve girmememizi söylemişti. Sonra büyünce öğrendik ki o eve bir çocuk girmiş, başına taş düşüp ölmüş. Başka çocuklar da o eve girmesinler diye hikâye uydurmuşlar. Ama ben o evin önünden geçerken hâlâ korkuyorum. (Deniz Yeriçer, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben yaramazlık yaptığımda annem bir çocuk varmış sürekli annesini üzecek şeyler yapıyormuş annesini çok yoruyormuş Allah da o çocuğu taş etmiş annesini üzdüğü için ve sen de öyle yaparsan Allah da seni taş eder, o yüzden uslu dur anneni üzme derdi. Benim de her zaman annemin anlattıkları gelirdi aklıma korkardım ve annemi üzecek bir şey yapmamaya çalışırdım. (Merve Kaya, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Bizim yan komşumuz aralık ayında vefat etmişti. Annemler de komşuyla evini toplayacaklardı. Komşumuz da biraz etkilenmiş, annemi çağırmişti. Annemle birlikte ben de gittim. Ben de biraz korkmuştum ama yine de annemin yanına gitmiştim. Kapı da açıktı. Koridorun ışıkları yanmıyordu karanlıktı. Komşumuz Azrail'den, ruhlardan bahsetmişti. Ben kapıda birini gördüm, karanlık olduğu için çok değişik geldi, bir de o konuşmalardan bayağı etkilenmişim ki bir "Az Azrail" diye kekelemişim. Bir süre sonra kendime geldim. Meğer o kişi babamış. Onlar da bana bir şey demek yerine gülüyorlardı. (Melike Gülten, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben 1, 1.5 yaşına kadar biberonumu kullanmışım annemlerde artık bırakmam gerektiğini düşünmüşler bir türlü bana biberonu unutturamıyorlarmış ben bırakmıyormuşum o sırada biz Alanya'da kalıyormuşuz annemler bir gün bana biberonum inekler tarafından alındığını istersem onların beni yiyeceğini söylüyorlarmış ben de korkudan bir daha biberonumu isteyememişim zamanla unutmuşum. (Melike Gülten, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben 6, 7 yaşlarındaydım ben ve kardeşim evde çok sıkılmıştık. Annemden dışarı çıkmak için izin istiyorduk ama annem hava kararmaya başladığı için izin vermiyordu ve biz ısrar ettikçe akşam akşam çocuklar dışarı çıkmaz cinler periler ortaya çıkar diye bizi korkutuyordu ama biz anneme inanmıyorduk dışarı çıkmak için de can atıyorduk. Apartmanın birinci katında oturuyorduk kardeşimle mutfağın balkonundan dışarı inebileceğimizi düşündük ve annem görmeden aşağıya indik. O sırada annem bizi gördü ve balkondan içeri girmemiz için periler sizi korkutursa karışmam diye söylenmeye devam ediyordu. Biz daha oynayamadan yağmur atıştırmaya başladı biz de üzgün bir şekilde apartmandan içeri girecekken apartmanın otomatığı yanmadı gözümüz bir şey görmüyordu ve siyah üçgen şapkalı bir çocuk merdivenlerden atlayarak yanımızdan geçti o anda kardeşimle büyük bir çığlık attık. O çocuğu bir cin sanmıştık çok korkmuştuk eve girdiğimizde hâlâ ellerimiz ayaklarımız titriyordu. O gün bugündür annemin sözünden çıkmam. (Merve Kaya, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Gece elektrikler gittiğinde oturuyorduk. Büyük ablalardan biri anısını anlattı. 15-16 yaşlarında gittiği bir kampta arkadaşlarıyla otururken 3 harflilerden bahsetmeye başlamışlar. Arkadaşlarından bir tanesi 3 harflilerin ayaklarının ters yöne dönük olduğunu söylemiş. Konu ilerledikçe korkuları artmış. O sırada elektrikler gelmiş. Arkadaşlarından biri o arada elini yüzünü yıkamaya gitmiş. Gittiğinde banyodaki arkadaşının ayaklarının ters olduğunu fark etmiş. Hemen kamp gö-

revlisinin yanına gidip olayı anlatmış. Kamp görevlisi de ona şaka yapmak için ayaklarını ters çevirip

– Böyle mi?

diye sormuş. Kız korkudan oraya yıkılıvermiş. (Naciye Nisa Hayta, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Annem beni doğurduktan 52 gün sonra anneannemgile bıraktı. Çalıştığı için bana bakamıyordu. O yüzden benim küçüklüğüm orada geçti. Dayımın oğlu Sertaç abi de orada kalıyordu. Küçük dayım da oradaydı. Hep onlarla vakit geçiriyordum. İkisi bir olup bana motorcuları gösterip beni korkutuyorlardı. “Yanlarından geçme seni kaçırlılar.” deyip duruyorlardı. Ben de belli bir yaşa kadar motorculardan hep korkmuştum. Ve her gördüğümde kaçırdım. (Koray Kozan, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Bir gün elektrikler kesilmişti. Ablamla karanlıkta oturuyorduk. Ablam cinler geldiği için elektriklerin gittiğini söyledi. Cinler güneşi sevmezmiş. karanlık olan her yere saklanırlarmış. Bazen de özel güçleriyle elektriği keserlermiş. Dışarıda oynadığımda hava karardığında ablam cinler çıkmaya başladı eve gel derdi. Çok korkardım karanlıktan. Hava karardığında da hemen eve giderdim. Karanlıkta uyuyamazdım. (Esmâ Aslan, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Babam anlatırdı, korkmam ve uyumam için: Zamanın birinde, parkın içinde, yerin derinliklerinde bir çocuk katili yaşamış. Çocuklar oyun oynarken ses yapıp bağırıp çağırdığında dayanamaz çocuklardan bir iki tane günlük kaçırmış. Kaçırdığı çocukların gözlerini çıkarır kavonaza koymuş. Burunlarını mandallarla çamaşır ipine asarmış, dudaklarını iğne iplikle dikermiş, saçlarını keser biriktirir pas pas yapmış. Parmaklarını çekiçle kırarmış. Kavonaza koyduğu gözleri bek-

letir içtiği çorbaya, yemeğe koyarmış. “Çocukların ne suçu var ?” dediğimde ise aldığım cevap hiç değişmezdi, babam sesini kalınlaştırıp gözlerini kocaman açıp:

– Senin gibi bağırıp çağırmışlar, annelerini üzmüşler, mızızlanıp ağlamışlar, alınan oyuncaklar yarına çıkmazmış, senin gibiymiş işte, bir gün senin de başına böyle bir şey gelecek!” Gözlerim dolar gerçek olacağını düşünürdüm. Parktan nefret eden bir çocuk düşünabiliyor musunuz? İşte o kişi babamın anlattığı hikâyeden dolayı benim. (Rümeysa Özçelik, 10. sınıf, Sincan, Ankara)

Ben küçükken akşam geç saatlere kadar dışarda gezerdim top oynardım. Yine bir gün dışarda geç saatlere kadar gezdim oyun oynadım ve eve gittim. Annemgilin söylediğine göre çocuk kaçırmışlar. Annemgil de ben dışarı çıkmayım diye bak bizim mahallede çocuk kaçırmışlar seni de kaçırlılar dedikleri günden sonra dışarıya çıkıp geç saatlere kadar oynamadım ve o günden sonra dışarı çok fazla çıkmadım. Küçükken anneler beni böyle korkuturlardı. (Çağrı Arslan, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Çok eski zamanlardı. Amcam bizi korkutmak istiyordu. Bizde o zamanda hırsızlar pek çok etrafta vardı. Amcam üzerini değiştirmiş, başına bir şal bağlamış ve kapının önüne gelmişti. O an çok korktum çünkü o kadını tanımıyordum ve sese de bir tuhaf gelmişti. O kadın yani amcam hemen içeri girdi ve elinde de bir sopa vardı. Hemen ben de elime bir sopa aldım ve onun ensesine vurdum. Daha sonra öğrendim amcam olduğunu, çok üzüldüm. Ama öyle yapması beni çok korkutmuştu. (Yıldız Beyazkaya, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Küçükken hiç yemek yemeyen mızız bir çocukmuşum annem ne yaparsa yapsın yemek yemezmişim. Annem yine bir gün yemek yedir-

meye çalışıyordu o arada da dışarıda yağmur yağıyordu çok şiddetlide gök gürlüyordu, zaten çok korkak olduğum için gök gürültüsünden de çok korkardım. Annem de yemek yemem için gurgur dede hikâyesini anlatmıştı. Hikâyede hiç yemek yemeyen annesini üzen bir çocuk varmış, annesi de gurgur dedeyi çağırmış gurgur dede de yağmurla birlikte ses çıkara çıkara gelmiş ve eğer yemek yemezsen çok yağmur yağdırırım bütün dünyayı yok ederim demiş, çocuk da çok korkmuş, annem bana bunu anlatırken dışarıda gök gürlledi, annem de gurgur dede geliyor, bütün dünyayı yok edecek eğer yemek yemezsen demişti çok korkmuştum hâlâ ne zaman gök gürllese gurgur dede aklıma gelir ve korkarım. (Dilanur Bekar, 11. sınıf, Sincan, Ankara)

Arkadaşımla gidiyordum. Bir çocuk çıktı ve bizi korkuttu, sonra çocuk koşmaya başladı. Koştum ve tuttum. Şöyle dedim, “Sen ne yapıyorsun, sen bizi korkutunca eline ne geçti?” dedim ve doğruyu anlattım. Ve doğruyu anladı ve sonra yürüyerek evine gitti. (Ömer Açıknel, 6. sınıf, Çamkonak köyü, Kandıra, Kocaeli)

Çok şükür fazla korktuğum bir şey olmadı ama arkadaşlarımın kapının arkasında durup ben gelince “bö” diye birden karşıma çıkmasından çok korkarım, bağırırım felan. (Şükran Özetin, 9. sınıf, Alanya)

9-10 yaşlarındaydım. Kendi kendime eğleniyordum. Daha hiçbir şeyin farkında, ciddiyetinde değilim. Oyuncak, plastik bir yılanım vardı. Apartmandaki her kapının önüne koyup, zili çalıp kaçıyordum. Alt komşumuzun yeğeni hamileydi. Kapıyı onun açacağını bilmiyordum. Sonra o kapıya yılanı koyum, zili çaldım ve kaçtım. Tabii ki yukarıdan da izliyordum. Kapı açıldı ve çığlık atıldı, kadın yere düşmüştü. Çok korkmuştum. Kadın hamileydi ve “düştü” diyordu. Hastaneye gittiler.

Ama düşmemiş. O gün yaşadığım korkuyu anlatmaya kelimeler yetmiyor. Çok korktum ve pişmanım... (Ayşegü Ersoy, 9. sınıf, Alanya)

Bu güne kadar korktuğum olaylar olmuştu. Ama bu kadar korkmamıştım. Yazın köyde hep kuzulara giderdim. Bir gün akşam saat dokuz gibi bir şeydi. Kuzuları köyün içinden geçirip bizim koma götürüyordum. Bizim komun önünde simsiyah, gözleri parlak bir şey vardı. Ben de dedim kendi kendime köpek felandır. Ama kuzuları götürüp koma koyuyordum. O zaman komda ışık felan yoktu. İçeri kattım, tam çıkıyordum ki birden üzerime ayı saldırmış gibi birisi saldırdı. Bir an zannettim o siyah şey ayıdır. Ama tam o zamanda bir an kendimden geçtim. Tam böyle 5-10 saniye boyunca kendimi kaybettim. O an öyle korktum ki anne anne diye bağırdım. Kendime geldiğimde karşımdaki kişi abimmiş. Ve o an hiçbir şeye inanamadım. (Ali Akbaba, yaş 16, Çayırılı, Erzincan)

Değerleri

Sadece benim değil, belki de ülkesini seven bütün insanların korkması, üzülmeye gereken bir korku daha var. Küçükluğümden beri Atatürk'le, bayrakla, vatanla ve milletle büyüdüm. Karşımda kim olursa olsun, görüşlerini beğenmiyorsa eğer açıkca dile getiriyorum. Çünkü öyle bir hale geldik ki, zorluklarla kazandığımız savaşı, şehitlerimizi, ata'mızı unuttur olduk. Ve bu beni gerçekten çok üzüyor. İleride annemin, babamın bana her gün anlattığı Atatürk sevgisini, vatan sevgisini ben de çocuklarıma anlatacağım ama daha sonraki nesillerin bu sevgiden yoksun olarak yaşamalarından korkuyorum. (Şimal Gürtekin, 11. sınıf, Yalova)

Benim en büyük korkum, ülkemizin bölünmesidir. Çünkü bu millet bu toprakları kolay kolay kazanmadı. Vatanın her karışı şehit kanıyla sulandı. Bu kadar zor kazanılan toprakların kolay bir şekilde

verilmesi benim en büyük korkumdur. Son zamanlarda doğuda çıkan olaylar, Türk-Kürt tartışmaları, “ülke bölünüyor” sözleri bu korkumu yine dışarı çıkarttı. (Mehmet Ali Arıkan, 11. sınıf, Yalova)

Diğer bir korkumsa, daha doğrusu kaygımsa, ülkemizin bölünmesi ve dağılmasıdır. Bu da beni ve tüm Türk milletini üzer ve korkutur. (Ayşenur Alparıslan, 11. sınıf, Yalova)

İnternet günümüzün en önemli gereçlerinden biri. Belki saçma gelebilir ama internetin kesilmesinden çok korkuyorum. Çünkü genellikle derslerimi ve ödevlerimi oradan takip ediyorum. Kesildiği zamanlarda ise çok boşta kalıyorum. Örneğin felsefe sınavının notlarını fotokopi çekirtmemişim ve bir arkadaşımın telefonuyla resimlerini çekip internete koymuştum. Ancak, o gün altyapı çalışmasından dolayı internetim kesikti. Bu da sınava çalışmamama sebep olmuştu. Bu ve benzeri nedenlerden dolayı internetin kesilmesinden korkuyorum. (Onur Emre Karadağ, 11. sınıf, Yalova)

Ne yalan söyleyeyim, yaklaşık yarım saattir neden çok korktuğumu düşünüyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Yani korktuğum şeyler var elbet, bir keresinde Samsun’da bir tarlada dolaşırken yılan görmüştüm, bayağı korkmuştum, vücudum kasılmıştı, hareket edememiştim. Ama öyle çok kayda geçer bir korku değil. Genelde böyle korkular hissetmiyorum. Daha çok duygusal boyutta korkularım, kaybetmekten korkmak gibi. Öyle bir korkumu yazacağım o yüzden. Yaklaşık iki üç hafta önce iki çok çok sevdiğim arkadaşımın arasında kaldım. En sevdiğim, en yakın olduğum iki insanın. İkisi arasında bir anlaşmazlık vardı ve ben bunu çözemiyordum, o zaman kaybetmekten çok korkmuştum. Ya ikisini birden ya da sadece birini kaybedecektim. Gerçekten çok korktum. Peki sonuç olarak ne oldu dersiniz? Aralarını

düzeltemeyi başaramadım, birini kaybettim. Kortuğum kadar varmış, çok üzülüyorum şimdi bu kırgınlık yüzünden. (Betül Bilir, 11. sınıf, Fatih, İstanbul)

En büyük korkum: sıradan bir insan olup yıllarca boyumdan büyük işlerde çalışıp hayatımı boş bir şekilde heba etmek. Fabrikalarda çalışıp, bize verilen kısacık ömrü neşe ve huzur içerisinde yaşamak varken, yıllarca günde ömrünün 10 saatini işe harcayıp, ortalama 8 saatini uykuya harcayıp, 1 saat ihtiyaç molası verip geri kalan 5 saatle yetinmek zorunda olabileceğimi düşünmek bana korkunç geliyor. Üstelik kendine ayırabileceğin haftanın bir günü olan hafta sonu tatilini sadece zihinsel ve bedensel olarak dinlenmek için kullanacağını düşünmek daha da korkunç geliyor. Geleceğim hakkında endişelenmek midir, korku mudur bilmiyorum, ancak bu bana yaklaşık 3 yıldır bir takıntı haline geldi. (İsimsiz erkek öğrenci, yaş 19, Manisa)

Bir de günlüğümün kaybolmasından çok korkuyorum. Birinin alıp okumasından. Sınıf arkadaşlarımla, ailemin vs. (Ayşe Nur Atmaca, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Beni şu ana kadar korkutan en önemli olay Gezi Parkı olaylarıdır. Devletin istikbali, dünyanın gözünde Türkiye'nin yeri, iç savaş çıkma ihtimali beni çok korkuttu. (Ahmet Sarsınlar, yaş 15, Kasımpaşa, İstanbul)

Ben daha 7-8 yaşındayken annem kanser hastalığını geçirdi. Onun bu kanser hastalığını yenemeyeceğini sandım ve çok korktum. Her zaman Allah'a dua ettim; bana, bize annemizi bağışlaması için, her zaman hiç sıkılmadan elimi Rahman ve Rahim olan Allah'a açtım.

Hayat çok zor, özellikle de yaşamak çünkü hayatta insanı her türlü olumsuzluklar bekler. Benim en büyük olumsuzluğum buydu işte.

Hayatı, insanları hiç anlamıyorum. Çünkü insanlar hayata boş gelirler çünkü öbür dünyaya dolu gitmek için ama insanların çoğu hat-ta yarısı bu dünyaya boş gelip boş gidiyor. Bu benim umurumda değil fakat karşımda bu kadar saçma, bu kadar kişiliksiz insan gördüğümde yaşamaktan sıkılıyorum. Benim en büyük korkum yaşadığım zor anlar değil, asıl bu insanların benim nefesimi her dakika, her saniye boşa tüketmeleridir. (Songül Polat, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

En son oynanan Fenerbahçe-Galatasaray derbisini izlerken çok korkmuştum. Yüz kişilik bir salonda Fenerbahçeliler ve Galatasaraylılar maçı beraber izliyorduk. Hakem penaltıyı verdiğiğinde bütün Galatasaraylılar ayağa kalkmıştı ve ben korku içinde penaltının kullanılmasını bekliyordum. Gol oldu ve herkes bir anda bağırma, zıplama başlamıştı. Bu bende büyük bir korku ve üzüntü yaratmıştı. Fakat ardından attığımız iki gol beni inanılmaz derecede rahatlattı. Daha sonra maçın sonlarına doğru Burak Yılmaz, Volkan'la karşı karşıya kaldı ve yine herkes ayağa kalktı. Fakat Burak Yılmaz çok kötü bir vuruş yaparak beni inanılmaz rahatlattı. Daha sonra maçın uzatma dadıklarında Volkan ve Sabri tartışmaya girdi ve kırmızı kart gördüler. Son beş dakikaya kalecisiz girdik ve o beş dakika hayatımın en korku dolu beş dakikalarındandı. Ama yine Kadıköy'de bizi yenemediler ve on beş sene oldu. (Ertan Kazımoğlu, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

“Türk” adının yok edilmeye çalışılması. (Murat Hakan Yücesan, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Bir Cumartesi günü Züla'le birlikte Başakşehir'deki McDonalds'taydık. Yedik, içtik, oturduk. Bir ara lavaboya gittik, son

kez masaya dönüp durağa doğru yürümeye başladık. Durağa geldik ve telefonla ilgili bir şey söyledi Zülal. Aklıma telefon geldi. Çantama baktığımda telefonum yoktu. McDonalds'ta unuttuğumu fark ettim. Durakla McDonalds arasındaki mesafe 10-15 dakika normalde ve ben o yolu 2-3 dakikada koşarak gittim. Bizim yan masamızdaki çift hâlâ oradaydı ve adam bana “Telefonunu mu unuttun?” dedi. Ben o ara ağlamaya başladım, “Daha çok yeniydi :(“ dedim. Görevlide olduğunu söyledi. Hemen gittim ve telefonu alacakken adam inanmadı bana. Tarif ettim, dedim “İçiniz rahat olsun.” Kilidi açtım, inandı. Çıkarken aptal dermişçesine bir bakış attım adama ve çıktım. Boğazımın yandığını fark ettim ve yola çöktüm. Sonra Zülal su aldı geldi ve eve döndüm. (Büşra Işıldak, 10. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Benim en büyük korkum Fenerbahçe'nin 90+3'de gol yemesidir. Mesela, Avrupa liginde Fenerbahçe gruplarda ilk maçında Marsilya'yla karşılaşılıyordu. Maç ne güzel 2-0 gidiyordu. Son 10 dakika kalmıştı. Tabii ki de herkes Fener'in yeneceğini düşünüyordu. Dakika 81, 2-1 oldu. Bir anda benim içimi bir korku sardı. Tır tır titriyorum. 90+3'dü. Rakip korner kullanıyordu. Bu ataktan sonra maç bitecekti. Maçı anlatan spiker bile “Tamam bu maç bizim. Gözler hakemde” diye konuşuyordu. Demek ki galibiyetten emindi. Rakip korneri kullandı. İçeri doğru topu kesti. Bir anda bir kafa vuruşuyla top ağlara gitti. O an ben donakaldım. Dünyayla bağım bir anda kopmuştu. Bir daha öyle maç gelmez inşallah karşıma.

Bir diğer korkum ise birisinin bir yere saklanıp beni korkutması. Bir gün mahallede arkadaşlarla dolaşıyorduk. Bir binanın balkonunun içine girdik. Bir anda arkadaşım içeriye gel dedi. Ben de gittim. Tam içeri girecekken karşımda maskeli birisi. Bir anda korkudan bayılacaktım. Kendime zor gelmiştim. (Hasan Toka, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Karşı Cins

Korku, bir de karşı cinse duyulan korku vardır. Çünkü onların yani erkeklerin sağı solu hiç belli olmaz, bu yüzden içimizde bir korku vardır. Biraz tuhaf, biraz da komik bir korku ama olsun. (Rabia Darbaş, 10. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Arkadaş olduğum bir kızın (normal arkadaş) onu sevdiğimi duymasından ve hele de başkalarının duymasından çok korkarım. (Eyüp Terdi, 9. sınıf, Sultangazi, İstanbul)

Beni mutlu eden duygudan asla korkmam. Aslında mutluluk da bir duygu değil midir? Benim gözümü kör eden buydu sanırım. O aşk sandığım, hayatın sadece ondan ibaret olduğunu sandığım insanın nereden bilebilirdim ki benim en çok korktuğum insan olacağını. Hani benimle çok mutlu oluyordu, hani ben onla çok mutlu oluyordum. İşte aklımın başına geldiği an, annem her şeyi öğrenmiş ve ben biliyorum ki annem hiçbir zaman bu kadar üzülmemiştir. Bu dünyada hiçbir şey anadan, babadan önemli değilken ben nasıl böyle bir nankörlük yaptım. Korkuyordum, babam dövecek mi, aşk sandığım insan peşimi bırakacak mı, anam ne zaman beni affedecek, yoksa ben korkumun içinde debelenip duracak mıyım? Evet, korku bu olsa gerek. Hiçbir şeyden korkmadığım kadar köpek gibi pişman olduğum hatayı yapmak benim için hayattaki en büyük korkum ve hâlâ korkuyorum, biliyorum ki korkucam da, zaten korkmam da gerek. Diliyorum ki hiçbir zaman bu kadar aciz olmam. (İsimsiz, lise, Antalya)

Hayatımda ilk defa birisini sevdim. O sevdiğim kişinin başka birisiyle mutlu olmasından ve onunla aile kurmasından korkuyorum. (Çiğdem Çınar, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Sevdiğimi kaybetme korkusu: Bu yaşıma kadar sevgili konusunda birçok kızla çıktım. Muhabbet ettim, vakit geçirdim. Yaşım 17 oldu neredeyse. Bu dönemin yani 2012-2013 okulun başlarında karşıma çok güzel ve çok talı bir kız çıktı. Muhabbetimiz gayet normaldi. Ta ki 15 Kasım 2012'ye kadar. O gün hayatımın nerdeyse en güzel günüydü. Bu tatlı kız bana bir adım atmıştı. Belliydi, o da benden hoşlanıyordu. 16 Kasım 2012 gününde açıldım güzelime. Gün 26 Nisan 2013, ilişkimizde 6 ayı geride bıraktık. Sevdiğim kıza o kadar çok bağlandım ki onla beraber vakit geçirmeye alıştım ki, onsu bir saniye güzel geçmiyordu. Bir gün beni bırakıp gitmesinden korkuyorum, onsu yaşayamam diyemem çünkü Allah'ım onu benden alır. Benim nefesim oldu bu tatlı kız. Ömrüme, hayatıma ve yaşamıma neşe oldu. Benden sevdiğimi alacaklar diye çok korkuyorum. Ağlaması ve üzülmesinden korkuyorum. Korkuyorum çünkü çok seviyorum ben bu tatlı kıza. Onsu kalmaktan korkuyorum. Bir gün benden vazgeçip de gitmesinden korkuyorum. Çok alıştım ben güzelime. Seni kaybetmekten korkuyorum Prensesim. (Veysi Bingöl, 10. sınıf, Sultancıftlığı, Sultangazi, İstanbul)

Benim en büyük korkularımdan birisi sevgilimi yani hayatımın anlamını kaybetmek. Çünkü bana bir insanın sesine âşık olabileceğimi, sesini duyunca ağlayacağımı söyleseler gülerdim. Gülüşünü görünce nefessiz kalacağımı, yazdığı her cümleyi hatırlayacağımı söyleseler gerçekten gülerdim onlara. Biraz daha görmek için saçma sapan şeyler yapacağımı, bir bakışıyla donacağımı söyleseler kahkaha atardım. Ama sonra o geldi işte hiç gitmeyecek gibi, o gitmememli çünkü o olmazsa olmazmış gibi geliyor, o olmazsa nefes alamazmışım gibi geliyor, onun gitmesi dünyanın sonuymuş gibi, bu dünyaya gelme sebebim oymuş gibi. Gitmemeli işte. Hani sevmek feda etmektir ya, her şeyi ben onun için kendimden vazgeçerim. Çok seviyorum işte ya. Bir an görmesem özlüyorum. Ağlayasım geliyor bazen mutluluktan. Bazen bir hüzün çöküyor içime onu kaybetmekten korkuyorum gerçekten. Sadece hep kalsın istiyorum. Onu özlemeyi seviyorum ama özlemek de istemiyorum bir yandan. Çok mu âşığım ne, içime işlemişsin sevgilim.

Parmak uçlarından saç uçlarına kadar santim santim seviyorum. Onu sevmek yaratılıştan ötürü hiç aksatmadığım bir ibadetti. Daha nereye kadar sevebilirim ki onu. Ondan ötesi yok ki... (Tuğba Kaptan, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

En başta Allah'tan korkarım. Fenerbahçe maçına gidip de bilet bulamamaktan çok korkarım, hayallarım suya düşer. Hoşlanmadığım ve korktuğum şeylerden birisi de arkadaşlar içerisinde bir kişi tarafından mahcup duruma düşürülmekten korkuyorum. Annemi babamı ve ailemi çok sevdiğim için onları kaybetmekten korkuyorum. Buse'yi kaybetmekten korkuyorum. (Bekir Macit, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Hayatımda önce değer verdiğim insanları kaybetmekten korkuyorum. Bir gün sevdiğin insanlarla yan yanasın ama bir gün sonra belki o an varken yok oluyorlar. Sevdiğim kişileri kaybetmekten korkuyorum. Her insanın kendine göre korkuları vardır. Ben bir sene önce yüzme kursuna gidiyordum. Aslında hiç istemiyordum çünkü sudan korkuyordum. Sanki boğulacak gibi oluyordum. İçinde öyle bir korku oluşmuştu. İlk başladığım zaman her bir korkuyla yüzmeye çalışıyordum ama sonra korkumu yendim. Bu da bana mutluluk verdi. Bir de yüksekte korkuyorum, çok yüksekte asla duramam, sanki bakarken arkamda biri varmış, beni o an itecek ve düşecekmiş gibi oluyorum, başım dönüyor. İlk oturduğumuz ev giriş kattı, sorun olmuyordu. Sonra 4. Kata taşındık, hiç alışamamıştım, balkondan dışarı bakamıyordum, psikolojik olarak etkileniyordum. Basit korkular olmasına rağmen insanı etkiliyor. İnsanları üzeceğim, ne biliyim yanlış bir şey söylemek beni korkutuyor. Üzülme de üzme de korkularımın biri. Bekir'i kaybetmekten korkuyorum. (İsimsiz, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Çoğu kız gibi böcek vb. şeylerden kormuyorum hatta biraz saçma geliyor bana. Bence çoğu bilerek yapıyor, dikkat çekmek için yapıyorlar. Belki vardır ama çok nadir, öyle çok bir korkulacak yanı yok. Bunlardan ziyade bir de güvenmek konusunda korkularım var. Sanırım önceden yaşadıklarım yüzünden hayatıma giren insanlara pek güvenemiyorum bu yüzden soğuk bir insan olduğumu düşünüyorlar. Korkularım olduğu için pek fazla kişiyle diyaloga girmek istemiyorum. Kim bilir belki de benim hayatımı, düşüncelerimi değiştirecek. Hayata karşı bakış açım bazı insanlar yüzünden değişsin istemiyorum. Bu yüzden insanlara yaklaşmaktan da korkuyorum. Ama bir insan var ki yaptıklarıyla tamamen güvenimi kazandı. Ona hiç şüphesiz güveniyorum diyebilirim. Hatta abartısız kendime bile o kadar güvenmiyorum sanırım. Bir insan bu kadar da sahip çıkmaz birine... Bende çok ayrı yeri. Onun hakkında tek bir şüphem bile yok. Sadece onu da kaybetmekten çok ama çok korkuyorum. (Dilan Karabulut, 10. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Evlilikten nefret ederim. Bir gün kararım değişir diye çok korkuyorum. (Ceylan Koç, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

İleride evlenmek falan istemiyorum. Okulumu yurtdışında okumayı istiyorum ama biraz zor. O yüzden burada okuyum. Rümeysa'yla beraber yurtdışına çıkmak istiyorum. Gezmek, bütün gün rahatça film izleyip kitap okumak istiyorum. Sonra Afrika'ya gidip öğretmen de olmak istiyorum. Bimiyorum belki bir tanesi gerçekleşir. Belli olmaz ama bence gerçekleşmeyecek. (Ayşe Nur Atmaca, 9. sınıf, Sultançiftliği, Sultangazi, İstanbul)

Korkunca

Ben korkunca beynim daha güzel çalışıyor. Bir de korkunca titriyorum, ellerim boşalıyor. Ayaklarım karıncalanıyor. (İlayda Kurşun, 3. sınıf, Sultantepe, İstanbul)

Bir dua okurum, korku morku kalmaz (3 Kulhuallah, 1 Elhem).
(İsimsiz, 9. sınıf, Başakşehir, İstanbul)

Mesela yükseklik korkum, o korkumda ellerimi birbirine geçiririm. Sonra zombi veya vampir görünce ayağım havaya kalkar ve gözüm yaşlanır. Sokakta dilenci gördüğümde ise ağızım açılır ve dilim dışarı çıkar. Korkularımdan korkmayacağıma inanıyorum. (Hüseyin Kerim Aksu, 3. sınıf, Sultantepe, İstanbul)